

Giới thiệu Ebolavior

Truyện Ebolavior của tác giả Fantawoi là một truyện kinh dị, trinh thám, sinh tồn. Một câu chuyện giả tưởng được kể bằng ngôi thứ nhất. Truyện xoay quanh chàng trai sống giữa thủ đô Hà Nội hoa lệ, bỗng một ngày con ác mộng hàng không kéo đến đã làm đảo lộn tất cả.

"Sinh tồn" - là khát vọng duy nhất trong môi trường này. Và rồi nhân vật chính sẽ có suy nghĩ như thế nào, chính "con người" sẽ thay đổi ra sao? Tất cả đều được giải đáp trong Ebolavior.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ngày phán xét – hồi 1: *thức giấc*

Lời nói đầu

Có lẽ ở Việt Nam, thể loại “xác sống” đã quá quen thuộc qua phim ảnh, trò chơi... với tiểu thuyết hoặc truyện ngắn thì chắc chắn còn khá mới mẻ. Hiểu được điều đó, tác giả xin mạn phép đóng góp vào kho tàng tiểu thuyết nước nhà 1 thể loại cũ mà mới. Câu chuyện được xây dựng từ những nhân vật có thật ngoài đời, các kỷ niệm của tác giả, cũng như những sự kiện nổi bật trong cuộc sống thực.

Tác giả mong muốn đem lại 1 câu chuyện bên cạnh sự khốc liệt, bi tráng về dịch bệnh còn phần nào đặc tả được tính nhân văn, nội tâm, sự tha hóa tâm hồn trong cuộc sống đang là.

Toàn bộ câu chuyện chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng, không nhằm mục đích 1 cá nhân hay 1 tổ chức nào.

Với những lễ đó, kính mong mọi người ủng hộ.

Xin chân thành cảm ơn!

Trước khi mọi chuyện xảy ra...

1 khúc dạo đầu du dương và trầm lắng của bản nhạc “Người Ấy” vang lên. Tôi mở mắt trong sự uể oải, cố bật dậy lắc lư 1 hồi rồi cũng đành lê bước chân đến cửa sổ mở chốt.

Tôi bỗng choáng ngợp trước khung cảnh cả 1 biển nắng tràn ngập khu phố nhỏ thân quen này, ông mặt trời giống như 1 nghệ nhân bên chiếc khung cửi đã cũ kỹ, ngày ngày đều dệt dệt lên những làn nắng vàng tươi óng ả, cái màu vàng lấp lánh như pha lê chẳng khác gì 1 tấm vải mềm mại vắt lên từng tòa nhà cao tầng, con phố, để rồi dừng lại đọng đưa trong gió với cây và lá in bóng xuống mặt đường.

Tiếng chim hót líu lo rộn rã trong 1 buổi sáng đẹp trời xen kẽ với dòng xe cộ hối hả qua lại, tiếng mời chào của từng quang gánh bên góc vỉa hè tấp nập phở bò, bánh đa cua, tất cả cùng tạo nên 1 âm thanh rất đặc trưng mà chỉ Hà Nội thân yêu mới có. Từng làn khói bay lượn và vấp trong không khí đập vào mũi khiến cả cơ thể tôi khoan khoái hẳn.

Tôi xoay bước chân vào với lấy chiếc điện thoại xem giờ.

– Chết mất, muộn rồi!

Tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh thay quần áo, cầm lược chải tóc bóng bẩy dù rằng tóc mới cắt ngắn, nhưng thôi gọn gàng như Chi bảo cũng đẹp hơn phần nào, đánh răng chỉ còn cách qua loa chọt tiếng mở cửa phòng làm tôi giật mình.

– Thăng ôn kia! Mày lại đi học muộn rồi phải không? Lớn rồi còn để tao nhắc à?

– Mẹ đánh con đi! Con bỏ nhà theo trai cho mẹ xem. Hihi

– Kệ mày, tao không quan tâm, biến ngay!!

– Đây đây! Mẹ nóng tính thế?

– Liệu hồn, thằng khi! – mẹ tôi cười nói

Tôi không nói gì nữa tức tốc mặc quần áo chạy xuống nhà đất con Thống Nhất không phanh lao ra đường.

Xin tự giới thiệu, tên tôi là Long, sinh viên 1 trường Đại học trên địa bàn Hà Nội, khá là vui tính và có chút phần bệnh hoạn, nói chung tự thấy mình tốt bụng, dễ gần, đặc biệt không thể thiếu đó là đẹp trai, có thể nói đẹp trai như 1 truyền thuyết. 1 ngày tôi rất bận rộn với các mối quan hệ: bạn bè, gia đình,

người yêu. Sơ qua về tôi, chiều cao khiêm tốn mét bảy, 2 mắt xa xăm nhưng không thiếu đi phần hấp dẫn, long lanh, chiếc mũi cao nhỏ xinh, sang trọng. Thân hình hơi gầy 1 tí, với tôi thì không là vấn đề, gầy nhưng mà đầy quyến rũ.

Tác phong nhanh nhẹn, cử chỉ linh hoạt, cả người toát lên nét đẹp đặc trưng đậm chất phương đông huyền bí.

Dù sao cũng muộn, tôi tập vào quán bánh mỳ bên đường, giọng chát chúa của mụ chủ hàng đơn đả mời chào.

– Thăng cu, ăn gì hả?

– Cu nào ạ? – tôi ngơ ngác hỏi

– Thế không cu mày thì cu tao à?

– À à, 19 20 tuổi rồi còn cu gì nữa bác, bánh mỳ giá nhiều bác?

– Đầy đủ 15k!

– Thế còn trứng?

– 10k!

– Ờ thế cho cháu cái bánh bao đi!

Vậy là tôi nhận cái bánh bao nóng hổi từ tay mụ ta, trông mụ có vẻ bức tức nhưng so với cái bánh mỳ trứng thì cũng rẻ hơn được 2k gửi xe.

Vừa nhai vừa chạy hòng học lên lớp, có vẻ như đang giờ nghỉ giải lao, những thằng bạn khốn nạn với toàn trò dòi ỏi đất hời của tôi đã đứng ra ngoài hành lang xì xầm, chém gió. Bỗng 1 cái vỗ vai làm tôi bất ngờ.

– A, Long huynh đệ! Nghỉ xù nó 1 tiết rồi giờ đến làm gì nữa?

Cái giọng the thé của thằng Sơn như cửa vào tai tôi.

– Người ta đi học để lấy kiến thức, ai đòi suốt ngày Giáng Long Thập Bát Chương như mày!

– À đúng rồi, vay tao 50k chưa trả thằng ôn vật kia?

Lại đến lượt thằng Việt xen vào, cả 2 chúng nó lao đến mặt nhăn nhó, tính gây áp lực.

– Thôi đưa cái bánh bao đây!

Chẳng kịp trả lời thằng Sơn đã giật ngay cái bánh trên tay tôi.

– Coi như cảnh cáo mày? Lần sau gặp các anh trốn đi nhé cưng hahaha.

2 thằng mất dạy đã chạy đi chia nhau cái bánh.

– Lũ khốn, mất oan 8k, dù sao cũng đóp được quả chim cút! – tôi tự nhủ

Bây giờ thì tiếng reng reng báo hiệu giờ nghỉ kết thúc, thật là vừa vặn. Tôi nhanh chân đi vào trong lớp học ngổn ngang giấy bút. Thả mình xuống chiếc bàn quen thuộc bên khung cửa sổ, tay lia từng tấm ảnh của Chi trong máy và ngắm nhìn em như 1 cách lấy may mắn cho ngày mới. Chi là người yêu của tôi, chúng tôi đã yêu nhau theo cái cách khó hiểu nhất, đáng em cao và để mái xòa, 2 má phúng phính nhìn rất dễ thương, mắt em mang 1 vẻ xa xăm mà tôi khó lý giải. Đặc biệt nhất, đó là đôi môi nhỏ xinh chúm chím với 2 chiếc răng thỏ ngộ nghĩnh dễ thương nhìn mà muốn hôn tới tấp.

– Bộp! Bộp!

Tiếng bước chân vào lớp đầy nghiêm nghị, là lão trưởng khoa với cái giọng ú a ú ó, đã thế lại còn sút miệng. Nghe thì nhiều mà não phân tích chẳng được bao nhiêu, đôi khi tôi tự hỏi ngồi trong lớp để học hay là hành hạ lỗ tai.

– Thừa các kỹ sư tương lai, để thay đổi không khí của lớp học. Tôi muốn các em chơi 1 trò chơi!

Lão lấy ra 1 tờ giấy trắng tinh và phe phẩy trước mặt chúng tôi.

– Như các em thấy, một màu trắng phải không?

Lần lượt lão đi từng bàn để mọi người kiểm chứng, tôi căng mắt ra và xác nhận đó chỉ là 1 tờ giấy trắng bình thường.

– Nói trước trông là vậy nhưng không phải là vậy? Các kỹ sư hãy tự tìm hiểu đi!

Lão ta lấy trong túi ra 1 cái lọ nước nhỏ.

– Đây là gọi ý. Trò chơi kết thúc, chúng ta học bài tiếp theo, giờ sau tôi rất mong ai đó tìm ra lời giải.

Quá là dị, đến bỏ tôi cũng không hiểu lão đang làm cái trò gì, bản tính lão thì cả khoa đều biết, khổ nỗi sao lại dạy bọn tôi cơ chứ? 1 vài lũ vào muộn cắt ngang mạch giảng bài của lão.

– A, các anh từ từ!

Lão bê ngay cái ghế ra đặt chéo trước cửa ra vào.

– Các anh nên nhớ, tôi có thể không có ghế ngồi nhưng các anh cũng đừng hòng có 1 chỗ trong lớp!

Rồi lão quay lại dạy tiếp 1 cách dửng dưng.

– Bỏ thằng dở hơi! – tiếng 1 thằng bên cạnh tai tôi

Thời gian đằng đẵng cứ thế trôi qua trong đợi chờ tiếng chuông 1 lần nữa reo lên.

Cả người lững thững xuống sân trường, bỗng có tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

– Chiều này gặp em ở công viên nhé!

Thì ra là Chi, tôi đang định reply

– Ê làm kèo fifa đề! – thằng Việt nói

– Mày tuổi gì?? – tôi trêu

– Tuổi bố mày! Thằng nào thua trả tiền nước, ok?

– Thế hôm nay không về thổi cơm cho cái Thu ăn à?

– Không cần, tao chỉ có 1 tâm nguyện muốn nhờ mày?

– Gì?

– Cho tao được thua dưới tay của mày, haha mà điều đó tiếc rằng không bao giờ xảy ra!

– Ê ê mấy huynh.. – Sơn ngắt lời

– Có kèo lớp ngày kia đi đá giải gần Keangnam, lên không?

– Lên luôn sao phải ngại – tôi trả lời

– Quẩy lên, quẩy lên nào! Lên là lên là lên... – 3 thằng trông như lũ vượn xổng chuông

Rồi tất cả rủ thêm mấy thằng nữa chạy ra quán net làm những trận fifa nảy lửa.

– Vâng Messi đã có bóng, anh đang lên anh đang lên, sút!! 1 kỹ thuật Z+D thật đẹp mắt phải không anh Long?

Tôi lại thua nó, đậm quá, những 12-0

– Nhấn nhò bố đánh chết giờ! Escape đi, nhanh!!

– Không, không, kệ mày! Ôi giỏi ôi, nhìn pha quay chậm này..

– Quay chậm này! – tôi tắt ngay cái màn hình

– Hừ! Biết là không thắng được nó mà vẫn đá để rồi thua mất xừ nó tiền nước, hơi chur vị, điều đó có nghĩa là gì? – thằng Sơn nói to

– Là ngu hahaha...- cả lũ đồng thanh đáp

– Like cái like cái! – thằng Việt nháy mắt với tôi

Tôi cực kỳ tức tối, định lần ra cửa đi về lập tức bị giữ lại.

– Huynh đài, các tiểu đệ đây dạo này đói quá, đã hứa rồi giờ định lượn đâu có được?

Tay 2 đưa chúng nó ấn với nhau kêu lên răng rắc.

– Sau tao không chơi với chúng mày nữa, đây 50k đây thoải mái nhé, thằng kia! Coi như tao trả mày 50k nhé, không nợ gì nữa đâu đấy!

– Bỏ thằng khôn lỏi, anh không tính thế, nước riêng, nợ riêng, nhập nhằng anh và vỡ mồm!

– Ờ thế à? Khổ nhĩ, thôi tuần sau nhé giờ tao có việc gấp bai bai.

Tôi đi nhanh ra ngoài dắt xe phóng thẳng để mặc tiếng cười khanh khách đằng sau, tự nhủ lần sau không sẽ diện nữa, dù sao được thêm 1 tuần trả nợ cũng ổn.

Đã gần 5 giờ chiều, đường lại tắc như nó vẫn tắc thường ngày. Dòng xe cộ như lũ kiến tìm cách về tổ khiến các ngã đường chật ních, tiếng còi xe bim bíp cùng động cơ ồn ào đua nhau gào thét ỉn ỏi. Phù thủy áo vàng bám trụ kiên cường ở các ngã ba, ngã tư nhanh chóng giơ gậy phép khua khoắng phân làn đường cho các cô, các mẹ bịt mặt kín mít với kính râm như con ong vò vẽ. Nhưng thật lạ là cái bộ cảnh sát giao thông ấy không lúc nào vãn khách.

– Phạch!!

– Tuột xích rồi. Đen vãi!

Vậy là tôi đành phải xuống xe dắt bộ trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Cũng phải thôi, cả đường người ta phóng xe ào ào, có mỗi mình tung tăng chậm rãi sải từng bước chân không phải một mình 1 phong cách là gì?

– Thằng ôn, đi nhanh lên!

– Mày chui đâu ra đấy! Nhanh cho tao về với vợ, nó đang chờ!

– Chú em, vút xe vào bảo tàng đi còn dắt làm gì?

Bỏ ngoài tai những lời khiếm nhã, cuối cùng tôi cũng đến được công viên Thống Nhất

– Hừ! Bao nhiêu lần anh đến muộn rồi? – Chi quát

– Ờ thì...

– Thì sao?

– Thì bằng số lần anh đến muộn!!

Tôi véo má em, trông em không khác gì con heo

– Tắc đường thôi em, mà này...

– Gì anh?

– Em có thích ăn rau dền không?

– Không, em thích ăn rau muống cơ, sao anh hỏi vậy?

– Ờ không, không có gì hí hí

– Eo, cái nụ cười nghe ghê quá!

– Mà em gọi anh đến có chuyện gì?

– Nhớ anh thì gọi, không được à? Đi dạo đi!

Tôi nắm tay em đi trong chiều mát mẻ, mùi gió của hồ thổi vào mang 1 hương vị vừa lạ vừa quen. Người dân đi tập thể dục với những bộ quần áo đầy màu sắc pha với màu xanh của cây cối làm khung cảnh thật đông vui, nhộn nhịp khác hẳn với lần xe cộ bên ngoài. Những con chó bulldog, Chihuahua,... thậm chí cả ngao Tây Tạng đều ở hết trong này, đúng là dân ta càng ngày càng giàu khi bỏ 1 đồng tiền chơi chó ngoại.

– Anh này, anh có ngửi thấy mùi gì thum thum quanh đây không?

– Đâu có đâu em?

– Sao em thấy nó cứ bám theo chúng mình ấy?

Em nói rồi nhấc chân lên xem, tôi cũng làm theo cho yên tâm thì.

– Ôi giỏi ôi! Con converse mới mua của tôi!

1 bãi nhão nhoét hiện ra trước mặt, Chi đã nhảy ra xa ôm bụng cười toe toét.

– Người yêu thế đấy! Không thương anh thì thôi lại còn..

– Do ăn ở đấy cùng à haha.

Chả biết sáng ra bước chân nào ra khỏi nhà nữa đây, vừa mất ăn, vừa mất tiền, giờ lại mất cả đôi giày hàng hiệu mới mua và được khuyến mãi thêm cục shit, đúng là rõ khổ!!

Tôi nhảy như 1 con cá nhắc cùng em ra hàng ghế đá tháo giày.

– Em quay mặt đi cũng được, cảnh kinh dị lắm đấy!

Từ từ tôi lấy giày kì kì vào vách cầu thang gần đó, chúng chỉ bung ra 1 tí, không biết con khốn nào ăn uống mất vệ sinh quá đi!

– Hình như còn nóng hôi đó anh haha

Chi lại đùa rồi chạy đi, tôi cầm ngay cái giày ra giờ lên đuổi theo.

– Cười đi! Cười nữa đi cùng!

Thế nào bãi nhão nhoét ấy đột ngột rơi xuống mặt đường, tôi vô tình giẫm phải, lần này thì chân trần luôn.

– Ôi giỏi đất ôi!!!! – tôi hét lên

– Máy thẳng ôn con kia, cười cái gì? – tôi chỉ tay về phía lũ trẻ con

– Há há, em không muốn đâu nhưng không cười không được ý chứ há há

Chi ôm bụng cười ngặt nghẽo, số tôi hôm nay phải đen lắm mới rơi vào cảnh này.

– Thôi lên em công ra chỗ nhà vệ sinh! Anh định đi như thế để người ta nói cho à?

– Không! Nam nhi đại trượng phu, ai lại để con gái công bao giờ?

Tôi xé giấy trong vở ra, bước cái chân đen đui lên, bọc vào.

– Trông không khác gì đôi Bitis của trẻ con

– Ồ thì sao?

Vậy là tôi vào nhà vệ sinh kỳ cọ, 1 cảm giác thật yomost, đi ra Chi đã lấy đôi dép của em đưa cho tôi làm tôi khó hiểu.

– Anh đi dép của em đi!

– Vậy em đi bằng gì?

– Em đi chân đất, không sao mà!

Khuôn mặt em ửng hồng, nụ cười duyên dáng làm tôi xao xuyến cả cõi lòng.

– Thôi, cả 2 đi chân đất đi! – tôi nói và nắm tay em

Thế là vào 1 buổi chiều đẹp trời, 2 tâm hồn quấn quýt lấy nhau trong công viên. Được ở bên người mình yêu thương có lẽ là cả 1 hạnh phúc lớn lao nhưng cũng rất đời bình dị, nhỏ bé trong cuộc sống. Ở cái Hà Nội đất chật người đông bốn bề từ mọi miền đất nước đổ về này, mấy ai tìm được 1 nửa yêu thương của mình?

Chúng tôi cứ đi như vậy cho đến khi trời xẩm tối. Tôi đợi dáng em khuất hẳn rồi mới bước chân quay trở về, lúc này tôi mới để ý chiếc cặp có vẻ nặng hơn 1 chút. 2 tay nhanh nhẩu mở ra xem thì ra là 1 chiếc khăn, nó màu xám nhạt và ở cuối khăn được đan xen kẽ với viền trắng.

– Sắp sang đông rồi, em tự đan đấy, giữ ấm anh nhé!

1 mảnh giấy nhỏ với dòng chữ nắn nót bên trong, chả hiểu sao tôi cứ ngất ngây rồi cười 1 mình vì sung sướng.

– Vào sở thú đi mày ơi, cười như vượn ấy!

Lão nào đi qua nói tôi, tôi chẳng thèm quan tâm bởi tâm hồn đang say trong tình yêu phát phối.

– Ta đang bay ta đang bay.

Tôi giữ nguyên trạng thái cảm xúc đó cho đến khi về nhà.

– Hề ló, saranghaeyoo madam

– Mày ăn phải cái gì hả thằng ôn này? – mẹ tôi hỏi

– Vui 1 tí làm sao mà cứ thẳng ôn, con mẹ chứ con người ta à?

– Á à, anh xem thằng con trai anh này, đi học thì bê bết, dậy muộn!!

– Vừa mới về hả con, vào rửa tay ăn cơm đi! – bố tôi chạy ra hỏi

– Anh!!!

– À ờ, sao mày đi học muộn? Lớn rồi chứ còn trẻ con gì đâu!

– Gớm, có đi học muộn 1 tí mà như cháy nhà ấy!

Tôi đi lướt qua vào nhà bếp, hôm nay lại là những món ăn bình dị dân dã. Bỗng 1 cái hất tay vào gáy làm tôi tí sặc nước canh.

– Anh làm cái gì vậy?

– Ăn vụng này. Vest của mày đây, mai đi ăn hỏi tao cho ngon lành đấy!

Thì ra là anh trai tôi, tên Hòa, dáng người to cao, đen hời, mũi mỗ hời đầu hấp dẫn.

– Anh không nói em cũng quên đấy! Yên tâm ngon lành cảnh đào ngay!

– Hừ, mày thì có bao giờ nhớ cái gì đâu, ngày trọng đại của anh mày còn quên, mày chỉ nhớ Chi thôi!

– Điều đấy còn phải nói sao?

– Còn mày đấy! Liệu mà học hành cho tử tế!

– Đùa anh, mất hết cả lòng anh em, đội ngũ bê cháp có anh nào đẹp trai không?

– Thôi thôi, tao xin, mày đừng thuốc lâu chưa?

– Cũng lâu rồi! Mà chị Vân đâu?

– Tao vừa đưa về, cho chị ấy chuẩn bị bên nhà gái! Thôi ăn cơm, đói quá, tí còn chuẩn bị trang trí!

Chúng tôi gọi bố mẹ vào, cả 4 người quây quần bên mâm cơm, bộ vest đã để gọn ở 1 góc, ngày mai trông mình chắc sẽ bảnh lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ngày phán xét – hồi 2: *sans-souci*

Khi trời mới chỉ tờ mờ sáng và phía bên ngoài kia màn đêm vẫn còn bao phủ cảnh vật không gian, tôi đã nhanh chóng thức dậy sửa soạn cho ngày trọng đại của anh mình. Tôi bước đến nhà tắm, sẽ chẳng bao giờ tôi tắm sớm như hôm nay, nhưng có lẽ bản thân mong muốn rằng mọi việc đều diễn ra 1 cách tốt đẹp, 1 khởi đầu mới mẻ cho 2 người chẳng hạn, nên việc tắm sạch sẽ làm tâm trạng tôi thoải mái hơn hẳn.

Từng gáo nước ụp vào người từ đầu xuống chân làm tôi thoáng run 1 lúc, 2 con mắt nhắm tịt theo phản xạ tự nhiên

– Lạnh thật!

Tôi vơ lấy bàn chải và bắt đầu đánh tung mồm mình lên. Vị buốt của kem đánh răng khiến tinh thần như được tiếp thêm ngọn lửa tinh táo. Liếc ánh mắt

nhìn vào gương, cả thân thể trần trụi của chính mình đang phơi bày ra trước mắt, tự dưng tôi lại nhớ đến thời nguyên thủy xa xưa và nổi bật trong đó là hình ảnh của Adam và Eva. Bắt đầu những hình ảnh phong phú và sinh động về cơ thể con gái trong từng bộ phim mới lớn mà tôi xem ủa về nhảy múa trong đầu. Tôi nhớ đến Chi, bỗng dưng phút chốc cảm thấy nóng mặt. Tôi bèn hít thở thật sâu và tạm không nghĩ đến những hình ảnh đen tối để tiếp tục công việc.

Bước ra ngoài và cầm trên tay bộ quần áo lịch sự, tôi nâng niu ngắm nhìn và cẩn thận trải vuốt cho thật phẳng phiu rồi bắt đầu mặc. Chất vải của áo sơ mi mềm mại làm tôi thích thú

– Long ơi, sao mày đẹp trai thế Long? – tôi tự nói với chính mình trước gương

Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì người nông dân. Chậm rãi tôi chải mái tóc hất ngược ra phía sau theo kiểu David Beckham và không quên dùng gel để giữ nếp, miệng lẩm bẩm hát bài quen thuộc.

– So as long as I live I'll love you. Will have and hold you. You look so beautiful in white. And from now til my very last breath. This day I'll cherish. You look so beautiful in whiteeeee.

Bỗng cánh cửa phòng mở ra, anh tôi tiến lại gần với cái vẻ mặt ngạc nhiên

– Mày là ai và mày đã làm gì em trai tao?

– Gớm! Thằng em dậy sớm mà như kiểu sinh vật lạ ấy?

– Thế mục đích của mày đến Trái Đất là gì?

Tôi vớ ngay đôi tất ném vào người anh mình

– Ha ha, trông mày hôm nay cũng đẹp trai dữ tợn đấy!

– Khổ. Em cũng không muốn thế nhưng nó lại thành ra thế

– Thôi đừng, mày hoang tưởng ít thôi! Mà sớm cái gì? 7h rồi đấy!

– Chết chết! Đã 7h rồi à, xuống xuống xem lại nhà cửa phong bật thôi.

Tôi kéo tay anh nhanh chóng đi xuống tầng chợt anh hất phăng tay tôi ra.

– Tao không biết cho mày đi với bộ dạng này trong ngày ăn hỏi tao có phải là 1 quyết định sai lầm của tao không nữa?

– Sao vậy đại ca?

– Mặc nốt cái quần vào thằng ôn!

Tôi đứng sững lại nhìn xuống

– Chết thật! Thế nào lại quên được nhớ?

Tôi bối rối mặc nốt cái quần vào, chỉnh lại trang phục cho gọn gàng, thơm mát.

– Quá ổn.

Xuống phòng khách, đôi chim bồ câu đã được dán ngay ngắn cạnh tên 2 người. Tôi đảo mắt nhìn xuống mấy chén nước bỏ dở kèm theo hạt dưa vớt vương vãi khắp sàn nhà mà lòng cảm thấy khó chịu, liền với lấy cái chổi quét ra ngoài rồi ngồi xuống ghế thư giãn.

Bố mẹ tôi vẫn còn đang loay hoay sửa soạn chạy ra chạy vào gọi nhau í ới, ngoài nhà những người thân họ hàng bắt đầu đến dần. Chắc anh tôi cũng đang tỉ mỉ chăm chút cho bản thân, hóa ra có mình tôi là xong việc.

Đôi pháo giấy đề ở 1 góc, tôi ngồi nhìn quanh cũng chán nên ra cầm chơi.

– Phụt!!!

Lỡ tay bắn luôn vào trong nhà, tiếng mẹ tôi vọng ra ngoài.

– Cái gì nổ ngoài đấy thế?!

– Pháo đầu mẹ ạ, thế nào con đang lấy chổi vợ nhằm đôi pháo tự dưng nó nổ tung 1 cái – tôi chữa cháy ngay

– Mày chẳng được cái việc gì cả, con với cái, vô tích sự!

– Nhảm tí mà mẹ, nói to thế người ta nghe thấy bây giờ.

– Quét ngay đi!!

Ấy thế là tôi lại bị mắng sa sả vào mặt, không hiểu sao bố tôi lại chịu được mẹ tôi.

– Em đến rồi nè!

Chi nhấn tin đến làm tôi như quên chuyện vừa nãy phi ngay ra ngoài. Đập vào mắt, em mặc chiếc váy ngắn màu đỏ, đi đôi giày búp bê, chiếc áo phông ngộ nghĩnh với hình totoro in trước ngực. Mái tóc đã buộc cao lên và khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn thường ngày.

– Em xinh như thế này thì anh biết phải làm sao?

– Không phải khen!

Tôi nắm tay em đi vào nhà mời em ngồi xuống

– Cháu chào bác ạ!

– Chi à, ngồi đi cháu, sao không bảo thằng Long đến đón!

– Thôi không cần bác ạ, mọi người cứ chuẩn bị mọi thứ cho thật hoàn hảo là được ạ!

Em nói thế làm tôi mất cả lòng, cũng may lúc này đã mặc quần không thì chết. Không khí bên ngoài đã bắt đầu đông vui hơn, tiếng nhạc đánh xập xình đủ mọi kiểu môt. Tôi đành để em ngồi chơi đi chuẩn bị cho gia đình, thỉnh thoảng em đưa ánh mắt triu mến nhìn tôi khiến trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đúng 8 giờ, mọi người bắt đầu đi đến nhà gái, Chi ngồi sau xe máy tôi. Lễ vật đã được các thanh niên bê đi lên đầu đoàn: trâu và cau tươi 1 buồng, bánh cốm, bánh phu thê, bánh đậu xanh rồi tiền dẫn cưới cho vào 2 phong bì, phải có lễ vật dẫn cưới để thể hiện lòng biết ơn của nhà trai đối với công ơn dưỡng dục của cha mẹ cô gái. Nói theo cách xưa là: nhà trai bỗng dưng được thêm người, còn nhà gái thì ngược lại. Mặt khác, lễ vật cũng biểu thị được sự quý mến, tôn trọng của nhà trai đối với cô dâu tương lai. Tất cả các lễ vật đã được sắp xếp gọn gàng và thẩm mỹ bày vào quả sơn son thếp vàng (mâm đồng đánh bóng) phủ vải đỏ.

Đoàn người đi theo hàng làm nhón nháo cả 1 khu phố, tôi đi sau thật chậm ngắm nhìn ngày vui như trăng hội của anh trai mình.

– Chi, ngày mai mình cũng làm 1 suất nhé!

– Thôi đi ạ, ai lấy anh làm gì, suốt ngày để anh sai vật à?

– Làm gì mà ghê gớm thế cưng?

– Kệ anh!

Em nói xong và ôm tôi, miệng nở nụ cười. Tôi không nói gì thêm vì bỗng dưng những chiếc “sans – souci” chở đoàn người bê tráp khiến tôi bồi hồi nhớ lại kỷ niệm xưa cũ: 1 tuổi thơ êm đềm.

Ngày đó, tôi cùng bà lang thang dạo chơi khắp phố phường Hà Nội, những chiếc xích lô là phương tiện chuyên chở chủ yếu, nếu ai không từng 1 lần ngồi trên nó thì cuộc đời hẳn phải mất đi 1 nửa tâm hồn. Giờ đây bất chợt gặp một màu đỏ rực, vừa như lạ vừa như quen. Quen vì nó đã từng gắn bó máu thịt với Hà Nội ngàn năm văn hiến ở một quá khứ chưa quá xa. Lạ là vì nó không còn vẻ mộc mạc, giản dị như xưa mà được cách tân lịch sự và sang trọng hơn, lại mang một cái tên rất Tây: “Sans-Souci”.

Có thể nhiều cái đã mất nhưng xích lô thì vẫn còn đây. Không biết liệu tôi có thể tìm lại cảm giác của mình khi một ngày dạo phố Hà Nội trên những chiếc xích lô mới mẻ này hay không? Có thể là không khi mà cuộc sống đã đổi khác, và cảm giác ấy nếu không có được cũng không thể đổ tại cái xích lô.

Sans-Soucis đã từng tồn tại qua những ngày tháng khắc nghiệt nhất, khi mà xích lô bị cấm lưu thông, thì sức sống của nó cũng đáng được người ta trân trọng.

Phố Hà Nội cho người ta nhiều món quà mà không phải nơi đâu cũng có thể cho được. Đó là những con phố ngắn vắng lặng và trữ tình, là mùi hương hoa sữa, là gió heo may với một cảm giác khác lạ, là những món quà truyền thống... Và xích lô nữa! Nó đã là linh hồn của Hà Nội, của những khu phố cổ, mà nếu một ngày thiếu vắng bóng dáng xích lô, người Hà Nội sống trong khu phố cổ sẽ cảm thấy thiếu thiếu một điều gì đó. Giữa phố xá đông đúc, những chiếc xích lô đi lại thật chậm rãi và an nhàn, như một điểm nhấn làm cho phố đậm đà chất “phố” hơn.

Ngồi trên xích lô chạy chậm chậm qua những con phố nhỏ. Cảm giác thật sự tuyệt vời. Phố xá chậm chậm. Con người chậm chậm. Tự mình thoả sức ngắm nghía những hàng cây, mái nhà và quán xá. Tháp Rùa vừa ngay trước mắt thoáng chốc đã lùi về sau lưng, và chỉ vài phút sau thôi đã thấy nó thấp thoáng trong tầm mắt.

Về cái tên San-Souci có nghĩa là không lo âu, vô tư đi. Tôi cũng lấy ý nghĩa của điều này mà sống, cho cuộc sống luôn vui vẻ và thanh thản. Cũng như một người con xa nhà, cuộc sống dù có khó khăn đến mấy nhưng khi mẹ gọi điện lên vẫn luôn bảo: “Con vẫn ổn!”. Đó là cái tư tưởng. Tư tưởng vô tư sẽ

giúp ta đi qua những khó khăn một cách dễ dàng. San-Souci đồng thời cũng là tên một lâu đài rất nổi tiếng của nước Đức mà tôi vô cùng yêu thích vì phong cách Gothic đặc trưng của nó. Đây là nơi diễn ra hội nghị Potsdam lịch sử sau chiến tranh thế giới thứ hai.

Đoàn người đi vòng đến Hoàng Diệu, 1 trong những con phố thân thương từ lâu đã quá quen thuộc với những đứa con sinh ra và lớn lên ở chốn kinh kì, thời gian không dài cũng chẳng quá ngắn, nó “vừa đủ” để thuộc lòng từng góc phố, từng đoạn đường gắn liền với tuổi thơ cho đến lúc trưởng thành. Phố nhiều cây, đi tới đâu mà chẳng có. Ngay ở trung tâm Sài Gòn là vô số đoạn phố phủ rợp bóng xanh mát cao vùn vút. Ấy thế nhưng phố ở Hà Nội thì lại khác, khác lắm. Nhất là khi tháng 10 gõ cửa, chưa đủ lạnh, chỉ khẽ run người khi đi qua những con đường lá đang rụng trong gió.

Tôi có thể khẳng định rằng, chẳng có nơi nào đẹp như Hà Nội. Bởi chỉ cần đi qua vài con phố như Hoàng Diệu, như Phan Đình Phùng... , thật lạ là ai cũng cảm nhận rõ ràng cảm xúc của mình. Một nỗi buồn rất nhẹ, như thể đang tiếc nuối điều gì đó, tự nhiên ập đến nhẹ nhàng thế thôi nhưng cũng đủ da diết, nhớ nhung lắm. Buồn, nhưng lại dễ chịu, đó chính là nét rất riêng của phố vào thu ở Hà Nội, chẳng thể tìm thấy ở bất cứ nơi đâu.

Nếu không phải những ai từng sinh ra và lớn lên ở Hà Nội, thì thật sự rất khó có thể lột tả được vẻ đẹp nơi đây qua từng câu văn đất giá đi vào lòng người, vì có thể phải mất hơn nửa cuộc đời, sau khi đã bôn ba khắp mọi nơi, có nhiều trải nghiệm với cuộc sống tấp nập, chen chúc. Chỉ đến khi lạc lõng giữa những ngã 4, bùng binh nườm nượp người, những giao lộ vùn vút xe là xe... , mới cảm nhận sâu sắc sự nhớ da diết Hà Nội vắng lặng “của riêng mình”, 1 khoảng lặng trong tâm hồn, đủ để dừng chân và nghỉ ngơi sau mọi bộn bề lo toan...

Từ khi mở mắt sinh ra, những gì là thừa sơ khai của Hà Nội đã hình thành trong tâm trí, nó nhẹ nhàng, nó ngọt ngào, nó dắt chúng ta đi từ ký ức này đến ký ức khác, là những trưa hè đổ lửa hay những đêm đông lạnh giá, tất cả đều có một đặc trưng riêng mà không thể lẫn đi đâu được, đó là cái “hồn phố”.

Nếu phải tìm một cái tên khác đặt cho con phố Phan Đình Phùng, chắc tôi sẽ gọi đó là “Con đường đẹp nhất Hà Nội”, nhất là đoạn cắt ngang với Hoàng Diệu. Hai hàng cây to cao, những cành cây chìa ra khiến ngoài trời dù nắng đến đâu, khi rọi xuống đường chỉ thấy bóng râm mát, nó giống như 1 khu rừng nguyên sinh tươi mới, mát lành mà ta chỉ muốn mê mẩn trong đó mãi.

Người Hà Nội hàng ngày đi qua con đường này, quen thuộc đến mức nhớ mùa sáu ra từng chùm hoa trắng bé tí xiu, cho đến mùa trút lá, nhuộm đường thành những góc vàng lãng mạn.

Có lẽ, người Hà Nội muốn lưu giữ nét trầm mặc, tĩnh lặng gần như tuyệt đối trên phố Phan Đình Phùng, để mỗi lần nhắc đến, họ vẫn tự hào gọi Phan Đình Phùng là con đường đẹp nhất Hà Nội.

Trước đây, con đường này còn được gọi là đại lộ Carnot và sau cách mạng tháng Tám năm 1945 được đổi thành đường Phan Đình Phùng. Con phố này có những dãy nhà được xây theo kiến trúc cổ của Pháp đầu thế kỷ 20, có nhà thờ Cửa Bắc cổ kính, trường trung học phổ thông Phan Đình Phùng, 1 trong những ngôi trường cổ của Hà Nội cùng với Chu Văn An, và đặc biệt có hai bên vỉa hè rất rộng nhưng không hề ồn ào hàng quán cửa hiệu như các dãy phố đất đỏ khác tại Hà Nội.

Đường Hoàng Diệu trong tôi, là một con đường rộng rãi vô cùng với hai hàng cây cổ thụ, vỉa hè rộng, và vắng đến độ nếu đi qua đây vào buổi trưa, mình sẽ nghe thật rõ những tiếng lá cây xào xạc bên đường. Không hiểu sao tôi lại yêu những con đường vắng vẻ đến thế, phải chăng sự yên bình ấy mới là đặc trưng không thể lẫn với bất cứ phố phường nào trên cả nước, mới khiến những người đang bôn ba phải nhớ da diết, rồi nức nở khi hồi tưởng lại.

Có lẽ, chỉ khi đi qua con phố này, người ta mới cảm nhận sâu sắc không gian Hà Nội xưa đang trải ra trước mắt. Những ngôi biệt thự xây theo kiến trúc Pháp, đặc biệt, ngôi nhà của đại tướng Võ Nguyên Giáp (số 30 đường Hoàng Diệu) là trung tâm của cụm di tích lịch sử văn hoá, nằm giữa khu phố kiến trúc Pháp điển hình của Hà Nội. Mọi thứ hòa với những tán cây xà cừ cao lớn, phủ bóng, tạo nên một tổng thể cổ kính, trầm mặc hoàn toàn không lẫn với bất cứ con phố nào khác tại Hà Nội.

Không một âm thanh tạp nham nào, một sự ồn ào náo nhiệt nào chạm được vào con phố Hoàng Diệu này. Chả trách mà khi gió lạnh đã bắt đầu rù rầu lẫn quần áo của người Hà Nội, những đứa con xa nhà lại nhớ những chiều tháng 10 vắng vẻ đến như thế. Những buổi trưa không nắng, mưa bụi ray ray, hai hàng xà cừ bên đường thì thoảng lại rào rào lên trong gió tạo nên những âm thanh chẳng thể bình yên và cổ xưa hơn được nữa.

2 hàng cây to cao 2 bên vỉa hè che nắng cho cả con đường. Tôi đi sang 1 góc phố và kéo tay Chi lại gần, cả 2 cùng bắn pháo chúc mừng, tiếng pháo nổ giòn giã ngập trong sắc đỏ, anh tôi vận lại trang phục chỉnh tề, chậm rãi từng bước đến cùng đoàn bê tráp, bố mẹ tôi đứng nhìn con mình lấy vợ mà không kìm được niềm xúc động, bên trong chị Vân mặc chiếc áo dài đỏ truyền thống, khuôn mặt trang điểm xinh tươi, đôi mắt long lanh rạng rỡ, mái tóc xoắn bước đến. 2 người ra mắt tổ tiên bằng cách thấp hương lên bàn thờ. Xong xuôi, cầm ấm trà đi từng bàn để rót nước mời khách. Đến lượt tôi.

– Thank you thank you! – tôi đùa vui

– Bao giờ thì đến lượt em hả Long! – Chị dâu tương lai hỏi tôi

Chi ngồi cạnh chỉ biết cười nỉm, 2 anh chị tiếp tục mời những quan khách 2 họ khác.

Tiếng chuông điện thoại tôi bỗng phát ra.

– Chi, em đợi anh tí nhé!

Tôi vội vã tìm 1 chỗ vắng người để giảm tiếng ồn

– Alo?

– Chào người yêu cũ, đã lâu không gặp anh!

Không thể ngờ người chủ số điện thoại đang đứng trước mặt tôi lại là Vy...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngày phán xét – hồi 3: *thu hà nội*

Tôi lại gần với 1 dáng vẻ thoải mái và tự nhiên.

– Chào em!

– Chào anh!

– Em dạo này thế nào??

– Em vẫn khỏe mà anh. Cũng đã lâu rồi kể từ khi...

– Anh biết! – tôi ngắt lời

Trông em bây giờ đã thay đổi nhiều kể từ khi 2 đứa quyết định chia tay vì nhiều lý do, em có cuộc sống của mình và tôi cũng vậy. Chúng tôi không hợp trong nhiều thứ nhưng sau tất cả những gì xảy ra đó, mỗi người vẫn trân trọng và quý mến nhau, 1 tình cảm đẹp...

Thoáng đưa mắt nhìn khuôn mặt đó, em cười với tôi, đôi má lúm đồng tiền vẫn lung linh khi được điểm chút nắng vàng, và càng óng ánh hơn khi qua 1 lớp phấn mỏng, vẻ đẹp đó toát lên 1 cách rạng rỡ, xinh tươi. Đôi môi em đỏ thắm, căng mọng như những đóa hồng trong sương sớm tinh mơ, chúng khẽ ập ù từng giọt nước nhỏ xíu, đậm hương, tràn trề sức sống. Còn bờ vai kia giờ đã khác xa những gì trong kỷ niệm của tôi. Chúng chảy dài miên man bất tận mang theo sự mềm mại như thác nước Niagara hùng vĩ. 2 cánh tay làm tôi liên tưởng đến từng đợt sóng trắng xóa đổ xuống có khi nhanh, khi chậm, khi đầy kiêu hãnh như mẹ thiên nhiên mà lại uyển chuyển, nhịp nhàng như 1 dải lụa vắt ngang bầu trời.

Em vận 1 chiếc áo mỏng mà qua đó, tôi có thể nhìn thấy bầu ngực đã được nâng niu, uốn nắn bởi bra. Chúng cân đối chẳng khác gì đôi núi cao nguyên trập trùng, mang vẻ hoang sơ mà đầy tươi mát, nhấp nhô uốn lượn như nét bút vẽ dưới nền thanh thiên. Tất cả khiến tôi choáng ngợp như chính mình đang đứng giữa 1 bức tranh phong cảnh họa đồ, có núi sông, non nước đầy sống động và thanh thoát.

Có thể nói, em rất giỏi trong cách khoe sự quyến rũ, những ưu điểm ngoại hình của mình 1 cách khéo léo.

– Anh nhìn gì mà ghê vậy??? – em cười nói làm tôi sực tỉnh

– Mà sao em lại ở đây hay vậy?

– Cũng cùng câu hỏi với anh rồi

– Anh đoán chắc em bên nhà gái chị Vân phải không?

– Vâng, mà em sắp đi du học rồi anh à...

– Em vẫn giỏi như ngày nào nhỉ? Mừng cho em, bao giờ em bay và nước nào vậy?

– Paris, ngày kia em bay rồi! – Vậy chắc em phải chụp tháp Eiffel cho anh rồi!

– Hi Hi...anh vẫn từng mơ đến đó nhỉ?...Mà cô bé kia là??? – Vy nói và đưa mắt về phía Chi

– Ôm, người yêu anh đó! – tôi nói quay ra nhìn Chi, em vẫn đang mãi mê chụp lại khoảnh khắc đẹp đẽ của ngày hôm nay.

– Mừng cho anh rồi.

– Cũng thật tình cờ và bất ngờ khi chúng ta lại gặp nhau ở đây!

– Trái đất tròn mà anh.

– Ý em chắc là anh chỉ loanh quanh ở Hà Nội này thôi nhỉ – tôi đùa

– Mà anh nghĩ sao nếu có 1 buổi đi chơi coi như tiễn cô người yêu cũ lên đường??

– Rất hân hạnh được phục vụ quý khách!

– Haha!!

– Vậy mai em nhé? Đương nhiên là anh cũng muốn đưa em đi chơi trước khi em xa nhà nơi này rồi

– Ok anh!

Tôi và em kết thúc cuộc nói chuyện, nhanh chóng đi ra dắt con Lead của em xuống lòng đường...

– Thôi anh vào với cô bé kia đi, không muộn anh nữa, em có việc phải đi rồi – Ồ em đi cẩn thận nhé! Bye em! – Bye anh! Tôi đứng nhìn em đi về sau con phố mới rảo bước quay trở lại chỗ Chi

– Ai vậy anh? – em hỏi

– Ồm. 1 người bạn cũ của anh, đã lâu anh không gặp chị ấy! Thôi mình ra chụp ảnh đi em

Tôi cầm tay kéo em ra chỗ phòng bật chim chiếc đã có 2 bên họ hàng.

– Làm em 1 tấm anh phỏ nháy oi!! Tôi gọi bố mẹ và 2 anh chị cùng Chi đứng cạnh, mọi người cười tươi roi rói như bắt được vàng, đương nhiên cô dâu chú rể là những người nổi bật nhất. Bên cạnh, Chi vẫn đẹp lung linh như 1 ngọn nến tỏa ra hào quang rực rỡ..

Ánh flash chớp lên, xung quanh xác pháo vương vãi đầy trên nền đất...

– Cho 1 ly cappuccino!

Sau khi đưa Chi về vì em hơi mệt, tôi lại đến quán cà phê quen thuộc trên phố Giảng Võ để tận hưởng từng phút giây thư giãn của cuộc sống thường ngày. Để được thưởng thức ly cà phê đúng nghĩa mang phong cách Ý truyền thống.

Người Ý không tạo ra hạt cà phê, nhưng chính họ đã sáng tạo nên những cách pha chế cà phê ngon nhất thế giới, tiêu biểu là espresso và cappuccino. Nếu espresso mang vị đậm đà, đánh thức tinh thần thì một tách cappuccino sẽ mang tất cả những gì ngọt ngào nhất mà cà phê có thể truyền tải tới người uống.

Bằng hương vị ngọt ngào và nghệ thuật sáng tạo hoàn mỹ, những tách cà phê phủ bột sữa mịn màng đã mang niềm tự hào nước Ý phổ biến tới toàn thế giới. Ngày nay, bất kì góc nào tại một thành phố xa hoa hay nhộn nhịp bạn cũng có thể bắt gặp một cửa hàng cappuccino. Quả thật, người Ý đã thực hiện rất tốt việc trung hòa vị đắng của cà phê với vị ngọt ngào của sữa, đồng thời tạo nên một môn nghệ thuật trang trí khiến không ít người đam mê: Latte art.

Latte art được nhiều người trân trọng như một nghệ thuật pha chế cocktail hoàn hảo. Những hình vẽ trên mặt tách cappuccino sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới cảm giác và hương vị của toàn bộ tách cà phê. Phần sữa trang trí có quá nhiều bóng khí hay quá nhiều hoặc ít bọt đều là thảm họa với một tách latte. Để đạt tới sự hoàn mỹ và thành công, các barista đã phải mất thời gian học hỏi và tích lũy kinh nghiệm rất dài. Quan trọng hơn, họ phải thật sự yêu cà phê, và yêu nghệ thuật pha chế loại thức uống được ưa chuộng nhất thế giới. Trên bề mặt nâu sẫm đó, những lớp trang trí từ sữa hình trái tim, hoa tulip, cây dương xỉ... hiện lên mượt mà, tinh tế và ngọt ngào.

Nhưng đó là phong cách thưởng thức của nước Ý, và người Hà Nội không hề kém cạnh và cũng chẳng mấy khó khăn khi thể hiện được cái “chất” của riêng mình trong văn hóa cà phê, nổi bật từ cách uống cho đến đời sống.

Đây là 1 trong những quán cà phê bậc nhất với hàng chục năm tuổi. Hầu hết những quán này nằm trong những nhà cổ, phố cổ, với tường vôi bạc màu, mái ngói rêu phong. Ngày nay, quán cà phê bung ra khắp Thủ đô với những thương hiệu phong phú, đa dạng như: Cà phê Trung Nguyên, Highland, My Way, Ciao... Tại đây, người ta có thể ngồi trầm tĩnh, thư thái trò chuyện, nhấm nháp tách cà phê đẳng pha ngọt lịm.

Cái thú được nhâm nhi một ly cà phê nơi quán hàng quen thuộc, nói dăm ba câu chuyện hay đơn giản chỉ để nhìn ngắm dòng người qua lại đã điều không thể thiếu với nhiều người Hà Nội. Và lâu dần, trở thành một nét văn hóa, một phong cách sống.

Theo thời gian và năm tháng, cà phê ở Hà Nội có nhiều đổi thay, cả về hương vị và cách thưởng thức. Nhiều quán mới xuất hiện, với đủ phong cách, đủ sự biến tấu cho phù hợp và bắt kịp thị hiếu đa dạng của cuộc sống hiện đại.

Nhưng với nhiều người sống ở Hà Nội, quán cà phê không cần phải sang trọng, xa hoa, mà quan trọng là chất lượng cà phê phải ngon. Những người lớn tuổi thích ngồi những quán cà phê lâu đời trong phố cổ hay những ngõ hẻm. Nhiều người lại thích các quán cà phê với không gian yên bình, thư thả nơi vỉa hè. Và những nơi chôn không còn xa lạ ấy vẫn là cà phê Nguyễn Du, cà phê Thọ, cà phê Thái Phiên... Ngồi trên những con phố này, người ta có thể nhìn ngắm Hà Nội cả bốn mùa. Bâng khuâng thả hồn đi tản bộ và đắm chìm trong không gian rất Hà Nội, gọi cho mình một ly cà phê để thưởng thức vị “chạm” của thời gian cũng là cái thú của nhiều người.

Và cứ như thế, dù trong những quán xá hiện đại hay cổ điển, sang trọng hay vỉa hè, người Hà Nội bắt đầu ngày làm việc với ly cà phê nóng và sau những bộn bề của công việc, những giờ làm việc căng thẳng, mọi người lại rủ nhau vào các quán cà phê, coi bỏ những phiền muộn và hòa mình vào không gian riêng và quen thuộc...

1 điệu nhạc vang lên cất mạch suy nghĩ của tôi, không phải vì nó xua tan đi dòng cảm xúc mà vì nó quen thuộc đến ngỡ ngàng như 1 người bạn đã lâu

không gặp lại. Âm hưởng ngọt ngào, da diết của bản saxophone “Going Home” lại len lỏi vào trong mọi ngóc ngách của cơ thể, cắn xé trái tim tôi.

Những ai đã từng yêu thích Forever in Love, Sentimental, Ocean Breeze, Heart And Soul, Going Home hay đơn giản là tiếng saxophone cao vút mà dịu dàng chắc sẽ không lạ với những giai điệu nhẹ nhàng, day dứt của Kenny G.

Bằng cây kèn saxophone, Kenny G đã mang đến cho chúng ta những giai điệu đẹp của tình yêu và hạnh phúc. Những rung động và biết bao hơi thở nồng nàn của cuộc sống, là niềm vui, là nỗi buồn và một chút tĩnh lặng trong tâm hồn với những giai điệu du dương, trầm bổng đi sâu vào mọi tầng lớp, mọi “ngõ ngách”. Những điều mà ít người tìm được trong cuộc sống hiện tại...

Âm nhạc của Kenny G đánh thức những khoảng lặng trong tâm hồn chúng ta, nhưng không phải cho một sự nổi loạn mà là cho một sự bình yên kì lạ. Những giai điệu sâu lắng, phảng phất nét u buồn như một dấu ấn riêng biệt chỉ có ở Kenny G, nét cổ điển bằng khuông nhẹ nhàng, sự êm đềm thanh bình. Âm hưởng mang vẻ đẹp mỏng manh cho tới những giai điệu vui vẻ của lễ hội.

Cùng tiếng kèn của Kenny G, người ta dễ dàng tìm được những gì thuộc về chính mình sau những bận bịu lo toan. Với “Forever in love” bạn sẽ muốn được mãi mãi ở lại trong kí ức về tuổi thơ của mình, với “Going home” là một hành trình trở về nơi bạn đã bắt đầu. Và khi lắng nghe “My heart will go on” qua những âm điệu da diết của saxophone, chúng ta cũng tìm được sự xúc động, niềm tin mãnh liệt vào tình yêu...

Tôi cứ ngồi như vậy, im lặng, nếm từng ngụm cà phê và lắng nghe giai điệu nhẹ nhàng, mềm mại, du dương và trầm lắng đối lập với bên ngoài dòng đời xô bồ, hối hả...

Trở về nhà sau bữa cơm chiều với gia đình cùng 2 anh chị, tôi check facebook với toàn lời invite nhảm nhí, bồng Chi inbox và tôi lại chat chit với em 1 lúc rồi đi tắm và nằm lăn ra giường ngủ...

– Đùng!!! Đùng!!!

Tiếng sấm làm tôi đột nhiên bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, 1 cảm giác mệt mỏi và khó tả xen lẫn sự sợ hãi giắc lên trong lòng. Xung quanh tối đen, chẳng nhớ nổi tôi đã ngủ từ lúc nào. Bên ngoài tiếng mưa rơi mỗi lúc 1 nặng hạt, đổ ầm ầm xuống mái nhà không ngớt. Bỗng, cả căn phòng sáng trưng bởi ánh chớp và sau đó là tiếng sấm giết đùng đùng như muốn đánh nổ tung bầu trời. Điều kỳ lạ rằng, trong khoảng tích tắc sáng đó, trên gương tủ tôi thấy 1 gã đàn ông mang bộ mặt khắc khổ, sâu nảo, râu tóc lòa xòa hết cả, trên người các cơ bắp và gân nổi lên trông gớm ghiếc bởi những vết chém chằng chịt, hằn nhin tôi bằng con mắt sắc lạnh như muốn ăn thịt. Tay hắn cầm 1 thanh kiếm với máu chảy tóe tách xuống nền nhà và điều hãi hùng làm tôi run rẩy, thất kinh khi nhận ra xác cô gái hắn đang ôm là Vy! Tôi sợ đến nỗi chân không nhấc nổi, phải cố gắng bò lết ra khỏi giường, với tay bật công tắc đèn phòng trong trạng thái cực kỳ hoảng loạn. Ánh sáng phủ kín không gian, xung quanh sáng trưng không có 1 ai, lúc này tôi mới trấn tĩnh hơn 1 chút.

– Người đàn ông đó là ai?

Tôi thắc mắc nhưng chẳng tìm được câu trả lời, bèn đi đến khung cửa sổ nhìn ra ngoài, mọi thứ vẫn là 1 màu đen nhạt nhòa. Xa xa, tiếng mèo kêu văng vẳng như gào khóc, ai oán. Bỗng dưng tôi cảm thấy 1 nỗi buồn trống trải trong lòng, cảm giác như chỉ có mình đơn độc với cuộc sống.

Tôi cứ đứng đó cho đến gần sáng, trời tạnh mới dám quay lại ngủ cho đến chiều..

– Anh đang ở đâu đấy?!! – Vy gọi tôi

– Anh sắp đến rồi!!

Phải công nhận rằng sau cơn mưa đêm qua, không khí buổi chiều đã dịu mát hơn và thoáng vài làn nắng tinh nghịch. Tôi thấy cực kỳ sáng khoái, phi tức tốc ngay đến chỗ hẹn, em đứng trước tòa nhà BBQ diện vậy ngắn, 2 cặp giò mon mồn làm tôi nóng trong người.

– Ăn không em?!!

– Không em ăn rồi mà!

– À không, xe anh mới thay má phanh

– Anh vẫn vui tính như ngày nào nhỉ??

– Thế giờ em muốn đi đâu?

– Đi ăn kem hồ Tây với dạo 1 vòng hồ luôn anh nha.

– Okie em!

Em trèo lên con Jupiter bắt khố từ thần của tôi, xe chạy bon bon trên đường Thanh Niên mua kem ốc quế rồi rẽ vào đường ven hồ Tây....

Không có bề dày lịch sử và đặc trưng về văn hóa như nhiều con đường cổ kính khác của thủ đô, nhưng con đường ven Hồ Tây lại ghi ấn tượng trong lòng người Hà Nội với vẻ lãng mạn, vắng vẻ đặc trưng của đất Hà Nội khi gần như “ôm trọn” hồ Tây. Ngày trước, nơi này được giới trẻ ưu ái gọi với cái tên Bến Nhật Bản, Bến Hàn Quốc, còn nay con đường lãng mạn nhất Hà Nội chính thức mang tên Trịnh Công Sơn.

Được mệnh danh là con đường lãng mạn và đẹp nhất Thủ đô, ôm quanh ven hồ Tây, con đường mang tên Trịnh Công Sơn dài 900m kéo dài từ ngã ba,

ngõ 612 Lạc Long Quân đến giao với dốc ngã ba đê Âu Cơ, quận Tây Hồ. Không có những hàng cây cổ thụ rợp bóng, nơi đây lại đặc biệt hấp dẫn bởi không gian vắng vẻ, yên tĩnh và thơ mộng. Không chỉ đẹp vào những chiều thu, mà ngay cả ngày hè oi ả, đứng ở đây ngắm hoàng hôn sẽ có cảm giác thật rõ ràng rằng con đường mang hơi hướng của cổ nhạc sĩ Trịnh Công Sơn: nhỏ nhẹ, lắng mạn và bình yên vô cùng.

Tôi đã thấy không chỉ những đôi yêu nhau, họ dựng xe, ngồi im lìm lắng nghe tiếng sóng vỗ rất nhẹ, thả tầm mắt vào đường chân trời xa tít mà khi ở trong phố, chẳng kiếm nổi cho mình một khoảng trống. Tất cả đều khó lòng từ chối một con đường với những góc vắng lặng, tuy khiêm nhường nhỏ bé nhưng lại ôm trọn cả hồ Tây rộng lớn bên cạnh.

Hà Nội tuy không còn rõ ràng 4 mùa như trước, nhưng cứ độ thu về, tháng 10 tới, thì người ta lại cảm nhận sâu sắc hơn tất thấy về nét đẹp cổ kính, phảng phất buồn và sự yên bình nơi đây.

Hàng dương liễu rủ bóng xuống mặt hồ như những nàng thiếu nữ tuổi 19 đôi mươi. Cái độ tuổi của sự e thẹn, của xuân thì, nghiêng mình đón nhận từng làn nắng dệt lên mái tóc óng mượt. Tôi và Vy chắc chẳng thể nào quên được cái mùi ven hồ, hay nói cách khác, là hơi thở của hồ Tây.

Từng đợt gió thổi vào len lỏi trong hốc mũi 1 vị nồng nàn, 1 vị đặc trưng mà không lẫn đi đâu được.

Em ngồi sau xe tôi nhắm mắt tận hưởng, nhưng đâu chỉ có hơi thở của hồ Tây, mà nơi đây còn có 1 vị khác nữa, 1 vị của năm tháng cho những ai sinh ra và lớn lên ở Hà Nội: “hương hoa sữa..”

Hà Nội mùa thu, mùa thu Hà Nội. Mùa hoa sữa về, thơm từng cơn gió. Mùa cỏm xanh về, thơm bàn tay nhỏ. Phố xưa vừa hè, thơm bước chân qua. Nếu như nhắc lại trong trí nhớ, mới biết phố Hà Nội là phố hoa. Tháng nào cũng có một loài hoa gọi nhắc kỷ niệm.

Tháng giêng hoa đào nở rộ, đón xuân khoe sắc hồng tươi

Tháng 2 hoa Ban ngập tràn, tiễn biệt những gương mặt phố

Tháng 3 bắt chợt 1 ngày, trắng tinh hoa Sứ về đây

Tháng 4 Loa Kèn mỏng manh, những góc phố con đường quen.

Mùa hoa tháng 5 cháy rực Phượng đỏ

Hồ Tây ngát hương mùa sen tháng 6

Ngập tràn lối đi, hoa Sấu tháng 7

Trở về tuổi thơ hoa Xoan tháng 8.

Mùa hoa Sữa rơi, tháng 9 nồng nàn, mùa thu đã sang mùa hoa cúc đến.

Tình yêu thủy chung tím biếc Thạch Thảo, rực rỡ cuối đông Cải Vàng ven sông.

Hồi bé, tôi không biết có điều gì đặc biệt ẩn sau hoa sữa. Chỉ nhớ những lần đi xích lô cùng bà qua phố Quán Thánh. Tiết trời lành lạnh và tôi ngửi thấy một hương thơm rất mạnh, ngọt như bánh mít, mỏng nhẹ và mơ hồ như lụa, bủa vây xung quanh.

Hoa sữa là loài hoa của lưu luyến. Tháng Chín, Hà Nội chính thức vào thu, cũng đủ để nhắc nhở về những cuộc chia ly. Tháng Chín, sân bay cũng đông đúc hơn thường ngày, là những chuyến đi lớn, là những niềm hy vọng và niềm tin về một ngày trở về. Vì thế mà thu Hà Nội thường man mác buồn, nỗi buồn phả vào gió, phả vào hương hoa sữa, phả vào tâm can người xa xứ. Nhưng có quên được không, mùa thu Hà Nội đã thành thói quen, mùi hoa sữa đặc quánh sống sảng trong tâm hồn. Nồng nàn như thế, ngọt ngào đến vậy, cũng chỉ có hoa sữa mà thôi.

Giữa trời thu bát ngát xanh, lòng tôi nôn nao nhớ về những điều xưa cũ. Hoa sữa đem đến cho người những cảm giác ấm áp khó gọi thành tên, tưởng gần mà kỳ thực đã xa lắm rồi. Là bởi vì trong mùa thu, đã biết thế nào là cô đơn, thế nào là xa cách, thế nào là lớn lên và trải nghiệm. Nhưng rồi cũng chính trong vòm cây hoa sữa quen thuộc, biết nhóm lên những niềm tin mới, những khao khát mãnh liệt, những cảm xúc tươi nguyên mát lành.

Những mùa hoa bỏ lại, những mùa thu đi qua, còn lại ta với nồng nàn, với mệnh mang trời xanh Hà Nội, với hoa sữa thầm nhắc người ở người về.

Vy có vẻ hiểu được suy nghĩ tôi, nên nét mặt em có chút đượm buồn. Bay sang phương trời xa xôi cũng đồng nghĩa xa cách với những gì đã quen thuộc, đã gắn bó. Không buồn sao được...

Tôi đi chậm và ngoảnh lại nhìn em, bỗng dưng tôi lại nhớ về hình ảnh đêm qua, lòng tôi ngổn ngang, chẳng thể tin nổi, tôi cố trấn tĩnh mình rằng chỉ là mơ 1 giấc mơ thôi, cũng có thể do tôi xem nhiều phim hành động máu me nên thần kinh bị ảnh hưởng. Tôi cố động viên bản thân nghiêng về giả thiết này.

– Mặt hồ đẹp anh nhỉ?

– Ừm! Đúng vậy em, nhưng chắc không đẹp bằng em được!

– Lại lẻo mép!

– Đâu đấy!

– Dừng lại đi! Em muốn chụp ảnh!

Tôi tấp xe vào lề đường, bỏ mũ bảo hiểm ra, tranh thủ ngắm nhìn không gian rộng lớn bao la này. Mặt nước sóng sánh xô vào bờ như trắng bạc, đang gần về hoàng hôn, nắng khẽ đổ xuống hồ tạo thành 1 vệt sáng rực rỡ, khung cảnh xinh đẹp và bao la khiến con người ta thích vận động và hòa mình vào thiên nhiên hơn.

Quay sang em, mái tóc bay vương vẩn trong gió, ánh chiều tà điểm đôi môi hồng lấp lánh. Em cười tươi nhưng đồng thời tôi cũng nhận ra sự buồn bã trong đó.

– Em có biết không?

– Biết gì vậy anh?

– Không phải lúc nào, em cũng có thể ngắm cảnh hoàng hôn đẹp lộng lẫy với đủ màu sắc rực rỡ trên bầu trời Hà Nội, như những ngày mùa Thu này. Anh biết em hơi tiếc nuối nhưng hãy tận hưởng phút giây này đi mà biết đâu? Em sang đó, khung cảnh còn choáng ngợp hơn ở đây thì sao?

– Cũng có thể... nhưng mà?

Tôi im lặng như muốn lắng nghe.

– Chẳng ai mặc định rằng ngắm hoàng hôn là phải buồn, nhưng em nghĩ, hoàng hôn càng đẹp thì lại càng mang đến cho người ta một nỗi buồn dịu dàng, mềm mại đến lạ! Anh nghĩ vậy không??

Đúng là không chỗ nào ở Hà Nội có thể ngắm chiều tà mùa Thu đẹp hơn hồ Tây, mặt hồ rộng bao la nhuộm một màu vàng của nắng chiều. Mặt trời lặn chậm chậm từ trên những đám mây, tựa như đang chìm xuống những tòa nhà cao tầng phía đường chân trời xa xăm.

– Em cũng thi sĩ thật!

Tôi cười nói và kéo em ra chỗ đẹp nhất để chụp ảnh cả 2 đứa. Lúc này, là lúc bắt gặp những khoảnh khắc chuyển giao huyền diệu của thiên nhiên, khi bầu trời đang từ vàng nhuộm nắng thì ngả sang đỏ rực, rồi mặt trời khuất bóng, chỉ để lại những tia sáng màu cam lóe lên trên nền trời màu xanh tím của đêm.

Tất cả quá trình kì diệu ấy chỉ xuất hiện trong chưa đầy một tiếng, nhưng mang đến trọn những cảm xúc ngất ngây cho những ai ngắm nhìn.

Đừng bỏ lỡ chúng, bởi khi mùa Đông đến thôi, hoàng hôn sẽ lại có một màu rất khác, và tất cả sẽ phải đợi dài một năm chỉ để ngắm hoàng hôn mùa Thu Hà Nội lộng lẫy như thế nào đó!

– Cho anh ôm em trước lúc đi xa nhé?

Tôi nói nhưng không đợi em trả lời đã ôm em vào lòng.

– Lên đường mạnh giỏi nhé em! – tôi khẽ thì thầm vào tai em và chụp hình cùng

1 bức ảnh khá là đẹp của 2 đứa, tôi lặng lẽ đi ra cốp xe máy lấy túi đồ để sẵn trong đó làm em ngạc nhiên.

– Bánh tráng trộn thì sao nhỉ?

Em cười tươi như hoa, nhận lấy và cả 2 cùng ăn trong 1 khung cảnh bao la, trữ tình, kết thúc 1 chuyến đi chơi bình dị...

Chiều hôm sau, tôi ế oải bật dậy trong tiếng chuông điện thoại của thằng Việt.

– Để bố ngủ, hôm qua mệt lắm.

– Máy shot?

– Có gì nói luôn?!

– Đá bóng? Nhận kèo rồi! Quên à?

– Sao không nhắc?

– Tao nhắn tin từ hôm qua rồi mà?

– Qua bạn đưa người yêu cũ đi đề!

– Thôi nhanh đi qua đón tao nhé?

– 20k ok?

– Bạn bè như bạn bà, mà làm ăn cả với anh em à?

– Ai anh em với mà?

– Thôi nhanh đi, thế nhé! Tút..tút..

Thế là thằng ôn tắt máy, tôi lóc cóc bò dậy mặc quần Barca thần thánh, giày thượng đỉnh ghê mua 90k 1 đôi đến chỗ chờ..

– Lên nhanh nào thằng ôn, hôm nay thua bố giết mày!!

– Không biết đá bóng nói như bố đòi, cho bóng còn đá trượt mà lăm mồm!

– Kệ tao, nhanh không tao đi đây!

– Ồ đại ca bình tĩnh, em lên ngay đây!

Tôi chờ nó băng qua mọi nẻo đường nhưng không tránh khỏi sự ùn tắc, bây giờ là 4 rưỡi 5h chiều. Giờ cao điểm nên ai cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng về nhà, cảnh sát giao thông thì tuyệt còi hết công suất. Tuyệt đến nỗi lười thụt cả vào còi, mấy anh lớn ngó đê vạch là lại giọng điệu quen thuộc: “ chào anh, xin anh xuất trình giấy tờ...”

– Rẽ tắt vào Nguyễn Khang cho nhanh đi mà?

– Ồ!

– Mà mà xem con nhỏ này được không?

Nó nói rồi giờ điện thoại ra trước mặt tôi.

– Đang lái xe, muốn đập mặt ra đường à?

Nó hiểu ý nên không làm gì cả, được 1 lúc lại vỗ vai tôi lần nữa làm tôi phát bực

– Gì?!

– Mà nhìn xem cái quái quỷ gì thế kia?! Tôi và nó không khỏi kinh hãi, loạng choạng suýt ngã xe khi thấy 1 chiếc máy bay mất kiểm soát, khối bay theo mù mịt đang lao đi với 1 vận tốc cực nhanh trên bầu trời!!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngày phán xét – hồi 4.1: *mầm bệnh*

– Phóng nhanh đuổi theo xem sao! – nói giục tôi

Không chậm trễ, lập tức tôi về số, đồ ga lao đi. Nhìn lên trời thật ngoài sức tưởng tượng! Chiếc máy bay mất kiểm soát nghiêm trọng, thân và cánh máy bay bắt đầu đánh ra những tia lửa, khói đen khịt cả bầu trời lẫn bên trong khoang!

Thằng Việt nhanh chóng nắm chặt điện thoại, bật chế độ quay giờ lên để ghi lại khung cảnh ngỡ như chỉ có trên phim của Hollywood.

Tôi tiếp tục vừa lái vừa ngược nhìn, và sự hiếu kỳ bây giờ lan tỏa cả 2 bên bờ sông Tô, từ Đường Láng cho đến Nguyễn Khang. Mọi người bắt đầu chỉ trỏ, gọi nhau bủa vây ra đường, có cả những thanh niên treo lên cây, băng qua barrier chạy dọc theo sông bởi sự tò mò, ai nấy không cần phải bảo nhau đều lôi điện thoại ra chụp rồi quay lại, xôn xao vì sự kiện hiếm thấy. Trên ban công những tòa nhà 3,4 tầng hay trên cả sân thượng của quán karaoke cũng không kém phần sôi nổi. Nhiều cha mẹ bế con ngồi lên cổ để chiêm ngưỡng 1 cách rõ nét hơn. Tiếng xé gió lao đi ma sát với không khí của máy bay vang âm cả 1 khoảng không gian rộng lớn!

Dưới đây, ngày càng nhiều người bị thu hút bởi cảnh tượng. Những chiếc xe ô tô Lexus, Range Rover, Camry, Santafé,... đua nhau bấm còi inh ỏi, ầm ỹ cả con đường. 1 số bước ra không giấu được vẻ giận dữ đá thẳng vào lốp xe vì chẳng có cách nào đi tiếp. Xa hơn, là những chiếc xe bus chỉ còn cách nghỉ chân tại bến. Đầy sinh viên chen lấn nhau vì không kiếm được view đẹp sẵn sàng đỡ nhau trèo lên nóc xe bus chỉ để quay phim, chụp ảnh, 1 cảnh tượng hết sức hỗn độn!!

– Phóng nhanh lên mây, cua vào cầu Cốt đi!

– Biết rồi!

Tôi bốc xe lên vĩa, phi đi như bay tránh mọi vật cản rẽ qua cầu lao vào Yên Hòa, giờ thì chiếc máy bay đã khuất tầm mắt, nó ở sau lưng những ngôi nhà cao tầng trong con ngõ nhỏ hẹp. Từng cây cột điện 2 bên chẳng chịt dây cáp, dây phơi quần áo.

– Bị che mắt rồi!

– Tính xem khoảng cách từ đây ra chỗ máy bay khoảng bao nhiêu?!

– Theo tao thì phạm vi trên dưới 3km!

– 3km? Chẳng phải cũng gần khu vực đá bóng sao?!

2 thằng nhất thời không nói được câu gì vì sự hốt hoảng đã chiếm lấy

– Nếu không báo cho chúng nó biết thì chết chắc!

– Gọi cho thằng Sơn ngay đi!

Tôi quát rồi vít ga liều mạng phóng đi, lạng lách đánh võng không khác gì mấy thằng choai choai, ngáo đá nhưng tự cho phép bản thân làm vậy

– Nó nghe chưa??

– Vẫn chưa? Chắc đã rồi!!!

– Mẹ kiếp, sao lại đúng lúc này cơ chứ?? Mày cứ gọi đi!!!

2 mắt tôi bắt đầu điều tiết, mồ hôi nhễ nhại dù không vận động, các giác quan dần trở nên nhanh hơn để tương tác với xung quanh. Tay tôi nắm chặt côn, phóng đi như điên ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt mặc kệ đằng sau từng tràng tiếng chửi bới.

Tiếng động cơ mỗi lúc 1 to, gầm rú. Đến trường THCS Yên Hòa tôi nhanh chóng cắt sang Đường Đình Nghệ rồi phi hết tốc lực, lần này nhìn thấy nó chao đảo lên xuống, như chực xả xuống phía trước, khối ngày 1 dày đặc. Vô thức mắt tôi đánh xuống nhìn đồng hồ xăng

– Sắp hết xăng! Mẹ kiếp, ngày gì mà đen như chó thể này?

– Có lên mây, tao đang gọi cho nó đây!

Từng tiếng tút..tút..trôi qua cực kỳ căng thẳng!! Tôi chỉ muốn đập ngay cái điện thoại đi, tại sao vào lúc này tất cả mọi thứ cứ chống lại mình? – Alo, Sơn đẹp trai nghe đây??

2 đứa thờ vào nhẹ nhõm, đôi mắt tôi bấy lâu căng ra giờ được nghỉ ngơi

– Mày đang ở đâu?!

– Nhà thi đấu gần Phạm Hùng em ơi, đang náo nhiệt lắm!

– Nghe rõ này, có 1 chiếc máy bay đang gặp tai nạn sắp rơi. Chạy ra khỏi đó đi!

– Cù tao cười phát! Mà đạo huynh đài xem nhiều phim thảm họa quá à, có giới thiệu anh em xem với nhé!

Câu nói này làm tôi tức chết.

– Nghe tao, tao biết mày không tin nhưng cứ ra khỏi chỗ đó đi!

– Cất!! Huynh đài diễn tốt thật. Đi đóng phim hài được đây!

– Ra khỏi đó ngay!!!! – Việt quát

– Mất thời gian với các bố quá, đến nhanh đi team đang thua đây nhé!

– Thằng ngu!

Tôi giật ngay cái điện thoại trên tay thằng Việt quát to nhưng tất cả những gì nhận lại được chỉ là cái tắt máy.

– Khốn thật!!

Tôi vừa chửi vừa đâm thùm thụp vào đầu máy xe

– Nhanh nữa đi mày!!!

Tôi phóng như bay trong lòng vô cùng lo lắng thì đúng lúc này, xe hết xăng!!

Cả 2 nhảy xuống, không ai nói với ai chạy thẳng 1 mạch, bỏ xe lại vì thằng bạn ngu ngốc! Cả con đường hỗn loạn, người người gấp rút rời khỏi ô tô chạy về phía trước mặt bọn tôi, xe máy quay đầu ngược chiều phóng thẳng để giữ mạng, từng đợt người chạy lại, lấp kín cả khoảng trống, tiếng đèn xi nhan vãn kêu bíp bíp phía trước, tiếng hò hét, tiếng gọi nhau, tiếng quát tháo, và cả tiếng kêu sự giúp đỡ...Cảnh tượng ngỡ như chỉ có trên phim giờ xuất hiện trước mắt tôi bỗng dừng rúng động, sợ hãi, đôi tai bị áp lực âm thanh tác động khiến đầu óc choáng váng

Trên bầu trời chiếc máy bay trong mắt tôi chưa bao giờ to đến thế!! Tôi có thể nhìn thấy 2 cánh máy bay đang cháy đỏ rực. Chân tôi như chùn lại, ý chí muốn chạy về phía trước mà cơ thể lại không nghe theo.

– Long! Long! Nhanh lên nào!

– Không được, tao...sợ, chân tao không đi tiếp được..

Tôi nhìn xuống như bảo nó thấy, 2 cẳng chân tôi run bần bật, chưa bao giờ tôi lấy bẫy đến vậy. Cảnh tượng này quá đối khủng khiếp với tôi. Sống ở thành phố bao nhiêu năm có bao giờ tôi thấy cảnh như vậy, cũng không biết phải miêu tả như sự khốc liệt như thế nào.

– Hay là...ta quay lại đi Việt?? – tôi nói trong giọng run run

– Mày nói cái gì vậy??? – vẻ mặt nó khó hiểu

– Tao biết mày đang sợ, tao cũng sợ, nhưng giờ quay lại sẽ chỉ khiến cho bản thân mày và tao có lỗi thêm thôi!

– Tao cũng có cuộc sống của riêng tao, còn gia đình, người yêu của tao!

– Thế thằng Sơn không có sao?!

Nó xông đến xô ngực, túm cổ áo tôi đầy giận dữ

– Nói cho mày biết! Mày có thể quay lại để sống với lỗi lầm của mày ngày hôm nay, hoặc mày cũng có thể làm cho bố mẹ, người yêu mày tự hào!

– Lựa chọn là ở mày! – nó buông thõng xuống

Tôi im lặng không trả lời, cảm thấy mình có lỗi vì sự ích kỷ bỏ mặc bạn bè trong lúc sống chết

– Chúng ta là bạn bè, nhớ không?? – giọng nó ôn tồn

– Ừm, ta đi tiếp thôi...

– Vậy mới là đàn ông chứ!

Nó vỗ vai làm tôi cảm thấy vững tâm hơn. Hít 1 hơi thật sâu lên tinh thần, tôi tiếp tục quay trở lại cuộc hành trình. Càng vào sâu càng hỗn loạn, dòng người chạy ập lại như con bão, những cú va đập, huých, rồi cả những tiếng chửi bên tai

– Chúng mày ngu à??

– Cút hết ra khỏi đường cho tao!!!

Chúng tôi không sao xoay sở nổi.

Bỗng!! 1 cú đâm thẳng vào mặt làm tôi ngã ngửa ra đất, 2 mắt tê dại, đầu óc choáng váng

– Chết cha mày đi, ai bảo dám cản đường tao!

Giọng 1 người đàn ông văng vẳng bên tai tôi rồi nhanh chóng biến mất, quả ngã làm tôi uể oải

– Long!! Mày có sao không?

Nhanh chóng thằng Viết sốc tôi ngồi dậy, day vào 2 bên thái dương

– Tao..Ồn, chỉ hơi hoa mắt tí thôi!

Tôi cố gắng đứng dậy, hơi loạn choạng, máu mũi bắt đầu chảy ra. Đám đông chạy lại ngay 1 dữ dội hơn, nó cứ đỡ tôi đi tiếp trong vô vọng.

– Nghĩ cách gì đi!

– Trèo lên nóc xe mà chạy thôi!!!

Cả 2 gấp rút trèo lên nóc xe nhìn về xa hơn, cảnh sát giao thông rồi cơ động đang khoanh vùng phạm vi, di tản những người ở gần khu vực xảy ra tai nạn, tiếng còi chỉ huy rồi loa phát thanh yêu cầu người dân sơ tán theo trật tự, không chen lấn xô đẩy!

– Giờ sao mà vào được đây???

– Cứ lại gần xem đã!!!

Bọn tôi băng qua đoàn người đi đến liền bị ngăn cản.

– Chào 2 anh! Từ đây trở vào là khu vực nguy hiểm. Đề nghị 2 anh quay về cho, chúng tôi đã liên lạc với đội cứu hộ, cứu nạn. Sẽ nhanh chóng đưa người đến giải cứu sớm nhất có thể!

– Ông nói cái gì vậy? Trong đây là bạn tôi! Để tôi vào!

Thằng Việt gào lên xông tới, bị giữ lại

– Chúng tôi xin lỗi! Nhưng rất tiếc, chúng tôi không thể để cho anh và bạn anh vào được!!!

Nhanh như cắt, nó đâm vào mặt ông ta rồi cướp lấy súng trên người dí thẳng vào mặt!

– Nếu trong đó là bạn bè, là con trai, hay thậm chí là vợ ông! Ông sẽ làm gì đây thưa ngài sĩ quan???!!

– Long!!!

Nó gọi tôi chạy đến, 3 4 cảnh sát nữa thấy cấp trên bị uy hiếp đồng loạt rút súng ra đe dọa!

– Chúng tôi đề nghị anh bỏ súng xuống!

Nó không quan tâm nhìn thẳng vào mắt ông ta!

– Ông sẽ làm gì? Chết tiệt! Trả lời đi!!

– Để họ vào!

Nó chỉ chờ có vậy lao vào, tôi cũng bám sát ngay

– Khoan đã! – ông ta gọi lại

– Chúc các cậu may mắn!

2 thằng gật đầu ngậm ý cảm ơn, rồi lại lao băng qua dòng người ngày 1 chạy ra..

– Son!! Son!! Mày ở đâu???

2 đứa gọi khất khô cả cổ họng trong tiếng ầm của sự hỗn loạn, giữa biển người thế này thật đúng là mò kim đáy bể, tìm kiếm niềm tin trong vô vọng

– Không khả thi? Mày tính sao Long?

– Chó chết! Có khi nào nó vẫn ở trong nhà thì đâu không?

– Có lẽ...

Chưa nói hết câu, lần này thì cả 2 run bắn người, về mặt cực kỳ sợ hãi, thất kinh nhìn lên. Đột nhiên, chiếc máy bay lao qua va chạm vào 1 tòa nhà cao tầng! Cả tòa nhà bị lia đứt kèm theo tiếng nổ ầm ầm như bão táp.

– Chạy! Chạy ngay!!

Chúng tôi không kịp thở nữa, mặt cắt không còn 1 giọt máu co căng chạy. Ngoái lại nhìn, sự kiện hết sức kinh khủng! Phần trên tòa nhà bị đứt lia chuẩn bị đổ xuống nền đường, cảnh hàng trăm nhân viên làm việc bên trong cũng theo tòa nhà rơi xuống, những mảnh vỡ cửa kính văng ra như thạch nhũ đâm vào người bên dưới, máu bắn ra ngoài, rồi cả những cọc thép gia cố tòa nhà, những mảng bê tông nặng cả tấn lao xuống đập vào xe ô tô, rồi xe máy nát vụn.

Tệ hại hơn!!!

Xăng cháy ra và đám cháy bắt đầu lan rộng. Và điều kinh khủng trong các điều kinh khủng xuất hiện! Cánh máy bay lia vào tòa nhà gây ra khói thân văng 1 lực rất mạnh xuống đây!! Tôi đứng như chết cứng tại chỗ, con mắt căng ra không kịp phản ứng!

– Tránh ra mau! Long!!

Thằng Việt lao đến ôm tôi bay vào con hẻm nhỏ. Lúc này khói bụi mù mịt bao phủ cả bầu trời, tiếng ầm ầm của gạch đá rơi xuống vỡ tung, mặt 2 thằng đen thui, ho thốc ra bụi. Và chúng tôi thật sự lo lắng vì con hẻm đã bị lấp lại!!!

– Mà có sao không??!

– Cảm ơn mày! Chậm 1 chút nữa chắc tao tiêu rồi!!

– Không có thời gian để nghỉ đâu! Điều cần làm bây giờ là phải tìm được thằng Sơn!!

Nó nói câu này, cả 2 chúng xuống như biết 99% hy vọng tìm thấy là không thể.

– Có lên nào!

– Mà biết gì không Long?

– Gì?

– Thằng Sơn chia sẻ với tao nó là trẻ mồ côi, nó chưa bao giờ thấy mặt bố mẹ! Bên ngoài nó vui vẻ kiêu hiệp như vậy nhưng bên trong

– Tao xin lỗi, tao đã không biết.. – tôi nói trong ngậm ngùi

– Nó không thể chết, tao không muốn nó bất hạnh trong gia đình rồi giờ lại bất hạnh trong cả cuộc đời!

– Mà đúng là 1 thằng anh có trách nhiệm! Đi mang thằng ôn dịch đó trở về bắt nó khao anh em trầu cứu mạng nào! – tôi cố gắng xốc lại tinh thần 2 đứa

– Ừm! Đi nào, cho dù còn 1% tao cũng phải giữ!

– Nhưng làm sao ra khỏi đây bây giờ???

Ngoài con hẻm đã bị đá lấp lại, bên trong cũng không có nhiều ô xy để hít thở. Thật nan giải!!!

– Làm sao?? Làm sao giờ?

– Mà nghĩ cảm cụ trong này được bao lâu?

– Tao không biết! – tôi đáp

– Điện thoại? Đúng rồi!

Tôi gấp rút lấy ra gọi cho anh trai, mặt thằng Việt nhìn tôi như đây là niềm hy vọng cuối cùng!

Tôi lắc đầu 1 cách tuyệt vọng!

– Không có sóng...

Trong này tối đen, khoảng không gian nhỏ hẹp lại sắp chẳng còn ô xy, tôi và nó chỉ còn cách dựa lưng vào tường ngồi 1 góc đầy tuyệt vọng. Tôi chẳng biết nói gì và làm gì, chỉ còn cách lấy điện thoại ra xem từng tấm ảnh mà tôi hay gọi là màu của kỷ niệm, chờ đợi 1 cái chết đang đến dần qua là căng thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày phán xét – hồi 4.2: *mầm bệnh*

Xem đi xem lại những bức ảnh tường chừng là cách để xua tan đi nỗi sợ, nhưng sự thật nó lại chỉ làm bản thân tôi cảm thấy áp lực. Thần kinh tôi căng ra, thờ dốc, giữa không gian nhỏ hẹp và tối tăm này mất lại càng phải điều tiết để nhìn rõ mọi vật.

Tôi cảm thấy trong người bắt đầu nóng bức, ngột ngạt tựa như không còn chút sức lực, đưa mắt về phía thằng Việt, nó ngồi im bất động khiến tôi hoảng

sợ.

– Việt..Việt..khụ khụ – tôi thều thào

– Còn...sống...im...mồm giữ sức đi..

Nghe nó nói mà không có cảm giác gì là đang sống. Dù sao tôi cũng yên tâm hơn, nằm ngửa ra với 1 đôi mắt lơ đãng. Tôi chợt nhận ra xung quanh tôi ờ, 1 khoảng không gian rộng lớn vô định bao trùm, tôi bước đi trong sự dò dẫm rồi ngay tức khắc dừng lại khi tiếng đá rơi xuống vách núi vang lên. Tôi sợ hãi lùi lại thì lúc này không gian chợt thay đổi, mọi thứ lại tràn đầy màu sắc, có tiếng chim hót, có cây xanh, có khu vui chơi. Mắt 1 lúc tôi mới nhận ra mình đang ở công viên Thống Nhất, 1 buổi chiều êm đềm, gió nhẹ, bao nhiêu người đi tập thể dục dắt theo chó cưng của mình, cảnh vật thật thanh bình.

Rồi tôi chợt nhận ra Chi, em đang ngồi bên chiếc ghế đá gọi tôi, 1 nỗi vui mừng trào dâng trong lòng. Tôi chạy lại, sắp đến nơi thì không gian lại đột ngột biến chuyển, cảnh vật xung quanh như 1 bức tranh ghép hình, chúng tách ra xung quanh tôi, từng vết tách sáng trắng. Chúng bắt đầu lướt, lướt 1 cách nhanh kinh khủng nhưng tôi vẫn có thể thấy từng giai đoạn trưởng thành của mình, rồi gia đình, từng mối quan hệ xung quanh, từng kỷ niệm, chúng chân thực đến khó tin. Đột nhiên, chúng xếp lại thẳng hàng và phát ra 1 thứ ánh sáng trắng, thứ ánh sáng khiến tôi chói mắt bỗng chuyển thành 1 chiếc gương cỡ lớn phản chiếu hình ảnh của chính tôi. Vô thức tôi lại gần thì chúng bắt ngờ vỡ vụn.

Tôi lại lập tức trở về không gian tối đen nhưng bây giờ thì kèm theo âm thanh của sấm sét, ánh chớp lóe lên, 1 cơn giông giạt đùng đùng, tôi hoảng sợ chống tay xuống đầu gối thờ dốc, mồ hôi túa ra, xung quanh từng cơn gió lạnh buốt thổi vào thấu xương. 1 cảm giác sóng sánh, đặc quánh giống 1 bãi đầm lầy xuất hiện dưới chân kéo tôi dần chìm xuống, tôi sợ hãi tột độ, cố vẫy vùng nhưng vô ích, tôi kêu cứu trong sự tuyệt vọng, cả người không cựa quậy nổi chỉ cố ngóc đầu lên.

Bỗng!! Tôi cảm giác mình tụt sâu vào 1 hố đen mà tôi chỉ còn biết kêu lên thất thanh rồi nhắm tịt mắt lại chuẩn bị cho sự va chạm tan xương nát thịt. Nhưng thật không ngờ dưới lưng tôi là thứ gì đó rất mềm mại. Lần này thì thật sự quái lạ, tôi nằm trên vỉa hè của 1 con phố. Đứng dậy không 1 chút cảm giác đau đớn, tôi chẳng thể nhận ra đây là nơi nào.

– Chết tiệt!

Nhưng đúng là tôi không tài nào nhận ra được đây là chỗ nào, chỉ cảm thấy 1 cảm giác quen thuộc mãnh liệt. Tôi cứ đi, đi mãi cho đến khi nhìn thấy xác pháo.

Tôi chợt nhận ra mình đang ở ngày ăn hỏi của anh trai!

– Tại sao lại thế này?!! – tôi tự hỏi

Chẳng phải là 2 ngày trước rồi sao? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với tôi thế này? Tôi gấp rút chạy vào, mọi người vẫn đông đủ, vẫn quần áo đẹp đẽ như vậy, nhưng không ai để ý đến tôi, hay chính xác hơn, không ai nhận ra sự tồn tại của tôi!

– Tôi đang ở đâu?

Tôi gào lên, lao ngay đi cố gắng thoát ra khỏi chỗ quái quỷ này thì 1 cảnh tượng làm tôi rụng rời tay chân. Tôi như chết cứng ngay tại chỗ khi thấy chính mình, chính mình đang nói chuyện với Vy! Hải hùng hơn, nó nhận ra tôi và ném theo 1 ánh mắt quái quỷ.

Bất chợt, 1 thứ ánh sáng chói lóa xuất hiện trên bầu trời, nó tỏa ra hào quang khiến tất cả mọi người ở đây đều ngược nhìn. Họ cứ đứng ngơ ngác bất động cho đến khi thứ ánh sáng đó chuyển thành từng nấc thang lấp lánh giống pha lê nổi đến khoảng không gian vô tận bên trên. Tất cả mọi người kể cả già trẻ gái trai, những đứa bé, tất cả những người có trong tiệc cưới, họ lần lượt đặt từng bước chân lên cầu thang.

– Bố!! Mẹ!!

Tôi hét lên, chạy lại kéo mọi người trở về nhưng khi chạm vào họ, tôi thất kinh khi thấy tay mình xuyên qua 2 người! Tôi cố gắng đuổi theo đến sát chân cầu thang đột nhiên 1 lực rất mạnh hất văng tôi đi.

– Không!! Không!! Ở lại với con!

Tôi cảm thấy đau buốt trong tim, buông lời gọi trong sự bất lực, rồi tôi nhìn thấy Chi, em đang từng bước tiến về phía mọi người. Tôi gục xuống, tay với theo em.

– Không...không...đừng bỏ anh, bố mẹ đừng bỏ con, anh ơi, chị ơi...huhu.

Tôi khóc nức lên, khuôn mặt méo mào, lồng ngực tôi bị chặn lại bởi nỗi đau đớn. Chi còn lại “tôi” kia và Vy, em đi trước rồi nó chậm rãi theo sau.

Tôi bất lực nằm đó, nước mắt lăn dài trên má ngược nhìn mọi người cứ đi lên từ từ.

– Mày là ai! Thằng khốn!! Mày là ai?!

Nó chợt quay lại làm tôi vừa bất ngờ vừa sợ hãi! Nó cười khẩy rồi đứng ra giữa bậc thang với dáng bộ vệ.

– Nhìn mày kia, trông thật thảm hại...Xem nào....Ồ 1 thế giới khác, mày đã chết rồi Long à! Và thật ra, cũng có rất nhiều thế giới song song tồn tại với

thế giới của mây, những gì mây thấy được ở đây chỉ có 1 điều duy nhất, là mây đang ở “ranh giới” giữa sự sống và cái chết.

– Mây nói cái gì?

– Quay lại đi Long! Đến lúc quay lại rồi, nơi này không phải dành cho mây đâu. . .

Dứt lời, nó quay lưng chậm rãi bước lên. Cảnh vật xung quanh nhòe đi và dần biến mất.

.....

– Tỉnh lại!!! Tỉnh lại ngay thẳng khôn!!

– Khụ..khụ..

– Vậy mà tao tưởng mây đi rồi chứ!

Thằng Việt gục xuống bụng tôi, trông nó mệt mỏi đến tàn tạ, vẫn là không gian bí bách này. Tôi cố gắng ngồi dậy, trong lòng cảm thấy mệt mỏi, trống trải, ngực đau nhói như bị đâm mạnh vào.

– Mây có biết mây đã ngất đi không?!! Tao hãi quá bỏ lại đâm mạnh mấy chục cái vào ngực mây mong mây tỉnh lại. Ôn trời! Tao tưởng mây chết rồi cơ!

– Thế..à..tao không..biết.

– Ông ta thế nào? Vẫn diện bộ đồ âm lịch, đội mũ kiểu Hàng Mã hay mặc phong cách Jack and Jill với denim và mix? – nó vừa nói vừa ho sặc

– Tao không..biết..mọi thứ trống rỗng..cho đến khi mây đâm thùm thụp vào ngực..làm tao tỉnh..chỉ cảm thấy mệt mỏi..trống trải..

– Tao tưởng mây gặp thì cho tao gửi lời chào.

– Thôi..không..nói nhảm nữa..tìm cách thoát ra khỏi đây thôi!

Tôi cố gắng đứng dậy bám vào tường, sờ nắn xung quanh để tìm 1 lối thoát, 1 hy vọng. Quá chán nản tôi lại ngồi phịch xuống

– Không biết thằng Sơn thế nào? – tôi hỏi

– Biết chết liền!

– Mây nghĩ có cơ may nào chúng ta thoát khỏi đây không??

Nó chẳng nói gì, gục đầu im lặng, tôi để yên không nói thêm lời nào

– Long!!! Mây có ngửi thấy mùi gì không???

Nó bật phắt dậy làm tôi bất ngờ

– Mùi gì??

– Mùi xăng!!!

Nghe xong tôi cũng ngửi thấy có mùi xăng, thoang thoang..

– Tao có ngửi thấy. Vậy thì sao???

– Bật flash lên!

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của nó, tôi cũng không chậm trễ

– Ra đây!

Tôi soi vào chỗ đá sập bít ngoài con hẻm, từng dòng nước nhỏ chảy vào lấp đầy các khe hở xuống phía dưới chân 2 đũa!

– Rất có thể sau vụ va chạm, có 1 chiếc ô tô hay xe máy nào đó trên đầu chúng ta đang chảy xăng!

– Tao hiểu! Giờ chỉ cần làm nó bắt lửa phát nổ, hy vọng sẽ thoát ra khỏi đây!

– Nhưng làm thế nào?? Quả là khó khăn!

Tôi chợt nghĩ 1 lúc rồi thốt lên

– Súng!! Mày còn giữ khẩu súng của ông cảnh sát lúc này không???

– Đúng rồi!

– Giờ chỉ còn cách bắn vào đá, hy vọng ma sát giữa viên đạn và đá sẽ phát ra tia lửa làm phát nổ chiếc xe ngoài kia!

– Bắt đầu nào Long!

2 thằng lùi lại, nó rút súng giấu trong túi áo ra, chuẩn bị tinh thần

– Sẵn sàng chưa?

– Làm đi!

Đứt lời xong, nó bóp cò! Tiếng nổ vang ầm trong này. Và chẳng có gì xảy ra cả!!

– Khốn kiếp!! Lại nào!

Tiếp tục phát nữa vẫn như vậy, đạn bay đến đâm xuyên qua rồi thả 1 chút khói lên làm cả 2 thất vọng. Đúng là từ lý thuyết cho đến thực tiễn là cả 1 chặng đường dài.

– Không được!!! Chết tiệt!

Nó tức giận ném súng đi, vẫn chẳng có cách ra khỏi đây!! Tôi lững thững đi đến nhặt lại, mở ổ đạn ra

– Còn mấy viên? – nó hỏi

– Đủ cho tao và mày!

– Có khi nào đây là số phận không?

– Tao không biết nữa...

– Chết tiệt!! Trả lời tao đi!

– Tao không biết! Tin tao đi, nếu tao biết thì bây giờ mày đã được nghe rồi!!

– Mày trước hay tao trước đây??!

– Đừng nghĩ đến chuyện đó! Chúng ta sẽ ra khỏi đây, sẽ ổn thôi!

– Không! Không!

Tôi quay sang thấy nó đập đầu vào tường liên tục

– Mày biết không? Tao còn cái Thu nữa...

Tôi chẳng để ý đến nó nữa nhìn quanh chỗ này xem, phải có gì đó, phải có gì đó không đúng! Chắc chắn phải có cách thoát ra khỏi đây! Tôi nhắm tịt mắt lại suy nghĩ, súng còn 2 viên phải làm sao đây?? Xăng vẫn chảy vào chậm rãi từ các khe nứt...

– Có khi nào?! Việt!! Việt!! – tôi reo lên

– Gì??

– Tao có cách rồi!

– Nói mau!

– Lực li tâm!

– Là sao??

– Chúng ta cần phải tạo nên 1 quỹ đạo tròn!

– Tao không hiểu. Nói nhanh lên!!

– Như thế này! Chúng ta cần phải bắn đạn lên tường, nhưng phải theo 1 quỹ đạo hình vòng cung để ma sát giữa viên đạn và tường tạo ra các tia lửa.

Trong vật lý, với chuyển động trên quỹ đạo tròn, vật luôn có xu hướng tách ra khỏi quỹ đạo bởi 1 lực gọi là lực ly tâm! Lợi dụng nó, hy vọng chúng ta sẽ may mắn thoát ra khỏi đây!

– Cách này có vẻ khả thi đấy!

– Nhưng...

– Nhưng sao??

– Chúng ta có 2 viên và xác suất để thực hiện rất khó! Cần phải vung tay 1 cách chuẩn xác nhất để ngay từ khi bóp cò đã phải định vị được quỹ đạo cho viên đạn.

– Vậy là hy vọng của chúng ta! Tất cả nằm ở lúc vung tay sao??

– Đúng vậy! Và lúc này như 1 ván bài đặt cược sinh mệnh...

– Nó sẽ phải thành công!

Việt vỗ vai tôi trấn an.

– Tao không biết nữa...

– Tao tin ở mày! Mạng sống của chúng ta...tất cả...đang ở trong..tay mày..

– Viết! Viết!

Bất ngờ nó ngắt đi làm tôi sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ngày phán xét – hồi 4.3: *mầm bệnh*

– Không còn thời gian cho những do dự nữa!!!

Tôi tự nhủ và đặt Việt nằm xuống, những giọt mồ hôi chảy vã trên trán, dọc xuống hàng mi, 2 con mắt chớp chớp liên hồi theo phản xạ. Đôi bàn tay giờ đây cũng ướt đầm 1 cách đáng sợ. Không gian bí bách, im lặng như tờ, tôi cảm giác rằng mình có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch. Tôi bóp vai Việt rồi đứng dậy thì lại loạng choạng ngã xuống. 1 cảm giác chóng mặt làm cả người uể oải, không chút sức lực!

– Nguy rồi!! Những triệu chứng ban đầu của việc không đủ oxy!!!

Phải hành động nhanh chóng nếu không không cứu được nó mà tôi cũng phải chết trong này!

Cố hết sức tôi bật dậy bỏ mặc con chó đang bám lấy tâm trí, khăn trương cời chiếc áo đang mặc chưa phần cổ để định tâm, phần còn lại buộc vào cánh tay như 1 bán kính. Mùi xăng vẫn bốc lên xung quanh!!!

Tôi đến gần tường, quỳ xuống lấy đá kê vào và bắt đầu những toan tính. Tôi cời bỏ cả tất thắm xăng rồi để ngay cạnh. Giờ chỉ còn 1 công việc chuẩn bị cuối cùng: “Cầu nguyện!”

Cảm giác đè nén vào lồng ngực càng ngày càng nặng, tôi bắt đầu thấy khó thở như ai đó đang bóp chặt lấy 2 lá phổi. Đôi mắt tôi hoa đi chực ngã vật xuống.

– Không!!! Không thể... bỏ cuộc.. vào lúc này!!!

Tôi cố gắng lên dây cót tinh thần, dồn tất cả ý chí vào cái người ta gọi là “cơ hội”. Tay nắm chặt súng, bắt đầu quét tay đi...

– Tách!!!

1 ánh lửa lóe lên rồi vụt tắt trên tường, trả lại không gian tối om! Cái cảm giác giữa hy vọng và tuyệt vọng thật đúng là vô cùng mong manh. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự tuyệt vọng, nó rõ ràng, nó đè nén, nó thật mạnh mẽ và dễ dàng bóp nát mọi niềm tin. Tôi buông thõng xuống, mọi ý chí tan biến theo..

– Thất bại, lại thất..bại.. – tôi nói trong tiếc nuối

Chỉ còn 1 viên, lẽ nào đây là kết cục?

– Không! Không thể như thế! Tao không can tâm! Tao còn gia đình, tao còn Chi!!

Tôi điên tiết hét lên, vung tay thật mạnh bằng tất cả sức lực và bóp cò, lực mạnh đến nỗi bay cả súng đi! 1 hành động mang tính bản năng kèm theo sự giận dữ. Tôi rã rời tứ chi, cảm giác chóng mặt lan tỏa, cơ thể yếu ớt ngã xuống nền gạch vụn, 2 mắt nhắm lại đón nhận cái chết..

Luồng không khí dịu mát trôi vào từng đợt 1 cách nhẹ nhàng, cảm giác giống như đang ở giữa đại dương xanh ngắt, thoáng đãng. Tôi thấy những đám mây trôi bồng bềnh, tiếng chim hải âu kêu gọi đàn. Tôi chơi đùa với từng con sóng trắng xóa, tôi chẳng ngần ngại cười lên chúng và lao đi vun vút. 1 cảm giác sáng khoái, mát mẻ không ngừng dội vào cơ thể khiến tôi từ từ mở mắt.

Điều đầu tiên tôi nhìn thấy là ánh sáng, ánh sáng sau chuỗi thời gian sống trong tối tăm. Tôi chói mắt, nhưng lại muốn cảm nhận sự chói lóa này nhiều hơn nữa, nó cho tôi biết mình còn sống, biết niềm tin bằng cách nào đó vẫn còn hiện hữu.

– Việt!!! Việt!!!

– Ừm..khụ..khụ...

– Ổn rồi, tao làm được rồi!

– Tao...biết..

Tôi xóc nó ngồi dậy, trông nó yếu đuối hẳn, vẻ mặt mệt nhọc xanh xao, đôi môi tím tái

– Mệt thật...dù sao cũng ơn trời thoát khỏi cái chỗ này

– Ừm..nghỉ tí rồi đi tiếp.

1 lát sau khi đã cảm thấy khá hơn, chúng tôi nhìn ra bên ngoài, bụi vẫn bay mù mịt đằng xa, cảm giác bất an không hiểu sao cứ xuất hiện trong lòng. Quay sang, hình như nó cũng có cảm giác giống tôi.

– Đi tiếp chứ?

– Ừm đi nào!

Cả 2 đỡ nhau lê từng bước ra khỏi con hẻm chật hẹp, 1 cảnh tượng hoang tàn, đổ nát, thê lương bao trùm tất cả...

Từng hàng cây đổ rạp, bật gốc, lá rụng đầy đường, mặt đất nứt vỡ như vừa có 1 vụ rung chuyển dữ dội xảy ra, vô số mảnh kính rơi rải rác khắp xung quanh, mọi phía chỉ bao bọc bởi các tòa nhà đổ nát, bên dưới đó là những chiếc ô tô bị đè bẹp đến biến dạng, thậm chí còn có cả mảng bê tông to bằng mái nhà rơi sập xuống đè lên nhau như 1 ngọn núi chất đầy 2 phía, hệ thống cống nước ngầm rò rỉ làm mặt đất lênh láng bùn, chất thải bốc mùi khó ngửi. Xa hơn, chằng chịt những dây điện trên các cột điện vắt xuống tóe lửa, chốc chốc lại đột nhiên nổ lên bắn ra xung quanh.

Thình thoảng lại có cơn gió thốc qua cuốn theo bụi bay lên mù trời khiến tầm nhìn của tôi không bao quát được rõ ràng

– Đúng là 1 thảm họa. – tôi nói

– Đi thôi!

– Cứu!!! Cứu!! Có ai không?!! Cứu tôi...

Cả 2 bất chợt nghe thấy giọng 1 người phụ nữ văng vẳng đằng xa nhưng không định vị được rõ

– Hình như có ai đó...

– Bật mũi vào đi! Chẳng thể nào cứ băng băng ngoài đó mà không che chắn gì!

– Phải!

Chúng tôi liền cúi áo bịt mặt và nghe theo tiếng kêu cứu phát ra chạy lại, 1 đồng ngỗng ngang trước mặt làm cản trở từng bước chân tìm kiếm

– Chia ra thôi!

Tôi và nó không nói cũng chẳng rằng lập tức chia ra tìm

– Cô có ở đó không? Làm ơn hét lớn lên để chúng tôi có thể nghe thấy!!!

– Cứu..Cứu!!

Đây rồi! Tôi liền nhắm ngay mắt lại tập trung lắng nghe, mọi giác quan chỉ còn lại đôi tai, rất gần đây thôi, tập trung, tập trung nào...

– Ở đây này!! Long ơi

– Sao lúc nào cũng là nó trước chứ? – tôi rủa rồi liền chạy lại

Đến nơi, tôi gấp rút phụ nó bê từng mảng bê tông ra, người phụ nữ đó chắc hẳn bị vùi lấp sâu bên dưới!

– Nhanh lên! Nhanh nữa lên!!

2 thằng cứ băng băng, mồ hôi mồ kê chảy túa lúa, vừa làm vừa nói

– Có chúng tôi đây rồi! Có chúng tôi đây rồi!

Nhưng đáp lại không phải là giọng hét lúc này nữa mà thay vào đó, là từng tiếng khóc khẽ nấc lên khiến cả 2 không khỏi chạnh lòng.

– Cứu... tôi! Cảm ơn.. các anh

Trước mặt chúng tôi, là 1 người phụ nữ tuổi dưới 30, mái tóc và khuôn mặt đã bị bụi phủ trắng, 2 bên lỗ mũi máu chảy ứa ra thấm vào áo sơ mi, chiếc kính đen gãy nát bên cạnh, cô ngửa cổ cùng bàn tay run run với lên nhìn chúng tôi

Thằng Việt nhanh chóng nằm phục xuống, với tay nắm lấy tay cô

– Có bọn tôi đây! Bọn tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây!! Được chứ? Nói cho tôi biết tên cô là gì??

– Ho..hồng!

– Đó là 1 cái tên đẹp! Giờ tôi muốn cô, Hồng à, làm theo chính xác những gì tôi bảo! Cô làm được chứ?

Nhìn cô ta có vẻ không giữ được bình tĩnh, đôi bàn tay nắm lấy thằng Việt cứ run bần bật, nước mắt và nước mũi ngày 1 chảy ra, khóc nấc lên

– Bình tĩnh nào! Tôi biết cô đang sợ, Hồng à, sợ hãi không có gì xấu. Nó cho ta biết sự yếu đuối của mình. Nếu ta có thể biết sự yếu đuối của mình, ta có thể trở nên mạnh mẽ hơn và đáng quý hơn! Đó là điều cần thiết cho mỗi con người! Tôi và bạn tôi, cũng đã mắc kẹt, như cô vậy! Nhưng chẳng phải giờ chúng tôi đã thoát ra khỏi đó và đến giúp cô sao? Vậy nên, cô đừng sợ, bình tĩnh lại, ...hít vào thật sâu...và thở ra thật chậm,từ từ...., 1 cách từ từ chậm rãi...nhẹ nhàng thôi. Đây cô làm được rồi mà!

Tôi nghe xong mà chỉ biết thần phục, cô ta có vẻ xuôi xuôi dần. Không còn khóc nữa, dần dần lấy lại được sự bình tĩnh, điều hòa hơi thở..

– Được rồi, cô làm tốt lắm! Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi chỗ này được chứ? – nó nói với 1 điệu bộ quả quyết!

– Vâng, cảm ơn 2 anh!

Cô ta nói và khẽ nở nụ cười qua gương mặt bị toàn cát bụi xâm chiếm, nhưng không vì thế mà làm phai mờ đi nét đoan trang vốn có.

– Được rồi! Giờ cô nghĩ đến ai trong lúc này?

– Con trai tôi!

– Còn ai nữa?

– Chồng tôi!

– Cô có muốn gặp lại họ không?

– Có!

– Tốt! Hãy giữ niềm tin và quyết tâm đó cho đến khi cô ra khỏi đây nhé! Cô sẽ về nhà, sẽ ôm đứa con nhỏ của cô, sẽ gặp lại chồng cô! Giờ tôi muốn cô phải thật mạnh mẽ để họ tự hào! Cô làm được chứ?

– Được!

– Được rồi! Hãy chờ bọn tôi nhé! Bọn tôi sẽ tìm cách đưa cô ra khỏi đây!!

Dứt lời nó đứng dậy, gọi tôi ra đằng sau chỗ sập

– Giờ sao?

– Dĩ nhiên là đưa cô ta ra khỏi đây!

– Tao biết! Nhưng mà bằng cách nào?

– Tao cũng chưa biết!

– Vậy sao mày động viên cô ta?

– Giờ không phải lúc nói chuyện đó, nhanh nào!!

Cả đồng gạch bê tông đè lên, rồi những cọc sắt thép siêu vẹo, thật nan giải làm sao! Tôi và nó chỉ còn cách hý hục bê những gì có thể bê được ném sang 1 bên. Đôi bàn tay bắt đầu trầy rã, thô ráp, trên lưng dọc xuống phần eo nó bị va đập làm máu rỉ ra nhưng tuyệt nhiên nó không kêu đau mà vẫn giữ 1 điệu bộ rất quyết tâm! Chẳng hiểu sao nó lại có thể tự tin như vậy? Còn tôi chỉ đang cố gắng bằng tất cả sức mình. Có lẽ, khi con người đứng trên bờ vực của sự sống và cái chết, mới hiểu ra những gì là đáng quý, đáng trân trọng! Và cũng có lẽ, nó đang muốn truyền đi thông điệp mà nó vừa nhận ra được đó cho cô. Đó là mạng sống!!

– Đến đây thì tao chịu rồi!! – nó nói

Trước mặt chúng tôi là 1 tấm bê tông cốt thép dài phải tầm 3m, chẳng có cách nào bê hay vác đi được

– Cố lên! Nếu phá nó đi có thể chúng ta sẽ kéo được cô ta lên từ phía này!

– Tìm cái gì xem đập được không???

Tôi và nó chạy xung quanh tìm bất cứ cái gì cứng nhất và khả thi nhất xen lẫn với tiếng hỏi với lên

– Sao rồi 2 anh??

– Sắp được rồi! Cô cố gắng chờ chúng tôi thêm 1 chút nữa!

Tôi nói với xuống và tiếp tục đi tìm. Mất 1 lúc mới kiếm được nhưng toàn là những thanh sắt cong vẹo ngoài ra chẳng có gì hơn!

– Đập thôi!!

– Vụt. Vụt..

– Khốn kiếp!!

Chỉ có 1 đám bụi bay lên, và nó thì vẫn trơ trơ, tôi không biết mình đang làm gì nữa! Thật ngu ngốc, làm thế này khác nào lấy trứng chọi đá?

– Cầm lấy!!

Việt không biết từ đâu chạy lại đưa tôi sợi dây điện

– Giờ chỉ còn cách buộc vào người rồi 2 đứa kéo lên thôi! Hy vọng sẽ được! Tôi thấy khả thi hơn là cách đập vỡ nó bằng mấy thanh sắt ghè này của tôi nên nhanh chóng 2 đứa buộc 1 đầu vào phần thép, còn lại tự vòng vào người mình! Bọn tôi chạy ra cách nhau 1 khoảng sao cho dây căng ra!

– Mày sẵn sàng chưa??

– Ừm...- tôi đáp

– 1..2..3!!!

Tôi vận hết sức, lê từng bước mặc kệ đôi bàn chân đã xước! Nhìn sang vẻ mặt nó đầy nhăn nhó.

-Gyaaaaa...aaaaaa!

Tôi bắt đầu cảm nhận được nó đang bị kéo lên!

– Tốt rồi!!

Tôi tập trung lực vào 2 chân trụ thật vững chắc, dùng sức rướn thân người về phía trước, vừa lết vừa cố gắng kéo, bây giờ trên người gân cốt nổi lên đỏ ngầu, máu đổ dồn lên não căng cực! Đôi mắt tôi mở to như chỉ muốn bắn ra khỏi hốc mắt ngay tức khắc!!

– Cố...lên...Long!! – nó động viên tôi

– Gyaaaaaaaaaaaaa.aaaaa!

Bất chợt cả 2 ngã lăn ra đất kèm theo tiếng ầm ì đổ sập xuống!!! Chúng tôi hoảng hốt quay lại xem thì đúng là công toi, tấm bê tông lại đổ sập xuống nhưng lần này thì càng lún sâu hơn!

– Tức thật!!!

– Có lẽ sức căng của sợi dây không chịu được lực từ 2 phía!! – tôi vừa nói vừa xoa những vết hằn đỏ rực trên người

– Các anh có sao không?? Có chuyện gì xảy ra thế!! – giọng cô hét lên

– Chúng tôi ổn!!

– Xem ra phải gọi người tới giúp chứ e rằng cả tao và mày khó lòng làm được!!

Nó chỉ im lặng, tôi cũng không còn hơi sức đâu mà nói nữa nên ngồi phịch xuống đất thở hổn hển được 1 lúc thì nước ở đâu ra làm ướt đầm quần!

– Việt!! Việt!! Nước ở đâu thế này!!!

Cả 2 cực kỳ ngạc nhiên không hiểu nước ở đâu ra ngày 1 chảy xuống chỗ sập!!

– Không thể nào!!! – tôi sững sờ

– Có khi nào lúc chúng ta kéo làm đổ sập tấm bê tông đã vô tình phá vỡ đường ống nước ngầm???!

– Vậy thì.....

– Các anh ơi!! – giọng cô ta hoảng hốt

Lần này thì cả 2 hoảng sợ, thất kinh, chạy tức tốc lại gần ngó đầu xuống!

– Tại sao....tại sao nước đang chảy vào trong đây???

– Không!!! Không!!! Không!!! – nó hét lên trong tuyệt vọng, tay không ngừng đập vào đầu mình

– 2 anh đã làm gì?! – Chúng tôi xin lỗi...thực sự...xin lỗi...

Tôi nói với giọng run run đầy ân hận, cảm giác tội lỗi, bất lực vây bủa

– 2 anh đã làm gì? Sao nước ngập đến đầu gối tôi rồi???

– Chúng tôi đã vô tình phá vỡ đường ống ngầm bên dưới, bằng cách nào đó, nước đã chảy vào trong...

– Vậy nghĩa là...là...tôi sẽ chết chìm dưới đây sao???

– Không!! Không!! Sẽ không đâu – nó xen vào

– Tôi thật sai lầm...khi tin 2 anh..

Giờ thì nhìn xuống tôi bắt đầu thấy nước đang ngày 1 dâng lên, nó không ngừng trấn an nỗi sợ hãi trong tuyệt vọng

– Tôi xin lỗi..huhu..tôi xin lỗi

Tôi cũng không giữ được bình tĩnh, chân run lên bần bật, tôi ngã xuống và cố gắng bò lại gần định nói lời xin lỗi, nhưng khi gặp phải ánh mắt sợ hãi sắp sửa đối mặt với cái chết nổ chậm của cô, tôi không cảm được giọt lệ...những giọt lệ của sự ngu ngốc, tức tưởi, của ân hận và cả muộn màng. Việt lúc này chỉ còn cách nắm tay cô thật chặt qua cái lỗ hổng của định mệnh, nước lúc này đã ngập đến tận cổ cô rồi và chúng tôi...thật sự chúng tôi không có cách nào đưa cô ra khỏi đó.

– Các anh đã....

– Đừng nói nữa!! Xin cô đừng nói gì!Hãy...nắm chặt lấy..tay tôi huhu

Nó gào khóc, tay cứ nắm chặt lấy tay cô..

– Hãy..nói với..chồng..tôi...rằng..Nhà tôi..ở.....

– Không...không.. huhu..không..không!!! Không!!!

Quá muộn rồi! Nước đã ngập qua đỉnh đầu, cả 2 chỉ còn nhìn thấy từng lọn tóc của cô trôi bồng bềnh trong nước. Nó vẫn nắm tay cô thật chặt và khóc trong sự ân hận. Nước cứ thế dâng lên chẳng đợi chờ, cũng chẳng kịp cho người ta nói những lời sau cùng, nó giống như cuộc sống cứ trôi đi mà ta chỉ là

1 con sóng nhỏ đang bị cuốn theo. Nước đã ngập quá cả cánh tay cô rồi tràn ra ngoài này nhưng nó vẫn chưa chịu buông. Nó cứ úp mặt xuống mà khóc tức tưởi.

– Buông tay ra đi thôi Việt...

– Không... Tao không thể! Như thế này là giết người ta rồi còn gì...

– Không! Cả mày và tao đều đã cố gắng hết sức rồi, đây chỉ là 1 tai nạn đáng tiếc thôi!

– Tại sao mày có thể vô cảm được như thế hả Long?!

– Tao không khóc không có nghĩa là tao không buồn, không cảm thấy hối hận, đứng dậy đi! Chỉ là 1 tai nạn thôi mà...

– Nhưng nếu tao và mày không làm thì cô ta đã không chết!

– Đứng dậy ngay!!

Tôi không muốn nghe nữa, tất cả những gì nó nói giống như xát muối vào trái tim vậy. Tôi nhanh chóng kéo nó sang 1 bên, nhìn nó như vừa trải qua 1 cú sốc, tôi không hiểu tại sao mình lại có thể mạnh mẽ được đến vậy...

– Thôi đi tiếp nào Việt! Kết thúc chuyện này đi!!

– Tao mệt mỏi quá rồi!

– Cô lên! Thăng Sơn đang chờ mày mà!

– Sau chuyện này cả tao và mày sẽ tìm địa chỉ nhà của cô ta nhé!

– Ừa, nhất định rồi...

Tôi dìu nó đi tiếp xuyên qua làn bụi đường thì đúng lúc này, 2 bên hàng loạt lính chữa cháy rồi đội cứu hộ chạy vào, tiếng còi xe cứu thương, xe cảnh sát bám theo sau, trên bầu trời tiếng cánh quạt của trực thăng vang cả 1 góc, họ thả thang dây treo xuống nóc nhà cao tầng triển khai công tác cứu hộ đồng thời tìm kiếm người mất tích.

– Có người sống sót!! Có người sống sót!!

Họ kêu lên khi tìm thấy chúng tôi, ngay lập tức, cửa xe cấp cứu mở toang, các nhân viên y tế gấp rút nhảy xuống đỡ chúng tôi vào, đưa cho cả 2 bộ quần áo y tế mặc tạm. Họ để chúng tôi ngồi trên ghế của xe cấp cứu và soi mắt, đo huyết áp, nhịp tim chúng tôi. Thăng Việt thì nặng hơn nên phải truyền dịch, ngay cả khi đâm kim vào tay nó vẫn chẳng có cảm giác gì, cứ mặc kệ họ, chỉ đưa mắt nhìn về đồng hồ nát, hay chính xác hơn là nhìn về chỗ mà chúng tôi đã cố gắng cứu 1 người phụ nữ, ánh mắt như muốn nói sao mọi người ở đây lại không đến sớm hơn 1 chút? Nó gục đầu xuống, nhắm mắt ăn năn hối lỗi. Tôi tin chắc rằng giờ đây nó đang tự trách móc mình, tôi không nói gì lúc này vì tôi hiểu cái cảm giác đó. Nhìn về phía sau, họ vẫn đang nỗ lực tìm kiếm những người bị tai nạn trong đồng hồ nát...

– “Tôi xin lỗi, không... chúng tôi xin lỗi cô, Hồng à, xin hãy yên nghỉ nhé...”

Tôi nói thầm trong lòng, cả cơ thể cứ xóc lên xuống theo nhịp điệu của chiếc xe đang chạy trên nền đường nứt nẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngày phán xét – hồi 4.4: *mầm bệnh*

– 2 cậu thật là may mắn đấy!

Cô nhân viên y tế mở lời làm cắt mạch suy nghĩ của tôi

– Cũng... đúng là vậy – tôi đáp

– Tôi không hy vọng rằng sẽ tìm thấy nhiều người sống sót. Nhưng mọi người cứ phải dốc toàn lực thôi!

– Bọn tôi hiểu, cảm ơn cô!

– Vậy ra chỉ có 2 cậu? Hay còn ai khác nữa không??

– Chỉ có 2 đứa bọn tôi thôi!

– Vậy à?

– Xin lỗi..tôi muốn được yên tĩnh 1 chút... – tôi nói tránh đề không phải nghĩ đến chuyện vừa rồi

– Ừm, đương nhiên rồi, các cậu vừa trải qua 1 sự kiện hết sức khủng khiếp mà, hãy nghỉ ngơi đi nhé!

Cô ta nói xong, quay đầu lên trả lại không gian im lặng. Tôi đưa mắt ngược lên nhìn trần xe buồng hơi thờ dài. Ngày hôm nay thật quá nhiều chuyện xảy ra! Đúng là 1 tai nạn khủng khiếp trong lịch sử hàng không, những nỗi đau mất mát của mọi người, và tiếng kêu cứu của người phụ nữ đó vẫn ám ảnh trong đầu tôi. Tôi quá mệt mỏi, tôi chỉ muốn về nhà. Không biết gia đình tôi nếu biết tôi trong tâm của thảm họa này sẽ giận dữ như thế nào??

Phía ngoài, vẫn là đám bụi đường ngày 1 bị cuốn bay lên, rồi thỉnh thoảng có những đám cháy lan rộng 2 bên lề đường, nhà cửa đổ nát, người dân bên trong đó diu nhau ra khỏi, họ ôm ngực ho sặc sụa. Hàng loạt xe chữa cháy được huy động, tiếng còi xe inh ỏi, tiếng áp lực nước bắn vào, tiếng động cơ xe máy của 1 số người trở thân nhân đến cơ sở y tế rú âm ỉ, và rồi xe cứu thương lại xóc mạnh chúng tôi lên 1 lần nữa bởi vài hòn đá dưới đất khiến tôi suýt ngã ngựa.

Họ đánh lái rẽ vào 1 con đường rộng hơn nhưng chẳng lành lặn hơn là mấy, và lúc này thì tôi sững sờ, hoảng hốt không dám tin vào mắt mình, bởi hậu quả thật sự quá đối kinh hoàng của cái tai nạn chết tiệt này!!!!

Chiếc máy bay đó đã đâm vào tháp Keangnam Hanoi Landmark Tower!! Nơi đó là một khu phức hợp khách sạn-văn phòng-căn hộ-trung tâm thương mại tọa lạc trên đường Phạm Hùng, quận Nam Từ Liêm, Hà Nội, được đầu tư xây dựng bởi tập đoàn Keangnam có trụ sở chính tại Dongdaemun-gu, Seoul, Hàn Quốc với tổng số vốn đầu tư lên đến 1,05 tỷ USD!! Với tổng diện tích gần 700,000m² và là tòa nhà cao nhất Việt Nam, nơi đây được coi là biểu tượng cho sự tăng trưởng kinh tế của Việt Nam, đặc biệt là sự tăng trưởng về xây dựng cũng như ngành công nghiệp dịch vụ, những ngành đang thúc đẩy sự phát triển của thành phố Hà Nội.

Landmark 72 là khu phức hợp nằm ngay trung tâm khu đô thị mới của Hà Nội, Việt Nam. Với hai tòa nhà chung cư 50 tầng và một tòa tháp 72 tầng, một thành phố thu nhỏ trong lòng Hà Nội.

Khu chung cư bao gồm 922 căn hộ cao cấp nhất với các tiện ích như fitness center, bể bơi và khu mua sắm. Tại tòa nhà nối giữa tòa 72 tầng và tòa chung cư căn hộ, là khu thương mại với khu mua sắm Parkson lớn nhất Đông Nam Á và rạp chiếu phim Lotte Cinema hiện đại.

Ngoài ra còn có khu vực văn phòng hạng A từ tầng 12 đến tầng 46 nhìn ra phong cảnh Hà Nội. Khu căn hộ dịch vụ Calidas từ tầng 48 đến tầng 60. Khách sạn Intercontinental nổi tiếng thế giới từ tầng 62 đến tầng 70.

Thêm nữa là hội trường có sức chứa 2000 người, khu tổ chức sự kiện ngoài trời, bể bơi ngoài trời và bar ngoài bể bơi. Với độ cao 350m, có thể ngắm toàn cảnh thành phố Hà Nội tại đài quan sát trên tầng 72.

Tòa tháp cao nhất gồm khách sạn, văn phòng, trung tâm thương mại cao 70 tầng (344m), được xếp hạng thứ 17 thế giới về chiều cao. Khu căn hộ cao cấp cao 48 tầng (hai tòa nhà). Diện tích sàn của khu tháp cũng lên tới 578.957 m² xếp thứ 5 thế giới.

Ngoài tổ hợp mang tính biểu tượng với hình ảnh tòa nhà cao nhất Việt Nam, dự án này nhắm đến môi trường sống thân thiện và tiện nghi, ở gần sân bay và hệ thống cơ sở hạ tầng đồng bộ, bao gồm khu mua sắm, giải trí, cao ốc văn phòng, phòng dịch vụ, phòng thể dục với trang thiết bị hiện đại, chất lượng xây dựng tuyệt hảo, thiết kế đẹp và chuẩn mực của cao ốc và nội thất.

Vậy mà bây giờ chỉ còn lại những lỗ hổng, những vết tích, những hậu quả hư hỏng nghiêm trọng. Nhưng xem ra đó lại là may mắn trong các điều may mắn còn sót lại, chỉ có thân máy bay mắc kẹt sau vụ va chạm với tòa tháp nên đường như nguy cơ đổ sập là không xảy ra, nếu không chẳng thể biết thảm họa sẽ khủng khiếp đến cỡ nào bởi phía sau tòa tháp là 2 khu chung cư cao cấp!! Khói đen dày đặc thoát ra từ 1 số tầng cao ngất bao trùm cả bầu trời làm cản trở trực thăng cứu hộ, họ chỉ còn cách chiếu đèn vào quan sát và phát thanh thật to trấn an tinh thần những người xấu số vẫn còn kẹt bên trong.

Nhưng đáng lo ngại hơn!!! 1 loạt các tấm vách kính đã nứt bị rung lắc dữ dội bởi gió thổi từ độ cao 350m so với mặt đất văng ra. Phần đầu máy bay đâm xuyên qua tòa nhà thủng 1 lỗ sâu hoắm.

Chiếc xe ngày 1 chạy gần vào làm tôi thấy kỳ lạ

– Đã có chuyện gì xảy ra vậy??? – tôi hỏi

– Như cậu thấy đó! Ngày hôm nay đúng là 1 ngày mất mát to lớn đối với người dân thủ đô. Ngay khi nhận được thông tin, công tác cứu hộ, rồi y tế được triển khai gấp rút theo kế hoạch, cấp trên giao cho chúng tôi nhiệm vụ đi tìm những người còn sống sót khi máy bay chưa xảy ra vụ va chạm, tức là chỗ chúng tôi tìm thấy các cậu, số còn lại tập trung tất cả tại đây để lập nên các khu y tế, phân phát thiết bị cứu chữa cùng với lương thực thực phẩm cho người bị nạn. Họ đã khoanh vùng lại sao cho công tác được triển khai 1 cách hiệu quả nhất!!

Dứt lời chiếc xe dừng lại, thẳng Việt vẫn còn nằm mê man.

– Đến nơi rồi!! Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Sẽ có người chăm sóc cho 2 cậu, đây không phải là 1 cuộc diễn tập, nên khi cậu ra ngoài sẽ có đôi chút hoảng sợ. Hãy bình tĩnh, mọi việc sẽ ổn cả thôi!

Bỗng cánh cửa xe mở ra, lần này thì có đến 4 người trong áo blouse trắng đón tiếp chúng tôi. 1 ông đáng người béo phốt phật, tướng râu quai nón đỡ tôi ra khỏi, còn 2 người đàn ông trung niên bề thế Việt nằm lên cang, 1 cô bác sĩ đáng người thanh mảnh nhanh nhẹn cầm bình truyền nước chạy theo.

– Cậu có sao không?? Không bị thương chứ?? – ông hỏi tôi

– Tôi ổn! Cảm ơn ông, nhưng tôi có thể tự đi được. Làm ơn hãy chăm sóc bạn của tôi!!

Ông ta ngập ngừng trong giây lát

– Cậu..chắc chứ???

– Tôi không sao! Còn rất nhiều người đang cần ông cứu giúp! Hãy đi đi

– Ừm..có gì hãy đến chỗ tôi ngay nhé!

– Vâng!

Ông ta chỉ ra khu ki-ốt đã được lập sẵn và rảo bước biến mất trong đám đông.

Chân tôi bây giờ vẫn còn cảm giác run run, đi không vững. Khung cảnh ngoài này thật sự kinh hoàng!! Lốp lốp người nhón nháo chạy từ mọi phía đổ về, có cả trẻ nhỏ, đứa thì rách đầu chảy máu khóc rống lên, đứa thì xây xước nhẹ nhưng không chịu nổi đau đớn! Càng ngày họ di chuyển càng lộn xộn, có người phụ nữ bị vấp ngã, máu chảy từ bả vai xuống cánh tay ướt đầm áo kêu sự giúp đỡ. Tôi cố gắng lê từng bước đến đỡ bà ta dậy thì chợt có anh thanh niên từ phía sau đã đến trước!

– Xem ra cuộc sống vẫn còn những điều tốt! – tôi tự nhủ

Càng đi gần đến khu thảm họa, tôi càng phải chứng kiến thêm nhiều cảnh xót xa, lòng không khỏi buồn thương. Máu người cứ 3, 4m lại có 1 bãi vương trên mặt đất, có những bãi đã chuyển sang màu đen khịt. Hàng trăm người bị thương ngồi la liệt 2 bên đường, cả trên những đồng đồ nát, trên nóc xe ô tô, trên những dải ghế của đội cứu hộ, đầu cuốn băng nhưng máu vẫn cứ chảy rỉ ra ngoài, họ nhìn tôi với 1 ánh mắt khó hiểu. Tôi không để tâm bởi từng tiếng khóc nức nở, ngân dài, ai oán xoáy vào tâm hồn của 1 nhóm người khác, trông họ giờ tàn tạ 1 cách đáng thương, họ khóc nức lên vì mất người thân, xác người đó nằm ngay cạnh, 1 số bộ phận trên người đã không còn nguyên vẹn.

Tôi tự hỏi những người đang sống vật vờ với nỗi đau chia lìa không biết người đã chết sẽ cảm thấy thế nào đây? Tay họ vẫn nắm chặt tay người đã chết như không tin vào sự thật hiển hiện trước mắt, họ cố níu kéo bất kỳ 1 giây phút, hay 1 tia hy vọng nào đó rằng người đang nằm xuống kia xin hãy mở mắt, nhưng đáp lại chỉ là không gian im bật tan thương.

Mùi xăng cháy vẫn thỉnh thoảng thổi vào. Những bác sĩ, y tá với chiếc khẩu trang che kín mặt chạy ra từ làn khói bụi, họ mang thêm 1 số nạn nhân tiến về như những chiến tích của việc giành giật lại “sự sống” từ tay thần chết.

Mọi thứ vẫn chỉ mang 1 tông màu tối đen, từng tràng khóc than, tiếng hét khản cổ của điều dẫn viên quanh tôi.

– Bùm!!!

Đột nhiên, 1 tiếng nổ ầm xảy ra thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tôi nhanh chóng chạy lại xem, con đường bây giờ chật hẹp, đồng gạch đá cản trở dòng người, quang cảnh nhón nháo hiện rõ. Tôi chỉ còn cách lách vào trong đám đông nhìn về phía trước.

Tiếng nổ phát ra từ phần trung tâm tòa tháp!! Bên trong, lửa đã lan rộng ra ngoài 1 cách hết sức nguy hiểm và khó kiểm soát. Không xa chỗ tôi, lực lượng chức năng gấp rút phong tỏa hiện trường. Họ yêu cầu người dân đứng sát sang 2 bên mở đường cho lính cứu hỏa rồi các phương tiện chữa cháy. Tiếng còi xe hồi hả thúc dục, khẩu trương họ vận hành hệ thống thang trên các xe tải cỡ lớn lên cao áp sát tòa tháp đã có sẵn 2 người lính chữa cháy, bắt đầu họ mở van nước theo hiệu lệnh. Tổ chức lính hoạt, nhanh chóng, từ đầu phun nước được bắn với 1 áp suất cực lớn lên trên để dập tắt đám cháy.

Nhưng rồi lại có thêm 2,3 vụ nổ bên trong, tình hình nhất thời khiến mọi người không kịp xoay sở. Từ đây tôi chỉ có thể thấy mập mờ những cái bóng của người bị nạn bên trong với dáng vẻ rất hoảng loạn.

Thật là 1 con ác mộng, không biết có bao nhiêu người làm việc bên trong đó??

Đoàn xe tiếp theo di chuyển, xe cảnh sát rồi xe cứu thương được huy động trong vòng bán kính 3km đổ lại, họ bấm còi liên tục không ngớt, ánh sáng từ đèn pha 2 bên sáng rực!!

– Yêu cầu người dân tránh đường! Yêu cầu người dân tránh đường!!

Họ hộ tống hàng chục chiếc xe còn lại đi vòng ra sau tháp. Thấy hiếu kì, tôi lẩn khỏi đám đông đi theo. Tôi băng qua lề đường thì bây giờ, hậu quả của thảm họa khủng khiếp vẫn còn tiếp tục. Nó làm tôi nhất thời đứng chôn chân tại chỗ, tay run run bịt mồm không dám nói về sự hãi!!!

– Cánh còn lại của máy bay mắc kẹt vào khoảng giữa 2 khu chung cư cao cấp!!!- tôi thốt lên

Hệ thống chung cư với thiết kế hiện đại và nội thất sang trọng, hệ thống không gian sống thật sự vượt trội, điều hòa 2 chiều nóng-lạnh cho phòng khách

và phòng ngủ, hệ thống xử lý nước trung tâm (kiểu 3 giai đoạn) rồi hệ thống thoát khí khử mùi ở bếp và khu vệ sinh. Mỗi căn hộ đều có tầm nhìn rộng, không gian mở, thoáng mát không chỉ trong khu vực tòa nhà mà còn là cảnh quan của toàn thành phố Hà Nội.

Nó bốc cháy đồ rực, lia dọc xuống 2 bên chung cư như 1 thanh kiếm lửa sắc bén được thả rơi tự do, xung quanh đổ vỡ, phía dưới hàng trăm ngàn người chạy bán sống bán chết, lửa lan vào trong 2 bên cộng với ma sát làm cánh dừng lại, làm nứt hết các kết cấu gia cố chịu lực công trình, rồi đến hệ thống thông gió, hệ thống xử lý nước thải gặp trục trặc khiến nước cứ ngày 1 đổ xuống như thác xả lũ từ trên cao.

Những kết cấu không chịu nổi, hoặc khả năng chịu lực vượt quá ứng suất thiết kế quy định gây làm đôi đổ ầm xuống khiến hàng trăm người bị thương tích hoặc thậm chí mất mạng. Nguy hiểm hơn! Đám lửa bắt đầu bén vào khu vườn cảnh trên cao, chúng thiêu rụi những đám lá, rồi lên những cành cây, chúng bắt gốc rơi xuống không khác gì 1 ngọn đuốc không lò cháy rừng rực!!

Hệ sinh thái nhân tạo phía dưới vì thế lại càng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, khiến mọi công tác cứu hộ gặp nhiều khó khăn, họ khẩn trương tập trung dập tắt các đám cháy để cố gắng kiểm soát tình hình, ngăn không cho chúng lan rộng. Các khu trung tâm thể thao với phòng tập, sân tennis, sân cầu lông, bóng bàn, bể bơi cao cấp, tường tập leo núi trong nhà giờ chỉ còn lại đồng gạch vụn!! Mọi nỗ lực đều được thực hiện bằng tất cả công sức, hay thậm chí hy sinh cả mạng sống, 1 số người lính trẻ sẵn sàng phun nước vào người rồi liều mình lao như bay vào đám cháy tìm người.

Tôi chỉ đứng quan sát mọi chuyện với 1 sự bất lực rõ ràng!! Quá nhiều người bị thương rồi mắc kẹt, toàn thân tôi chột mồi như, sức nặng của quang cảnh chung quanh bắt đầu đè lên đôi vai. Tôi chẳng muốn trong phần đời còn lại của mình phải chứng kiến thêm 1 thảm họa nào tương tự như thế này xảy ra nữa, tôi lặng lẽ cúi đầu xuống, 1 hành động mang hàm ý thông cảm với nỗi đau mất mát của bao người.

Từng tiếng thở dài nghẹn ngào trôi qua trong 1 phút mặc niệm.

Kết thúc, tôi xoay lưng lê từng bước nặng nề về khu ki-ốt xem tình hình sức khỏe của thành Việt...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngày phán xét – hồi 4.5: *mầm bệnh*

Xung quanh đây vẫn là một màu xanh xen lẫn trắng của phòng bạt dựng lên. Hàng trăm người nằm la liệt chật ních khu ki-ốt, trên cả vỉa hè và giữa đường cái. Họ nằm đè lên nhau, bất tỉnh, ống truyền dịch rồi tung khắp mọi nơi. Có tiếng trẻ con gào khóc nài đòi ăn khiến bố mẹ chúng dù bị thương cũng phải nín đau dỗ dành, nhưng bi hài hơn, 1 số người sẵn sàng giải quyết nhu cầu cấp thiết ngay tại chỗ, trả lại màu vành hoa ố trên những chiếc chiếu rách hoặc trên những tấm nilon cũ kỹ.

Tôi cố gắng bước chân thật nhẹ nhàng qua chỗ họ để không làm họ tỉnh giấc. Họ nằm sát nhau đến nỗi chỉ còn cách nhón mũi chân lên để đi, từng hàng dài thẳng tắp những nạn nhân của tai nạn thảm khốc. Người thì mất cả 1 mảng thịt phần đùi non, người thì hơ 1 vết cắt dài trên trán, thậm chí có cả những người máu chảy từ cổ xuống đang trong tình trạng co giật dữ dội. Khung cảnh thật sự ghê rợn, tan tác, khiến những người sắt đá đến mấy cũng phải kinh hãi. Nó khốc liệt không kém gì thước phim tư liệu về nạn đói 1945!!

Trên dây phơi của đội ngũ y tế đầy đủ các loại khăn dính máu, băng gạc, rồi đến các loại máy móc hiện đại cũng được vận chuyển đến. Qua 1 khu ki-ốt, tôi thoáng thấy 1 bệnh nhân hôn mê sau vụ việc khiến bác sĩ phải dùng đến điện tâm đồ nhằm cứu lấy chút hy vọng, họ giật nảy người lên nhưng sau đó mắt vẫn nhắm lại. Nhưng, trong ánh mắt của những lương y kia vẫn không có sự chùn bước. Họ tăng nguồn điện áp lên như quyết chí ắt phải đem người bệnh từ phía bên kia thế giới trở về.

Thật không may, tất cả những gì họ nhận lại được chỉ là 1 vach dài thẳng tắp.

Tôi bước đến chỗ của những người lúc nãy và định bụng hỏi han tình hình sức khỏe của Việt.

– Cậu đây rồi!! – ông bác sĩ béo thấy tôi kêu lên

– Vâng...

– Cậu đã đi đâu vậy??

– Cháu đi ra ngoài đó.. mọi thứ thật ngoài sức tưởng tượng...

– Tôi biết!

– Vậy tình hình sức khỏe bạn cháu sao rồi???

– Cậu ta à..không có gì nghiêm trọng, chỉ mệt mỏi với thiếu hụt nước khiến đầu óc choáng váng!

Ông bác sĩ dứt lời, lúc này tôi mới bắt đầu để ý cơ thể, thấy chóng mặt, mồm mép khô khan.

- Cậu nhìn cũng xanh xao lắm? Ngồi nghỉ đi!
- Vâng! Cảm ơn bác, để cháu ra xem bạn cháu thế nào đã!
- Ừa đi đi, có gì hãy thông báo cho tôi ngay nhé!

Ông ta dứt lời rồi đi cùng với 2 người khác ra ngoài thăm khám cho mọi người. Những giọt mồ hôi chảy ướt đầm tóc, 1 số khác rơi lên vài chiếc lá khô héo dưới mặt đất.

Tôi bước đến chỗ phát đồ ăn, lấy vài cái Chocopie cùng với chai nước quay đi đến chỗ thằng Việt thương thức.

Phải mất 1 lúc tôi mới tìm được chỗ thằng Việt theo sự chỉ dẫn của cô bác sĩ đáng người thanh mảnh lúc này. Nhìn nó mặt vẫn lấm lem khói bụi, 1 tay đặt lên bụng, mắt nhắm chặt, bên cạnh là bình nước truyền đã quá nửa. Tôi day người nó xem, trông nó bây giờ không có chút gì tương tác với xung quanh làm tôi lo sợ bất an, tôi đưa 2 tay lên mũi để cảm giác hơi thở thì yên tâm hơn hẳn. Xong xuôi, tôi rón rén ngồi cạnh không để nó tỉnh giấc. Đang bóc gói bánh Chocopie ra chưa kịp cho vào mồm thì nó đột nhiên mở mắt làm tôi giật bắn mình, rồi cả bánh xuống đất!

- Hết hồn! Mày làm tao hãi quá!
- Mót quá..
- Truyền cho cả mấy chai vào mồm thay ăn thì chả mót!
- Đỡ tao dậy cái!

Tôi nhẹ nhàng đỡ nó dậy, trông nó có vẻ choáng váng, tôi liền day vào 2 bên thái dương.

- Sao rồi!
- Cũng đỡ mỗi một hơn rồi! Mày khỏe phết nhỉ!
- Tao cũng bình thường, cũng thấy nao nao chóng mặt nhưng uống nước là được!

Nói xong tôi liền nhặt bánh lên.

- Ăn không?
- Đi đái đã!

Tôi cho nguyên cả cái ngáp mồm rồi đưa nó ra chỗ kín giải quyết....

- Nhanh lên mày! Lâu thế!
- Từ từ, đi đái cũng giục là thế nào?
- Thì để lại 1 ít tí đái nốt! Nhanh đi ăn tao đói quá!
- Lúc tao ngất, đã xảy ra những chuyện gì?

Nghe xong câu, tôi chùng xuống nghĩ ngợi 1 chút

- Tao nghĩ nên để mày tự tìm hiểu!

Giải quyết xong, tôi đưa nó ra xem quang cảnh sự việc. Mặt nó cắt không còn 1 giọt máu, nó cũng như tôi, không tin vào những gì xảy ra trước mắt. Công tác cứu hộ vẫn được triển khai 1 cách liên tục, lực lượng chức năng đang không ngừng tìm kiếm người bị nạn.

- Chẳng thể tin được đây là sự thật! – nó thốt lên
- Ừm..tao biết..- tôi nói với 1 giọng tiếc nuối
- Thôi tao không muốn phải chứng kiến thêm nữa!

Cả tôi và nó quay lưng bước đi, nhưng trên gương mặt đó, tôi vẫn thoáng thấy nỗi buồn xa xăm...

Chúng tôi quay trở lại khu phân phát thực phẩm sau quãng thời gian dài dài dằng dặc, nó đói như chưa bao giờ được đói, tôi cũng tu lấy tu để. Cảm giác trong người tỉnh táo hẳn. Rồi chúng tôi đi xin thêm đồ phát cho những người bị thương không có khả năng đi lại. Tiếng tút tút chọt vang lên trong túi quần, tôi lấy điện thoại ra xem.

“Low Battery”

Tôi quên khuấy mất không gọi điện cho gia đình và Chi nhưng định bụng mình không sao là tốt rồi, hơn nữa nếu họ biết lại lo lắng cho mình không cần thiết. Điện thoại nhanh chóng sập nguồn.

– Việt!!! Máy thử liên lạc với thằng Sơn xem!

– Ủa, tao gọi ngay đây!

Cả 2 cầu mong nó trả lời nhưng lại 1 lần nữa không bắt máy...

– Liệu nó có ổn không?

– Tao không biết nữa! – tôi đáp

– Thôi quay trở lại vấn đề chính đi! Tao lo cho thằng ôn lắm rồi!

– Nhưng biết tìm nó ở đâu bây giờ!

– Ra nhà thi đấu xem sao!

– Vậy giờ tao với mày cũng nên đi nói lời cảm ơn với mấy người bác sĩ đã cứu mày đã!

– Ủa, nhất định rồi!

Cả 2 bên đi đến chỗ khu ki-ốt để chào và cảm ơn rồi gấp rút đi tìm thằng Sơn thì không xa phía trước là đoàn xe của Đài truyền hình Việt Nam, logo VTV hiện rõ trên cánh cửa ô tô. Lý do họ ở đây cũng không có gì khó hiểu, nhất là khi gia đình người bị nạn có quyền được biết tình hình toàn cảnh vụ thảm họa và đau buồn trước cái chết của những người xấu số!

Từ trong xe, tôi thấy cô phóng viên đang sửa soạn đồ đạc. Khuôn mặt đã trang điểm từ trước, tóc cột gọn gàng, cô ta vận chiếc áo sơ mi trắng mỏng và chiếc quần jeans năng động. Trên cổ cô ta dĩ nhiên là 1 thứ không thể nào thiếu, nó là vật tượng trưng cho nghề: chiếc thẻ phóng viên.

Vừa đặt mũi giày cao gót xuống, cô ta thoáng lộ vẻ hoảng sợ, đôi vai run nhẹ từng cơn rồi im bất. Ánh mắt không còn vẻ tự tin như thường ngày. Đây dĩ nhiên không phải là 1 chương trình truyền hình bình thường mà nó là 1 trải nghiệm thực tế, nó truyền đến những hình ảnh sống động và chân thực nhất vụ tai nạn khủng khiếp của ngành hàng không cho hàng trăm ngàn người đang sắp sửa theo dõi!

Rồi 3,4 người nữa bước theo xuống. Trên tay họ linh kinh đồ đạc, vali, máy quay và cả 1 chiếc gương cỡ lớn. Họ lắp đặt xong xuôi và ra hiệu cho cô phóng viên chuẩn bị, ống kính quay về phía hàng trăm người ngồi đứng la liệt, thương tích đầy mình xung quanh vụ thảm họa. Tôi và nó đứng lại nghe ngóng.

– 3.2.1. Lên hình!!

– ”Chiều nay, 16 giờ 30 phút theo giờ địa phương, chúng tôi nhận được tin 1 chiếc máy bay không rõ số hiệu mất kiểm soát trên vùng trời Hà Nội, phần thân máy bay va chạm với tòa tháp Keangnam 72, 1 biểu tượng của thành phố Hà Nội, cách trung tâm Hội Nghị Quốc Gia nửa cây số, khói bên trong khoang bốc ra đen kịt cả 1 vùng trời. Phần cánh máy bay còn lại do nứt vỡ rơi xuống 2 khu chung cư cao cấp làm xảy ra hỏa hoạn trên diện rộng. Bước đầu, các cơ quan có thẩm quyền nhận định đây là 1 trong những vụ tai nạn thảm khốc nhất trong lịch sử hàng không thế giới nói chung và với hàng triệu con người Việt Nam nói riêng. Vụ va chạm ước tính làm thiệt hại hàng trăm nghìn tỷ đồng về tài sản cũng như cơ sở vật chất, y tế, nghiêm trọng hơn ảnh hưởng trực tiếp đến tính mạng của người dân. Công tác giải cứu đang được các lực lượng chức năng, đội cứu hộ, cứu nạn gấp rút triển khai nhằm giảm thiểu thiệt hại về người và của. Danh tính nạn nhân trên chuyến bay và mã hiệu máy bay cũng như cơ quan hàng không quản lý đang được tích cực điều tra làm rõ. Chúng tôi sẽ thông báo tình hình ngay khi biết được những diễn biến mới của vụ việc!”

Kết thúc, nhanh chóng ống kính máy quay quay đi chỗ khác, 1 số người điều khiển Flycam và Quadcopter ghi lại toàn bộ khung cảnh từ trên cao. Họ điều khiển chúng bay theo hình vòng cung xung quanh tòa tháp và 2 khu chung cư 1 cách điêu luyện đòi hỏi trình độ kỹ thuật rất cao, những hình ảnh chân thực và khốc liệt nhất sẽ được ghi và chụp lại, nhưng họ vẫn giữ 1 khoảng cách an toàn với trực thăng cứu hộ. Cánh báo chí cũng đã bắt đầu đến chụp ảnh rồi phỏng vấn những người chịu trách nhiệm.

– Đi thôi nào Long!

– Hình như công tác giải cứu hành khách đã được đội cứu hộ trên không tiếp cận!

Tôi chỉ lên phía tòa tháp, 3, 4 chiếc trực thăng chuyên dụng bắt đầu áp sát

– Vậy thì mày yên tâm đi. Thôi ta đi nào!

Cả 2 không nói thêm gì, bỏ lại đám người của đài truyền hình cùng cánh báo chí đang tác nghiệp nhanh chóng trở về khu ki-ốt.

Chúng tôi định trở vào cảm ơn nhưng thoáng thấy bên trong 4 người bọn họ đang cấp cứu cho người bị nạn nên không dám làm phiền, chỉ đứng lặng lẽ quan sát.

Cô bác sĩ đáng người thanh mảnh lúc trước đưa ống thở oxy vào mũi bệnh nhân rồi kéo tay áo lên đo huyết áp. Bên cạnh ông bác sĩ béo đang ghi ghi chép chép gì đó. Sự mệt mỏi lộ rõ trên khuôn mặt họ, 1 anh bác sĩ nữa đi đến soi mắt đồng thời cố định đầu người bệnh, chắc hẳn trong lúc hỗn loạn người đó đã va đập vào đầu hoặc cũng có thể do đồng gạch bê tông rơi xuống làm bất tỉnh.

Đột nhiên!!!

Người bệnh nữ ngồi chồm dậy, 2 mắt mở to làm tôi và Việt không khỏi giật mình. Nhanh như cắt, bà ta vồ lấy cánh tay nữ bác sĩ cắn mạnh.

-Aaaaaaaaaaaaaa!!!!

Cô hét lên đau đớn, giãy giụa, đẩy bà ta ra, trên tay giờ đã mất 1 mảng thịt, máu chảy xuống gang tay đỏ ngầu!! Trông bà ta như bị mất kiểm soát thật sự, ông bác sĩ và anh trợ lý có đôi chút hoảng sợ nhưng cũng vội vàng đè bà ta xuống mặc cho bà ta co giật dữ dội. Bà ta khỏe đến nỗi đẩy cả anh trợ lý ngã chổng vó làm tất cả kinh sợ bao gồm cả chúng tôi.

Không chậm trễ, cả 2 phi ngay vào giúp sức, anh trợ lý nhanh chóng vùng dậy giữ tay bà ta rồi tìm chất gì đó còn ông bác sĩ vẫn cố gắng đè người bà ta xuống!!

Ngay lập tức, bà ta không còn chút sức lực phản kháng chỉ nói trong giọng yếu ớt.

– Cứu...tôi...vớí...

Rồi liền nhắm tịt mắt lại

– Chuyện gì xảy ra vậy? – tôi hỏi

– Bọn tôi chỉ tiêm thuốc gây mê thôi!

– Không!! Ý tôi là chuyện gì đã xảy ra với bà????!!

– Tôi vẫn chưa biết! Có thể vụ việc kia đã tác động nặng nề đến tâm lý của người bệnh khiến lý trí dần dần mất kiểm soát! Cũng có lẽ vì quá hoảng sợ nhưng dù sao, tình hình đã được kiểm soát! Mọi người yên tâm! – ông bác sĩ xen vào

Ông cố trấn tĩnh bọn tôi, nhưng những gì vừa xảy ra làm cả 2 không khỏi méo mặt! Nhìn bà ta khuôn mặt trắng bệch như thiếu máu, đầu tóc rũ rượi, gầy gộc.

– Cô không sao chứ? – Việt hỏi

– Tôi cần.. 1 liều... Morphine 10mg – cô ta nói!

Mọi người quay sang nhìn, cả người cô run liên hồi, tay bóp chặt phía trên vết thương để ngăn không cho máu chảy ra. Anh trợ lý vội vàng lao ngay đến sát trùng vết thương, súc thuốc và băng bó lại. Ông bác sĩ sau đó đi đến, đưa cô ngồi xuống 1 góc, nhẹ nhàng tiêm 1 liều morphine vào cánh tay cô.

– Được rồi! – ông nói

– 2 cậu đến đây có chuyện gì?

– Chúng tôi chỉ định cảm ơn..

– Bùmmmmmmmm!!

Bất thành linh!!! 1 tiếng nổ long trời lở đất xuất hiện làm mọi người giật bắn mình. Tất cả vội vàng chạy ra bên ngoài xem!!

Những gì còn lại tôi chứng kiến được là chiếc trực thăng cứu hộ đã rơi xuống, phạm vi 400m tính từ tòa tháp đổ lại!! Tiếng nổ rất lớn khiến cửa và cánh trực thăng văng ra xa làm hàng trăm người hoảng sợ. Lửa cháy phừng phừng dữ dội chỉ còn trơ khung sắt!!

Cô phóng viên nhanh chóng tác nghiệp.

– ”Thông tin mới nhận được của chúng tôi!!! 1 chiếc trực thăng cứu hộ của lực lượng chức năng đang trong quá trình giải cứu những người mắc kẹt bên trong tòa tháp và 2 khu chung cư đột nhiên rơi xuống trước sự ngỡ ngàng của mọi người?! Nguyên nhân hiện vẫn chưa được xác định. Chúng tôi thay mặt người dân, yêu cầu Chính phủ Trung Ương, các nhà chức trách, các Bộ, các Ban, Ngành đặc biệt là Bộ Giao Vận Tải và Du Lịch mau chóng vào cuộc để xác minh làm rõ vụ việc, đảm bảo an toàn tính mạng cho những người ở đây!!!!...”

– Nhìn kia!!!!!!

Lần này thì cả cô phóng viên VTV lẫn tất cả chúng tôi đều không nói lên lời vì quá đỗi bàng hoàng, sửng sốt!!! 1 người đàn ông bất ngờ xuất hiện từ trong tòa tháp, ông bay ra ngoài bám lấy nhân viên cứu hộ đang treo từ thang dây xuống làm tất cả mọi người bàng hoàng, căng mắt dõi theo, trong tích tắc tìm tôi đập loạn nhịp, bởi máy bay đang chao đảo trên không đầy nguy hiểm!

Hàng trăm người phía dưới lo sợ địa điểm rơi nhanh chóng tháo chạy vội vã! Khung cảnh lại 1 lần nữa tôi chỉ có thể dùng từ mắt kiểm soát! Họ bất chấp tính mạng dẫm đạp lên nhau bỏ chạy!

Chiếc trực thăng xoay vòng vòng rồi trực xà xuống nhưng thật may, viên phi công bằng tất cả nỗ lực đã điều khiển cho trực thăng bay vút lên! Cả người tôi thật sự nín thở khi phải trông thấy khoảnh khắc đó! Phía dưới thang dây, dường như xảy ra xô xát giữa 2 người!!

Đột nhiên!!!

1 người nữa ở phía trên cao nhảy xuống đập cả người vào phần đuôi trực thăng ngay khi viên phi công vừa kiểm soát được tình hình làm tất cả chúng tôi chỉ còn biết há hốc mồm thét lên!!!

– Họ mất trí thật rồi!!!

Cô phóng viên lại gần chỗ chúng tôi vì ở đây khá an toàn, bọn họ gấp rút chuẩn bị lên sóng.

– “Chắc hẳn mọi người ở đây và đặc biệt là những người dân đang xem xét sự kiện qua màn ảnh nhỏ đều phần nhiều có những câu hỏi đặt ra. Liệu đây có phải là 1 động thái khủng bố nhắm vào chính quyền nước sở tại và người dân khi liên tiếp xảy ra các vụ tai nạn trên không?!”

Lần này thì điều tồi tệ xảy ra làm những cameraman phải bỏ dở chương trình đang quay!!! Viên phi công không thể kiểm soát được tay lái, phần đuôi quét vào tòa nhà làm vỡ tung tất cả vách kính! Sự việc trên làm tất cả giãy lên mỗi lo ngại không biết trên chuyến bay kia tất cả hành khách, họ là ai? Là 1 nhóm đánh bom liều chết của 1 tổ chức khủng bố nào đó? Và nếu như vậy, tại sao họ lại nhắm vào Việt Nam???

Đất nước chúng tôi chỉ thật sự giành được độc lập thống nhất toàn vẹn lãnh thổ từ sau năm 1975, trước đó là cả 1 quá trình lịch sử đầy gian khổ khi vừa phải xây dựng chế độ Xã hội chủ nghĩa ở miền Bắc vừa phải chi viện cho miền Nam, tính ra, sự tự do mà người dân được hưởng thụ cũng chỉ là ngót nghét 30, 40 năm! 1 con số khá là khiêm tốn nếu không nói là bé nhỏ trong tiến trình dài đằng đằng của lịch sử dân tộc. Mất 1000 năm Bắc thuộc bởi Trung Hoa, rồi đến khi thực dân Pháp nổ súng xâm lược tại Đà Nẵng để phục vụ cho chiến tranh thế giới lần thứ 1, đất nước lại trở thành thuộc địa cho Pháp hơn 100 năm, và cuối cùng lại đến Đế Quốc Mỹ ôm cái vọng tưởng muốn chiếm lấy Việt Nam thì câu trả lời đáp lại của dân tộc là 2 trận Điện Biên Phủ và Điện Biên Phủ trên không chấn động địa cầu! Nghĩ lại thì cũng không có khả năng nếu xảy ra khủng bố 1 lần nữa!!

Chiếc trực thăng lao đảo như muốn rơi rồi!! Phần đuôi đã gãy bời va chạm, tiếng động cơ vang rền đình tại nhức óc!! Nó xé gió lao đi, mọi người chỉ còn cách tránh thật nhanh chóng. 2 người phía dưới thang đã rơi xuống từ độ cao 100m so với mặt đất! Tôi không thể biết họ còn sống hay đã chết!!

Nó đột ngột nghiêng sang 1 bên và xà xuống, cánh trực thăng vẫn xoay với 1 vận tốc góc kinh khủng, nó lia với nền đất tóe lửa ra xung quanh, khói bụi do ma sát bay lên mù mịt. Cuối cùng nó cũng dừng lại, nhưng tổn thất quá đồi nặng nề!! Viên phi công cố gắng thoát khỏi chiếc trực thăng 1 cách khó khăn. Bất lực thay!! Xung quanh không có ai dám lại gần, ngay cả tôi cũng vậy, vì nhiên liệu ngày 1 chảy ra!!!! 1 tiếng nổ rền vang, mọi người thất kinh khi thấy xác 1 người đàn ông đang bị thiêu cháy!!

– Quả là kinh khủng! – cô phóng viên nói

– Tôi biết!

– Mọi người nghĩ sao về chuyện này??

– Có trời mới biết được! – Việt xen vào

Mọi người xung quanh vẫn còn nét hoảng sợ trên gương mặt! Phía trên, 1 số trực thăng đề phòng không dám lại gần tòa tháp. Phía dưới, cảnh sát giao thông đã lập dải phân cách để ngăn những sự cố đáng tiếc như vừa rồi xảy ra! Tất cả hiểu rõ không nên lại gần tòa tháp bởi bọn khủng bố đã chiếm được bên trong!!

Bầu trời bây giờ đã chuyển sang màu xanh pha tím, hoàng hôn dần dần đỏ xuống. Ánh đèn pha trên xe ô tô của lực lượng chức năng đã được bật lên tỏa sáng 1 góc, từng chiếc xe xếp lại gần nhau nhưng vẫn giữ 1 phạm vi an toàn đối với tòa tháp. Tất cả cảnh sát đều tập trung cao độ đối phó với tình hình.

Bỗng!!! 1 con cuồng phong cuốn theo bụi bay mù mịt không biết từ đâu đến làm cản trở tầm nhìn của hàng trăm người bao gồm cả chúng tôi!

– Uych!!

1 tiếng động làm mọi người quay sang, cô bác sĩ bị cản lối đứng ra ngất làm tôi thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Ngày phán xét – hồi 4.6: *mầm bệnh*

Ông bác sĩ và trợ lý vội vã chạy lại xem.

– Hiền! Hiền ơi, em làm sao thế?

Cô không trả lời cho dù cả 2 đã làm mọi biện pháp. Gấp rút ông liền đưa tay ra bắt mạch nghe ngóng.

– Mạch đập rất yếu!!!

Mặt cô bác sĩ tái mét, xanh xao hắc đi.

– Có khi trúng gió chẳng? – anh trợ lý xen vào.

– Nhanh, bế cô ấy lên giường nghỉ ngơi!!

Cả 2 người khẩn trương bế cô lên, xoa bóp mặt và 2 bên vai rồi dọc xuống sống lưng, ít phút sau tình hình có vẻ khả quan hơn nhưng trong lòng tôi vẫn còn nghi hoặc.

Bên ngoài kia vẫn ồn ào tiếng còi, tiếng người nói và cả tiếng cánh máy bay trực thăng quay quần quật trên đầu.

– Chuyện gì xảy ra với cô ta vậy? – cô phóng viên mở lời.

– Có lẽ là quá sức, chăm lo cho hàng trăm người như vậy việc ngắt đi cũng không có gì khó hiểu! – tôi đáp.

– Sao cô không tiếp tục công việc của mình nhỉ? – Việt xen vào.

– Ồ ha, nhân tiện tên tôi là Ngọc, rất hân hạnh khi được làm quen với 2 cậu!

Cô ta nháy mắt với bọn tôi, cái cử chỉ của máy cánh phóng viên luôn là như vậy, niềm nở và lúc nào cũng biết cách tạo ấn tượng tốt, thích kiểm soát mọi việc. Ngọc nhanh chóng cùng anh đồng nghiệp xách máy quay ra khỏi ki-ốt lên lối trong dòng người tiến về gần hiện trường tác nghiệp.

– Tao và mày có đi luôn không?

– Mày cảm nắng cô à rồi sao? – tôi hỏi.

– Không! Tao chỉ tò mò muốn xem tình hình gần đó như thế nào!

– Vậy còn thằng Sơn?

– Phạm vi tai nạn không ảnh hưởng đến chỗ của chúng nó nên tao cũng an tâm phần nào!

Nó nói xong tôi cũng thấy phải.

– Xin phép, bọn tôi đi nhé! – bọn tôi mở lời lịch sự nhưng cũng có đôi chút vội vã.

– 2 cậu định đi đâu??? – anh trợ lý hỏi.

– Ra ngoài kia xem tình hình ra sao!

– 2 cậu nên cẩn thận, có thể đây là 1 lực lượng khủng bố đã được trang bị đầy đủ vũ trang bên trong tòa tháp đó. Hãy để mọi việc cho cảnh sát lo liệu!

– Chúng tôi hiểu!

Tôi nói rồi kéo thằng Việt rời khỏi để mặc 2 người họ với bà bệnh nhân đang hôn mê và 1 cô bác sĩ đã ngắt xiu.

Ra đến nơi, xung quanh hàng trăm người vì hiếu kỳ đã vây kín quanh tòa tháp, các đơn vị phải lập hàng rào ngăn cách 1 số thành phần quá khích. Và phía sau, là 1 loạt xe ô tô của cảnh sát giao thông, công an, cảnh sát cơ động bao vây mọi góc ngách, họ bật đèn pha chiếu vào sáng trưng phần chân tháp. Lúc này trời đã nhá nhem tối, tôi chỉ thấy từng vệt sáng xanh – đỏ – vàng trên nóc xe, rải rác chiếu lên không gian giữa bao người.

Chúng tôi cố gắng lại gần hơn, những cú huých làm tôi loạng choạng, 1 số người đã bật đèn flash lên để quay làm tôi chói mắt, những chiếc flycam, quadcopter cũng được sử dụng với tần suất nhiều hơn, 1 số người liều lĩnh điều khiển chúng quay vòng vòng lại gần sát ngay tòa tháp nhưng tuyệt nhiên chẳng có cái nào bị bắn hạ. Trên bầu trời, 1 loạt dải sáng trắng từ trực thăng bao quanh phủ kín tòa tháp.

Chúng tôi gần đến dải phân cách thì bị giữ lại bởi không được phép tiến gần hơn, chúng tôi thấy Ngọc trong đó không xa cùng với đoàn người. Tôi vội vàng giơ tay lên vẫy để Ngọc chú ý. Cô quay ra, 2 ánh mắt nhìn nhau, sự hiểu ý hiện rõ trên khuôn mặt xinh tươi đó, cô nhanh chóng tiến lại gần.

– Để 2 người họ vào!

– Chúng tôi không thể, đây là mệnh lệnh!! Hơn nữa họ đâu phải nhà báo!

– Vậy chứng minh anh là cảnh sát xem!

– Tôi không có nghĩa vụ phải chứng minh điều đó với cô!! Cô đâu phải sếp tôi!! Mời 2 anh quay lại!! – anh ta nói với điệu bộ quả quyết đúng chất lính

Ngọc đột nhiên biến đổi sắc mặt, nét hung dữ hiện rõ. Cô ném cho bọn tôi 2 chiếc thẻ có logo của đài truyền hình đồng thời ra hiệu bảo chúng tôi đeo vào, sau đó nhanh chóng giữ tay anh ta.

– Từ từ đã nào anh cảnh sát...Anh có thể kiểm soát và yêu cầu 2 người của tôi đi về, nhưng nhìn mà xem, có hàng trăm ngàn người đang ở đây và họ muốn biết chuyện gì xảy ra, trong đó có cả những người đang phải chịu nỗi đau đớn khi biết rằng người thân họ vẫn mắc kẹt trong tòa tháp kia! Câu hỏi là...anh có kiểm soát được nỗi bọn họ không? Nếu tôi là anh, tôi sẽ khôn ngoan hơn 1 chút! Chỉ cần 1 kích động nhỏ thôi là anh biết hậu quả sẽ như thế nào mà. Anh hiểu ý tôi chứ??

Cô ta buông nụ cười nửa miệng tỏ vẻ đắc chí.

– Hừ, cô được lắm. Đây sẽ là 1 ngoại lệ! Cho họ vào!

Chúng tôi nhanh chóng bám theo sau.

– Có lẽ cả 2 chúng ta đều là người hiểu chuyện đấy! – cô đáp

Chúng tôi bỏ xa họ 1 quãng, lúc này tôi mới bắt đầu mở lời.

– Tại sao cô lại giúp chúng tôi?

– Tại sao à? Chẳng tại sao cả, tôi làm vì tôi thích vậy thôi! Hơn nữa, các cậu có vẻ tò mò, tôi lại là người ưa khám phá. Chắc vì điều đó chăng???

– Cảm ơn! – Việt nói

Cả 3 lại gần chiếc xe quân dụng với đầy đủ thiết bị điện tử, máy móc, dây cáp lằng nhằng, trên màn hình tôi có thể thấy hình ảnh từ flycam chuyển về rõ nét.

– Tình hình sao rồi??

1 ông cảnh sát tuổi trạc 50 tiến đến, chân đi giày quân dụng, trang bị đủ áo chống đạn, dao găm, súng ống, vũ trang đầy đủ, mồm ngậm điếu thuốc vẫn đang cháy dở.

– Chúng con vừa mới cho flycam tiếp cận để quan sát bên trong nhưng tất cả không có gì hay đúng hơn là không có 1 ai, mọi thứ trống rỗng!! Có lẽ bọn khủng bố đã bắt và nhốt họ vào hội trường!!! – cô nói

– Con nghĩ thế sao Ngọc?

Thì ra 2 người họ là bố con

– Bảo sao cô ta trấn áp được gã lính quèn kia! – Việt xen vào

Chúng tôi tiếp tục nghe ngóng.

– Con chỉ suy đoán vậy. Hội trường có sức chứa 2000 người, và số lượng những người làm việc trên đó cũng không hề nhỏ! Thật khó cho bố rồi..

– Ta biết! Việc trước mắt là phải đảm bảo an toàn tính mạng cho mọi người.

– Nếu đúng là 1 vụ khủng bố bắt giữ con tin thì thông thường chúng sẽ yêu cầu những điều kiện phi lý. Nhưng tại sao đến giờ kẻ cầm đầu vẫn chưa ra mặt??? Chắc hẳn vẫn còn điều gì uẩn khúc!!!

– Ta cũng nghĩ như con. Lực lượng chức năng đã bao vây chuẩn bị tác chiến, con nên rời khỏi đây!

– Con hiểu...

– Thủ trưởng!! Đến lúc rồi...

1 anh sĩ quan gọi với đến ông ta.

– Cầm lấy!!

Chúng tôi hơi ngạc nhiên khi ông đưa cho Ngọc 1 khẩu súng!

– Chỉ là phòng thân thôi. Nhưng con hãy rời khỏi đây ngay nhé!

– Vâng, bố cũng phải hết sức cẩn thận! – cô đáp và nhận lấy khẩu súng

– Được rồi các anh, tôi cần các anh khuyếch đại tần số âm thanh, truyền đi rõ ràng những gì tôi sắp nói để bọn chúng nghe được! Nếu chúng ta chiến thắng thì công lao 1 phần cũng thuộc về công tác hậu cần các anh! Rõ cả chưa?!

– Vâng, thưa thủ trưởng!!! – tất cả đồng thanh đáp – Khẩu hiệu của lực lượng tác chiến chống khủng bố VSAT-261 là gì?!

– “Không khoan nhượng! – Không lùi bước!”

– Tốt!! Hãy quan sát mọi nhất cử nhất động bên trong đó rồi thông báo cho tôi! Đảm bảo 1 con muỗi cũng không thể thoát ra được!!

Ông ta nói xong quay đi đến chỗ đơn vị đợi sẵn, vứt điều thuốc xuống và kéo lại vai áo, tác phong chậm rãi, đàng hoàng. Tất cả mọi người trong 3,4 chiếc xe như được lên giây cót tinh thần, họ làm việc với 1 sự tập trung cao độ!

– Cô sẽ nghe lời cha cô chứ? – Việt hỏi

– Ồ, dĩ nhiên là không rồi!

– Tôi biết mà!

– Giờ cô định làm gì? – tôi hỏi

– Tùy cơ ứng biến, trước mắt phải xem tình hình thế nào..Đây là 1 nhiệm vụ nguy hiểm của lực lượng VSAT, tôi sẽ lo cho bố của tôi, và tôi cũng sẽ cần đến sự giúp đỡ từ 2 cậu!

– Được....nhưng cô có điện thoại không? Tôi cần gọi về gia đình! – tôi nói

– Đây!

Tút...tút....

– Ai vậy???

– Con đây mẹ!!

– Con đang ở đâu đó? – giọng mẹ tôi lo lắng hỏi

– Dạ..con đang ở nhà bạn thôi mẹ à!

Nói ra câu này làm tôi bỗng thấy nhói lòng, không thể nào cho mẹ biết rằng tôi đang ở gần vùng nguy hiểm, như vậy sẽ càng lo lắng và rắc rối hơn.

– Con có xem thời sự không?

– Dạ có, con đang xem nè.

– Về sớm đi đấy! Mà sao chung quanh ồn ào thế??

– Chúng nó đang mở tiệc mà mẹ!

– Mẹ để con nói chuyện với thằng ôn này – tiếng anh trai tôi xen vào

– Hê lô anh trai!

– Mà có về ngay không? Tao với chị dâu mày đang đợi mày về ăn cơm đó!

– Thôi mời 2 người cứ tự nhiên nha, với cả thằng em ăn ở đây rồi, đang sung!! Lên nóc nhà là lên nóc nhà, quẩy lên, quẩy lên nào!!

– Alo..alo...

Tôi đưa tay lên không ngừng bóp trán, day mắt để xua tan đi cảm giác mệt mỏi. Lòng tự nhủ rất muốn gọi cho Chi nhưng em cực kỳ thông minh, vài ba câu hỏi của em là lộ chuyện ngay, như thế càng lằng nhằng.

– Của mày này!

Tôi nói rồi ném điện thoại cho thằng Việt.

– Bây giờ thế nào? – tôi hỏi Ngọc

– Chúng ta chưa thể làm gì tuy rằng tôi cũng giống tất cả mọi người ở đây, muốn cứu những người bên trong ra càng sớm càng tốt. Cách tốt nhất bây giờ chỉ có thể là truyền thông và chờ đợi thôi!

– Ừm, đành vậy!

– Uống không?

Cô ta đưa cho bọn tôi 2 chai nước Aquarius, tôi tu ừng ực và cảm thấy tỉnh táo hẳn lên. Thăng Việt đã trả lại điện thoại, cùng với anh đồng nghiệp mang theo máy quay cả 4 bắt đầu hội họp.

– Chúng ta cần 1 chỗ có thể ghi lại toàn bộ sự việc! – anh nói

– Chỉ còn trèo lên nóc xe màu thôi – Việt đáp

– Ok!

Cả 4 người đỡ nhau trèo lên. Đàng xa, những ánh đèn nhấp nháy không ngừng, bây giờ thì nhìn Keangnam giống như 1 tòa tháp chứa đầy sự nguy hiểm. Thăng Việt liếc mắt nhìn tôi báo động, tôi chợt nhớ ra 1 điều sống còn gấp rút nhảy xuống vào mấy chiếc xe quân đội lấy khiên chống đạn.

– Rất có thể bọn chúng có lính bắn tỉa!!

Đúng là 1 công việc hết sức nguy hiểm, cả 2 cảm và nhanh chóng giờ lên đứng che chắn cho Ngọc, anh đồng nghiệp ra hiệu cùng với những người khác bên dưới thiết lập lại đường dây ăng ten.

– Hư máy quay rồi!! Chán ghê!!

Anh nói rồi lại bảo đội ngũ kỹ thuật viên xách ra một chiếc máy quay mới và lắp đặt các máy quay phụ phục vụ cho trung tâm điều tiết sóng truyền hình. Một tổ “hậu cần” phục vụ xe màu của VTV, bao gồm cả tài xế và anh em hậu đài có từ 23 đến 30 thành viên. Họ luôn phải có mặt từ rất sớm để chuẩn bị đường truyền. Vậy nên, việc hư máy quay hay thiếu băng giữa chừng là chuyện bình thường. Khác với những chương trình truyền hình được thu hình phát lại (phát nguội), áp lực đòi hỏi khuôn hình sạch và đẹp ở chương trình truyền hình trực tiếp là rất cao. Bởi, các biên tập viên không có thời gian cắt xén, lắp ghép, chỉnh sửa hình ảnh theo ý mình. Mỗi phút, mỗi giây truyền hình trực tiếp đều phải tuân thủ theo sự chỉ đạo của đạo diễn hình và đòi hỏi bản lĩnh “lìa” máy nhảy bèn, tránh khỏi những hình ảnh kém chất lượng của các tay máy. Tuy nhiên, trong tình hình này thì chẳng cần cắt xén gì cả!

– Lên hình nào!!

”Bây giờ đã là 18h30 phút tối, tôi và đồng nghiệp đang đứng trên nóc 1 chiếc xe nhằm truyền đi toàn bộ khung cảnh vụ việc, chung quanh vẫn đang rất hỗn loạn! Không chỉ mọi người ở đây mà tất cả những ai đang theo dõi vụ việc này qua màn ảnh đều hồi hộp, lo lắng, muốn tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra và những người bị bắt giữ bên trong có còn sống hay không??? Ngay khi biết được thông tin có 1 nhóm các phần tử khủng bố chiếm giữ tòa tháp và khống chế các con tin bên trong. Lực lượng tác chiến chống khủng bố VSAT-261 tinh nhuệ đã có mặt tại hiện trường kịp thời nhằm đối phó với 1 số phần tử liều lĩnh sẵn sàng cầm tù khi dễ xảy ra các tai nạn gây tổn thất không hề nhỏ đến tính mạng và tài sản của đội cứu hộ, cứu nạn trên không cũng như các tổ chức liên quan. Hãy cùng chúng tôi dõi theo từng bước chân của các chiến sĩ trong lực lượng để biết họ đang phải căng thẳng trong việc tìm ra giải pháp để đảm bảo tính mạng của các con tin như thế nào!”

– Được rồi! 2 cậu quay lại đi!

Tôi xoay lưng lại, ống kính máy quay đã chia về bố cô và 1 số người đang bàn bạc cách giải quyết, trên nắp capo xe giấy trắng ngồn ngàng, tất cả những người còn lại đều tập trung đợi chỉ thị.

Sau 1 hồi, bố Ngọc bước đến cầm loa và bắt đầu cất lời, tất cả tập trung lắng nghe.

– We are warning you!!! We are warning you!!! You were surrounded by VSAT-261 forces of the Socialist Republic of Viet Nam!! (- Chúng tôi cảnh báo các người! Các người đã bị bao vây bởi lực lượng tác chiến chống khủng bố V-SAT-261 thuộc Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam!!)

– Drops your weapons, put your hands in the air and surrender!! Release the hostages immediately!!! We promise not to do anything dangerous to your life! (- Hãy bỏ vũ khí xuống, giơ tay đầu hàng đồng thời thả các con tin ra ngay lập tức!! Chúng tôi hứa sẽ không làm gì nguy hiểm đến tính mạng các người!!)

– But if the blood of any one citizen Viet Nam down, even 1 drop! You will pay the price with your own life!! (- Nhưng nếu máu của bất kỳ công dân Việt Nam nào đổ xuống, dù chỉ là 1 giọt thôi!! Các người sẽ phải trả giá bằng tính mạng của chính mình!!)

– We repeat!! Surrender and release the hostages immediately!!! Do not be stubborn, you will not escape (- Chúng tôi nhắc lại! Đầu hàng và thả các con tin ngay lập tức!! Đừng ngoan cố! Các người không thoát được đâu!!)

Giọng ông vang ầm cả mọi phía. Nhưng khi dứt lời, bên trong vẫn chẳng có động tĩnh gì!! Chắc hẳn bọn chúng đang âm mưu 1 điều gì đó, có thể là cảm tử phá sập tòa tháp chăng? Trong lòng tôi cảm thấy sự việc càng lúc càng nguy hiểm.

– Xuống thôi, chúng ta không nên lộ liễu quá! – tôi nói

– Chắc hẳn bố cô đã có kế hoạch B rồi chứ?? – Việt hỏi

– Tôi không rõ nhưng đương nhiên là phải có phương án khác rồi!

Tất cả vội vã trôi xuống, các biên tập viên quanh đây vẫn đang miệt mài làm việc, họ chỉnh lại ánh sáng, điều khiển các tín hiệu số hóa hình ảnh vệ tinh. Ngày nay truyền hình đã trở thành món ăn không thể thiếu trong đời sống giải trí của mỗi gia đình. Sóng truyền hình có mặt ở khắp nơi và tần suất của nó không còn bị giới hạn bởi không gian và thời gian nữa, cùng với sự phát triển của công nghệ nghe nhìn, truyền hình cũng có những bước tiến vĩ đại, từ kỹ thuật Analog đã vươn tới kỹ thuật Digital, Cable và hệ thống truyền hình vệ tinh cũng bắt đầu xuất hiện ngày càng nhiều. Dĩ nhiên ngoài việc cải thiện đáng kể về chất lượng âm thanh và hình ảnh, tư duy sản xuất các chương trình cũng có những bước thay đổi đáng kể.

Chúng tôi đi ngang qua 1 chiếc xe truyền hình lưu động. Bây giờ tôi mới thấy được mọi thứ bên trong. Nó được trang bị các thiết bị kỹ thuật điện tử hiện đại.

Mọi người đều đang làm việc với 1 thái độ nghiêm túc, Ngọc nhảy lên bắt chuyện với 1 người đàn ông đang xoay thử gì đó.

– Sao rồi đạo diễn???

– Tôi đang điều chỉnh lại Mix Control..

– Mà có biết Mix Control là gì không Long?? – Việt thì thầm vào tai tôi

– Không!!

– Đúng là mày nên ở rừng ít thôi! Đây là cái mà người ta thường gọi với cái tên trái tim của xe màu, thiết bị này được gọi là bản Mix trộn hình, nơi xử lý tất cả tín hiệu Camera được truyền tải từ hiện trường, ông ta đang dựa trên kinh nghiệm của mình, để đưa ra những quyết định trong việc lựa chọn góc máy đẹp nhất để đưa hình ảnh đó lên sóng.

– Thế hiện à? Được rồi! Thế còn những cái kia??

Tôi chỉ lung tung cho nó biết mặt, để xem nó biết gì không mà ra về.

– Hà hà, tao có ông chú làm bên Viettel mà! Bên tay trái mày là Sound và Moditor Control. Đừng nói với tao là mày không biết mỗi máy quay đều có các cáp nối thông qua rồi truyền tín hiệu hình ảnh về monitor đấy nhé??

– Vậy sao??

– Ừa! Đây là những màn hình Tivi chuyên dụng, nó cho phép đạo diễn quan sát hình ảnh đang diễn ra tại hiện trường. Còn Sound Control chỉ là 1 thiết bị kiểm soát âm thanh như tên gọi của nó. Các đường tín hiệu âm thanh được lấy từ những âm thanh được chọn lọc trong hiện trường, có thể từ máy quay hoặc từ các thiết bị quản lý âm thanh sau đó truyền về mix âm thanh.

Nó nói xong chỉ tay về phía trên cùng trong xe, tiếp tục.

– Tất cả các tín hiệu âm thanh, hình ảnh sẽ được chuyển về đầu phát. Đây là một nhân tố quan trọng, nó là nơi truyền tải hình ảnh cuối cùng, hay còn gọi là nơi truyền tải những hình ảnh sau khi được xử lý đến với khán giả đang theo dõi trên sóng truyền hình. Bao gồm cả gia đình mày!

Nó nói xong khắp người tôi vã mồ hôi, tôi quên bém mắt ở nhà cũng đang xem truyền hình! Không thể để lộ mặt trước máy quay được, không thì về nhà có mà vỡ mồm với thằng anh!

Tiếng đám đông xôn xao làm tất cả chúng tôi quay lại, dường như vị chỉ huy lực lượng đã bắt đầu hành động.

– Quay đi! Đến phần hay rồi đây! – đạo diễn trong xe màu chỉ đạo

1 loạt các máy quay đều lia về phía lực lượng vũ trang hiện đại. Tất cả đều được trang bị TAR – 21 – súng trường tấn công do tập đoàn công nghiệp quốc phòng Israel chế tạo, súng được đánh giá là một trong những súng trường tấn công hiện đại nhất thế giới hiện nay.

– Chúng ta đã dùng các biện pháp mềm mỏng, nhưng 20 phút đã trôi qua, bọn khủng bố vẫn án binh bất động, chúng ta không thể chờ đợi thêm được vì tính mạng của những người bên trong, họ đã không được ăn uống trong 1 thời gian dài, chắc hẳn họ đang rất sợ hãi. Trong trường hợp xấu nhất, có lẽ chúng đã giết con tin vì mục đích nào đó!!! Đánh rắn phải đánh vào đầu!!! Chúng ta sẽ không để thêm 1 giây phút nào trôi qua 1 cách lãng phí nữa!! Tôi biết ai nấy đều rất lo lắng nhưng nhiệm vụ lần này phải triển khai 1 cách tỉ mỉ, cẩn thận và bí mật!! Tôi yêu cầu các đơn vị ra trận với 1 tinh thần cao độ!! Đây không phải là 1 cuộc diễn tập, giải cứu được càng nhiều người càng tốt!! Tất cả đã rõ chưa???

– Rồi! – cả đơn vị đồng thanh đáp

– Được rồi!! Hành động thôi!!!

Tất cả mọi sĩ quan lên đồ, đội mũ bảo hộ, ai nấy khoảng 50 người xếp thành hàng dài thẳng tắp giờ cao khiến chông đạn lên ngang mặt, theo hiệu lệnh của thủ trưởng bước đều bước tiến gần đến tòa tháp phạm vi trên dưới 20m.

Nhanh như cắt, trên các trục thẳng quân dụng đồng loạt phóng thứ gì đó giống như tên lửa vào những lỗ hổng trên thân tháp.

– Đã phóng lựu đạn cay!! Chuẩn bị tiếp cận!!

Tôi nghe thấy giọng ông hét vang lên, khói từ trong đó lan tỏa ra ngoài đùn đùn lớp lớp. Các trinh sát bên trong trục thẳng tập trung quan sát tay không dờn cò súng, tôi có thể thấy rất nhiều đốm đỏ bé tí bao phủ mọi góc ngách! Chế độ laser đã được bật lên, ở dưới mọi người đã đeo sẵn mặt nạ.

Đột nhiên hàng rào sống nhanh chóng tách ra!!! Cứ khoảng độ 5 người lại tách ra 1 người lùi về sau, 2 bên dịch chuyển sang 2 phía rất nhịp nhàng. Gấp rút lực lượng V-SAT từ đằng sau do ông chỉ huy gồm 9 cánh quân, mỗi cánh quân bao gồm 20 người súng kẻ sát vai lao về phía trước bao vây toàn bộ khu tháp.

– Lên!!! Lên!! Chúng tôi sẽ lo phía phần chính diện, còn lại vòng ra đằng sau và phía Đông Bắc nơi dễ tiếp cận nhất, đơn vị số 5, 6, 7 bao vây bọc hậu, tập trung vào những chỗ sơ hở nhất nhằm không cho chúng tận dụng cơ hội thoát thân!!!!

– Bó!!

Ngọc chạy tới làm cả 2 đuổi theo.

– Bó cẩn thận nhé!!!

– Úa!! Nhất định rồi! Cả lũ lui vào vùng an toàn đi!!!

Ông nói rồi đeo mặt nạ chạy vào đoàn thì đúng lúc này, tất cả đơn vị đồng loạt dừng lại bởi sự ngỡ ngàng pha đôi vui sướng.

Hàng trăm người chỉ trỏ, hò reo ăn mừng chiến công của lực lượng. Có người nói bọn khủng bố sợ lực lượng đặc nhiệm, bản thân tôi cũng không giấu được vẻ vui mừng vì sự thật trước mắt, có 1 số khác thì đã òa khóc trong hạnh phúc.

– Tất cả mọi người bị bắt giữ bên trong tòa tháp bắt đầu xuất hiện và từ từ đi ra phía ngoài đủ mọi thành phần già trẻ gái trai!!

Dĩ nhiên, lực lượng tác chiến vẫn rất thận trọng.

– Alo! Phía trên nghe rõ trả lời!! Có phát hiện lính bắn tỉa nào không??? Khả năng cao chúng thả họ để làm mồi nhử!! – ông nói vội qua radio

– Chúng tôi vẫn đang kiểm soát tình hình!! Nhưng khả năng cho thấy không 1 bóng người!!

– Hãy tiếp tục theo dõi 1 cách cẩn trọng!! Chỉ 1 viên đạn bay xuống thôi cũng khiến người dân hoảng sợ!! Nếu thấy bất kì 1 tên nào được trang bị vũ trang, các anh có quyền nổ súng không cần đợi lệnh!!!

– Rõ!!

– Gấp rút chuẩn bị công tác y tế!!! Tất cả mọi người trong đơn vị tập trung cao độ, thấy bất kỳ 1 kẻ nào có khả năng đánh bom tự sát hoặc gây nguy hiểm phải lập tức triệt hạ!! Đội ngũ các bác sĩ, y tá sẽ được chúng tôi hộ tống ra ngoài!!! Mau!! Mau!!! – ông ra lệnh cho mọi người ở đây

Lực lượng chia nhau bố trí, rất nhiều tay lính bắn tỉa được huy động cả dưới đất lẫn trên không, từng đoàn xe cứu thương đang túc trực đợi lệnh, tiếng người hò reo vang không ngớt!

Đằng xa, họ ngày 1 đi lại gần, dáng vẻ từ từ có phần vạm vỡ, chắc họ đã rất mệt mỏi.

– Long!! Mày có cảm thấy lạ không?

– Lạ gì?

– Tao cảm giác nếu là 1 vụ khủng bố bắt giữ con tin, tại sao khi được thả họ lại không chạy về đây thật nhanh!! Chẳng phải nếu rơi vào trường hợp đó tao và mày sẽ rất sợ hãi sao?

– Có thể rằng họ đang bị khống chế?? Như lời bố cô ấy nói!

– Cứ cho là như vậy! Nhưng còn 1 giả thiết cao mà tao sợ nữa là....

– Bọn chúng đã trà trộn vào những người được thả ngoài kia! – Ngọc cắt mạch cả 2

– Vậy thì rất nguy hiểm!!! – tôi thốt lên

– Không cần lo lắng! Những gì các anh đề ra bố tôi cùng lực lượng đã đề phòng cả rồi!

– Mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp!!

Cả 3 đưa mắt nhìn về phía hàng trăm người được thả lỏng không khỏi bồn chồn. Tất cả lực lượng đã hộ tống đoàn cứu trợ y tế ra đó phối hợp với đội ngũ lính bắn tỉa tinh nhuệ đang kiểm soát tình hình, Ngọc nhanh chóng quay trở lại công việc.

”Thưa quý khán giả đang theo dõi vụ việc qua màn ảnh. Bất ngờ tất cả các con tin được thả ra trong sự ngỡ ngàng và hạnh phúc của phóng viên chúng tôi nói riêng và những con người nơi đây bao gồm cả lực lượng V-SAT-261 nói chung. Công tác hậu cần và giải cứu đang được gấp rút thực hiện.”

Bất thành linh, hàng loạt tiếng hét lên thất thanh làm tất cả sững sờ bỏ dở công việc đưa mắt về phía trước!! Hàng trăm người vừa thoát ra không hiểu vì sao chạy 1 cách dôn dập như vũ bão về phía đoàn hộ tống và đội ngũ y tế xô đẩy đè họ ngã vật ra đất!!!

May quay vẫn đang quay và 1 cảnh tượng cực kỳ kinh dị làm tất cả hoảng sợ không chỉ chúng tôi mà chắc chắn là cả mọi người đang xem trên tivi!!! Họ nhào đến, rú lên và cắn các chiến sĩ trong sự ngỡ ngàng!! Hàng chục người quá bất ngờ ngã rạp xuống, nhưng những người điên loạn kia vẫn không buông tha, họ xông vào cắn rách rồi cả thịt trên người 1 chiến sĩ!!

Những gì xảy ra thật sự quá nhanh và quá nguy hiểm khiến lồng ngực tôi như bị chặn lại, 2 chân run xoắn lại với nhau.

– Chạy!! Chạy mau!

Tiếng hàng trăm người hét lên, sự hỗn loạn lại xảy ra 1 lần nữa nhưng lần này tệ hại gấp trăm ngàn lần, hàng rào đồ gỗ, mọi người bắn loạn đâm đạp lên nhau như lũ ong vỡ tổ!!

– Long..đi..đi..mau – Việt nói trong giọng run run

– Ngọc đâu? – tôi lo lắng hỏi

– Tao không biết!!

Kít!!!!!!!

Tiếng bánh xe ma sát vang lên sau 2 chúng tôi

– Lên, nhanh!!! – Ngọc thúc giục

– Cả lũ vội vã trèo lên con xe màu của đài truyền hình, đóng cửa kêu rập

– Thật không thể tin được!!!

Phía trước, từng đợt người xô đẩy chạy giữ mạng, đột nhiên!! 1 người đàn ông lao đến làm Ngọc sững sờ quay vô lăng quẹo xe đi và đập vào ông ta

– Cô đi đâu vậy??!!!!

– Bố tôi vẫn còn ở ngoài đó!! Tôi phải tìm ông!!!

– Vậy là chạy thẳng vào lũ người bị mất kiểm soát đó sao???!?! – tôi run sợ hỏi

– Đành phải vậy thôi!!!

Cô vẫn lái xe đi như bay không ngừng gọi tên ông qua bộ đàm

– Bố! Bố ở đâu rồi?! Chết tiệt..

– Đừng dừng lại! Đừng dừng lại! – Việt nói

Ngọc chỉ còn cách lái trong vô vọng nhưng không ngừng gọi ông. Tiếng súng đã vang lên. Chúng tôi đang trong vùng lửa đạn!!!

– Bố!! Con đang lái 1 chiếc xe có in logo của đài truyền hình!!! Hãy đến đây ngay đi bố!!!

– Đông quá!! Dừng vào sâu hơn nữa!!

Chúng tôi bị vây bởi 1 lũ người điên loạn, chúng cào cấu cửa kính xe không ngừng!!

– Dừng!! Dừng đi tiếp nữa!!

– Không!!

Cô hét lên và tăng tốc chèn qua bọn chúng!! Giờ đây thì càng đông hơn, chúng đập ruynh ruych bên ngoài xe làm chúng tôi run bắn cả lên!!!

– Đoàng!! Đoàng!!

Tiếng đạn từ đầu bay đến, chúng lũ lượt đổ rạp xuống đất. Cả bọn cảm thấy cực kỳ khó hiểu thì xuất hiện trước mắt không phải ai xa lạ, điều thuốc vẫn chấy dờ trên mồm ông!

– Bó!!!

– Con lúc nào cũng búồng bình vậy sao?? – tiếng ông trả lời qua bộ đàm

Cô mỉm cười rồi đánh lái khiến chiếc xe nhanh chóng quay vòng.

– Mở cửa sau!! Nhanh!!!

Cô nói qua thiết bị liên lạc, lập tức cánh cửa sau xe mở ra, thì ra anh đồng nghiệp đã ở bên trong!!!

– Xong chưa???!

Tiếng súng vang lên đằng sau.

– Nhanh!!! Đi mau!!!

Ông hét lên làm cả lũ tức thì phóng như bay.

– Ổn rồi!! – tôi nói

– Không!! Chưa đâu!!

Lũ người vẫn bu đông như kiến, và rất nhiều người bị thương ngã lăn ra đất. Tình hình nhất thời làm chúng tôi không biết xoay sở ra sao.

– Chúng ta vẫn chưa thể thoát ra khỏi đây được!! – Ngọc nói

– Quay lại khu ki-ốt mau!! – Việt mở lời

– Tại sao???! – tôi hỏi

– Cứ quay lại đi!!! Nhanh!!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngày phán xét – hồi 4.7: *mầm bệnh*

Chiếc xe di chuyển 1 cách hết sức khó khăn!! Qua 2 bên cửa kính xe, tôi thấy hàng trăm người nháo nhác chạy toán loạn!! Lũ người trong Keangnam cứ ngày 1 chạy ra ào ào, lớp sau đè lên lớp trước, như dòng thác lũ đổ về đám đông với khuôn mặt dữ tợn!! Cảnh tượng như 1 cơn sóng thần, họ nhào đến giống như thú vật bất chấp nguy hiểm.

– Nhanh!! Nhanh!! Thoát ra khỏi đây!! – anh trợ lý ở đằng sau thúc giục

Ngọc không nói gì, 2 bên cửa xe bây giờ hơn chục bàn tay đập ruynh ruych khiến xe rung lắc dữ dội.

– Ngọc!! Dừng lại!! Nghe bố!!!

Cô lập tức phanh lại, lũ người bu đến đông hơn, cả chiếc xe như chìm vào trong bóng tối, chúng ra sức khua khoắng, đập phá như thèm khát được ăn thịt cả bọn, tôi cảm thấy thần kinh quá sức chịu đựng khi nhìn vào đôi mắt sâu hoắm, trắng đục bên ngoài đó, đây chắc chắn không phải đôi mắt của 1 con người!! Tim tôi đập rất mạnh, gấp gấp như muốn vỡ tung ra ngay lập tức!

– Được rồi!! Hãy làm theo chính xác những gì bố bảo!! Nếu không thì chúng ta chết chắc!!!

Lòng tôi cảm thấy kinh sợ sau câu nói vừa rồi.

– Vâng!!! – Ngọc đáp

Bất thình lình!! Tôi nghe tiếng đập tung cửa sau phát ra ầm!!

– Bác làm cái quái gì vậy???! – anh phóng viên hoảng hốt hét

Tất cả những gì tôi nghe được chỉ là tiếng nổ từ khẩu TAR – 21 vang lên, từng đợt dội về phía sau!! Cả 3 trong buồng lái cực kỳ lo lắng, không hiểu ngại thù trường lực lượng đang toan tính điều gì?!

– Bó!!! Bó!! – Ngọc sợ hãi hét vào bộ đàm

Ông không trả lời, tiếng đạn vẫn vang lên tanh tách, anh phóng viên đằng sau chắc hẳn quá sợ hãi đến nỗi không cất nổi 1 tiếng

– Lùi! Lùi lại mau!! – ông trả lời

Tức thì, Ngọc cho xe lùi lại hết cỡ, chiếc xe nhấp nhô rồi chèn băng qua xác lũ người đó! Dưới đường sọ dập, náo nức, máu phun ra be bét do va chạm với gầm xe, lũ người điên chặn trước mặt đã bám sát theo ngay lập tức!!

Lần này thì tất cả giật mình bởi tiếng ầm ầm trên nóc xe!

– Được rồi!! Bó đang ở trên này! Đánh lái về phía tay trái đi!!

Ngọc tuân theo hiệu lệnh của ông lập tức cho xe rẽ sang trái! Trước mắt tôi, từng đợt ánh chớp từ nòng súng lóe lên và lũ người lần lượt ngã rạp xuống!

Với trọng lượng 1,5 tấn nên dù có muốn tăng tốc cũng là cả 1 vấn đề với chúng tôi! Trên đường hàng chục người bò lê lết với tay van xin cầu cứu! Số khác thì cố gắng thoát khỏi con bẫy “người” ập đến!!! Những ánh mắt sợ hãi, run rẩy của mọi người bị thương trên đường không khỏi khiến tôi xót xa. Trên 1 chiếc giường phủ bụi, tôi thấy 1 đứa trẻ đang gào khóc, không biết bố mẹ nó đâu, Ngọc và Việt có vẻ như chẳng chú ý gì cả, ánh mắt nó nhìn tôi đầy tuyệt vọng xen lẫn giọt nước mắt, tôi rất muốn cứu nó nhưng xuống bây giờ chỉ có chết không toàn thây!! 2 luồng luồng cực suy nghĩ bắt đầu chảy trong đầu tôi:

“Mày sao vậy Long? Mày có còn là con người không? Nhảy xuống cứu nó đi! Nếu không thì nó sẽ bị cán chết mất!”

“Cứu làm gì?! Ai cũng phải lo cho tính mạng của mình trước thôi, chúng ta chẳng phải anh hùng để cứu cả thế giới! Mày không cứu nó không có nghĩa là mày vô cảm với đồng loại! Trách cái số nó đen thôi!”

“Mày sao vậy? Trả lời đi!!! Nó chỉ là 1 đứa trẻ yếu ớt thôi mà?! Nếu cần thiết, hãy hy sinh tính mạng cho nó chứ?! Đó là việc nên làm của 1 con người cơ mà! Mày cứ lo đi vậy sao?? Mày không thấy cần rút lương tâm à???”

“Mày không nợ thế giới này điều gì!! Hãy nghĩ đến gia đình mày! Nếu mày chết họ có đau khổ không? Còn người yêu mày!! Đừng giả tạo cao cả gì nữa! Hãy sống cho chính bản thân mày đi..”

Những dòng suy nghĩ đối đầu nhau khiến tôi mệt mỏi, và tôi đã đưa ra quyết định: sẽ không cứu đứa bé. Tôi biết nó sẽ ám ảnh tôi, trách móc tôi và tôi cũng sẽ không biện hộ gì cả! Tôi quay đi và chẳng muốn bản thân bận tâm thêm nữa vì tôi đã quá khó xử với ngày hôm nay rồi.

–” Liệu bản chất xã hội này chỉ toàn những con người ích kỷ?..” – tôi tự hỏi lòng

– Ta sẽ dọn dẹp đường! Hãy di chuyển đến nơi an toàn! Mau!! Mau!!

Tiếng sút chọt vang lên khiến tôi nhìn về phía trước, ông vẫn cố gắng giữ khoảng cách với lũ người đang đuổi theo và mở đường máu thoát ra khỏi đây!!

Chiếc xe va quệt rất mạnh vào các xe con khác, tiếng xước bên ngoài phát ra đinh tai và đánh bật mọi vật cản sang 2 bên tiến nhanh về khu ki-ốt. Từng đợt người chạy ồ vào như 1 con thú khiến trăm người sợ hãi!!! Những người bị thương 70% cơ thể và sức khỏe, không có khả năng đi lại trở thành mồi ăn, mỡ dăng miệng mèo cho lũ người đói khát. Ai nấy chỉ còn nhìn khung cảnh tan hoang xảy ra trong 1 cái nháy mắt bằng sự bất lực, muộn màng.

Tiếng phanh gấp phát ra, cả tôi và Việt đạp người về phía trước, 1 cú đạp đau đớn, tức ngực do không cài dây an toàn.

– Được rồi!! Ta sẽ yểm trợ cho mọi người!! Sau khi xuống xe phải di chuyển thật nhanh!!!!

Ngay lập tức tôi nghe 1 tiếng nổ ầm xảy ra, không khỏi giật mình

– Ta đã ném lựu đạn ra xa hy vọng sẽ giữ chân lũ người kia!! Mọi người xuống mau! Đừng chậm trễ!!

– Bó!!! Hãy theo chúng con!!

– Con yên tâm!! Ta sẽ không bỏ mạng tại đây đâu!!!

– Nhanh nào 2 cậu!! Ta xuống mau thôi!

Chúng tôi vừa đặt chân xuống xe thì anh đồng nghiệp cũng lập tức nhảy xuống, ánh mắt nhìn trước ngó sau, mồ hôi vã ra cùng chúng tôi bắt đầu di chuyển từng bước đầu tiên về khu ki-ốt.

Tiếng súng nhỏ dần và ít hẳn bị át bởi tiếng kêu cứu của hàng trăm người, cả bọn quay lại thấy ông không khác gì cứu tinh trong lúc này! Động tác quỳ và ngắm bắn dứt khoát nhưng cũng có chút lạnh lùng.

– Nguy to!! Lũ người đã ập vào ngày 1 đông hơn!! Ta không thể kiểm soát được tình hình!! Hãy di chuyển đến nơi nào đó con thấy an toàn mau lên!! Nhanh!!

Ông vẫn ở trên đó canh chừng cho chúng tôi

– Bỏ đi cùng chúng con đi!!!

– Ta sẽ theo sát ngay sau mọi người!! Không phải lo cho ta!!!! Tiếp tục di chuyển!!! – ông giận dữ thúc dục

Ngọc chỉ đành im lặng nghe lời.

– Nhanh về khu ki-ốt nào của những người bác sĩ lúc này nào!! – Việt nói

– Vì sao???

– Tao có 1 nghi vấn cần phải làm sáng tỏ – nó trả lời

Chúng tôi lom khom bước đi và để ý xung quanh 1 cách cao độ, mọi cử chỉ hành động bất giờ hoặc có thể cứu chúng tôi hoặc có thể giết chúng tôi!! Lấp ló sau những chiếc xe đạp nát, tôi thấy vài bóng đen di chuyển 1 cách vật vờ, lững thững. Những đốm lửa nhỏ như ma chơi tỏa ra trong buổi tối càng khiến cảnh vật ẩn hiện như bức tranh bị nước đổ nhòe mực, tìm tôi lại 1 lần nữa đập loạn nhịp!

Cả lũ không dám mạo hiểm chỉ còn cách nấp sau xe màu, phía trên đã có tai mắt quan sát, không ai nói với ai câu nào nhưng chẳng ai giấu được sự sợ hãi. Tự dưng Ngọc ôm bụng khom lưng và bám vào thành xe làm tôi đâm ra khó hiểu?!

– Cô làm sao vậy?? – tôi khẽ hỏi

Nét mặt Ngọc thoáng bối rối, tôi không biết mình có làm gì sai không nên cảm thấy khó xử đôi chút

– Tôi đang...anh..biết rồi đây! – cô ấp úng trả lời

– Lúc nguy cấp thế này mà cô lại muốn đi vệ sinh sao!? – Việt hỏi

– Không phải!! Tôi...đang đến tháng!!

Cả 2 được phen ngã ngửa, tự cảm thấy trong lòng vô duyên, nét mặt hiện vẻ ngượng ngùng

– Đi mau!! Không phải lúc tán gẫu đâu!!

– Sao anh cứ đeo máy quay vậy?? – tôi thắc mắc

– Thói quen nghề nghiệp!!! Trong trường hợp cần thiết, nó cũng là 1 vũ khí lợi hại để tôi phang chết lũ người bị đại kia!!!

Anh đỡ cô đi tiếp! Tôi di chuyển lên đầu bệ quạt gương chiếu hậu và quan sát phía khu ki-ốt.

– Sao rồi???

– Không có ai!!

– Tốt rồi!!

– Khi tôi ra hiệu mọi người phải chạy hết sức nhé!!

Đột nhiên!!! Chiếc phong bật che khu ki ốt hất lên, tất cả kinh hãi khi thấy ông bác sĩ râu quai nón đỡ anh trợ lý chạy vội vã về phía cả bọn miệng không ngớt kêu cứu?!

– Cứu với!!! – ông hét lên

– Hông!! Hông rồi!! – tôi chửi rủa

Chúng tôi ngay tức khắc ra hiệu báo ông im lặng, nhưng đáp trả lại là vẻ mặt quá đỗi sửng sốt bởi sự việc trước mắt!!

Bất thành linh!!! 1 người bên trong lao ra đuổi cả 2!!

– Chẳng phải là cô bác sĩ sao??!! – tôi lơ mơ hiểu ra sự việc

Nhưng nhanh như cắt!! Từ phía sau thằng Việt lao tới giương súng ngắm bắn làm tôi hoảng hốt và bất ngờ hơn!!

– Mày làm gì vậy???!!

Nó không nói, bóp cò!!

– Khốn khiếp!! Là đạn nhựa!! – nó tức tối hét lên

Bắt chợt!! Tôi nghe tiếng xé gió từ đằng sau lạnh gáy! Cả lũ hốt hoảng khi thấy 1 con dao găm đã cắm vào ngực cô ta!!! Cô loạng choạng lùi lại nhưng tay không ngừng với đến ông bác sĩ

– Bạch!!

Tiếng động từ đằng sau phát ra!! Nhưng tôi chưa kịp quay lại, bỏ Ngọc đã phi như bay lên tung cước đập cô ta bay xa 1 khoảng trong ánh mắt trầm trồ của cả bọn!! Nhanh như cắt, ông bật cao lên dùng 2 chân quặp lấy cổ, đồng thời theo đà xoay hông quạt mạnh khiến cả người cô lộn nguyên 1 vòng đập mặt xuống đất!!

Lúc ông đáp xuống, cô ta vẫn còn lăn đi 1 khoảng! Tức khắc ông lao ngay đến, ôm lấy cổ, con dao cắm trong ngực được rút ra bởi sự lạnh lùng. Và nhanh chóng, 1 vết cửa xuất hiện trên cổ người phụ nữ ấy, máu phun ra lênh láng!!

– Đi mau!!! – ông ra hiệu

Ánh mắt lia về cả lũ sáng quắc, sự bình tĩnh của ông làm tôi bỗng chốc run sợ, nếu chẳng may tôi giống như họ? Liệu ông có ra tay dứt khoát giống vậy?!

– Đi mau nào Long!!!

Viết giục tôi và đỡ ông bác sĩ dậy cùng anh trợ lý dậy. Chúng tôi sững người khi thấy 1 vết rách từ bả vai anh ta!!! Lúc này, cả 2 nhìn nhau, mọi thứ đã sáng tỏ...

Trông ông có vẻ mệt mỏi, áo trắng ướt đầm mồ hôi. Mọi người vội vàng dìu dắt nhau đi vào trong sự im lặng tuyệt đối! Tôi khá lạ lẫm với những gì xảy ra bên trong, chúng khác hẳn với lúc cả 2 bỏ đi! Đồ đạc rơi tứ tung, bừa bãi. Bỗng, tôi giật bản mình khi thấy bà bệnh nhân lúc trước bị trói chặt trên giường không ngừng vùng vẫy và rít lên. Nét mặt mọi người hoảng sợ giữ khoảng cách với bà ta!

Vị cứu tinh lúc này đã xông vào, mặt ông biến sắc!!!

– Tiếng kêu cứu lúc này đã thu hút bọn chúng đến đây!!! Mọi người hạn chế tiếng động và lui vào trong mau!!!

Tất cả tái xanh mặt!! Vội vàng đứng dậy nép sát vào nhau tránh xa chỗ rèm che!!!

Chợt để ý rèm cách mặt đất khoảng 20 phân, lập tức tôi nằm rạp xuống nhìn ra bên ngoài, gần chục bước chân vật vờ lững thững tiến dần về phía mọi người trong này!

– Bây giờ làm sao đây?!!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ngày phán xét – hồi 4.8: *mầm bệnh*

Tất cả 7 người nhìn nhau chết lặng!! Anh trợ lý bị cắn rách vai xem ra khó lòng cầm cự được. Nhìn sang Ngọc, cô ôm bụng trong trạng thái mệt mỏi, những giọt mồ hôi thấm vào tóc quệt lỏa xỏa lên gương mặt, ánh mắt nửa chờ đợi nửa cầu mong đây chỉ là giấc mơ càng khiến người con gái ấy muốn ngất đi ngay lập tức.

Thằng Việt xem ra bình tĩnh hơn nhưng nhìn kỹ lại, tôi thấy 2 cẳng chân nó run lên bần bật! Nó chỉ cố giấu đi phản xạ tự nhiên bị tác động bởi tinh thần bằng cách lấy tay bóp mạnh vào đùi, miệng không khỏi lẩm bầm những câu khó hiểu. Còn ông bác sĩ bên cạnh tôi, mặt cắt không còn giọt máu, những gì xảy ra bên ngoài kia có lẽ quá sức tải thần kinh, chưa kể tôi không biết ông đã phải đối mặt với điều gì lúc chúng tôi đi khỏi, chỉ 1 động tác đơn giản là tháo kính để lau những giọt mồ hôi vã ra trên trán lại được ông thực hiện bằng sự chậm chạp và hậu đậu hiện rõ. Quá bi đát, tôi liền hướng ánh mắt cầu cứu về ngài thủ trưởng vĩ đại! Nhưng trớ trêu làm sao, vị cứu tinh mà tôi nghĩ không bao giờ nao núng trong mọi trường hợp bởi sự lạnh lùng im đậm vào tính cách lại chẳng nghĩ ra cách gì giải quyết, ông chỉ đi vào 1 góc, cố gắng liên lạc qua bộ đàm nhằm kêu viện binh giải vây.

– Alo!! Có ai không???!! Nghe rõ trả lời!!!

– Dè....dè.....

– Chó chết!!!! – ông đập luôn bộ đàm

Chẳng ai trả lời!! Vậy là hết cách!

Chỉ có mười mấy mét vuông mà tràn ngập sự căng thẳng tột độ!! Mỗi người đều mang trong mình 1 suy nghĩ nhưng tôi tin chắc sẽ lại có người bỏ mạng. Chiếc nệm mang tên sinh mạng được nung nấu bằng máu đỏ tươi đông đặc từ lâu đã bắt đầu được đốt lên.

Bên ngoài, những bóng đen ngày 1 tiến đến, nhưng bước chân chúng lết 1 cách từ từ bao nhiêu thì trái lại trong này không khí càng ngột ngạt bấy nhiêu!! Nó giống như 1 sợi dây thắt cổ mà tay thần chết đã buộc sẵn, chúng tôi chỉ còn đợi hân diễm danh như những buổi diễm danh đầu tiết học hay những buổi giao ban họp hành. Và sau đó, chuyện gì xảy ra?? Từng người, từng người một trong chúng tôi phải đưa cổ lên và tất cả sẽ cùng trở về cát bụi!!

Hắn ta đập đổ chiếc ghế nỉ kéo chúng tôi với cuộc sống trong tiếng cười khanh khách, ngạo mạn, vật được tượng trưng cho sự tồn tại của thế giới khách quan này không chỉ loài Homo Sapiens chúng tôi nói riêng mà mọi chi, loài khác đang sống nói chung! Chúng tôi sẽ phải bất lực như vậy sao??

Không!!

Mỗi người trong chúng tôi đều có 1 điểm đến, đó là gia đình, là bạn bè, tôi sẽ không chết khi còn quá trẻ. Tôi sẽ không để linh hồn tôi tồn tại trong sự nuối tiếc dai dẳng. Tôi sẽ thoát ra khỏi đây!!!

– Họ không làm gì thì mình sẽ làm!!!

Tôi bỗng cảm thấy phản chấn sau dòng suy nghĩ vừa rồi! Có lẽ 1 thời gian dài tôi đã sống phụ thuộc. Chính vì thế, lúc này tôi sẽ phản kháng lại mệnh lệnh của thần chết dù yếu ớt.

Những bóng đen ngày 1 to hơn đổ xuống nền đất!! Mọi người vẫn đứng trơ mắt ếch. Cái không gian chật ních bí bách càng khiến người ta muốn nổ tung cái đầu.

Bỗng!!! Anh trợ lý vùng dậy, lao đến cướp khẩu Beretta-92 dắt sau lưng ông thủ trưởng rồi nhanh chóng khống chế ông trong sự ngỡ ngàng của mọi người!

– Cậu làm gì vậy?!! – ông bác sĩ hốt hoảng

– Đi ra ngoài!! Mau!!!

Ánh mắt anh ta trừng trừng, súng dí sát vào đầu vị cứu tinh của chúng tôi. Tình hình bắt đầu nằm ngoài tầm kiểm soát!!

– Khốn kiếp!! Cậu đang làm cái quái gì vậy?!!

– Tôi không muốn chết trong này!! Cần phải có người hy sinh!!

– Cậu mất trí rồi sao?!!

– Hừ!! Ông đừng có đạo đức giả!! Chẳng phải tất cả mọi người ở đây đều có suy nghĩ như vậy sao?!! Ai cũng sợ nhưng chẳng ai muốn là người bị xé xác!! Vậy tại sao tôi lại mất trí!!

– Bình tĩnh đi! Mọi việc đều trong tầm kiểm soát! – ngài thủ trưởng mờ lờ

– Câm cái mồm chó của mày lại!!!

Anh ta lia ánh mắt đỏ ngầu về mọi người bao gồm cả tôi! Ngọc giận dữ nhưng không dám làm gì!! Nói đúng hơn, chẳng ai dại dột mà cố gắng làm gì trong không gian chật hẹp này!!

– Tao cảnh báo chúng mày!! Đừng có hành động ngu ngốc!!

– Cậu việc gì phải làm vậy?!! Đẳng nào chẳng ai trong chúng ta có cách thoát ra khỏi đây cơ mà!!! Nổ súng đi!!!

Tôi suýt gục xuống bởi 1 cơn đau thắt bụng khi bố Ngọc bị khống chế vẫn còn bình thần chọc tức anh ta!! Lần này thì chết chắc rồi, nội bộ lục đục!! Bên ngoài bọn chúng càng kéo đến nhiều và hung hãn hơn, bầu không khí như muốn nổ tung!

– Tao không muốn chết!! Tao không muốn chết!! Tao không muốn chết! Mày!! Chính mày sẽ phải là người chết thay cho tao và lũ yếu đuối này!!

Anh ta chắc chắn không còn bình tĩnh nữa! Ngọc nuốt đau quyết xông vào liều mạng ăn thua đủ nhưng bị anh đồng nghiệp cản lại.

– Cơ hội cuối cùng dành cho cậu!! Trả lại súng cho tôi và tất cả sẽ cùng sống sót!

Giọng nói ông trầm hẳn xuống, tuy bị khống chế nhưng không có chút nhượng bộ nào!

– Mày nên nhớ ai mới là người đang kiểm soát...

Anh ta chưa nói hết câu thì đột nhiên!!! Ông ngồi xổm xuống lấy tay đè vào nền đất làm đòn bẩy quét chân rộng về phía sau. Anh ta lỉnh trợn đòn đánh bất ngờ đó và mất thăng bằng!! Nhanh như cắt, ông quay lại bật lên đâm móc hàm khiến anh ngã văng xuống, bắn cả máu mồm, tay còn lại bắt súng 1 cách điệu nghệ.

Ông đè anh ta, dí súng vào đầu và chuẩn bị bắn!!

– Đừng mà!! – ông bác sĩ can ngăn!

– Tách!!

– Súng không đạn sao?! – tôi nghĩ

– Trước khi cậu muốn lấy mạng ai, hãy chắc rằng chốt an toàn phải được mở trước đã.

Ông lên giọng với vẻ đắc thắng

– Hừ!! Không giết được mày cũng chẳng sao!! Nhưng tao sẽ cho tất cả lũ yếu ớt kia chết chung với tao!!

– Mày nói cái gì? – ông túm cổ định đâm cho 1 trận

– Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!

Anh ta đột nhiên hét toáng lên, tôi như muốn ngất ngay tại chỗ!!!! Như bị kích động, bà bệnh nhân lên cơn dữ dội, ra sức vùng vẫy, chiếc giường phát ra những tiếng rung huỳnh huých.

Lũ người bên ngoài đang tiến đến ngày 1 dồn dập và nhanh chóng, chỉ 1,2m nữa thôi!

– Bóp!!!

Ông bịt ngay mồm anh ta và giáng 1 cú đâm bất tỉnh nhân sự!!

– Nguy hiểm quá!!! Tôi sẽ xông ra mở đường máu!! – ông nói

– Không được!!! – tôi can ngăn

– Chúng ta không biết bên ngoài bọn chúng đông như thế nào!! Với số lượng đạn ít ỏi tuyệt đối không thể tả xung hữu đột, nếu không chẳng những không cứu được ai mà tất cả cùng phải bỏ mạng!!

– Chẳng lẽ cứ giờ tay chịu chết sao??!!

– Cái bọc kia là gì thế?!!! – tôi hỏi và chỉ tay vào đồng lộn xộn

– Túi đựng xác!!! – ông bác sĩ trả lời

– Tôi có cách rồi!!! – tôi nhìn quanh rồi reo lên

– Triển khai mau!!!

– Dừng đứng cái giường bà ta lên!!

Ông thủ trưởng không chậm trễ cùng bọn tôi dựng lên và kéo ga trải giường ra, nó bắn thiu vào bốc mùi chua lèm.

– Ngọc chui vào trong túi đựng xác mau!!!

Cô nghe vậy nhanh chóng chui vào, dù rất mệt mỏi...

– Còn bố tôi thì sao???!!!

– Yên tâm!! Tất cả sẽ sống sót!!! – tôi trấn an dù không biết có bao nhiêu phần trăm cơ hội

Chúng tôi đẩy cô vào trong góc và dúi 1 lỗ nhỏ đủ để hít thở.

– Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được động dậy!! Con rõ chưa??!!

– Còn bố??!!

– Hãy yên tâm!! Ta sẽ ở cạnh con!!!

Vậy là còn lại 5 người chúng tôi và anh trợ lý bất tỉnh! Tôi cầm cái chăn nhanh chóng đi ra chỗ bàn làm việc phủ lên laptop đi khoảng trống phía dưới.

– Việt và ông bác sĩ hãy chui xuống gầm bàn mau!!! Hạn chế tuyệt đối cử động dù nhỏ nhất!!!

– Còn anh ta thì sao??? – Việt hỏi

– Không kịp đâu!! Với cả anh ta chắc hẳn đã bị cắn rồi!!! Nhanh!!!

Thật sự tôi chẳng biết giấu anh ta ở đâu nữa....

– Nhanh!!! Nhanh!!! – ngài thủ trưởng thúc dục

– Thật vất vả cho ông rồi!

Tôi nói, 2 ánh mắt nhìn nhau, ông đã đoán ra tôi định làm gì, bầu không khí chờ đợi này chỉ mong sao qua đi trong bình yên.

Khẩn trương!! Ông bật nhảy lên bám vào những thanh sắt làm bộ khung của khu ki-ốt và nằm gọn trên đây 1 cách khó khăn!

– Còn chúng ta??? – anh phóng viên hỏi

– Yên tâm!! Tôi đã có cách!!

– Cậu kia?!! Cầm lấy!!

Ông chợt ném cho tôi con dao găm, tôi thoảng gật đầu rồi nhanh chóng cả 2 đứng đan xếp vào nhau sau chiếc giường đã dựng, máy quay được đặt ngay trên đầu thẳng Việt và ông bác sĩ đã bật sẵn chế độ quay phim.

Mọi thứ xong xuôi!! Tôi khẩn trương buộc 2 đầu ga trải giường vào 2 chân giường, đồng thời kéo căng ga xuống che lấp tôi cùng anh phóng viên. Sau đó, dẫm chân lên cổ định phần dưới.

Việc trốn tìm đã xong. Một mùi tanh tươi xộc vào mũi làm cả 2 suýt ói nhưng cố gắng nuốt ngược vào trong. Quá ngọt ngào, tôi khoét 1 lỗ nhỏ đủ để hít thở và nhìn ra ngoài.

Không gian mười mấy mét vuông giờ đã không 1 bóng người cùng đồ đạc vật tư y tế lộn xộn. Anh ta vẫn nằm bất tỉnh dưới đất nhưng tôi đành bất lực.

Qua camera, tôi thấy bóng đen dày đặc của lũ người đang tiến sát vào khi nhìn xuống phần rèm che. Như cảm nhận được đồng bọn, bà ta ra sức dẩy dụa và rít lên ghê rợn. Những giọt mồ hôi ướt đầm tóc tôi, rồi chảy như mưa xuống 2 bên khóe mắt và cánh mũi làm tôi ngứa ngáy không sao chịu được!!

Và giờ thì con ác mộng cũng đã đến!! Tôi thấy 3,4 mũi giày đứng ngay trước rèm!!

– Cầu mong bọn chúng đừng vào!!!! Cầu mong bọn chúng đừng vào!!!!

Tôi nhắm đi nhắm lại câu nói này trong đầu, hy vọng mọi chuyện sẽ có kết cục tốt đẹp!!

Tôi bắt đầu đếm, đếm từ 1 đến 60 rồi lại lặp lại, đếm cùng với tiếng tim đang khê đập thình thịch.

1 phút trôi qua mà dài như cả thế kỷ. Mũi giày chúng vẫn giữ nguyên vị trí.

– Khốn thật!!! – tôi nghĩ

Thà đâm tôi chết đi còn hơn phải trải nghiệm cảm giác sống còn bây giờ!! Bỗng dưng tôi tự trách bản thân quá đại dột để bị lâm vào hoàn cảnh trớ trêu này, chỉ vì 1 chút tò mò mà phải trả cái giá quá đắt!!

Bầu không khí bây giờ giống hệt khi ngụp lặn dưới nước, những áp lực tinh thần như áp suất của nước đè mạnh lên đầu mà ta chỉ cố hết sức ngoi lên kiếm lấy ít oxy nếu không chết đuối là điều tất yếu. Hơn 1 phút trôi qua trong tĩnh lặng, mũi giày chúng chợt xoay đi!

– Thoát rồi. – tôi thầm nghĩ và thở phào nhẹ nhõm

– Xoạt!!!

Đột nhiên!! Chiếc rèm bị hất ra, bọn chúng xông vào làm tôi vô thức giật nảy mình và vào giường phát ra tiếng kịch!!

– Chết thật rồi!!! – tôi sợ hãi

Ánh mắt anh trợ lý nhìn tôi như muốn nói.

– Cậu làm cái quái gì vậy?!!!!

Tất cả sự chú ý lúc này đều dồn hết vào bà bệnh nhân. Chúng bắt đầu tiến lại gần. Khoảng 6,7 người. Từng bước chân thật chậm làm rằng mỗi tôi run lên cầm cập, tôi cố gắng lấy tay bịt mồm trong tuyệt vọng.

Tiếng rít của bà ta nghe cực kỳ kinh hãi như muốn tố cáo bọn tôi đang lẩn trốn ở sau giường, hay chính xác hơn là sau lưng bà ta. Bọn chúng cứ đứng như vậy, đối mặt với nhau bằng cách rít lên giống cách thức giao tiếp thời nguyên thủy.

Bất chợt!!! Chúng quay về phía anh trợ lý đang nằm bất tỉnh và lũ lượt kéo đến quỳ xuống, chuẩn bị thưởng thức bữa tiệc ngon dọn ra trước mắt.

Cánh tay anh ta từ từ được nhấc lên và kẻ sát vào mồm chúng. Bao nhiêu lông lá, lông lách trên người tôi dựng ngược hết lên khi phải chứng kiến cảnh tượng đó. Hơi thở tôi bắt đầu gấp gấp dần. Tôi cố gắng dùng lý trí giữ bình tĩnh nhưng cơ thể lại chẳng nghe theo, vai tôi run bần 1 cách vô thức.

Chúng cắn rách nguyên cả bắp tay anh ta, hớ cả xương rồi 1 vết cắn nữa ở mạn sườn phải!

– Aaaaaaaaaaaaaa!!

Anh ta đột nhiên vùng dậy!! 2 chân quấy đạp vào mặt 1 con khiến đầu nó đập vào thành bàn kêu bộp 1 tiếng!!!!

Lại 1 lần nữa tôi thật sự thót tim!! May sao Việt và ông bác sĩ không gây ra phản ứng gì!! Sau cú đập đó nó càng điên tiết hơn!! Nó chồm dậy lao đến đè anh ta xuống đất và xung quanh 3,4 con bu lại!!

– Hu..hu, tao không muốn chết!! Tao không muốn chết!!!!!!!!!!!!!!

Tôi chỉ đành nuốt nước mắt ngược vào trong, nhắm mắt lại không muốn nhìn cảnh tượng khủng khiếp ấy thêm 1 lần nào nữa cả.

– Bốp!!! – 1 tiếng động làm tôi chợt mở mắt

Anh ta đâm mạnh vào mặt nó trong con hoảng loạn tột độ xen lẫn sự đau đớn từ thể xác, máu đã vương vãi khắp nền đất, anh ta vội vàng đạp loạn xạ, cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi lũ người như con gà đã bị cắt tiết. Anh ta vợ vội nắm bông gòn và nhanh chóng đắp ngay lên vết thương hở bên mạn sườn. Đôi tay run run không ngớt cùng nước mắt chảy ròng ròng làm tôi không cảm được 2 hàng lệ. Suy cho cùng, anh ta không đáng phải bị như vậy! Chẳng ai là người muốn chết, đến con vật cũng vậy mà thôi.

Tôi cảm thấy mình thật khổ nạn nhưng sự thật là hết cách rồi, và tôi tin, tất cả mọi người trong này 1 phần đều cảm thấy có lỗi.

Trong chút sức tàn, anh ta cầm cái dao mổ lên khua lung tung tự vệ. Lũ người vẫn bất chấp xông đến!!!

Nhanh như cắt!! Anh ta lia dao cắt ngay vào động mạch trên cổ 1 con gần nhất làm máu bắn cả vào mặt. Cả người loạng choạng lùi lại vì dồn tất cả sức lực vào cánh tay bị thương vừa rồi thì ngay lập tức, 1 con sấn sổ lao đến!!!

Anh ta nén cơn đau dùng chân đạp vào ngực làm nó ngã ngửa, rồi nhảy lên người nó khua dao loạn xạ giữ khoảng cách gần không cho lũ còn lại tới gần, nhanh chóng sau đó, anh ta xoay lưng chạy như bay ra ngoài!! Lũ người điên dại trong này cũng chẳng chậm trễ nếu không muốn mất miếng mồi ngon, lũ lượt tháo chạy đuổi theo!!! Sự yên tĩnh được trả lại cho căn phòng chật hẹp!!

– Ổn rồi!! – tôi khẽ nói với anh phóng viên

Anh ta thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị bỏ tấm ga trải giường xuống để thở, tôi cũng cảm thấy nóng bức ngột ngạt quá sức chịu đựng!! Thăng Việt vén tấm chăn lên 1 khoảng nhỏ ra hiệu hỏi tôi tình hình thế nào....

Bất chợt ngay lúc này!!!!

Tôi thất búng lại khi thấy qua camera 1 con đang tiến vào!!!!!!!!!!

Tôi hoảng sợ đảo mắt cho nó biết đồng thời kéo áo anh trợ lý ngay lập tức!!!!

Tất cả lại núp vào trong và đánh cuộc với số phận 1 lần nữa!! Ngài thủ trưởng vẫn không ra tay?? Xem chừng ông cũng cẩn trọng, nếu quân số nhiều hơn 1 thì chỉ đánh động thêm bọn chúng!!

Quả đúng như tôi nghĩ! Thêm 1 con xuất hiện!! Bọn chúng đứng đối diện chiếc giường. Bà ta lại ra sức quấy đạp làm chúng tôi không sao xoay sở được, chiếc ga trải cứ được đưa theo nhịp đập làm cả 2 chột dạ kinh khủng!!

Chợt chúng xoay chuyển thân người, đi ra vũng máu loang lổ của anh trợ lý trên nền đất!!! Chúng ngồi xuống liếm láp trông thật kinh dị, cái cách chúng tranh nhau ụp mặt xuống liếm giống hết lũ súc vật!! Chúng bắt đầu giăng co, muốn phần mình nhiều hơn! Tôi cố nheo mắt nhìn kỹ, từng lọn tóc vàng lưa thưa trên đầu 1 đứa, quần áo xộc xệch.

– Đây là 1 người nước ngoài!!! Chắc hẳn đã ở trên chuyến bay!! – tôi nghĩ

Đột nhiên hắn bật phất dậy, như đang ngủ gì đó!! Hắn liền xoay đi lưng chừng đến gần chỗ bàn làm việc nơi ông bác sĩ và Việt nấp!!!!!!

– Tôi rồi!!!!

Tay tôi bóp trán, bóp chặt đến nỗi như muốn cả hộp sọ vỡ tung, cầu mong họ đừng gây ra tiếng động!!! Hấn đã áp sát tấm chắn mà tôi phủ lên bàn che khoảng trống bên dưới!!

– Khốn nạn! – tôi chửi trong lòng

Hấn giờ tay lên rồi!!!!

– Không!!! Không!!!!!! Đừng kéo!! Đừng kéo mà..

Tay hấn chỉ còn cách vài centimet nữa thôi! Tôi như chết đứng ngay tại chỗ!

Đột nhiên!!! Hấn quay mặt về phía chúng tôi, tay buông xuống và ngửi gì đó!

– Giờ lại đến lượt chúng tôi sao??!

Họ tạm thời không sao nhưng chúng tôi thì lại không ổn chút nào!!! Hấn bắt đầu ngồi dậy lê bước đến đây từng chút một, gã kia vẫn còn ngồi liếm láp.

Tôi đánh mắt cho anh hiểu ý, anh cũng chỉ đành nuốt nước bọt cho qua và cầu mong!! Cả 2 lúc này người vãi ra như tắm, nhưng tôi không thấy nóng mà cứ lạnh run lên!! Quá căng thẳng, rằng tôi tự động nghiêng vào nhau ken kết, 2 tai bắt đầu ù đi, những giọt mồ hôi chảy 1 cách từ từ vào mắt mà không dám lau vì sợ 1 cử động nhỏ có thể giết chết cả 2.

Tôi nhìn xuống rồi lại nhìn lên, bóng hấn đổ lên ga trải ngay sát mặt mình!! Không gian leo lắt được vẽ lên bởi vài cái bóng đèn compact mờ mờ mang đầy vẻ âm u, quý nị khiến tôi như muốn cất tìm ra khỏi giường ngay lập tức.

Nhưng lạ thay!! Hấn đi qua chúng tôi 1 cách từ từ

– Tạ ơn trời đất!!!

Vậy là cảm giác đó đã qua đi, người tôi lúc này mệt lả, tay chân muốn rụng rời khỏi cơ thể!!!

– Thoát rồi!! – tôi nghĩ

Bỗng tôi nghe tiếng sột soạt phát ra, rồi tiếng hấn rít lên to dần. Ngay sau đó con còn lại cũng đứng phắt dậy lao qua mặt cả 2.

– Chết!!! Cái bọc đựng xác!!!

Camera không thể quay được từ chỗ này, tôi mạo hiểm vén ngay mép ga trải giường bên cạnh hở ra vừa đủ con mắt nhìn...

– Nguy cấp quá!!!

Linh tính tôi đã đứng!!!! Tôi thất kinh khi thấy chúng đang cào cái bao đựng xác mà Ngọc nằm trong đó!!!!!!!

May sao cô biết nhưng tuyệt nhiên không cử động!! Nếu không bọn chúng sẽ cán mất!! Tôi lập tức nhìn lên chỗ khung sắt, bố Ngọc đã đu người chuẩn bị nhảy xuống cứu cô con gái!!

Gấp rút tôi xua tay và chỉ vào ga trải giường để ông hiểu ý định!!! Ông gật đầu và chờ đợi....

Không chậm trễ thêm 1 phút nào, tôi cắt phăng 2 nút buộc trên đầu, anh trợ lý hiểu ý!

– 3..2..1!!!

Ngay lập tức!!! Cả 2 cùng xông ra mỗi người 1 bên ga trùm ngay 2 cái đầu đang cúi xuống. Bọn chúng quá bất ngờ dấy dựa làm cả 2 ngã ngửa ra đất nhưng vẫn cố ghì chặt đầu chúng!!

– Ngay!!!!

Tôi nói nhưng không phát tiếng đánh mắt như dồn cả hy vọng về ngài thủ trưởng!! Ông lập tức nhảy xuống rút con dao tôi giấu bên hông và đâm 2 phát thật mạnh vào cổ chúng!!! Mạnh đến nỗi máu bắn ra loang lổ cả 1 màu trắng! Chúng tôi lập tức vứt xác chúng sang 1 bên, nằm ra đất thở hổn hển như vừa ngoi lên mặt đất sau tháng ngày dài sống trong tăm tối, nơi bùn sâu ngột ngạt! Nếu như lũ người có vào thêm lúc này e rằng chỉ còn cách nhắm mắt buông xuôi phó mặc cho số phận, cơ thể đã rã rời chẳng còn chút sức lực! Đôi bàn tay tôi run run không kiểm soát được, tôi không ngừng nhìn vũng máu đỏ đặc rồi lại nhìn bọn chúng. 2 cái đầu ngo nguẩy vẫn cố hết sức rít lên yếu ớt.

Dường như chưa hả dạ! Vị cứu tinh vẫn ra sức dầm liên tiếp lên đầu chúng, thằng Việt và ông bác sĩ đã bò ra xem nhưng ông cũng chẳng chịu dừng lại.

– Để tôi đi xem Ngọc sao rồi?! – anh đồng nghiệp bật dậy

Sau câu nói đó, ông có vẻ như nhớ ra con gái mình. Vội vàng lao đến mở túi đựng xác ra

– Con ơi!!! Con có sao không?!!

– Con...không..sao... – cô trả lời trong yếu ớt

Ông liền ôm chầm lấy cô, lo lắng. Tôi nhìn Ngọc thực sự mệt mỏi, rồi ông đỡ cô ngồi dậy

– Tất cả chuyện này là sao??! – ngài thủ trưởng lấy lại vẻ điềm tĩnh hướng ánh nhìn về ông bác sĩ

– Khoan đã!! – tôi cất lời

– Vẫn còn 1 chuyện cháu muốn nhờ ngài!

Tôi nói và chỉ vào bà bệnh nhân đang bị trói chặt

– Hãy chắc rằng não không còn hoạt động!!! – ông bác sĩ nói xen làm tất cả khó hiểu

– Nhanh!! Tôi sẽ nói sau!!

Không thể để thêm người nào đi vào nữa!! Bỏ Ngọc lập tức đi đến túm tóc bà ta kéo cổ về phía trước!

– Vút!!!

Con dao găm được đâm từ gáy lên ót với 1 tốc độ kinh hoàng!!! Không biết ông đã giết bao nhiêu người nhưng cái hành động bình thản đó làm mọi người trong này đều cảm thấy khiếp sợ!!

– Giờ sao??! – ông hỏi

– Phiên bác lại đu lên khung sắt rạch 1 lỗ nhỏ và xem tình hình bên ngoài!!

Ông lập tức đu lên, rạch rồi quan sát!!

– Vẫn còn đông nhưng đã tản ra, có thể do cậu nhân viên y tế lúc nãy chạy ra vô hình chung lại giúp chúng ta, tôi không thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa, phạm vi tiếp cận khoảng 5 đến 6m!!

– Được rồi, mọi người. Cùng tôi bê chiếc giường ra chắn chỗ đi vào, cả cái bàn làm việc này nữa, chất hết vào!! Đừng gây tiếng động nhé!!

Tất cả ngay lập tức bê hết đồ đạc có thể ra lấp chỗ lối vào, tôi cùng anh phóng viên bê xác bà ta để vào góc cùng với xác 2 người kia. Xong xuôi, tôi liền nằm lăn ra đất như chưa tin rằng mình còn sống!!

– Tạm thời ổn rồi!!!

Tôi nói và nhìn về phía chiếc giường cùng với bàn làm việc được xếp chặn thẳng hàng. Cả 6 người giờ mới định thần.

– Tại sao ngay lúc chúng đến không chặn lại đi??! – anh phóng viên chợt hỏi tôi

– Không thể được!! Nếu lúc đó chúng ta chặn lối vào này lại, nguy cơ rất cao rằng lũ người kia sẽ cố gắng đập phá xông vào. Như 1 dây chuyền bị tác động, chúng sẽ kéo đến đông hơn và chúng ta chỉ còn nước chịu chết.

Việt nói xen vào, xem ra nó cũng hiểu suy nghĩ của tôi.

– Dĩ nhiên đây chỉ là cách tạm thời! Nhưng được đến đâu hay đến đấy, tạm thời chúng ta an toàn khi ở trong này! – tôi nói

– Nhưng tại...sao..cậu lại bảo tôi quay trở về... đây?? – Ngọc nói trong yếu ớt

– Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!!! – bố Ngọc tiếp lời

– Đúng vậy!! Nếu chúng ta cố gắng thoát khỏi đây giống với những người tháo chạy trong vô vọng ngoài kia, tỉ lệ sống sót của tất cả đương nhiên sẽ chỉ là 0%!!! Nhưng không chỉ có thể....

– Còn gì nữa sao??! – anh phóng viên hỏi Việt

– Mọi nghi ngờ của tôi xuất phát từ kia!!! – nó chỉ tay vào xác bà bệnh nhân

– Tức là sao??!

Lúc này nó xoay mặt nhìn ông bác sĩ.

– Khi chúng tôi bước vào định cảm ơn ông rồi đi tìm người bạn của chúng tôi, và mọi người đã không chế bà ta bằng cách tiêm thuốc mê nhưng trong con vùng vẫy đó, lớp băng gạc bung ra và tôi đã thấy 1 vết rách ở bắp đùi!

– Đúng!! Tôi nghĩ đó là vết thương do vụ va chạm nên khăn trướng băng bó lại!

Ông bác sĩ nói, 2 người có vẻ hiểu ý nhau, tất cả yên lặng lắng nghe tiếp câu truyện.

– Tôi cũng vậy, tôi cũng chỉ nghĩ đơn thuần là 1 vết thương hở, và khi bà ta cắn cô bác sĩ kia, tôi cũng vẫn chỉ nghĩ đó là do trạng thái bà ta đang hoảng loạn bởi vụ việc!! Sau đó tiếng nổ xảy ra...

Nó nói đến đúng đoạn lúc đấy tôi cảm thấy khó hiểu!!! Tôi tập trung lắng nghe, dù rằng bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ.

– Vì tò mò, cộng thêm vụ tai nạn xảy ra không ảnh hưởng tới người bạn của chúng tôi. Nên tôi và Long đã đi ra đó tìm hiểu!

– Vậy cậu đã hiểu được những gì?? – ngài thủ trưởng hỏi

– Không... Không chỉ tôi mà mọi người đều hiểu, chúng ta đang đối mặt với 1 loại dịch bệnh có khả năng biến đổi con người trở thành “xác sống”, mới theo thuật ngữ “mạng”!

Tất cả mọi người không nói gì, chỉ gật đầu.

– Xác sống.. – anh phóng viên hỏi

– Đúng vậy! Cậu nói tiếp đi.. – ông bác sĩ dường như muốn lắng nghe trước khi đưa ra nhận định của mình.

– Đến giờ thì không chỉ chúng ta mà tất cả người dân đều biết, trên chuyến máy bay đó chứa đầy xác sống chứ không phải là 1 tổ chức khủng bố! Khi thân máy bay mắc kẹt trong tòa tháp, chúng đã thoát ra và tấn công tất cả mọi người đang làm việc!!! Còn về phần bà ta, bằng cách nào đó đã thoát ra khỏi và được các nhân viên y tế tìm thấy nhưng thật không may mắn, bà ta đã bị cắn hay nói cách khác là đã bị lây nhiễm rồi!

– Như vậy thì... cả thành phố... đang rất hoảng.. loạn!! – Ngọc mở lời.

– Tôi biết!! Ngay khi những người bên trong đã bị biến đổi và chạy ào ra ngoài cắn xé đội cứu hộ cùng hàng trăm người có mặt tại đây, liên kết với các mặt xích nghi ngờ của tôi tại từng sự kiện, tôi đã ngay lập tức báo cô quay trở lại khu ki ốt vì tôi đã tính toán như bố cô nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!!!

– Nhưng, nếu như cậu nói, cậu chắc hẳn cũng biết quay trở lại đây đồng nghĩa với việc cậu sẽ chạm trán bà bệnh nhân đã bị biến đổi cộng thêm cô bác sĩ đã bị cắn?!! Tại sao cậu không sợ?? – bố Ngọc chỉ tay về cái xác và hỏi

– Tôi muốn quay lại đây để 1 phần vì muốn cứu vị bác sĩ và anh trợ lý kia 1 phần cũng muốn trốn khỏi lũ xác sống, và để làm điều đó tôi sẽ không mạo hiểm nên đã trộm 1 khẩu súng trong xe quân dụng!

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao lúc ông bác sĩ đỡ anh trợ lý xông ra nó lại cầm súng lao lên, tôi thật sự chẳng biết nó đã lấy từ khi nào

– Cậu cũng giỏi đấy!!! – ông nói

– Cảm ơn cậu, bạn của tôi! – ông bác sĩ nhìn Việt bằng 1 ánh mắt mang ơn

– Nhưng người tính không bằng trời tính, nó là lại súng đạn nhựa!! Lúc đó tôi cũng hốt hoảng nhưng may sao có ông!

– Cậu không sợ khi nổ súng sẽ đánh động lũ người chết sao?!! – ngài thủ trưởng vẫn muốn hỏi tiếp

– Vốn dĩ đây chỉ là biện pháp đề phòng trong trường hợp xấu nhất. Nhưng lúc đó quá cấp bách, tôi hy vọng tiếng ồn ào của đám đông sẽ phân tán sự chú ý của bọn chúng! – nó trả lời

– Lần sau, hãy cẩn thận với suy nghĩ và hành động của cậu!!

– Tôi biết rồi... – nó chùng xuống

– Dù sao, lúc đó cậu có nổ súng hay không thì chúng ta cũng sẽ bị chúng chú ý, phải vậy không ông bác sĩ?!

Vị cứu tinh bắt đầu muốn hỏi chuyện nhân vật chính, ông ừm ừ 1 lát rồi lau kính và mở lời

– Đầu tiên, tôi thật sự biết ơn Việt vì đã quay trở lại cứu tôi, hành động đó tôi rất cảm kích.

Rồi ông quay mặt về phía ngài thủ trưởng nói trong giọng đồng dục

– Tôi biết mọi người sẽ bắt ngờ với những gì tôi sắp nói nhưng sự thật phải được phơi bày!

– Ông dài dòng quá!!!

– Chúng ta đang phải đối mặt với những con vi rút Ebola!!!!!!

Nghe từ “Ebola” suýt chút nữa tôi muốn ngất đi ngay lập tức, mọi người trong này không khỏi hoảng hốt kinh sợ, chúng tôi không ít thì nhiều đều dính máu lũ xác sống

– Ebola??! Ý ông là sao???!!! Chẳng phải nó rất dễ lây lan qua các chất dịch trong cơ thể sao?! – tôi hỏi

– Đúng!!! Ebola!! Chỉ khác rằng nó đã tiến hóa!!!

– Tức là sao???!!!

– Sự nguy hiểm của vi rút Ebola tới từ chính cấu tạo đơn giản... quá mức của chúng!! Trên thực tế, Ebola thuộc họ filovirus với cấu tạo một sợi nhỏ protein mang theo ARN, chứa 7 mã gen dùng cho việc tái tạo virus và chống lại hệ miễn dịch của vật chủ. Với cấu tạo này, virus Ebola dễ dàng xâm nhập vào cơ thể thông qua việc tiếp xúc với các chất dịch của người bệnh như phân, nước tiểu, nước bọt, thậm chí là máu... Nhưng nó đã tiến hóa!!!

– Tiến hóa như thế nào???!!!

– Với các quá trình phiên mã và đảo mã ngược, 7 loại gen liên tục tái sắp xếp cùng với 20.000 loại gen trong cơ thể người tạo thành một cơ chế lây nhiễm biến hình vô cùng phức tạp, nhưng nó đã tiến hóa để đi đến 1 kiểu thống nhất, toàn diện và được trang bị 1 lớp “áo giáp tàng hình” rất khó phá vỡ không giống với ban đầu nên con đường lây lan qua các chất dịch, kể cả máu sẽ không xảy ra nhưng thay vào đó...???

Chúng tôi chỉ nghe câu không xảy ra mà thờ phào nhẹ nhõm, nếu bị lây Ebola từ máu chúng không biết hậu quả sẽ như thế nào!!!

– Thay vào đó như thế nào???!!!

– Lúc các cậu đi khỏi!! Bà bệnh nhân đột nhiên bật dậy, 2 mắt xám xịt! Tôi quá hoảng sợ nhưng nhanh chóng cùng cậu trợ lý trói bà ta lại!! Thật kỳ lạ!! Tôi đã tiêm thuốc gây mê, bằng kiến thức chuyên môn, không có lý gì bà ta vừa tiêm lại có thể tỉnh dậy!! Cơ thể hầu như không thương tổn, cho nên tôi bắt đầu gấp rút thực hiện 1 số xét nghiệm máu của bà ta!!! 1 sự thật đáng kinh sợ..

– Hãy nói 1 cách tỉ mỉ đi!!!

– Tôi chưa từng gặp các phân tử máu nào mang hình thù kỳ dị như thế!!!!!! Qua kính hiển vi, những con vi rút này đã tiến hóa 1 cách đáng sợ và nguy hiểm, các phân tử hồng cầu, bạch cầu và huyết tương đã bị chúng hấp thụ trong 1 thời gian cực kỳ ngắn!!!

Đôi bàn tay ông run run lau trán rồi tiếp tục

– Sau khi xâm nhập cơ thể, đối tượng tấn công của Ebola là hợp chất có tên interferon, nói cách khác, virus Ebola gắn một protein công kênh vào interferon khi hợp chất này truyền tín hiệu tới hệ miễn dịch. Interferon có tác dụng thông báo tới hệ miễn dịch sự xuất hiện của bất cứ tác nhân nào khác xâm nhập cơ thể. Vậy nên, protein của Ebola phải bóp méo tín hiệu, khiến chúng không thể tới được các tế bào miễn dịch. Hậu quả là hệ miễn dịch của cơ thể hầu như không hề nhận biết được sự có mặt của Ebola, giúp virus này thoải mái tiếp cận các tế bào thông thường. Nhưng chúng đã tiến hóa 1 cách vượt bậc!!

– Sở dĩ tôi nói chúng được trang bị 1 lớp “áo giáp tàng hình” là vì tôi thật sự không biết đó hợp chất gì!!! Chỉ biết nó có tác dụng làm chúng vô hình trước interferon. Vì cấu tạo đó, chúng đã rút ngắn thời gian xâm nhập và không cần phải lây lan qua các chất dịch từ bên ngoài cơ thể nữa mà sẽ lây trực tiếp từ bên trong, cụ thể từ máu hoặc nước bọt sang máu người bình thường!!!

– Tiếp đi!!!

– Và giờ thì những tiến hóa mới sẽ làm việc!! Nổi bật đáng sợ về 2 mặt: “số lượng” và “thời gian”!!!

– Ý ông là sao khi nói về số lượng và thời gian???!!!

– Tức là chúng sinh sản với 1 tốc độ khủng khiếp!!! Ebola “cài” bộ gen cùng các protein vào trong tế bào chủ, biến tế bào thành nhà máy sản xuất thêm hàng loạt bản sao với tốc độ cực kỳ nhanh. Mỗi vi rút đều có chứa “protein bẫy” (glycoprotein), giúp vi rút có thể gắn vào tế bào chủ thông qua “các thụ thể” và tiến hành cấy gen. Thường sau khoảng một tuần nhiễm bệnh, các tế bào trong cơ thể mới bị vi rút Ebola phá vỡ nhưng nay rút gọn trong vòng 1 tiếng!!!!!!

Tất cả thật sự ngã ngửa khi tiếp nhận thông tin ác quỷ đó.

– Tôi thật sự quá sốc khi chỉ vồn vện trong chưa đầy 1 tiếng, chúng gây nên sự sụp đổ toàn hệ thống cơ thể, từ thận, gan cho tới phổi, tụy, ruột... Khi đó, hệ miễn dịch của cơ thể dù có phát hiện sự có mặt của vi rút Ebola cũng vô tác dụng!!!

– Còn nào thì sao???!!!

– 1 sự thật đáng sợ!!! Mọi người có biết vì sao họ biến đổi thành xác sống không???!!!

Sự việc rất quan trọng, ảnh hưởng đến cả gia đình tôi.

– Một trong những phương thức tấn công trên diện rộng của Ebola là nó sẽ tạo ra các cục máu đông từ đó khiến huyết áp của bệnh nhân tụt dần. Những cục máu đông đồng thời cũng làm vỡ thành mạch và gây ra xuất huyết. Khi đó, bệnh nhân sẽ nổi các đốm đỏ trên da. Khi bệnh dần tiến triển, các cục máu đông càng to lên và lượng máu xuất huyết cũng ngày càng nhiều. Đồng thời, các cục máu đông khiến máu không thể lưu thông đi nuôi nhiều bộ phận quan trọng như não, gan, thận, phổi,... Nhưng trên người lũ xác sống lại không có bất kỳ 1 đốm đỏ nào!!

Chúng tôi nhìn nhau ngơ ngác đến sợ.

– Thay vì tấn công trên diện rộng và tạo các cục máu đông đó, chúng hấp thụ các tế bào máu và biến đổi!!!!!! Sau khi quá trình biến đổi hoàn tất, tôi thật sự không biết phải gọi chúng là gì??

– Ý ông là sao?!

– Là 1 loại vi rút quái quỷ tôi chưa từng thấy bao giờ!!!! Hấp thụ máu để biến đổi chỉ là bước khởi đầu, giống như chúng là đứa trẻ mới sinh vậy!!! Sau đó những đứa trẻ mới sinh này sẽ tiếp tục đi tìm sữa để hấp thụ chính là “collagen”, 1 loại protein được tìm thấy trong các mô liên kết giúp kết nối và định hình cho nội quan!

– Não thì sao?! – tôi thúc dục

– Cậu không hiểu gì à??? Khi chúng hấp thụ đủ lượng collagen cần thiết thì chúng sẽ có được chức năng của nó!!!! Bọn vi rút quái quỷ này vô cùng thông minh và làm việc cực kỳ có tổ chức!!! Đây là 1 cuộc đua, 1 cuộc đua đó!

– Ngay sau khi có được chức năng liên kết và định hình nội quan của collagen, những con nhanh nhất sẽ ngay lập tức di chuyển lên não!!! Khi đủ số lượng, chúng bắt đầu chia ra và phá hủy các trung khu thần kinh trong não người, sau đó sử dụng chức năng liên kết với nhau để tái tạo lại các nơ ron thần kinh, synap!! Tất cả các hình thái cảm xúc, nhận thức của con người sẽ không còn nữa!!! Nói cách khác, người bị lây nhiễm sẽ chết khi chúng chiếm được trung tâm điều khiển và sau đó phát đi tín hiệu dừng mọi hoạt động hấp thụ của những con vi rút chậm chân ngay lập tức!!!

– Có thể nói, đây là 1 cuộc thanh trừng kẻ yếu mà chúng là chỉ huy!! Những con vi rút đã biến đổi sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt!! Còn những con vi rút chưa biến đổi sẽ tồn tại mãi bên trong máu và các chất dịch như nước bọt của vật chủ cho đến khi...

– Chúng tìm được vật chủ mới!! – tôi nói

– Đúng vậy!! Và chúng cần máu để nuôi sống não, đó là lý do vì sao chúng ăn những gì tươi sống!!! Quá trình này xảy ra 2 chiều!! Ngay khi chúng ăn máu cũng là lúc bọn vi rút chưa biến đổi lây lan sang!!

– Vậy thì thật khó hiểu!!! Nếu như thế thì 1 số con sẽ lây lan được còn 1 số con vô hình chung sẽ phải quay lại vật chủ cũ qua đường máu, như vậy chẳng phải xảy ra sự cạnh tranh nguồn sống với trung tâm chỉ huy khi chúng cũng sẽ hấp thụ máu sao??!

– Ừm, cậu cũng hiểu vấn đề đấy! Nhưng lưu ý rằng khi chúng lây lan qua đường máu, chúng cần thời gian để gây nên sự sụp đổ toàn hệ thống cơ thể trong vòng chưa đầy 1 tiếng tùy theo thể trạng vật chủ mà tốc độ diễn ra nhanh hay chậm để vô hiệu hóa interferon, sau đó mới hấp thụ máu được, như vậy sẽ không thể nào xảy ra sự cạnh tranh với đầu não!! Ngay khi vào 1 cơ thể với hệ thống đã chết bên trong, chúng sẽ lại phải chịu kiếp tù đầy!! Chính vậy nên tôi mới nói đây là 1 cuộc đua, và những con nhanh nhất sẽ chiến thắng!!!

– Vậy sao chúng không cắn xé lẫn nhau đi!!! – Việt nói trong tức giận

– Cậu chẳng hiểu gì cả!! Trong giới tự nhiên, mỗi một cá thể trong 1 quần thể đều có cách nhận biết nhau riêng biệt!!! Bằng cách nào thì thật sự ngoài tầm với của tôi!!

– Thế bãi máu chưa nhiễm hoặc đã nhiễm khi ra ngoài cơ thể đương nhiên chúng cũng ăn phải không????!! – ngài thủ trưởng hỏi

– Hãy nhìn tay lũ xác sống kia đi!!

Mọi người nhìn tay chúng dính máu anh trợ lý vừa rồi!!!

– Theo lập luận của tôi, chúng cần vật chủ hô hấp để quá trình trao đổi chất xảy ra trước khi biến đổi để giết chết vật chủ!!! Nếu đồng máu đã ra ngoài cơ thể vật chủ bị nhiễm trong thời gian họ vẫn còn nhận thức thì dĩ nhiên chỉ là 1 bãi máu thông thường, và chúng trở nên vô tác dụng hay chỉ đơn giản là đang đợi chờ vật chủ mới! Nếu như máu trợ lý tôi tiếp xúc trực tiếp với máu của mọi người qua một vết thương hở trên da thì e rằng...

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao chúng xông đến liếm láp máu anh trợ lý!

Nói đến đây ông ngập ngừng...

– Nói cách khác! Chừng nào vật chủ còn sống dù đã nhiễm vẫn sẽ là mục tiêu của chúng!! Nếu như những con vi rút trong vật chủ đang hấp thụ máu để biến đổi mà chúng xoi được thì tôi nghĩ... nó cũng giống như 1 món ăn vậy phải ôi thiu đi, chỉ là kém ngon hơn so với những gì tươi sống, tóm lại vẫn trong giới hạn hấp thụ được! Hiểu biết và những xét nghiệm của tôi chỉ có thể dừng lại tại đây, sự việc đã ngoài tầm kiểm soát rồi!!

– Vậy còn cách chữa trị thì sao??? – ngài thủ trưởng hỏi

– Tôi làm sao có thể tìm ra cách thức. Chỉ là 1 con vi rút Ebola thông thường mà cả thế giới còn phải lao đao vì chưa có vắc-xin điều trị, nay chúng lại biến đổi 1 cách toàn diện như vậy, cần phải đưa toàn thành phố vào tình trạng báo động đỏ ngay lập tức!!!

– Như vậy chiếc máy bay đó thật sự là 1 mầm bệnh!!!

– Đúng vậy!!! Và giờ thì nó đang phát tán!! Ngay khi phát hiện, tôi tức tốc bảo trợ lý của tôi tránh xa cô bác sĩ nhưng không kịp sau đó thì sự việc như mọi người thấy!!! Chính phủ có thông báo gì về chiếc máy bay này không??!

– Tôi không nhận được bất cứ 1 thông tin nào về việc này!! Chỉ theo mệnh lệnh của cấp trên đến hiện trường chỉ huy lực lượng tác chiến!!!

– Xem ra hôm nay có lẽ là ngày phán xét của mọi người!!! Tóm lại, tuyệt đối không được để máu hoặc nước bọt chúng tiếp xúc trực tiếp với máu của chúng ta!! Dù chỉ là vết thương nhỏ nhất thôi!!

– Vậy còn mồ hôi thì sao???!?

– Ra mồ hôi là một hiện tượng sinh lý của cơ thể, cũng như khi ta đi ngủ vậy! Nhưng về cơ bản là khi biến đổi họ đã chết, tuyến bài tiết chẳng có lý gì lại hoạt động nên không thể nào xảy ra việc ra mồ hôi!!

– Tôi hiểu rồi! Sự hô hấp của vật chủ chính là chìa khóa cho mọi chuyện. Dù chúng có lây lan sang người bình thường hay trở lại vật chủ cũ đã biến đổi, nếu người đó không còn sống thì chúng cũng không thể làm gì. – anh phóng viên trầm ngâm nói

– Chúng ta cần phải thông báo cho toàn thành phố biết!! – Ngọc xen vào

– Nhưng... bằng cách nào???! – ông hỏi

– Bọn tôi bên truyền hình mà, nhớ không???! Chúng ta sẽ quay lại 1 video cảnh báo rồi phát đi trên tất cả các kênh của VTV và internet, như thế mọi người sẽ biết họ đang phải đối mặt với thứ gì!! – anh phóng viên tiếp lời

– Được rồi!! Bắt đầu nhanh thôi vì chúng ta còn phải nghĩ cách thoát ra khỏi đây!! – Bố Ngọc thúc dục

– Nhưng chúng ta sẽ phải quay lại xe màu và bật hệ thống máy phát điện tại chỗ để có thể truyền tải đi đoạn video!

– Việc nào trước làm trước!!!

Tôi cần phải nhanh chóng quay về nhà để cảnh báo gia đình mình!!! Nhưng lại chỉ có thể mong rằng họ vẫn ổn vì bị kẹt tại đây!!!

– Khốn kiếp!! – tôi chửi

Máy camera đã được đặt trước mặt ông bác sĩ, mọi chuyện tại sao lại thành ra thế này!!!

– ”Tên tôi là Đỗ Thành Đạt, trưởng khoa cấp cứu bệnh viện Việt Đức! Và đây không phải là 1 cuộc thử nghiệm!! Video này được phát đi để cảnh báo mọi người trong toàn thành phố đang phải đối mặt với 1 đại dịch mang tên Ebola có khả năng biến đổi con người trở thành xác sống!! Qua truyền thông, tôi biết chắc hẳn mọi người đang rất sợ hãi, nhưng hãy tuyệt đối hạn chế tiếp xúc với người lạ mặt, quân sự và các tổ chức có thẩm quyền sẽ nhanh chóng vào cuộc. Bằng cách nào đó, những con vi rút này đã tiến hóa. Con đường lây lan sẽ không thông qua các chất dịch nữa mà lây trực tiếp từ máu và nước bọt của người đã bị nhiễm sang máu chúng ta chỉ bởi 1 vết thương hở!!! Tôi yêu cầu mọi người dân phải ăn mặc kín đáo, hãy dùng tất cả những gì các bạn có để bảo vệ cơ thể và đặc biệt cần phải cẩn thận tuyệt đối với những người có biểu hiện mất kiểm soát!! Hiện tại, vẫn chưa có vắc-xin điều trị, tất cả nên rời khỏi đây ngay lập tức!! Hà Nội đã không còn an toàn.”

Đoạn video vừa quay xong, ai nấy nhìn nhau chẳng nói câu nào, không khí đầy lo sợ, bồn chồn! Lúc này trong đầu tôi chỉ có 1 mục đích duy nhất

– Trở về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngày phán xét – hồi 4.9: *mầm bệnh*

Tất cả im lặng nhanh chóng ngồi dậy, sửa soạn lại quần áo, neo nịt cẩn thận tìm mọi biện pháp che chắn cơ thể. Xung quanh 3 xác chết bắt đầu bốc mùi khó ngửi, máu chảy loang lổ trên nền đất hôi tanh xám xịt khiến mọi người ai nấy cũng phải lắc đầu ngao ngán. Cảm giác trong này giống hệt như nghĩa địa lạnh lẽo kinh dị, lốm đốm từng khu đất cao thấp ngồn ngán quan tài đã bật nắp..

Mọi người vội vã thu xếp đồ đạc, Ngọc dường như sắp kiệt sức, cả người cô xộc xệch, mồ hôi thấm ướt nhẹ áo sơ mi. Cô vén tay áo rồi đưa lên đầu tháo chun xoắn tóc và cột ngay ngắn lại trong tiếng thờ đốc. Thăng Việt đứng 1 góc trầm ngâm nhìn xơ xác đến tột, 2 mắt nó lơ lơ, cả người lấm lem bụi bẩn.

– Tao nghĩ thằng Sơn sẽ ổn thôi Việt

– Ừm nhưng giờ đó không còn là mối quan tâm của tao lúc này, cái bệnh dịch khốn khiếp này khiến tao rất lo lắng cho Thu ở nhà! Điện thoại tao đã bị hỏng khi tao và mày bị mắc kẹt trong con hẻm!

– Điện thoại?? – nó làm tôi nhớ ra

– Ngọc! Cô có thể cho tôi mượn điện thoại được không???

– Được! Nhưng không hiểu vì sao sóng rất chập chờn! E rằng các cậu sẽ rất khó để có thể liên lạc cho người thân!

Tôi cầm điện thoại và xem cột sóng, cảm giác bất an trào dâng mạnh mẽ

– Lấy thứ này mặc vào đi!!! – ông bác sĩ đột nhiên mở trong thùng sắt nhỏ ra 1 bọc gì đó màu xanh

Tất cả cùng nhau tiến đến, trước mắt là đồng bộ đồ của những y bác sĩ hay mặc lúc mổ cho bệnh nhân trong phòng cấp cứu. Cả 6 người hiểu ý bèn gấp rút mặc vào, đeo cả khẩu trang và đội 1 lớp mũ vải trên đầu, nhìn ai nấy bây giờ đều kín như bưng, điều duy nhất chúng tôi có thể cảm nhận được lúc này có lẽ chỉ là hơi thở của nhau! Xong xuôi, ông thủ trưởng tiến đến đập thật mạnh vào chân bàn khiến chúng chỉ còn cách kêu lên rắc 1 tiếng!

– Được rồi! Mọi người lại đây chia nhau, khi chúng ta di chuyển ra ngoài, phòng khi có biến thì đừng ngần ngại kết liễu chúng! Có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, tốt hơn hết tất cả hãy nghe theo hiệu lệnh của tôi và đi sát cạnh nhau.

Lời ông nói dứt khoát, nghiêm nghị, bây giờ đúng là chỉ còn ông là người đứng mũi chịu sào, là người chúng tôi gửi trọn niềm tin sống sót. Tất cả đều nhất trí nhưng nhìn kỹ, vẻ mặt ông vẫn có gì đó đăm chiêu, có lẽ ông sợ sẽ có thêm người bỏ mạng, quân số là 6 người, không quá nhiều nhưng lại chẳng ít ỏi gì trong tình hình nguy hiểm này! Thăng Việt nhanh tay cầm lấy 1 cái chân bàn cùng anh phóng viên.

Ngọc lúc này chẳng còn sức nên 2 chiếc còn lại để tôi cùng ông bác sĩ, mọi người cùng nhau tự nhủ phải luôn để mắt đến cô gái yếu ớt

– Súng ta đưa cho con để phòng hầy hạn chế sử dụng! – ông nói với Ngọc

– Vâng!

– Rẹt... rẹt

Vị cứu tinh khẩn trương rút con dao thủ sẵn trước ngực đâm vào tấm bạt và cửa mạnh, chẳng mấy chốc đã tạo thành 1 lỗ hổng để chui qua.

– Khi tôi ra hiệu thì từng người 1 hãy chui qua!!!

Ai nấy nét mặt đều thoáng sự căng thẳng và bết tắc đan xen! Bên cạnh, những con “thú vật” vẫn nằm bất động ngập trong vùng máu khô đặc, ngay sát chiếc giường xập xệ. Dù muốn dù không nhưng chỉ cần thấy cảnh tượng máu me và kinh khủng đó 1 lần nữa thôi thì tự động mọi người đều lên dây cót tinh thần, tập trung cao độ để đối phó với những điều cực kỳ tồi tệ đang chờ đợi ở bên ngoài, nó thật sự chẳng khác gì 1 bữa tiệc máu mà tất cả đều là những vị khách không mời. Vì thế, tôi không dám tin vào cơ hội sống sót vô cùng mong manh của mình khi đang ở trong ổ dịch, nơi 1 tòa tháp chết im lìm với hàng trăm ngàn người biến đổi hoặc chưa chạy tứ tung khắp nơi cần xé mang đáng về điên loạn, và tôi cũng sẽ không bao giờ đặt cược tất cả hy vọng vào chuyện như vừa rồi 1 lần nữa, nó thật sự căng thẳng tột độ. Cảm giác như cả khối óc và các giác quan đều ngập trong đồng bùn lầy, hôi tanh, căng cố gắng vùng vẫy thoát ra thì lại càng bị chìm xuống nhanh hơn vào hố sâu tuyệt vọng. Chính vì vậy, bằng mọi cách tôi phải trở về nhà, cho dù cái giá phải trả có mang tên ích kỷ. Mọi việc chỉ đơn giản là giữ im lặng để di chuyển thật nhanh về chiếc xe màu.

– Tôi sẽ làm được – tôi tự nhủ bản thân

– Khoan đã!! – ông bác sĩ mở lời

– Gì vậy?

– Khi ra ngoài, mọi người có thể sẽ rất sốc, hãy bình tĩnh nhé?

– Được rồi! Di chuyển từng người một, chậm thôi!! – bố Ngọc đã ra ngoài quan sát, ông nhanh chóng ngoắc tay ra hiệu, nét mặt ông không 1 biểu cảm gì trước lời bác sĩ vừa cảnh báo.

Từng bước chân rón rén thật chậm bước qua tấm bạt, Ngọc đi đầu, anh phóng viên rồi đến Việt và tôi cùng ông bác sĩ theo sự chỉ dẫn đã đề ra

Tôi vén bạt lên, ngay lập tức đứng khựng lại! Mồm há hốc..

Bối khung cảnh trong mọi bộ phim kinh dị nhất, của những đạo diễn lập dị nhất, đã xuất hiện trước mắt tôi 1 cách “chân thực” ghê sợ mà không có 1 lời văn nào đủ khả năng cảm thụ để diễn tả! Nó đáng sợ, ám u và chẳng cần pha thêm dù chỉ là 1 chút phẩm đỏ để lột tả sự thực trước mắt!

– Đây không phải sự thật!!!

Tôi nhắc đi nhắc lại điệp khúc đó trong đầu nhưng không thể được, 2 đầu gối tôi run bần bật không kiểm soát! Nơi đây là địa ngục. Thật sự nơi đây chính là địa ngục giữa chốn trần thế! Khung cảnh hiện lên trước mắt tôi chỉ nhuộm 1 màu mang tên “chết chóc”, từng vệt máu, từng vũng máu trải dài xung quanh đây, chúng phủ lên cửa kính xe 1 màu đen xì, thậm chí bắn ra thành tia dưới gầm những chiếc xe đã nát bươm, những tấm chiếu lộn xộn, trên những vật dụng đồ đạc y tế, chúng đặc quánh, hôi tanh, chúng xuất hiện khắp mọi nơi.

Và 1 hình ảnh có lẽ ám ảnh tôi đến lúc chết đang phơi bày ra, đó là từng hàng dài thẳng tắp những người xấu số nằm dưới đất la liệt được đắp 1 tấm vải mỏng trắng sẵn sùi ám mùi tan thương, xung quanh đây đất cát phủ lên, họ nằm dưới đất như biển người chết từ tứ phía ập đến chúng tôi. Chưa hết, từng giường bệnh bị xô đẩy cong vẹo, biến dạng xếp chồng lên nhau như những ngọn núi sắt nhỏ chìa lên trời, bao bọc lấy chúng là những sợi dây truyền dịch quấn vào nhau chằng chịt cùng rất nhiều bơm kim tiêm rơi vãi trên mặt đất! Người chết ngổ ngang, thậm chí có những người còn chưa nhắm mắt, đôi mắt họ căng hết cỡ, mồm miệng há hốc trông thật kinh hãi, họ chết trong những tư thế mà tôi không sao diễn tả hết bằng lời, tôi thật sự không dám đi qua để vòng lại bởi tôi sợ họ sẽ đột ngột sống dậy bất cứ lúc nào!

Những đồ vật bình dị trong cuộc sống thường ngày đột nhiên như được bọc 1 lớp vỏ mới, 1 lớp vỏ mang tính ám ảnh trên nền ánh sáng mờ ảo, leo lắt của những đám cháy. Trông chúng không khác gì những món đồ bị ám và được chuyển phát nhanh từ cõi xa xăm trong không gian tối tăm lạnh lẽo đến rợn người.

Vụ va chạm khiến cho đá bê tông rơi xuống lổm nhổm nền đường, chúng tạo ra nhiều ổ gà trên mặt đất nứt nẻ. Những con người điên loạn dẫm đạp lên nhau bỏ chạy, họ dẫm lên cả những người chết cứng tại đây khiến khuôn mặt và những bộ phận trên cơ thể dập nát, tách ra, máu họ từ đó xuống ổ gà, tôi có thể thấy rất nhiều những lồng chảo máu trên con đường tử thần, tất cả điều đó như báo hiệu chỉ cần chúng tôi đi qua, họ sẽ lại sống dậy nhảy múa, mở tiệc chào đón chúng tôi về phía bên kia hành trình.

Từng ổ gà “máu” lần lượt phun lên như dòng máu ma đỏ rực trong miệng núi lửa sẽ chẳng còn ý nghĩa nào đặc biệt hơn cho cái ý nghĩa tồ đậm sự máu me này.

Tất cả đều thật sự sốc nặng, Ngọc chỉ còn nước bịt mồm lại không dám hét lên, Việt loay hoay kéo khẩu trang sát vào để hạn chế mùi máu tanh ập vào mũi, nó thật sự rất nặng và làm tê liệt tạm thời trung ương thần kinh y của tôi như lần đầu ném thử X.O. Chẳng ai có thể bình tĩnh được trong lúc này giờ hơn ông bác sĩ và bố Ngọc!

– Được rồi!! Đi từng bước 1 và bám sát cạnh nhau, chúng ta phải vượt qua đám người chết và hàng rào ô tô lộn xộn kia để quay lại. Ông dứt lời, dao găm nắm chắc trong tay tiến từng bước nhẹ nhàng trong im lặng, ánh sáng từ đèn pin quân dụng lia xung quanh làm tôi nhìn rõ mặt từng người chết. Họ nằm không có hàng lối, tay thò ra chân gấp vào làm cho việc di chuyển gặp nhiều khó khăn, ánh sáng trắng heo hút càng khiến không gian có màu tối ảm ma mị. Đặt từng bước chân đầu tiên qua 1 xác người trên con đường bụi bặm, tôi thề cầu nguyện họ đừng đột ngột sống dậy, trong lòng mong mọi thứ chỉ như 1 giấc mơ chóng vánh

– Cót...kết....

1 vài con gió thổi qua khiến biển báo đung đưa khỏi ốc vít kêu từng tràng kinh dị. Cái âm thanh như cửa vào tai chốc chốc lại phát lên như muốn hù dọa tất cả, cảm giác lạnh sống lưng bắt đầu đổ về làm tôi thả từng hơi thở 1 cách khó nhọc, bước đi trên 1 con đường đầy xác chết thực sự đòi hỏi phải có thần kinh thép, tiếc rằng đó không phải là thể mạnh của tôi.

– Bõm!!!

Tiếng động làm tất cả nhìn sang

– Xin lỗi!!! – anh phóng viên nói khề

Tôi chợt thấy cả chân anh ngập trong vũng máu, có lẽ do sơ suất nên anh dẫm phải ổ gà, anh luống cuống bật đèn từ camera, lần này thì mọi thứ có vẻ rõ ràng hơn trước mắt.

Chúng tôi đi tiếp 1 cách cẩn trọng và xét nét xung quanh, những tấm chiếu lộn xộn dề lên con đường gai góc, từng sợi tóc ra như rặng tre già khô héo, búa vẩy khắp mặt đất.

Rất nhiều cẳng tay cẳng chân đen xì đua nhau đâm trời bao bọc con đường mòn nhỏ hẹp, tôi thấy cực rõ ngón tay họ đã bị lở loét, nát bét do dẫm phải, từng mảng keratin bong tróc, vỡ vụn dưới chân hoặc dính lên những tấm chăn bẩn thỉu.

Càng gần đến chỗ dải băng phân cách lớp xe ô tô với những người đã chết nơi đây, cảnh vật lại càng mờ ảo 1 cách quái gở!!

Những lớp sương dày đặc không xa phía trước ngày 1 đổ về kèm theo gió bắt đầu thổi mạnh hơn. Tôi không biết chúng phát ra từ đâu nhưng tần suất ngày 1 nhiều, chúng dần chìm xuống trong bóng tối, len lỏi qua các kẽ hở, khoảng trống giữa các xe ô tô. Chúng tràn đến khiến cảnh vật như đột nhiên biến mất hoàn toàn ngay trước mắt, chỉ trả lại 1 bức tường trắng mù mờ, rồi chúng bắt ngờ đổ ập xuống, tóa đi những làn khói bao phủ xung quanh tất cả!!

– Mọi người cẩn thận!!! Ta sẽ đi do thám, hãy ở cạnh nhau và cảnh giác cao độ!!! – ngài thủ trưởng dừng lại khề nói và ra hiệu cho cả đoàn dừng lại

Không chờ đợi, tôi ngồi xổm xuống thờ hồn hèn vì mệt mỏi, đồng thời tay nắm chắc con dao mổ, lia mắt tháo láo nhìn mọi phía phòng khi có động tĩnh.

Nhưng dù cho lũ người điên loạn có xuất hiện ở đây đi chăng nữa, thì với 1 thằng nhát gan như tôi mà dám ra tay kết liễu chúng, cụ thể là phải đâm vào não hay chém đứt cổ, nghĩ đến thôi tôi cũng thấy rùng mình, đây quả thực là cả 1 vấn đề.

Những gì đang diễn ra không phải là 1 trò chơi online, hay 1 gameshow nhập vai thực tế ảo, mà đây là giết người. Dù rằng trông họ không còn vẻ là “con người” bởi 1 loài vi rút quái quỷ kỳ sinh, nhưng không thể nào tôi ra tay khi nhìn thấy hình hài bộ Linh Trường giống mình được.

Hơn ai hết, tôi hiểu rõ bản thân mình, tôi không được lập trình để trở thành kẻ sát nhân hàng loạt. Giết người hay cướp đoạt sinh mạng của ai đó, là 1 điều khủng khiếp, nó giống như ranh giới của sự sống và cái chết mà ta buộc phải chọn lựa. Và đôi khi, kết quả nhận lại được chẳng mấy tốt đẹp, thậm chí nó còn đeo bám suốt cuộc đời với cái tên mang đậm sự đau khổ: “tội lỗi”.

– Đúng là trên phim ảnh, mọi thứ đều dễ dàng đến hoàn hảo! – tôi tự nói với chính mình

Không phải ai cũng có thể dễ dàng xuống tay giết người. Nếu như có gì xảy ra, tôi sẽ chạy thật nhanh để giữ mạng, tôi không muốn chết ở đây, vậy thôi! Quay sang, Việt đã tháo khẩu trang, có lẽ nó không quen với cảm giác ngột ngạt

– Mày ổn không? – tôi hỏi

– Ổn thế nào được..

Nó miễn cưỡng cười lấy lệ xua tan đi tình cảnh bây giờ, tôi cũng chẳng buồn hỏi thêm gì nữa cả. Người chết vẫn nằm rải rác quanh chúng tôi, rất may họ được đắp 1 tấm vải trắng lên mặt. Nếu không thật sự tìm tôi sẽ vỡ tung nếu bắt gặp 1 khuôn mặt hay 1 ánh mắt vô hồn nào đó đang ngăm ngăm quan sát, dõi theo mình. Ông bác sĩ có vẻ là tuýp người ra nhiều mồ hôi, cứ chốc chốc ông lại tháo kính xuống lau và suy nghĩ điều gì đó như 1 thói quen.

Tôi cảm thấy không tiện hỏi. Trong lúc này, mọi người tốt hơn hết là nên giữ im lặng!

– Khụ...khụ...

Tất cả chợt quay ra bởi tiếng ho phá tan sự yên tĩnh của Ngọc

– Không sao chứ?! – Không...Tôi bị dị ứng với mùi khói nhang thôi...

– Khói nhang sao?

Bây giờ chợt nghĩ kĩ, tôi mới nhận ra đúng là mùi khói nhang, thằng Việt ngay lập tức đeo khẩu trang, tôi cũng kéo mũ vải xuống sát chân mày, chỉ đủ hờ 2 con mắt. Bởi tôi rất ghét cảm giác cay xè chảy nước mắt và những làn khói trắng vì vụ tự do trong cuống họng

– Tại sao lại có khói? Chẳng lẽ có ai đó đốt hương sao?! – anh phóng viên trầm ngâm

– Còn người nào sống sót ở đây chẳng? – tôi xen vào

– Có thể do gió thổi làm lửa bén vào những bó nhang vút tưng tưng dưới đất – Việt nói

Đúng lúc này, ngài thủ trưởng lặng lẽ tiến về

– Tầm nhìn ngày càng hạn hẹp, mọi người khẩn trương lên thôi..

Cả 6 người nhanh chóng đứng xếp lại gần nhau, mọi thứ xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ, dường như khái niệm thời gian đã không còn tồn tại. Bắt đầu từng bước chân rón rén di chuyển qua mặt những người đã chết về phía xác ô tô...

Mặt đất ướt nhẹp, ghồ ghề. Mùi xăng dầu cứ bốc lên nồng nặc, tôi cố gắng che sát khẩu trang vào mũi nhưng vô ích. Tất cả cố gắng len lỏi qua những khoảng hở, với những khung sắt xe con veo chĩa thẳng ra ngoài đầy nguy hiểm. Vị cứu tinh dẫn đoàn đi trong sự cẩn trọng, con dao được ngài thủ sẵn trước ngực, ông bác sĩ là người đi sau cùng. Từ phía xung quanh chúng tôi chỉ toàn là xác xe bỏ lại, trên nắp capo đã bị bụi phủ trắng xóa, chúng nhiều đến nỗi nếu qua ánh đèn flash từ máy quay của anh phóng viên, tôi vẫn không thể nhìn được bên trong.

Từng đợt gió thốc lại làm khói bay về càng nhiều và dày đặc, tôi thậm chí kêu khổ, tất cả ai nấy không chịu nổi, khóe mắt cay xè, cảnh vật trước mắt bị nhòe đi cộng với không gian tối om khiến cho việc di chuyển hết sức khó khăn!

– Mọi người nhanh chân lên nào! – bố Ngọc ra hiệu

Cả 6 người tất thấy đều vội vã...

– Cứu chúng tôi với!!

Bất chợt có tiếng kêu cứu văng vẳng, tất cả ngơ ngác nhìn nhau 1 hồi!! Tiếng kêu ngày 1 rõ hơn rồi đột nhiên ngưng bật, và chúng tôi bắt đầu cảm nhận được những âm thanh dồn dập đang tiến về đây. Ai nấy đều lo lắng, anh phóng viên liên tục khua máy quay quan sát

– Nguy!!! Tất đèn đi!!! – ngài thủ trưởng quát

Hiếu ý, ngay lập tức anh tắt đèn 1 cách luống cuống, Việt tự dung nhìn tôi không chớp mắt!!!!

– Tránh ra mau!!!! – nó quát

– Oạch!!!

1 lực từ đằng sau đột nhiên đè tôi lăn ra đất, mặt đập vào xác xe đau nhói! Tôi ngã dập người xuống và quá hãi hùng! 1 con xác sống đang bò trước mặt tôi, đôi tay nó dính đầy máu, cả cơ thể cứ cố gắng với lấy chân tôi, thanh gỗ đã vắng xa 1 đoạn, tôi hoảng loạn quẫy đạp thật mạnh vào mặt nó

– Cứu!!! Cứu!!! – tôi hét lên

Vị cứu tinh lao đến, đá vào mặt và ngay tức khắc cắm dao vào sau gáy, Việt xông đến vọt thêm phát nữa làm nó sái cổ, cả khuôn mặt biến dạng kinh dị, nhanh chóng nó sốc tôi đứng dậy!!

– Có sao không?

– Ổn trời...

– Mau!!! Mau!!!! – ông hét

Cả lũ cố gắng chạy thật nhanh, phía sau tôi thấy nhiều bóng đen đã áp sát!

– Khốn kiếp!!!

Bọn chúng ngày 1 đông hơn đuổi theo phía sau, chúng tôi cứ chạy trong hoảng loạn đối mặt với sự khát máu, tiếng chúng rít lên gọi bầy nghe thật buốt óc, rừng xe ngày càng chằng chịt và đám khói chết tiệt cứ đổ về không ngớt..

– Cay quá!!

– Uych!

Cả 6 thất kinh quay lại, anh phóng viên bị 1 con tóm lấy, 2 bên giằng co, anh sợ hãi lấy máy quay đập lia lia vào đầu nó. Ông bác sĩ cũng không chậm trễ lao đến vọt vào lưng khiến nó giãy nảy lên đồng thời buông anh ta ra!

Được thả tự do, nhưng xem ra chưa hả dạ, anh điền tiết quật liên tiếp vào đầu nó, máu văng ra đỏ ngầu.

– Không còn thời gian đâu!!!

Mọi người tiếp tục di chuyển, Ngọc ngày càng đuổi sức...

– Bạch!!

Đột nhiên cô ngã xuống làm tất cả bất ngờ, tôi chạy ngay đến bế thốc Ngọc dậy

– Có sao không??

– Tôi..mệt..quá..

Đằng sau bọn chúng ngày 1 đến gần, phía trước và 2 bên cũng bắt đầu có tiếng bước chân chạy đến

– Toi rồi, toi rồi!!!! – Việt nói

Như vậy là bị bao vây rồi, địa hình đã khó khăn không thể di chuyển, Ngọc lại còn đuổi sức nữa!

Tình cảnh căng thẳng như dây đàn.

– Chẳng lẽ chịu chết ở đây sao??? – anh phóng viên than thở rồi cũng vút luôn cái máy quay, xem chừng nó đã hỏng

– Ta sẽ đánh lạc hướng chúng!! – ngài thủ trưởng nói

– Không được!!

– Bỏ...

– Không sao đâu con yêu!! Ta sẽ không chết lãng xẹt như thế đâu!!

Ông vuốt tóc cô con gái rồi ngay lập tức bật dậy

– Ta tạm giao con gái ta cho mọi người, hãy nhanh chóng di chuyển về chiếc xe!!

Dứt lời, ông lao đến xả súng về phía chúng không nao núng. Có động, lũ người chết càng điên cuồng chạy tới, tôi bế Ngọc dậy và tiếp tục di chuyển.

– Không xong rồi! – tôi thảm kêu khổ

Trước mặt lại bị chúng bao vây, mọi người run rẩy lùi lại, mắt căng ra nhìn, 2 chân tôi đứng 1 cách chệch choạc

– Mẹ kiếp!!!

Bọn chúng cứ tiến tới từng bước chậm rãi, rồi phía sau.

– Đoàng đoàng!!!

Tiếng súng nổ lên, 1 vài con ngã rạp và ngài thủ trưởng xuất hiện

– Tàn ra!!!! – ông hét

Mọi người gấp rút làm theo, tôi nén cơn đau bế Ngọc chạy qua những chỗ có thanh sắt chìa thẳng ra ngoài! Thăng Việt chỉ cách tôi 1 bước chân, còn ông bác sĩ và anh phóng viên tôi không thể quan sát rõ hơn được

– Nấp mau!!!!

Vị cứu tinh hết lớn, ngay lập tức tôi đỡ Ngọc ngồi xuống nấp.

– Bùm!!

Chỉ 1 tích tắc sau đó, tiếng nổ lớn vang lên, lũ người chết tan đàn xẻ nghé tháo chạy, 1 số chúng bị lửa thiêu lao đi như ngọn đuốc sống trong đêm tối..

– Khụ khụ..

– Cô không sao chứ??

Ngọc không trả lời tôi, có vẻ đã đến ngưỡng giới hạn của sức khỏe

Tôi cố gắng dìu cô đi tiếp...

Bất thành linh, 5 6 con xác sống phía trước đi tới làm tôi suýt ngã ngửa ra đất!!!

– Không thể liều mạng được!

Tôi tự nhủ, hơn nữa còn Ngọc bên cạnh, thăng Việt vừa nãy đã biến đâu mất tiêu rồi

– Gay quá!!!

Bọn chúng có vẻ chưa để ý đến cả 2, nhẹ nhàng tôi đỡ Ngọc quay lại thì phía sau cũng không khá hơn là bao

– Chết tiệt!!!!

Phen này nếu không cẩn thận là mất mạng.

– Ngọc, chui xuống!!!

Tôi nói và gấp rút đỡ cô nằm xuống gầm xe, may ra chỉ có cách này là tạm thời bảo toàn được tính mạng, tôi cũng nhanh chóng chui vào nằm tráo đầu đuôi...

Mọi thứ vẫn tối 1 màu đen đặc, chỉ có tiếng thở hổn hển, tiếng nhịp tim và cả những tiếng bước chân văng vẳng lại gần là hiện lên rõ nét. Tình hình cả thành phố lúc này đang ở mức báo động. Không biết gia đình tôi đang cảm thấy như thế nào, có lẽ mọi người đang rất lo lắng cho tôi, nhưng tôi thật sự chẳng biết liệu mình có còn mạng sống để quay về gặp bố mẹ, anh chị, thậm chí là Chi không nữa...

Trong 1 phút giây, những gì bình dị thường ngày của tôi hiện lên 1 cách xa vời, cơ thể tôi tự nhiên buông thõng xuống, và những giọt nước mắt của 1 thằng con trai 20 tuổi bắt đầu lăn dài. Tôi sợ, tôi sợ phải chết bởi lũ vi rút khốn kiếp này, cả khối óc bị biến đổi rồi cứ đi săn như 1 cái xác vô hồn vô chủ. Bỗng trong suy nghĩ, cơn đường về nhà của tôi bây giờ sao thật khó khăn và đầy trắc trở.

Tôi không muốn bị lôi xềnh xệch ra khỏi đây như 1 thằng tù nín giữ khu nhà giam, khi những song sắt là nơi bầu vú cuối cùng trước khi phải đối mặt với bản án tử.

Bọn chúng đã bước đến, những đôi chân tìm kiếm thức ăn “tươi sống”, với cái mồm đang khao khát vũng vầy trong biển máu. Nếu được, tôi chỉ muốn

ngắt đi để không phải trải qua cảm giác này thêm 1 lần nào nữa.

Rồi chúng từ từ đi qua cả 2.

Nằm bên dưới trong 1 không gian bị động, tôi cố thu mình nghe ngóng 2 bên mặt đất, có vẻ như tạm ổn nhưng nheo mắt nhìn kỹ, 1 con xác sống đang bước đi vạ vật lại gần đây!

Tôi chỉ biết tặc lưỡi ngậm ngùi mong sao mọi chuyện qua đi trong bình yên và nằm nguyên chờ đợi, nhưng có vẻ lần này không còn gì gọi là may mắn nữa.

Nó bước sát đến ngay trước mắt tôi, đồng thời tôi nghe tiếng động phía trên đầu. Ngọc bất ngờ nhưng tôi ra hiệu nằm im, có lẽ nó đang đập cửa kính xe. Rồi bất chợt 2 3 con lại gần!

– Nguy quá!!!!

Sớm muộn gì cũng bị chúng phát hiện, không biết những người còn lại đang ở đâu nữa. Bọn chúng đập phá càng lúc càng dữ dội, cả chiếc xe cứ rung lắc theo từng cú huých. Rồi tôi hoảng hốt nhận ra Ngọc đang trong giai đoạn hành kinh. Nếu không át mùi này ngay lập tức thì chẳng mấy chốc cả 2 cũng sẽ bị xoi tái. Tiếng đập phá không ngớt, lại thêm 1 2 con bầu vào, sự việc rất nguy hiểm làm đầu óc tôi như muốn nổ tung lên.

– Phải làm sao?? Phải làm sao??? – tôi không ngừng tự hỏi bản thân

Trong đầu tôi xuất hiện 1 tia sáng!

Không chậm trễ, tôi nhô người lên ra sức cắn nhưng chiếc dây dẫn xăng dầu bố trí trong gầm xe, bọn chúng có vẻ nhận ra rồi.

– Nhanh nào, nhanh nào!!!

Tôi cắn mạnh hơn, vị cao su khó nuốt, những giọt xăng quý giá cuối cùng cũng chảy ra, khăn trương tôi đưa tay hứng.

– Tôi xin lỗi..

Tôi nói và Ngọc cũng hiểu ý, nhưng bây giờ không còn thời gian cho chuyện đó, tôi liền đổ ngay xăng vào chỗ-không-nên-đổ trên quần cô nhằm át đi mùi máu. Lúc này mùi xăng cũng xộc vào mũi tôi nhiều hơn, ngoài cổ ra nhìn, thật may bọn chúng chợt dừng lại nhưng vẫn đứng đó như nín thở điều vừa biến mất. Dù sao tình hình cũng đã có vẻ ổn hơn.

– Phù.. – tôi thở phào nhẹ nhõm

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng rít lên đau đớn rồi lần lượt cả lũ đổ rạp xuống!

– Ra được rồi đó!

Tiếng vị cứu tinh phát ra. Tôi vội vã đỡ Ngọc chui ra khỏi gầm xe, trước mặt là ông bác sĩ và anh phóng viên đồng loạt xử lý lũ người chết.

Tôi cảm thấy bất an vì không thấy bóng dáng thằng Việt!

– Bạn tôi? Bạn tôi đâu rồi?!

– Tôi không thấy cậu ta!

– Chết tiệt!! Việt, Việt, mày ở đâu?!!

Tôi hét lên mặc xác lũ người chết.

– Cậu đừng hét lên nữa!!

Tôi không thèm quan tâm, nó không thể chết, tôi cuống lấy thanh sắt trên tay ông bác sĩ quyết lao vào ăn thua đủ với bọn khốn kiếp kia!!

Bố Ngọc liền xông đến giữ tôi lại, 2 mắt tôi đỏ ngầu, rực lửa, bọn chúng dám cướp đi người bạn tốt của tôi.

– Lũ chó chết!!

– Cậu bình tĩnh đi, chúng ta phải sống thì mới tìm được người bạn của cậu chứ?!

– Nghe tôi, tôi cũng muốn tìm bạn cậu nhưng việc trước mắt là phải đảm bảo tính mạng an toàn cho mọi người, bao gồm cả cậu. Chúng ta sẽ quay trở lại xe, rồi cùng nhau tìm Việt! Được không?

Tôi không nói gì, trong lòng cực kỳ khó chịu nhưng đành nén lại, dù sao những lời ông ta nói cũng đúng.

– Đợi tao! Việt!

Tôi ném phăng thanh sắt xuống đất, rồi nhanh chóng cùng đoàn người quay về phía xe...

Lũ xác sống vẫn không chịu buông tha, ngài thủ trưởng bọc hậu phía sau không ngừng xả súng. Bọn chúng càng vây đến hung hãn, chiếc xe chỉ còn 2, 3m nữa thôi.

– Nhanh nào!!

Ông vút luôn súng, khẩn trương thúc dục mọi người tăng tốc. Anh phóng viên đã trèo được vào buồng lái!

– Nổ máy ngay!

Tiếng động cơ phát ra, chúng tôi cố gắng đỡ Ngọc treo lên khoang phía sau. Chiếc xe lăn bánh cũng là lúc tất cả trèo lên an toàn, ngoại trừ Việt...

– Ruỳnh!

Cánh cửa xe màu đồng sập lại, điều cuối cùng tôi thấy được qua ánh đèn pha leo lắt là lũ khốn kiếp đó vẫn đuổi theo không chịu buông tha.

– Giờ sao?! – tôi hỏi ngài thủ trưởng và ném 1 ánh nhìn cương quyết

– Chúng ta sẽ quay lại!

– Nhưng không thể cứ thế lao đầu vào giữa rừng xác sống như thế! – ông bác sĩ xen vào

– Chúng ra sẽ tìm ra cách thôi! Bạn cậu lúc này còn sống hay đã chết, điều đó tùy thuộc vào ý chí của cậu.

Ông nói vọng ra buồng lái kêu xe quay lại, anh phóng viên đành miễn cưỡng quay đầu xe.

Rồi ông đi đến chỗ Ngọc, cởi bỏ lớp áo chống đạn, vuốt mái tóc xõa và nhìn cô đang nằm thiếp đi vì kiệt sức với 1 ánh mắt trĩu mến.

– Bố xin lỗi nhé con gái, hôm nay thật vất vả cho con rồi!

Tôi và ông bác sĩ yên lặng nhìn nhau, cả 2 không khỏi chạnh lòng nhưng đồng thời cũng cảm nhận được 1 tình cảm đẹp giữa 2 bố con họ.

Vị cứu tinh chợt xoay chuyển thân mình, đâm vào phần ngăn cách giữa buồng lái và trong này, chẳng mấy chốc chúng vỡ nát làm anh phóng viên không khỏi kinh hãi.

– Để ta lái!

Chỉ chờ có vậy, anh phóng viên vội vã lao ra khỏi vô lăng. Ông nhanh chóng cầm lái, quay đầu xe tăng tốc và phi băng băng về lũ xác sống!

– Cậu đã có ý tưởng gì chưa?! – bố Ngọc hỏi

Tôi nhìn lên nóc xe có 1 khoảng hở để chui lên bèn hỏi anh phóng viên

– Có mở được không??

– Được! Chúng ta nhanh chóng kết thúc chuyện này rồi rời khỏi đây thôi!

– Ừm.

Ngài thủ trưởng nói và bật lửa châm điếu thuốc.

– Tôi có ý này!! – tôi trả lời

– Triển khai thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ngày phán xét – hồi 4.10: *mầm bệnh*

Chiếc xe màu bứt tốc lao đi loại bỏ các chướng ngại trên đường quay lại. Vị cứu tinh không ngần ngại đâm thẳng vào lũ người chết đang có ý định tiếp cận. Ở trên đây quan sát với 1 chiếc đèn pin, 1 chiếc đài phát thanh mini và 1 bộ đàm liên lạc tìm thấy trong buồng lái, tôi chỉ thấy sự ngôn ngang, đồ nát, xác chết khắp mọi nơi. Đàng xa vẫn là tòa tháp reo rắc nỗi sợ hãi kinh hoàng, gần đến chỗ lần cuối tôi thấy Việt, bọn xác sống vẫn tập trung rất đông và nguy hiểm.

Bỗng tôi chán nản, hy vọng tìm thấy nó dường như là không có. Tiếp tục tìm hay quay về với gia đình, những câu hỏi như vậy cứ liên tục xoáy vào tâm can tôi trong tích tắc. Những lúc như thế này, đúng là phần người thì ít, phần con thì nhiều lắm. 1 phần trong tôi cũng muốn quay lại, bởi 1 mình tôi làm sao có thể đối phó với cả bầy xác sống trước mặt? Nếu không cẩn thận có khi còn bỏ mạng, kết cục phải đón nhận 1 cái chết dã man! Nhưng cái câu nói của nó lại giằng xé tâm trí tôi: “Nếu bây giờ tôi trở về sẽ chỉ làm bản thân có lỗi thêm thôi. Hoặc tôi có thể quay lại sống với nỗi dằn vặt ngày hôm nay, hoặc tôi cũng có thể khiến bố mẹ, người yêu tôi tự hào!”.

Cho dù thế nào, nó cũng đã cứu mạng tôi, không thể bỏ mặc nó ở lại đây được..

– Bắt đầu thôi! – tôi nói qua bộ đàm

Tiếng còi xe không ngừng phát ra, vang vọng bốn phía, thu hút sự chú ý của chúng. Chẳng mấy chốc, bọn chúng điên đại lao đến!!

– Thế nào rồi?! – bố Ngọc hỏi

– Chưa thấy gì hết!

Xe vẫn lăn bánh với 1 vận tốc trung bình, tôi cố gắng căng mắt quan sát

– Nói cho tao biết mày ở đâu?? Việt...

Bộ đồ mở cấp cứu rất bắt ánh sáng, tôi cố gắng nhìn về chỗ phát nổ xem có gì nhạy cảm với đèn pin không. Bọn chúng đã áp sát lại gần.

– Tăng tốc đi! – tôi nói

Chiếc xe lao về phía trước 1 cách dữ dội, còi xe không ngừng phát ra những tiếng bíp bíp để thu hút bọn chúng. Đúng là lấy trứng rơi đá!!

– Cua đi!

Ngay lập tức ông đánh lái, suýt chút nữa tôi ngã bổ nhào theo lực quán tính!

Mọi thứ vẫn chỉ là 1 dấu hỏi chấm phía trước...

– Tập trung đi chàng trai!! Ta không nghĩ sẽ cầm cự lâu hơn được đâu!!

– Không xong rồi! Mày đang ở đâu đây?

Tôi tập trung về phía trước, lũ xác sống cứ ngày 1 đổ về bao vây chặt nhích 2 bên xe! Tôi cứ để mặc, tình hình nguy cấp quá!!

Chợt đập vào mắt tôi là 5, 6 con xác sống phía trước khoảng cách đồ lại 20m đang bao vây 1 đồng đồ nát. Bọn chúng có vẻ không quan tâm gì đến đây.

– Lẽ nào nó đang bị mắc kẹt?!

Tôi hoảng sợ, phải nhanh chóng hành động thôi!

– Tìm ra rồi!!! – tôi nói nhưng không biết chắc bao nhiêu phần trăm, chỉ đành cầu nguyện.

– Bắt đầu đi!!

– Nghe này mọi người, Việt có lẽ bị mắc kẹt trong đồng đồ nát phạm vi 20m về phía tay trái. Tôi sẽ đánh lạc hướng chúng, mọi người hãy quan sát vị trí của tôi!

– Cầu cho kế hoạch của cậu thành công! – anh phóng viên thúc dục

– 3..2..1..Hành động nào!!!

Lập tức ngài thủ trưởng đánh xe lùi lại cán nát lũ người chết đằng sau!

– Đã tiếp đất! – ông bác sĩ trả lời

– Tốt!! Đi nào!!

Chiếc xe lao như điên về phía trước. Lũ xác sống 2 bên không ngừng đuổi theo! Như vậy là bọn chúng đã không để ý tới 2 người họ từ nãy đã bám

dưới gầm xe!

– Giai đoạn 1 đã xong! Hãy giữ liên lạc! – tôi nói

– Giờ chỉ còn ta và cậu, hãy cùng hoàn thành tốt vai trò chim mồi nào!

– Tôi biết rồi!

– Dù kết quả có thể nào, ta cũng chỉ muốn cậu biết rằng, ta rất cảm ơn cậu vì đã bảo vệ con gái ta, nó là tất cả những gì ta có!

– Vâng! Xin ngài hãy hành động!

– Bám chắc nhé!

– Việt, cố gắng đợi tao! – tôi thầm cầu mong mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp

Chiếc xe ngày càng lao đi điên cuồng. Nó giống như 1 chiếc nam châm với tiếng còi không ngừng hút lấy lũ xác sống trên diện rộng! Chúng tôi phá hết mọi vật cản phía trước để đến 1 khoảng đất ven đường vừa đủ chỗ trống!

– Ngay bây giờ!!!! – tôi hét lên

Nhanh như cắt, ông quay vô lăng khiến cả chiếc xe cua thành hình vòng cung, đẩy lũ xác sống từ 2 phía về 1 phía tạo thành rào cản ngăn cách cho tôi. 1 số trong bọn chúng không chịu nổi lực va đập mạnh như bão táp bị hất đi 1 khoảng xa, chết không toàn thây! Còn lại cũng không tránh khỏi kết cục tệ hại, đập mặt vào thành xe khiến hộp sọ đập nát, vỡ vụn, não bộ bắn ra ngoài tanh tưởi!

Tôi ngay lập tức nhảy xuống bãi đất trống, con đau ngực nhói lên làm buốt óc do vụ tấn công bất ngờ của con xác sống lúc nãy khiến 2 chân loạng choạng hẳn đi, hơn nữa trên người lúc này còn đeo thêm 1 chiếc đai phát thanh!

Tạm thời không bị chú ý, tôi tức tốc chạy đến chỗ thằng Việt mắc kẹt và không ngừng liên lạc qua bộ đàm!!

– 2 người ở đâu???

– Gần lắm!! Chỉ đợi cậu thôi!

– Tốt rồi!!!

Khẩn trương tôi nhảy lên nóc capo xe, lao đến chỗ chúng bao vây, lần này nhìn rõ tám vài áo màu xanh, tôi cầu mong nó còn sống!!

Lập tức tôi thu hết can đảm, tự nhủ phải cứu được nó, lao ngay đến dụ 6 con xác sống về phía mình, vặn volume to hết cỡ 1 bản nhạc của đài phát thanh mini. Bọn chúng như cá mắc câu chạy 1 mạch về đây. Việc này có vẻ đơn giản nhưng sự gây chú ý đã quá rõ ràng, lũ người chết ở xung quanh đây cũng điên cuồng kéo đến quyết lấy mạng tôi!!

– Việc còn lại trông cậy vào 2 người!!

Quay sang phía xe màu, đúng như kế hoạch!! Ngay khi tôi dụ tất cả bọn chúng về phía mình cũng là lúc ngài thủ trưởng tắt máy, chiếc xe nằm án binh bất động chờ đợi thời cơ...

Tôi tức tốc chạy về chỗ mục tiêu đã đề ra!!! Chiếc xe chữa cháy của lính cứu hỏa!

– Sắp đến rồi!!!

Tôi cố gắng chạy không kịp thở mặc cho con đau hành hạ. Chẳng hiểu vì sao tôi lại gan dạ giữa rừng xác sống như thế, nhưng càng nhiều con đuổi theo tôi càng tốt, 2 người kia sẽ có nhiều thời gian hơn để cứu thằng Việt!

– Nhảy mau!!! – ngài thủ trưởng ra hiệu

Nhanh như cắt tôi bật lên hết cỡ, bám vào thành xe trèo lên! Lũ xác sống chỉ biết với tay lên hăm dọa!

Mọi chuyện đến giờ vẫn trong tầm kiểm soát..

– Cứu được bạn tôi chưa??? – tôi nhanh chóng hỏi

– Mãng bê tông quá nặng! Chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra cách gì!!!

– Chết tiệt! Hãy cố gắng lên!

Phía dưới mặt đất chúng bu đến đông như kiến làm tôi cực kỳ hoảng loạn, những cái đầu bần thủ, tối đen thay phiên nhau hù dọa, chỉ chút thôi tay chỉ chực chờ tôi sẩy chân là lao vào xâu xé!! 2 cẳng đùi tôi run run, đứng không vững phải khom người xuống để bám vào nóc xe.

Cảnh tượng thật kinh khủng!

– Mà đang làm gì thế hả Long?? – tôi tự hỏi bản thân

Tìm tôi đập mạnh hơn bao giờ hết!!

– Nhanh cứu nó đi!! Cứu nó mau!!! – tôi dục vội vã

– Bọn tôi đang cố hết sức!!!!

– Trời ơi!!! Khốn kiếp, khốn kiếp...

Tôi khẩn trương lao tới đập vào mặt 1 con đang có ý định trèo lên. Bọn chúng ngày càng đông và hung hãn, và cũng chính vì lý do đó, những con ở gần xe hơn bị đâm đập chồng chất lên nhau vô tình trở thành bàn đạp giúp chúng bò lên!!!

– Tôi không cầm cự được nữa!

– Đến lúc rồi đấy! Mở van ra đi! – thủ trưởng hét!!!

Tôi nhanh chóng dùng hết sức mở van chữa cháy theo hướng dẫn của bố Ngọc. Ngay lập tức, áp lực nước bắn ra với 1 vận tốc cực kỳ mạnh.

Tôi cảm vòi phun về phía tất cả những con lao đến! Chúng ngã rạp, đâm đầu vào nhau, mặt đất lênh láng mùi dầu, ướt tung. . .

– Được chưa??!!

– Chúng tôi cần giúp đỡ!!

– Để ta!! – vị cứu tinh xen vào

– Không được! – tôi ngắt quãng

– Nhanh lên đi mọi người!!

Tôi cố gắng giữ khoảng cách nhưng những con xác sống vẫn cứ cắm đầu vào dòng nước phun tới

– Hãy cố gắng tìm xem có kích dầu hay kích thủy lực quanh đó không?? – tôi liên lạc

– Làm sao mà tìm được giữa đồng đồ nát này!!

– Mọi người xin hãy tập trung vào những chiếc xe có gắn thêm 1 đôi lốp dự trữ! Trong trường hợp lốp hỏng trên đường đi, họ sẽ mang theo kích có khả năng nâng được 1 vật có khối lượng lớn hơn gấp nhiều nhờ nguyên tắc đối trọng!! Làm ơn. . .

Tôi đưa mắt về phía họ nhưng trời quá tối, chẳng thể quan sát được gì!!!!

– Kia rồi!! – anh phóng viên reo lên qua bộ đàm

Tôi thấy phấn chấn hơn hẳn, căng mắt dõi theo

– Nhờ mọi người!

Tôi vẫn không ngừng phun vòi rồng vào lũ người chết nhưng chẳng thấm là bao! Xăng dầu rồi nước cứ thế chảy lênh láng hết cả bãi lộn xộn!

– Có tiến triển không??? – ngài thủ trưởng hỏi tôi

– Sắp được rồi!

– Chúng tôi xin lỗi. . .

Giọng ông bác sĩ đượm buồn xen vào qua bộ đàm, tôi linh tính chuyện chẳng lành

– Sao rồi! – tôi tức tốc hỏi lại

– Tim cậu ấy đã ngưng đập!!!

– Không thể nào!!!

Tôi sững sờ mồm há hốc, đầu óc không khỏi choáng váng. Và càng sợ hãi hơn, thùng chứa đã hết nước!!

– Khốn kiếp!!!

Tôi ném vôi phun vào mặt bọn chúng 1 cách giận dữ. Không có gì ngăn cản nữa, chúng được dịp phản công, con sau chuẩn bị đỡ con trước trèo lên!

– Bác sĩ, xin hãy tìm cách cứu bạn tôi!!!

– Tôi có thể!! Nhưng...tôi không biết có bao nhiêu phần trăm thành công, tôi cần sự đồng ý của cậu.

– Tôi đồng ý!! Xin ông hãy làm ngay cho...

– Được rồi!!

Tôi không ngừng đập bay lũ xác sống đang trèo lên, nhưng không thể cầm cự mãi!

– Bây giờ!!! – tôi nói với ngài thủ trưởng

Ngay tức khắc, động cơ xe màu nổ vang, đèn pha sáng trưng chĩa về tôi. Chiếc xe di chuyển nhanh dần, đánh bay tất cả!!

Lũ người chết bất ngờ bị cán tan xương nát thịt nhưng vẫn điên cuồng lao đến giáp lá cà với cả chiếc xe. Tôi đợi 1 khoảng cách khá gần rồi lập tức nhảy sang!

– Thoát rồi!

Tạm thời không bị vây hãm, tôi vội vã hỏi tình hình thằng Việt

– Sao rồi!

– Khụ..khụ...

2 mắt tôi giãn ra ngay lập tức! Tôi khá sững sờ chưa dám tin vào những gì mình nghe được!

– Việt! On trời! Mày có sao không??

– Cậu ta còn yếu lắm! Đến đón chúng tôi ngay đi!!

Tôi khẩn trương giục bỏ Ngọc, cả xe phi như bay tránh khỏi lũ xác sống.

Gần đến nơi, tôi thấy nó được diu đi 1 cách nặng nề. Gấp rút tôi chui xuống mở cửa khoang sau

– Lên!!!

Tôi đỡ nó trèo lên, 2 người còn lại cũng gấp rút nhảy vào.

– Đi được rồi!!! – tôi ra hiệu

Vị cứu tinh phóng hết tốc lực cố gắng thoát ra khỏi đây...

– Mày không sao chứ??

–

Tôi im lặng để nó nghỉ ngơi

– Cũng may bị lấp nên trên người cậu ta không có 1 vết cắn nào! – ông bác sĩ mở lời

– Thật tốt quá!

– Giờ chúng ta ra khỏi đây thôi! – anh phóng viên xen vào

– Nhưng còn đoạn video cảnh báo thì sao?

– Không phải lúc cho chuyện đó! Mọi người tự biết phải đối mặt với thứ gì!

Anh khoanh tay gác xuống như muốn nghỉ ngơi. Tôi không tiện hỏi gì thêm

– Mấy giờ rồi.. – Việt quay sang hỏi tôi

– Tao không biết nữa!

– Lúc xảy ra vụ nổ...tao..trốn sau đồng..đổ nát..ai dè lại bị mắc kẹt...Tao có nghe thấy...tiếng còi..nhưng không thể...làm gì, tao đã nghĩ mình sẽ...chết...

– Không sao! Cũng may là tìm thấy mày, thật sự nguy hiểm muốn chết.

– Cảm ơn...

– Ruỳnh!!!

Chiếc xe đột nhiên dừng lại làm tất cả bất ngờ!!!

– Xảy ra chuyện gì thế này?! – thủ trưởng hỏi

Tôi nhanh chóng trèo lên nóc mở cửa, quan sát ra bên ngoài!!

– Khốn kiếp! Bọn mày vẫn dai như đĩa!!!

Lũ người chết không chịu buông tha cứ vây lấy đoàn xe, quần áo rách rưới, ướt nhẹp trông đến tội! Tôi có thể thấy 1 phụ nữ bị biến đổi không mảnh vai che thân qua ánh đèn pha..

– Có lẽ cháy động cơ rồi!! – bố Ngọc nói vọng lên

– Hết cách! Chẳng lẽ chúng tôi không thể thoát khỏi đây được sao?!

Tôi miễn cưỡng trèo xuống, tiếng đập bên ngoài mỗi lúc 1 mạnh, ai nấy đều chán nản, tuyệt vọng!

Tôi ngồi bần thần, có lẽ nên chấp nhận số phận. Chẳng thể trách chiếc xe, nó đã quá anh dũng rồi. 4 người thở dài, chuẩn bị tâm lý trong nỗi sợ hãi cùng cực

– Bố, mẹ, anh chị, Chi ơi! Xin lỗi tất cả....

Tôi nói thầm trong lòng và ngược nhìn mọi thứ 1 lần cuối cùng..

Bỗng! Ông bác sĩ đứng dậy

– Tôi có 1 cách!

– Cách gì vậy?!!!

– Cứ để tôi lên nóc xe rồi nói!!!

Tôi và anh phóng viên thay nhau đỡ ông trèo lên!

– Ông nói mau đi!! – tôi dục

– Việc của bác sĩ là cứu người phải không?! – ông nói vọng xuống

– Phải!

– Tạm biệt...

Chúng tôi chưa kịp hiểu ý ông thì ngay lập tức ông đã nhảy xuống làm tất cả kinh hãi!

Ngài thủ trưởng cùng tôi gấp rút trèo lên. Ông vừa la hét dưới đường vừa cố gắng chạy 1 cách kiên cường bất khuất..

Những giọt nước mắt tự nhiên lăn dài trên má tôi, tôi không sao cảm lòng được. Sự hy sinh này quá đổi lớn lao và nặng nề với tất cả! Ngài thủ trưởng chỉ đứng nhìn và cúi mặt xuống..

Tôi chợt nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô chạy, và không ngạc nhiên khi ông bác sĩ là người cầm lái. Xe đánh qua đây tông thẳng vào lũ xác sống nhằm giảm thiểu quân số nhưng vô ích, lớp này ngã xuống thì lớp khác phía sau lại nhao lên...

– Hãy thoát ra khỏi đây!!!

Chúng tôi nghe thấy ông hét lên, rồi xe phóng thẳng không kiểm soát. Chúng tôi không biết ông định làm gì cho đến khi thấy 1 trạm biến áp với đầy đủ dây cáp điện chằng chịt trên đầu!!

-Không lẽ nào?!

Vừa dứt lời, xe tông mạnh, vụ va chạm khiến trạm mắt thẳng bằng đổ xuống chiếc xe, nắp capo bẹp dí!

Cả 2 dừng như trời trồng, bất lực, không có cách nào để biết tình hình ông bác sĩ. Rồi bất ngờ dây điện đứt ra tóe lửa, rơi xuống khắp nơi.

Lũ xác sống xung quanh chúng tôi, tất cả đều bị giật điện bởi mặt đường ướt át!! Tôi nhìn từng con, từng con 1 lên con co giật rồi đổ gục xuống đất, cháy xém da thịt.

Tiếng rít của vô số lũ người chết vang lên như khúc cầu hồn mang âm hưởng kinh dị, xoáy vào da thịt khiến tóc gáy tôi chỉ còn nước dựng hết lên! Giai điệu rồi cùng bé dần và dừng hẳn, mỗi nguy hiểm giờ đã không còn nhưng tất cả đó phải đổi bằng tính mạng của 1 vị lương y.

1 cái giá chưa chất!

Từng làn khói trắng bốc lên do da thịt, quần áo đã cháy đen mang theo mùi khó ngửi khiến cả 2 không chịu nổi lập tức chui xuống.

– Đi nào!

Bố Ngọc đập toang cửa đỡ cô, trước mặt mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ có ngồn ngạn xác chết dưới chân phủ kín cả con đường tối hiu hắt.

Tôi đỡ Việt cùng anh phóng viên vội vã chạy băng qua xác người bám theo ngài thủ trưởng đến 1 chiếc xe của CSGT.

Ông phá cửa kính, mở khóa rồi thúc dục mọi người ngồi vào

– Nhanh nào, nhanh nào!

Ông cắt dây động cơ, đầu chúng vào nhau phát lên từng tiếng xoẹt xoẹt rồi tiếp đến là tiếng nổ máy

– Tốt rồi!

Không chậm trễ, tất cả nhanh chóng thoát khỏi ổ dịch!!!!

Bây giờ đã là 9 giờ hơn, càng vào gần trung tâm thành phố Hà Nội. Các ngã đường đã chật ních, hỗn loạn, tiếng người hò hét ầm ĩ. Cảnh cướp bóc chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ được chứng kiến nay nhan nhản ra trước mắt! Những siêu thị lớn như Vinmart, Océannmart đông nghẹt người ra vào hối hả. Từng chiếc xe đẩy hàng vút ngồn ngạn dưới lòng đường.

Chúng tôi không tài nào di chuyển được nữa...

– Tạm biệt!

Tôi và Việt nhanh chóng bước ra khỏi xe. Anh phóng viên vội vã chạy khuất sau con ngõ nhỏ

– Các cậu hãy nhanh chóng trở về gia đình và rời khỏi đây!

– Chúng tôi biết rồi!

– Cảm. ơn 2 cậu – Ngọc nói

– 2 người cũng nên hết sức cẩn thận!!! – Việt cố gắng mở lời

Tiếng động cơ xe quay đầu rồi phóng thẳng mất hút

– Mày tính sao?? – tôi hỏi Việt

– Tao phải về kiểm Thu!! Không biết sẽ còn gặp lại mày không! Cẩn thận nhé

Nó vỗ vai tôi nói câu tạm biệt rồi khẩn trương lẫn vào đám đông. Vậy là xã hội chủ nghĩa sụp đổ, tôi vội vã chạy 1 mạch về nhà trên con phố Khâm Thiên!

Bước chân đến nơi, nhà cửa tối om, mọi người đi đâu hết cả rồi?!

– Bố ơi!! Mẹ ơì?!! – tôi hét lên lo lắng

Đột nhiên cánh cửa mở ra, mẹ tôi hoảng hốt đỡ tôi vào nhà.

– Bóp!!!

1 cú đấm giáng vào mặt tôi làm tôi không kịp trở mình, đầu óc choáng váng

– Thằng khốn!! Mày có biết cả nhà lo cho mày lắm không?!! – anh tôi tức giận mắng

– Hòa!! Không được làm thế! – bố tôi can ngăn

Tôi nằm gục xuống sàn nhà, máu mồm chảy ra, 1 phần vì quá mệt.

– Con đã đi đâu? Tại sao tắt máy? Mọi người đã cố gắng liên lạc với con...

Chị Vân cố gắng đỡ tôi dậy và cho tôi uống chút nước

– Bộ quần áo này là sao??

– Con đã..ở đó..

– Ở đâu??

– Tháp Keangnam!!

Mọi người vô cùng sửng sốt!!

– Không có thời gian để giải thích đâu. Điều quan trọng là mọi người hãy thu xếp đồ đạc rời khỏi đây! Lũ virus này lây lan chỉ bởi 1 vết thương hở?!

Mọi người vẻ mặt vẫn khó hiểu, tôi cố gắng giải thích mọi chuyện 1 cách vắn tắt nhất. Xong xuôi, ai nấy đều không khỏi bất ngờ

– Anh cho em mượn điện thoại!

– Đây em!!

Tôi bấm số gọi Chi cảnh báo, cầu mong em nghe được.

– Alo!

– Chi à! Anh đây!!

– Tút..tút

Sóng điện thoại chập chờn lên xuống, tôi cố gắng liên lạc với em nhưng không thể

– Khốn kiếp!!!

Tôi vội vã chạy vào nhà vệ sinh tắm qua loa, rồi thu xếp mọi thứ cùng mọi người nhanh chóng rời khỏi nhà. Mọi việc vẫn khiến những người thân trong gia đình không thể nào bắt kịp, phải rời khỏi đây vì 1 cái dịch bệnh nguy hiểm cũng làm chính tôi choáng váng.

3 giờ đêm, chúng tôi may mắn cùng lên xe bus với đoàn dân tị nạn trên đường Tôn Đức Thắng. Già trẻ gái trai đủ thành phần, thành phố buổi đêm lúc này cực kì hỗn loạn, mọi thứ không còn tin được vào mắt. Tôi vẫn cố liên lạc cho Chi nhưng không lần nào em bắt máy, chỉ mong em vẫn ổn!

– Anh xin lỗi nhé...

– Không sao đâu anh! Chị Vân thì sao?!

– Khi chuyện xảy ra, chị Vân ngay lập tức bảo anh trai đưa bố mẹ đến chỗ an toàn. Có lẽ chúng ta sẽ gặp họ trên đường đi.

Tôi thoáng thấy sự lo lắng trên gương mặt chị, nhưng chẳng biết làm gì. Chiếc balo The North Face vẫn nằm gọn trong lòng tôi...

Cả xe đến Nghi Tàm thì không thể đi tiếp! Đoàn người gấp rút xuống di chuyển về phía Cầu Chương Dương!!! Trên đường tôi thấy 1 vài vũng máu loang lổ, mọi người tất thấy đều sợ hãi.

– Cả nhà cẩn thận! Có lẽ lũ xác sống đang ở gần đây. Mọi người di chuyển nhanh hơn đi!!

Tôi vớ đại cái chổi quét rác dưới đường phòng thân, anh tôi nhanh chóng cướp lấy và di chuyển lên đầu

– Em làm tốt rồi! Giờ đến lượt anh...

Tôi nhìn anh 1 hồi, thật sự lúc này có anh tôi thấy vững tâm hơn nhiều. Chúng tôi cố gắng len lỏi qua đám đông chật ních 1 cách đáng sợ!

Đặt những bước chân đầu tiên lên cầu, tiếng ồn ào ầm ỹ đình tại như ốc, cảnh chen lấn xô đẩy không sao tả xiết. Họ như những con thú bất chấp xung quanh, ai cũng cố gắng nhanh chân chạy giữ mạng, sẵn sàng dẫm đạp lên những người không may ngã xuống!! Chúng tôi chỉ biết bám sát nhau đi từng

bước thật chậm

– Aaaaaaaa!

1 tiếng kêu thất thanh phía sau, mọi người đồng loạt quay lại.

– Có người bị cắn!!! Chạy mau lên!!!

Đám đông hoảng loạn sợ hãi, nhón nháo. Cả gia đình tôi cố gắng tăng tốc nhưng không thể, mọi người tháo chạy như vũ bão!

– Vút!!!!!!

Tiếng xé gió lao tới, nhìn lên trời tôi hoảng hốt nhận ra 1 chiếc tên lửa bay đến đây!

– Quay lại!! – tôi hét lên

1 chùm sáng đỏ chói mắt đâm vào thành cầu, rồi bẻ mặt dưới chân ngay lập tức rung chuyển!

– Aaaaaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mất mát – hồi 5: *nhật ký*

– Khụ..khụ..khụ..

2 con mắt tôi từ từ mở ra 1 cách khó nhọc rồi ngay lập tức nheo mắt lại bởi phản xạ tự nhiên. Cả người không thể cử động nổi.

– Khụ..khụ..

Nền trời trong xanh bao la trên đầu khiến tôi chột mắt đi thị giác. Từng trảng ho cứ mỗi lúc lại vang lên đều đặn kèm theo đám bụi bay thốc lên. Tôi cứ nằm, nheo mắt và nhìn lên 1 cách không xác định, cảnh vật không có gì hơn ngoài 1 màu trắng xóa.

Phải mất 1 lúc, sự định hình về không gian và cảnh vật mới dần quay trở lại, tôi có thể nhìn rõ ràng hơn nhưng vẫn còn nhức mỏi. Những đám mây trắng nằm trên bầu trời nhẹ nhàng lướt, từng mảng xô vào nhau trôi đi bằng phẳng không chút vội vã, thỉnh thoảng có vài chú chim bay qua nhấn nhá cho khung cảnh thêm về yên bình.

Giờ cũng là lúc cả cơ thể tôi bắt đầu thức dậy, và bộ phận đầu tiên chịu sự quản lý của não bộ chính là chiếc cổ. Vô thức tôi quay đi nhìn về bên trái.

Tôi hoảng hốt khi thấy những thanh cốt thép trong bê tông trên cầu lộ ra lia chĩa, cong vẹo. Đột nhiên, 1 thanh giằng cố định trên cầu rồi bùm xuống kèm theo tiếng lách cách của bu lông vang vọng!!!!

1 con đau như dòng điện bất ngờ chạy xẹt qua làm tôi buốt óc!!!

– Đúng..rồi.. – tôi nói trong tiếng thờ yếu ớt

– Không, không!!! – tôi kêu lên 1 cách bất lực

Bố ơi, mẹ ơi, anh chị ơi, mọi người ở đâu?! Tôi vừa nghĩ vừa cố gắng vùng vẫy thân thể buộc chúng phải phục tùng mệnh lệnh. Tiếng thờ gấp gáp tăng dần và bụi bay đầy mặt không sao chịu nổi.

Phải khó khăn lắm tôi mới có thể nâng đầu lên. Khung cảnh xung quanh đập vào mắt khiến tôi kinh hoàng!

Tôi không phải là người duy nhất. Có rất nhiều người đang nằm ở đây, trên những đồng đồ nát giống tôi hoặc thậm chí bị vùi sâu bên trong, rất nhiều người chết đã không còn nguyên vẹn hình hài, 2 bờ môi tôi run run không tài nào điều khiển được, không chỉ những người trên cầu bị tai nạn chết thảm, mà nhà cửa chung quanh cũng phải chịu kết cục nặng nề, chỉ còn thanh vôi kèo đổ xiên vẹo gác lên tường gạch.

Đưa mắt nhìn xuống dưới, từng con sóng đập vào đá cuốn theo máu loang lổ trôi đi trên con sông Hồng!

Chột ký ức ủa về trong đầu tôi 1 cách không kiểm soát!!

Tôi cùng gia đình rời khỏi Hà Nội vì 1 con dịch bệnh mất kiểm soát khiến con người như lũ đại!! Đúng rồi, chúng tôi trốn chạy trên cầu Chương Dương

và điều cuối cùng tôi nhớ là 1 tiếng vút xé gió, không! 1 quả tên lửa bay đến đây!!! Những ký ức này cứ đổ về liên tiếp như dòng thác, tôi cần thoát ra khỏi đây tìm kiếm gia đình mình, hy vọng mọi người đều sống sót.

Tôi cố gắng hết sức ngồi dậy, đôi tay phải bị đè lấp bởi 1 mảng vữa. Xung quanh vẫn im lặng như tờ.

– Chẳng lẽ không còn người nào sống sót sao?!

Tôi phui bụi dính đầy trên người, dùng mọi sức tàn nhấc mảng vữa kéo tay ra khỏi rồi bò xuống sát mép sông, soi mình.

Cả đầu bụi bám trắng xóa với những vết xước trên má và trán, nhưng thật lạ là chúng đã khô lại, đóng vảy, không phải vết thương mới! Điều này làm tôi hoảng hốt.

– Mình đã nằm ở đây bao lâu rồi?

Tôi tự hỏi rồi nhanh chóng lau mặt.

– Bịch..

Tôi ngã vật xuống khi lần đầu đứng dậy, cả cơ thể vẫn chưa quen với việc giữ thăng bằng, có lẽ tôi đã ngất ở đây được 1 khoảng thời gian rồi. Những gì đang xảy ra khiến tôi lo lắng, tự hỏi về thời gian và ngày tháng chính xác.

Tôi cố gắng bò lên, bám vào từng mảng bê tông và gạch, thều thào cất tiếng gọi.

– Bố ơi, mẹ ơi, anh chị ơi.

Chẳng ai trả lời tôi cả!! Chỉ có những người chết nằm xung quanh đây hiện lên trước mắt!

Tôi khóc nức lên như đứa trẻ con dù rất mệt. Tôi cứ tiếp tục tìm kiếm mọi người trong đồng đồ nát ngay dưới dầm cầu đã sập, hy vọng sẽ thấy ai đó trong gia đình.

Những con sóng không ngừng đập vào bãi đá làm khung cảnh càng trở nên cô liêu.

Tôi không biết thời gian đã trôi đi bao lâu, chỉ biết khi ngược cổ nhìn lên bầu trời đã chuyển sang màu tối thăm thẳm.

Tôi gục xuống, mặc cho những vết thương trên tay lại nứt ra.

– Mọi người ơi, sao không thấy ai?? Trả lời con đi mà..hu..hu

Có gì đó như đang bóp chặt lấy lồng ngực, tôi nức không thành tiếng, nước mắt vẫn cứ chảy ra, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tôi trở thành người mất đi cả gia đình vì sự kiện chết tiệt.

1 cú sốc lớn quá, tôi nằm lăn ra không sao chịu nổi, nỗi đau liên tục xoáy vào tim gan. Đôi bàn tay cứ đập liên hồi vào đồng gạch mang theo sự uất ức, tức giận, tôi không cảm thấy 1 cảm giác đau đớn nào hết, tất cả ý chí lúc này chỉ muốn chúng vỡ nát đi.

Bỗng, đôi mắt đóng lại vì quá mệt mỏi.

Mở mắt ra, chẳng có gì thay đổi, tiếng sóng cứ đập từng hồi và bầu trời vẫn xanh trong như vậy. Tôi chỉ mong đây là giấc mơ, cứ nhắm mắt lại rồi mở ra hy vọng thoát khỏi sự thật chua chát này! Tôi cứ cố phủ định nhưng càng phủ định, lại càng cảm thấy tâm hồn bị giằng xé bởi nỗi đau mất đi gia đình bấy nhiêu, nó khó thở, đè nén và không sao chịu đựng nổi.

Sự sống và cái chết thật mong manh trong gang tấc.

Tiếng ọc ọc phát ra từ dạ dày kèm theo triệu chứng hoa mắt, chóng mặt, cả người tôi lúc này cực kỳ yếu, cuống họng khô không khóc, tôi cố gắng bò lê lết đến chỗ tìm lại chiếc balo.

– Đây rồi..

Cũng may nó vẫn còn đây!! Tôi kéo phéc mớ tuya xuống, quần áo lộn xộn và ít đồ ăn thức uống vẫn còn đó! Tôi vội vã mở chai nước tu ừng ực, rồi tiếp đến là gói bánh ăn 1 cách nhồm nhoàm, chưa bao giờ tôi đói đến vậy, nhưng khi quét ánh mắt về phía 1 con người đã chết đập đầu không xa chỗ ngồi. Bất chợt tôi ới hét ra ngoài không còn động lại gì cả!

1 cảnh tượng hết sức dã man!

Tôi lại trực muốn khóc nhưng lần này không còn nước mắt. Nỗi đau gia đình thật sự khó thở quá nhưng tôi lại bất lực chẳng thể tìm thấy ai, tôi giận dữ ném phăng chai nước xuống sông, rồi tuyệt vọng gục mặt xuống đất bất thần.

Được một lúc, 1 mùi khó ngửi bốc lên, tôi chợt nhận ra những xác người nơi đây đang vào giai đoạn phân hủy.

Chẳng thể ở đây mãi được!!

Tôi đành đứng dậy trong 1 sự chán nản đến cùng cực, cởi chiếc áo cũ kỹ, rách rưới và bám đầy bụi bẩn cùng chiếc quần đã chẳng còn nguyên vẹn lợi xuống sông vệ sinh thân thể. Sau đó, lấy tạm bộ quần áo trong balo mặc vào, đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen ai đó bỏ lại, nhanh chóng nhặt nhạnh những gì còn lại của người đã khuất dù biết rằng hành động này là thất đức nhưng sự thật chẳng còn cách nào khác, chỉ đành cầu nguyện cho họ sớm được siêu thoát, bao gồm cả gia đình tôi.

Mùi tử thi càng lúc càng nặng nề, tôi cúi mặt bịt mũi rồi khỏi mang theo trong lòng 1 nỗi đau không thể nào lành.

– Tạm biệt gia đình của con.. – tôi nói trong từng tiếng nấc trải dài

Từng bước chân nỗ lực đi về phía trước, mọi góc phố, cung đường bây giờ im ắng, vắng vẻ và có 1 chút gì đó cô quạnh quá. Tôi vừa đi vừa xét nét mọi thứ xung quanh đồng thời lấy miếng vải trong balo băng bó đôi tay chảy máu, những chiếc xe máy ngã rạp bên vệ đường bừa bộn, vật dụng sinh hoạt rơi vãi khắp mọi nơi, nhà cửa đóng im lìm, mọi thứ bây giờ mang lại 1 cảm giác như thời loạn lạc nhưng có phần kinh dị hơn nhiều.

Vác balo nặng trĩu trên đôi vai, những giọt mồ hôi đổ xuống khiến 2 vai áo tôi thấm ướt, chẳng biết mình đang đi đâu. Tôi cảm thấy bản thân vô định với cuộc sống này, nhà không thể về, người thân thì đã mất. Liệu tôi còn tiếp tục sống trên cõi đời này làm gì?

Bỗng!!! Trước mắt tôi là 1 nam 1 nữ đang cắn xé xác của 1 đứa bé!

Lũ người chết hẳn vẫn còn xuất hiện thêm xung quanh đây!! Nhìn cách chúng cắn nát đôi tay bé bỏng kia làm tôi không kìm được sự sợ hãi, 2 chân luống cuống ngã chúi húi về phía sau!

Ôn trời! Bọn chúng vẫn không để ý gì đến phía này. Tôi vội vã lùi về sau nhòm dậy chạy mất dạng khỏi đây.

Nói là chạy nhưng đúng hơn là 1 dáng vẻ lê lét trong vội vã, vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn xem bọn chúng có đuổi theo không, 2 chân lại bắt đầu đau nhức. Tôi cứ đi mà không biết đi đâu, chỉ mong chạy khỏi lũ người chết càng xa càng tốt.

Chợt thấy cửa hàng Vinmart mở toang, tôi liền ghé vào nấp khỏi bọn xác sống, trong này hàng hóa trống trơn nếu không thì những gì còn lại cũng chẳng nhiều. Những gói bánh nhỏ lẻ nằm vương vãi, vài ba đồ dùng lật vật, từng giá hàng trống trơn nằm phủ bụi.

Bên cạnh quầy thu ngân, tiền bạc vứt bừa bãi, nhả nhúm.

– Có ai ở đây không?? – tôi nói

Sau khi kiểm tra kỹ càng bên trong tôi mới hoàn hồn, vội vã lấy hết những gì dùng được và nhanh chóng biến khỏi đây.

– Bộp!

Chân tôi vấp phải thứ gì đó, hình quyển là 1 quyển nhật ký, tiêu đề bên ngoài có ghi dòng chữ “Story of my life” cách điệu rất bắt mắt kèm theo nhiều emotion đáng yêu. Vô thức tôi cúi xuống cầm lên, hình như gáy đã bong tróc do dẫm phải quá nhiều, chắc của cô bé nào đã bỏ quên lại đây, tôi thoắt bay bốt bụi, giờ qua vài trang đầu thì bị ẩn tượng bởi nét chữ xinh xắn, đẹp đẽ nhưng không có thời gian đọc bèn nhét vô balo rồi quay ra.

Vừa rảo bước chân đi được 2m, tôi nghe tiếng bước chân dồn dập lại gần phía sau lưng! Cảm giác bất an trào dâng mạnh mẽ, tôi xoay lưng lại nhìn.

4 con xác sống xuất hiện từ trong Ô Quan Trưởng chạy ra!!

Lần này thì tôi co cẳng chạy thật nhanh, bọn chúng dữ tợn đuổi theo

– Có ai không! Cứu... Cứu với....

Tôi hét gọi sự giúp đỡ, tiếng gào rít mỗi lúc một to hơn, tôi vội vàng chạy cắt vào con ngõ nhỏ, bên trong này chật hẹp bừa bãi, tôi nén cơn đau buốt băng qua các vật cản. Phía sau bọn chúng điên loạn vô đến, nước miếng bắn tung ra ngoài.

– Aaaa.....

Chân tôi loạn xạ, cảm giác đau nhức buốt lên tận não. Tôi cố gắng đảo mắt nhìn xem nhà nào có thể trốn vào lúc này!!

– Khốn thật!

Nhà nào cũng cửa khóa im ắng, không gian lại càng chật hẹp khi chạy sâu vào trong, cảm giác đau mỗi lúc 1 dữ dội tưởng như bóp chết dây thần kinh.

– Á! – tôi hét lên

Bây giờ lại càng hãi hùng khi phía trước có đến 2 con thấy động chạy lại!

Đột nhiên nhìn lên trên ban công 1 căn nhà 2 tầng, trước cửa nhà khóa kín là chiếc xe SH màu trắng để lại. Tôi ngay lập tức trèo lên yên xe nhảy lên bám lấy cột trụ ban công.

– Đau quá!!

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra chỉ trong tích tắc, 2 bà vai mết mỏi rã rời, tôi cố gắng bám, tay quờ quạng rồi nhấc chân lên khấn trương bò vào nằm thờ đây khó nhọc. Nhìn xuống bọn chúng chỉ còn cách với tay cùng về mặt cực kì máu lạnh, cả người xộc xệch, rũ rượi, chúng tiến đến đập cửa cuốn ruynh ruynh, phá phách nhưng không tìm được cách vào trong.

Dù sao cũng giữ được mạng sống, tôi nằm thờ 1 lúc mặc kệ chúng ở phía dưới, đưa đôi mắt nhìn quanh tôi nhận ra chiếc mái trên đầu với kiến trúc kiểu Thái quen thuộc cùng từng đường nét trạm khắc tinh xảo, nó khiến tôi nhớ về căn nhà quen thuộc, nhớ về mọi người.

Tôi quá chán nản, nhanh chóng ngồi dậy đi vào trong nhằm trốn tránh nỗi đau. Đường như khi con người ta gặp những biến cố xảy ra trong cuộc đời, 1 sự tác động nhỏ nhất cũng có thể khiến vết thương rỉ máu trở lại.

Bên trong căn phòng, trước mặt là chiếc giường ngủ và ảnh cưới của 1 đôi vợ chồng trẻ treo bên trên, vậy quanh bàn làm việc là những con thú nhỏ xinh được làm theo phong cách handmade, mọi thứ vẫn gọn gàng ngăn nắp chỉ trừ 1 vài đồ dùng trang điểm để trên giá sách.

Tôi quăng balo ra 1 góc, đi xuống cầu thang, bên dưới có thể nói nội thất theo cảm quan của tôi được bố trí 1 cách hài hòa, tiện nghi và sang trọng. Nhận thấy không có ai, tôi nhanh chóng lấy bộ sofa, bàn ghế ra chặn cửa đề phòng, xong xuôi đi vào nhà bếp mở tủ lạnh. Vẫn còn vài mớ rau, nhưng chỉ khác rằng chúng đã héo úa, mớ meo, 1 vài đồ dùng có thể ăn được cùng 2 3 chai nước khoáng Lavie đã mở nắp...

1 đôi vợ chồng trẻ, 1 căn nhà đẹp để ám cúng, chắc hẳn là niềm mơ ước của bao nhiêu người, tiếc thay mọi chuyện đã xảy ra rồi.

– Lũ chết tiệt! – tôi đập phăng cánh cửa tủ lạnh

Bước lên tầng 2, tôi thả mình lên giường, 1 cảm giác ức chế bắt đầu len lỏi, tôi cố gắng che lấp bằng cách nghĩ ngợi về mọi chuyện trước khi xảy ra cho đến lúc mờ mắt cảnh vật đã lại tối đen.

– Lại ngủ quên mất rồi!!!

Người cũng đỡ mệt, nhưng vẫn còn choáng, tôi ngồi dậy vợ chiếc đèn trong balo đi ra ban công và soi ra ngoài, không có con nào, chỉ còn sự im lặng và bóng tối như muốn nuốt chửng.

Không còn ai sao??

1 cảm giác cô đơn, sợ hãi trào dâng trong tôi, ở trong nhà của 2 người xa lạ, xung quanh không có lấy 1 ánh sáng, bên dưới là những con người đã biến đổi suốt ngày rình rập, chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ phải đối mặt với tất cả những sự việc khủng khiếp 1 mình như thế này. Tôi nhớ mọi người, nhớ gia đình, nhớ bạn bè, nhớ Chi, nỗi nhớ nhưng hiện lên 1 cách da diết mãnh liệt làm tôi trào nước mắt, 1 tay phải ôm ngực, 1 tay cần bám vào lan can để không gục xuống. Tôi ước, thật sự ước chiếc máy bay đó chưa bao giờ đến và con dịch bệnh này chưa từng xảy ra, nếu như vậy, có phải rằng bây giờ tôi sẽ được ăn bữa cơm cùng với gia đình, sẽ không đòi hỏi những món mình thích, những thứ mình cần.. khuôn mặt của 4 người không lúc nào hiện lên rõ nét trong trí óc của tôi như bây giờ...

Tôi lại tự dần vật bản thân về những gì trước kia đã làm không tốt, để đến bây giờ hối hận muốn sửa chữa cũng chẳng còn cơ hội.

– Cốp...cốp..cốp..

1 tiếng động không biết từ đâu ra cứ vang vọng theo từng hồi, ngân vang. Bỗng chốc trong lòng tôi run sợ, tim đập loạn nhịp, vội vã rời khỏi ban công đi vào trong khép cửa, lùi thúi vác balo xuống nhà bếp.

Lại là cuốn nhật ký trước mắt, tôi lòi ra vút sang 1 bên bàn, dụng cụ sinh hoạt cũng lấy nốt, vài chai nước, đồ ăn để lên. Tôi bóp trán suy nghĩ liệu có thể cầm cự được bao lâu với đồng đồ ăn này nhưng rồi những tư tưởng đó cũng nhanh chóng bị đánh bại bởi cảm giác đói bụng.

Tôi lấy tạm 1 gói bánh Cosy, bật bếp gas cho ngọn lửa xua tan đi màn đêm u tối. Ngồi xuống ghế, tôi thờ dài, nhìn mông lung trong không gian heo hắt, rồi lại tìm đến ngọn lửa xanh trước mặt, bóng chúng in về phía sau nhảy múa, điệu múa chẳng thể vui tươi nhộn nhịp mà ẩn sau đó là 1 sự ma quái, đập dình, ghê sợ khó gọi thành tên.

Tôi cắn miếng bánh mà sao khó nuốt, tuy rằng bụng đói mà lại chẳng muốn ăn, tôi xoay tròn chiếc đèn pin trên mặt bàn như 1 thói quen chán ngắt. Bỗng nó trượt khỏi tay lăn mạnh về cuốn nhật ký khiến cả 2 rơi xuống.

Tôi liền đứng dậy đi ra nhặt, 1 xấp giấy từ trong cuốn nhật ký rơi ra.

Trước ánh đèn pin leo lét rơi vào, thì ra không phải giấy như tôi đã tưởng. Chúng là những tấm hình của 1 người con gái đáng yêu, môi đỏ má trắng hồng hào, trên gương mặt hội tụ những tiêu chuẩn của nét đẹp thời đại với mái tóc dài mượt ngang vai, đôi mắt to lay lay có sức mạnh thu hút mọi ánh nhìn, trên cổ em đeo 1 chiếc vòng ren bằng vải đen ôm sát càng làm tăng thêm độ dễ thương. Bên cạnh, là 1 chàng trai cũng điển trai không kém, 2 người cười rạng rỡ, vài bức hình sau đó là những nụ hôn ấm áp, tình cảm giành cho nhau.

– Họ là người yêu của nhau – tôi nghĩ vậy

Tôi ngậm chiếc đèn pin vào miệng, lặng lẽ xem từng tấm hình rơi ra. Có rất nhiều bạn bè của em đang ăn trong cửa hàng Lotteria, chắc hẳn là ngày lễ hay

kỉ niệm nào đó, không khí rất vui tươi. Mọi người nô đùa, nghịch ngợm 1 cách thoải mái không chút âu lo bên chiếc bàn ăn. Bức tiếp theo, nhân vật chính trong bức ảnh vẫn là em, trên tay nâng niu chiếc bánh gato để 1 bạn cầm những cây nến đang cháy đỏ đẹp lung linh và nhiều màu sắc, em diện 1 bộ váy hồng để lộ đôi vai trần gợi cảm. Ánh đèn mờ ảo vây kín xung quanh, chiếc micro đặt trên bàn và đặc biệt, là màn hình TV với dòng lời của 1 bài hát tiếng anh đang chạy cho tôi biết tất cả đang ở trong 1 quán karaoke. Tôi ngắm nhìn em, rồi lật đằng sau bức hình, những dòng chữ được viết khá nguệch ngoạc:

“Chúc mừng sinh nhật Hoàng Yến. Hà Nội, 12/06/2016... Chúc bạn thêm tuổi mới xinh xắn, đánh yêu và thành công trong học tập và cuộc sống...”

Thì ra em tên là Hoàng Yến, cùng tên với 1 loài chim trong câu chuyện cổ tích nào đó mà tôi đã nghe qua khi còn nhỏ. 1 bức ảnh khác chợt xò ra trước mắt tôi, là em và mọi người đang cạ ly trong 1 nhà hàng, cả thấy 5 người, rất nhiều đồ ăn dọn ra bày xung quanh 1 nồi lẩu, trên bức ảnh phồng chữ được chèn vào đã mốc meo, nhàu nhĩ nhưng không vì thế mà tôi tôi không đoán được tất cả.

“Happy family”

Lòng tôi chợt như có ai đó ở bên trong đang xé xác, đau nhói, 1 lần nữa ký ức gia đình lại tràn về ngập trong không gian tối om và lạnh lẽo. Tôi quyết định không xem nữa, nếu tiếp tục tôi sợ mình không thể chịu đựng được...

Tôi vớt xấp ảnh trên bàn, chúng xò bừa kín cả chiếc bàn ăn bằng gỗ. Đặt lưng dựa vào tủ bếp, trên đầu là bếp gas vẫn bật để lấy chút ánh lửa heo hắt, tôi khoanh chân, ngược cổ lên nhìn trần nhà lốm đốm bóng đen phản chiếu từ chiếc bếp mang theo nỗi buồn sâu thẳm thẳm, trong tay vẫn cầm quyển nhật ký.

Từng tiếng thờ dài nặng trĩu, tôi cứ ngồi bần thần như vậy, chẳng có tiếng nói bên tai, cũng không còn được thấy những nụ cười, cuộc sống đột nhiên dừng lại 1 cách đáng sợ để cho màn đêm thỏa sức bao trùm, phủ lên sự tồn tại của con người bằng lớp vải tuyệt vọng. Liệu tôi có nên tự tử bây giờ? Còn hơn là làm bữa ăn cho lũ người chết thập thò ngoài kia!

Những suy nghĩ về cách chết mới chớm nở trong đầu đã nhanh chóng bị dập tắt bởi tôi không đủ can đảm.

Bên ngoài tôi vẫn nghe vang vọng tiếng cốp..cốp..cốp.. khiến cả người lạnh sống lưng. Vô thức đặt quyển nhật ký vào trong lòng, không hiểu sao tôi lại mở ra, dường như bản thân đang thôi thúc tôi kiếm tìm, tập trung vào thứ gì đó nhằm át đi nỗi sợ hãi đang xâm chiếm.

Từng trang đầu được lật lẽ mở ra bởi đôi bàn tay trầy xước. Tôi chăm chú đọc từng câu chữ:

” HN, 12/06/2016...21h48’.. Hihi, lần đầu gặp anh, mình đã biết là anh ấy cute mà. Đáng yêu quá đi mất thôi, ăn nói dễ nghe lại galăng, hôm nay lại còn chủ động bắt chuyện qua facebook mình chứ. Được rồi, phải làm kiểu 1 chút thôi nào...”

HN, 18/06/2016...22h05’... Chiều nay, là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng mình. Thật sự rất vui, hihi, nhưng mà đang vui thì trời lại đổ cơn mưa bất chợt khi đi trên đường, xe lại chỉ có 1 chiếc áo mưa, anh không ngần ngại đưa nó cho mình, cảm động ghê ta, cuối cùng anh cũng đưa mình về đến nhà. Ngày mai chắc phải mang áo sang trả mới được...”

Những dòng chữ ngộ nghĩnh, đáng yêu. 1 cuộc sống rất đổi bình thường, tôi cứ đọc chăm chú, mỗi 1 đoạn nhật ký tôi để ý em đều viết ngày giờ, chắc hẳn em là người cực kỳ ngăn nắp về thời gian.

Tất cả đều là những kỷ niệm về gia đình, bạn bè, người yêu, những ngày đặc biệt, những cảm xúc vui tươi xen lẫn tiêu cực của 1 cô bé mới lớn. Mỗi 1 đoạn nhật ký đặc biệt quan trọng, em đều ghim 1 bức ảnh minh họa bên cạnh trông khá là dễ thương. Tôi chỉ đọc lướt qua vì những dòng kỷ niệm này thật sự rất nhiều, phải đến gần giữa quyển. Hơn nữa, tôi cũng không muốn tìm hiểu sâu quá vào đời tư của em cho dù trong trường hợp xấu nhất em đã không còn trên cõi đời.

Chợt 1 đoạn nhật ký gần cuối không ghi ngày tháng với nét chữ nguệch ngoạc, run run xen lẫn vội vã thu hút sự chú ý của tôi.

” Trời đất ơi!!! Hôm nay mình thấy 1 sự kiện hết sức kinh khủng, chiếc máy bay đâm vào tòa tháp Keangnam. Sau đó, mọi người như bị bệnh đại...”

Em ám chỉ đến nguyên nhân khiến tôi mất cả gia đình chỉ trong 1 đêm. Lặng lẽ lật dở trang sau, tôi chỉ thấy 1 tờ giấy trắng tinh. Có lẽ em cũng bị sốc như tất cả mọi người khi được chứng kiến. Trong phút chốc, đêm từ thần hiện về trong đầu tôi, đến lúc này chỉ có thể nói tất cả thoát ra khỏi đó giống như 1 phép màu mà không thể giải thích được.

Tiếng xoạt xoạt cứ phát khê ra bởi đôi bàn tay hồng tìm kiếm bút tích còn lại, chẳng hiểu vì sao tôi lại làm vậy, có lẽ là tò mò. Đến khi xuất hiện 1 đoạn nhật ký với dòng chữ to đùng, tôi đã vô cùng sửng sốt, sau đây là 1 sự thông cảm vô cùng.

” 3h sáng, lúc này mình đang ngồi trên xe ô tô, mình cùng mẹ và em trai vừa chôn cất bố tại bãi đất trống trong công viên Thống Nhất. Bố đã bị chúng căn, bố chọn cách tự tử vì muốn không muốn lây nhiễm cho cả gia đình, mẹ mình bây giờ rất mệt mỏi, mình cũng vậy. Huhu, tại sao mọi việc lại trở nên đáng sợ thế này? Mình không chịu nổi nữa, mình rất sợ, huhu. Ai đó, làm ơn.. làm ơn... đến cứu chúng tôi với...”

Dòng chữ cuối cùng này được viết rất nhanh, đầu bút đâm rách trang giấy mang theo cảm giác vừa tức giận vừa sợ hãi khép lại toàn bộ nội dung quyển nhật ký.

Tôi chỉ biết thờ dài bất lực, đôi tay vội để cuốn nhật ký đã bong tróc lên bàn. Có lẽ tôi không phải là người duy nhất mất đi gia đình, phần nào trong lòng cảm thấy 1 chút gì đó được an ủi nhưng không vì thế mà dễ dàng chấp nhận.

– Lũ chó chết! – tôi hét lên

Chẳng biết em cùng gia đình có còn bình an vô sự không nhưng bản thân tôi lại không quá bận tâm về điều đó, bởi sự tồn tại của chính mình lúc này cũng không khác gì ngọn đèn treo trước gió, sớm vụt tắt 1 cách mong manh.

– Phụt!

Ánh sáng đèn bỗng nhiên biến mất.

– Vậy là hết pin rồi! – tôi tự nhủ

Đôi tay bám vào thành ghế cố gắng đứng dậy, tôi nhai tạm nốt mấy miếng bánh Cosy đã không còn cứng xốp và tắt bếp gas. Mùi đen được thè bao trùm không gian mạnh hơn trước và dường như không hề có ý định dừng lại, tôi có thể ngửi thấy mùi của sự cô đơn, lạnh lẽo đang vây hãm. Vứt mọi thứ trên bàn, tôi lẻ từng bước lên cầu thang, quay lại phòng ngủ đôi vợ chồng trẻ 1 cách mờ mịt.

Hai người họ lại làm tôi nhớ đến anh chị, nhớ cả lúc còn đi ăn hỏi, nhớ Chi, chẳng biết em đang ở đâu lúc này, có làm sao không nữa, những câu hỏi cứ hiện lên không ngớt trong đầu, chúng thay phiên nhau tràn trọc tôi.

Nằm trên giường của những người lạ, bên ngoài ban công đã đóng kín cửa chỉ còn xung quanh tối om. 1 lần nữa tôi cố gắng vò vể giấc ngủ nhằm tránh đi cảm giác cô đơn, buồn chán và tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Mất mát – hồi 6: *căng thẳng*

– Ding..dong..ding.. .dong

Tôi giật mình thức giấc, ra là tiếng đồng hồ treo tường. Bên ngoài bầu trời 1 màu sáng trung.

9 giờ 15 phút...

Vẫn là chiếc tủ sách, bàn trang điểm cùng với TV treo trên tường vây quanh tôi, tất cả đều gây cảm giác o ép, gò bó trong không gian ngột ngạt bí bách, chẳng lẽ cứ phải tự nhốt mình trong phòng như thế mãi sao? Tôi tự hỏi bản thân hy vọng tìm được câu trả lời.

Từng bước chân lững thững bước vào nhà vệ sinh trả lời cuộc gọi của mẹ thiên nhiên, nói hẳn ra là tôi đi đại. Dẫu biết sự thật ngoài kia có quá đỗi khủng khiếp nhưng không vì thế mà thay đổi thói quen trong 1 sớm 1 chiều được, mà làm sao chúng ta có thể từ bỏ nếp sống thường ngày khi mọi thứ đã bám sâu vào trí óc. Giải quyết xong, tiến tới bàn trang điểm của người vợ, tôi lục hết các ngăn kéo cố gắng tìm cuộn giấy ướt mà con gái thường dùng để tẩy trang nhằm lau qua mặt mũi, toàn là vòng tay, hoa tai mạ vàng rồi tới vòng cổ bằng pha lê, cẩm thạch, không biết có phải đồ giả không nhưng xem ra đôi vợ chồng này cũng thuộc tuýp người có điều kiện.

Chỉ tiếc rằng trong thời đại này chúng lại trở nên vô giá trị hơn bao giờ hết.

Cuối cùng thì tôi cũng thấy 1 túi giấy nằm lọt thỏm trong góc tủ. Đắp chiếc khăn ướt lên mặt, tôi hít 1 hơi thật sâu để cả mùi thơm ngấm vào cơ thể sau những ngày dài chỉ biết ăn bụi đường và ném vùi từ thi. 1 cảm giác sáng khoái, dễ chịu, tôi cảm thấy khỏe khoắn hơn phần nào.

Nếu không có sự việc này xảy ra thì có lẽ tôi đang đi học hoặc là dạo phố, sẽ chẳng phải nếm trải cảm giác cô đơn tui thân lúc này. Tôi lục lọi tất cả đồ đạc trong căn phòng, trên cả giá sách, thậm chí là cả chiếc giường ngủ chỉ mong tìm thấy 1 chiếc đồng hồ đeo tay, có nó để giúp tôi cảm thấy mình không mất đi khái niệm về thời gian.

Tìm kiếm 1 hồi trong vô vọng, tôi bỏ ra ngoài định xuống tầng dưới thì chợt thấy 1 chiếc thang nhỏ bên cạnh nổi lên tầng mái. Tôi bắc thang lững thững trèo lên, mặt đất dưới chân gỗ ghè nứt kẽ thành từng đường chỉ búa vẩy ra mọi phía. Theo thời gian, bên dưới hình thành những đám đất do sự chuyển động của không khí mang đến, tất cả đều là nhân tố thuận lợi dẫn đến sự hình thành và phát triển của những đám rêu xanh um tùm, mùi rêu phong gợi nhắc tôi về những tàn tích cổ xưa.

Bước lên đám rêu xanh đang nhỏ nước, cảm giác như bắt đầu tiến vào 1 khu vườn sinh thái hoang sơ với những đèn thờ cổ đại khuất xa tầm mắt, đối lập với 1 cuộc sống xã hội hiện đại hoặc chí ít đã từng là như vậy. Mọi thứ thật giống như 1 vòng tròn, hiện đại rồi lại trở về với hoang sơ; những đồng tàn tích, rồi những thứ này lại chờ đợi các yếu tố cần thiết để chuyển mình đến hiện tại, nó cứ như 1 vòng lặp không có khởi đầu, và vì không có khởi đầu nên sẽ chẳng bao giờ tìm ra điểm kết thúc.

Thành phố Hà Nội bây giờ thật im ắng, không còn tiếng xe cộ ồn ào qua lại, tiếng cười nói mà mỗi sớm mai thức dậy tôi đều cảm nhận được, nó chỉ đơn giản là đang nằm im, hoang tàn, không 1 âm thanh hay 1 tiếng động phát ra. Nhìn về xa, tôi thấy từng đợt lũ người chết đi lại vấp vờ đầy nguy hiểm. Ở trên này không cao nhưng cũng có thể nhìn thấy 1 góc phố phường, các ngôi nhà cao tầng, khách sạn từng là địa điểm hoành tráng để check in hay chỉ

đơn giản là gặp gỡ bạn bè của những cư dân hiện đại đã nghiêng mình trông rỗng, lớp kính cường lực bên ngoài phản chiếu không gian bên trong tối sâu vô tận. Thật chẳng dám nhận mình có còn là 1 công dân của đế chế hiện đại không nữa khi mà mọi thứ đang hiện ra 1 cách quá đối tượng phản.

Mọi thứ đúng như là đã chết đi vậy!

Và trên nền dừng lại của sự sống, 1 tòa tháp cao ngất đã sập xuống! Trông Keangnam bây giờ thật giống với 1 đồng núi phế liệu, nó đã đổ sập cùng với thân máy bay bị vùi nát bên trong, 1 trung tâm thương mại lớn vào bậc nhất thành phố giờ chỉ còn lại những bãi chiến trường đen xì rác thải, những xác chết nằm chồng chất bốc mùi đầy hôi thối thu hút lũ ruồi nhặng, lũ kền kền thay nhau đục khoét mọi thứ trên tử thi và thi thoảng ré lên từng tiếng gọi bầy. Cây cối đổ rạp, khô héo, cháy thui như vừa phải hứng chịu cơn giận dữ của loài người, các cao ốc, chung cư chỉ còn cách dựa vào nhau để đứng vững 1 cách yếu ớt và có thể đổ sập xuống bất cứ lúc nào.

Tôi nheo mắt nhìn đồng hồ nát trong lòng lại nghĩ ngợi mông lung, sau khi tỉnh dậy mọi thứ đã quá khác so với những gì trước kia. Tôi cố gắng quan sát tìm kiếm những ai còn sống sót nhưng chỉ có lũ người chết là lọt vào tầm mắt. Quá chán nản, tôi trèo xuống không quên ngắt 1 đám rêu xanh.

Trên bàn ăn, lại là quyển nhật ký đỏ cùng với balo. Tôi bèn xếp lại xấp ảnh 1 cách ngay ngắn, kẹp chúng trở lại quyển nhật ký. Xong xuôi cho đám rêu vào 1 chiếc bát nhỏ, đổ lên chúng 1 ít nước đầy ra giữa bàn, hy vọng cái mùi ngai ngái có thể át đi mùi yên lặng của căn phòng.

Đặt lưng vào ghế, nhai nốt mấy miếng bánh bỏ dở và ngắm nhìn mọi thứ, những đồ vật phụ bếp, những chiếc đèn, và 1 vài bức tranh treo tường theo phong cách Italia đầu thế kỉ 18.

– Cứu..cứu tôi với..

1 tiếng la lên thất thanh khiến tôi giật bản mình, giọng của 1 người phụ nữ không xa đây.

Tôi vội vàng chạy lên cầu thang, phi ngay ra ban công hy vọng có thể giúp đỡ.

– Tôi thấy cô rồi, lại đây mau!!!!

Tôi hét lên, với tay xuống, trước mắt 2 con xác sống đang bám sát, về mặt cô cực kỳ hoảng loạn, tôi không ngừng thúc giục.

– Nhanh nào, nhanh nào!!!

Những bước chạy luống cuống đến chậm chạp, nếu không nhanh chóng cô sẽ mất mạng, gấp rút tôi bẻ nguyên chậu hoa trang trí bên cạnh ném xuống vớ toang. Lũ người chết chúi húi, bất ngờ, cô hiểu ý cố gắng tăng tốc. Đặt 1 chân lên chiếc SH, cô đột nhiên ngã đập mặt xuống đất! Mô hình trên mặt tôi bắt đầu tiết ra, căng thẳng tột độ.

– Cố lên, nhanh nào nhanh nào!!! – tôi thực dục không ngừng với tay xuống

Cô vội vã đứng dậy, bám vào yên xe đứng lên, lũ xác sống chỉ còn cách 5 bước chân.

– Được rồi!

Tôi nắm chặt tay cô ta qua lớp vải băng bó chằng chịt những vết trầy xước, nín thở dồn sức kéo cô lên, 1 tay cô bám vào thành ban công nhanh chóng trèo vào.

– Ôn rồi!

Vừa kịp lúc cô trèo lên cũng là lúc chúng xông đến với khuôn mặt kinh tởm, tôi thở phào nhẹ nhõm, còn cô vẫn nằm lăn ra đất không nói lên lời.

– Cảm..on.. – cô gái này cất giọng yếu ớt

– Không có gì – tôi vừa nói vừa bóp đôi tay đang đau nhức

Bỗng, 1 cảm giác nhói vào tim như sét đánh ngang tai làm tôi hoảng hốt!

– Cô có bị cắn không?! Có bị chúng cắn không?!!

Tôi hỏi 1 cách dồn dập, mắt nhìn quanh trên người cô. Người phụ nữ này vẫn im lặng thờ từng hơi khó nhọc.

– Nếu cô nhất định không nói tôi sẽ ném cô xuống!!!

– C..có..xi.xin cậu..đừng..

Tôi như chết ngất ngay lúc này, cô ta trông yếu đuối hẳn, 1 vết rách ở bắp chân đang không ngừng rỉ máu đỏ thẫm chiếc quần vải.

– Xin..cậu..đây, làm ơn giúp..tôi – người phụ nữ này không ngừng cất tiếng vang xin xen lẫn cả những giọt nước mắt.

– Đợi tôi 1 chút!

Tôi dứt lời vội vã bước ngay vào trong, kéo cửa đóng chặt lại.

– Cậu, cậu làm gì vậy, cứu, cứu tôi, cho tôi vào trong đi mà huhu.. – người phụ nữ van xin trong điệu bộ sùng sốt.

– Khốn nạn!!

Tôi cảm thấy cực kì khó xử, nhưng những lời dặn của ông bác sĩ làm tôi lo lắng hơn, liền tháo phăng tấm vải băng tay ra!

– Bup..bup... Cô ta vẫn không ngừng đập tay vào cửa

– Tôi biết tôi sắp bị biến đổi thành chúng, nhưng cậu..cậu không cần phải làm vậy đâu.

– Tôi xin lỗi, tôi không thể, cô làm ơn hiểu cho...

Tôi vội vàng đi xuống lấy hộp bánh mang lên và nhét từng miếng qua khe cửa, cô ta không nói gì cũng chẳng còn tiếng động nào phát ra.

– Hãy ăn lấy 1 chút gì đó đi!

Thật không ngờ mọi chuyện lại như thế này!

Theo lời ông bác sĩ, chỉ cần máu hoặc chất dịch trên cơ thể người đã bị cắn tiếp xúc trực tiếp với người thường qua 1 vết thương hở thì sớm muộn gì cũng sẽ biến đổi thành chúng, mặc dù tôi đã băng tay qua 1 tấm vải nhưng có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra!

– Mẹ kiếp!

Tôi đá tung mọi thứ trong căn phòng cùng với sự sợ hãi, khoảng thời gian trên dưới 1 tiếng là sẽ biến đổi.

Mất tôi cứ nhìn thao láo chiếc đồng hồ, 5 phút trôi qua rồi! Thật cay đắng khi vừa thoát vụ đánh bom trên cầu lại đến sự việc trở trêu như thế này.

9 giờ 40 phút...

Đã 10 phút rồi, tôi cứ đi quanh căn phòng và chỉ nhìn vào chiếc đồng hồ như người mất hồn, những giây trôi qua căng muốn nổ tung cái đầu, tôi cố gắng tập trung lắng nghe cơ thể, xem xét sự khác lạ, nhưng điều rõ nhất mà tôi cảm thấy được chỉ là sự yên tĩnh.

10 giờ 10 phút...

Tôi ngồi bần thần nhìn chính mình trước gương.

Những câu hỏi về cái chết cứ xoáy lên trong đầu, liệu điều đó xảy đến sẽ ra sao, tôi có trở lên điên loạn hay mất trọn ngược, vùng vằng tìm kiếm trong đói khát như họ, và thần thức sẽ đi về đâu trước dòng chảy linh hồn đã tha hóa. 40 phút trôi qua không 1 tiếng động, bên ngoài ban công tôi không nghe cô ta đập phá gì nữa, chắc hẳn cô ta đã bị biến đổi, giờ chỉ còn đợi đến lượt tôi là cả 2 sẽ cùng ôm nhau nhảy múa với những vũ đạo quái gở.

Thật là chua xót! Tôi đứng dậy định bụng ngó nhìn qua cửa sổ xem xét thì bỗng 1 cơn choáng váng ập đến! Có lẽ như vậy lại hay, bởi điều an ủi lớn nhất là tôi sẽ được gặp lại mọi người, chắc chắn tất cả đang đợi tôi ở phía bên kia. Tôi ngã xuống, mồm miệng thờ dốc, chân tay tê nhức mệt mỏi. Cảm giác sợ hãi, bần loạn trào lên trong lòng!

– Điều đó đang xảy đến, điều đó đang xảy đến...

Tôi nhấc đi nhấc lại điệp khúc đó trong đầu và bất lực trước hiện tại, cổ họng chột ngứa ran và khô không khác, tôi ho 1 cách yếu ớt và cố gắng bò xuống tìm chai nước. Bỗng, tất cả cảnh vật trước mắt như đang nhảy múa 1 cách lộn xộn, từng đốm tròn trôi lên lan tỏa, chúng phủ lên tất cả như làn nước sôi sùng sục.

Trong chốc lát tôi không còn nhìn thấy gì cả.

– Bup!! Bup!!!

Tôi chột mở mắt, 1 cảm giác bức bối, khó chịu khắp người.

– Tôi chưa bị biến đổi sao?!

Cố gắng ngóc đầu dậy, 1 khuôn mặt góm ghềnh ngoài ban công đang nhìn vào đây, mái tóc lộn xộn dính nước bọt bám đầy ô cửa kính cùng điệu bộ như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó hay đã từng là người tôi cứu, dù rằng “cứu” không được trọn vẹn lắm, đang khoe đôi bàn tay cào cấu không ngừng chảy máu đến đáng thương, nhuộm đỏ ô kính.

Tiếng nó rít nghe thật ai oán...

Tôi cảm thấy khó thở, đói khát, đưa tay lên trán sờ thì 1 cảm giác nóng ran truyền vào.

Có lẽ là sốt chẳng?...

– Đã là 3h chiều.

Tôi ngoài nhìn chiếc đồng hồ, như vậy là không sao hết, tôi cố gắng ngồi lên với cảm xúc vừa mừng vừa mệt. Lê lét xuống dưới nhà, trên hộp thuốc nhỏ treo cạnh tủ lạnh chỉ còn vài lọ napazoline, thuốc mỡ, viroto, cùng vài gói bông gòn. cuối cùng cũng kiếm được 1 vỉ thuốc hạ sốt. Tôi thả nó vào chai nước và tu ừng ực, cảm giác đói khát, mệt mỏi, xen lẫn cả nỗi sợ hãi hoang mang làm tôi như muốn từ bỏ mạng sống này.

3 ngày sau...

Cả cơ thể đang nằm trên bàn ngắm nhìn trần nhà, xung quanh không khác gì 1 bãi rác, những thứ kiếm được trong balo đều đã ăn sạch chỉ vòn vện trong 3 ngày. Nước hết, đồ ăn cũng chẳng còn, biết sống thế nào bây giờ? Tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều nhưng thay vào đó là 1 sự đói ăn còn cao.

– Mẹ kiếp!!

Tôi cầm vỏ chai ném bụp vào tường, không biết con xác sống kia đã biến mất chưa? Tôi ngồi dậy, ôm con đói bụng lên phòng cùng cảm giác trống rỗng, bức tức. Nó chực thấy tôi lại xồn xồn tru tréo, không ngừng đập phá.

– Con chó này!

Tôi giận dữ tháo khung ảnh cưới của cặp vợ chồng, đập gãy góc lấy 2 thanh gỗ bước đến vọt liên tiếp vào ô cửa kính khiến chúng vỡ toang, mảnh kính bắn văng ra ngoài. Nó cang dữ dằn hơn, không ngừng khua khoắng bên trong. Tôi đứng sang 1 bên, 2 mắt đỏ ngầu, phang thật lực vào cánh tay gãy gò tro xương.

– Mẹ kiếp...chết đi...

Tôi vừa phang vừa hét không ngừng nghỉ, những tiếng rắc rắc náo động căn phòng, cẳng tay nó nát bét gấp 90 độ theo đúng nghĩa đen, máu đỏ xuống không lúc nào ngừng. Nó yếu ớt, cố gắng thoát khỏi cánh cửa nhưng tuyệt vọng.

– Tại sao?? Mày trả lời tao con khốn này!!

Tôi hét vào mặt nó, mệt mỏi, chóng mặt, 2 chân run lẩy bẩy rã rời. Nó chẳng những không thêm mở mồm, còn đáp lại với điệu bộ gằm gừ đáng khinh. Tôi điên máu, quyết xông vào bất chấp sự nguy hiểm...

– Bỏ mày chịu đựng đủ rồi!

Tôi mở phăng cánh cửa không chút do dự, 2 tay đã gãy gãy vào trong, nó chỉ còn cách theo đà cánh cửa xô vào.

– Vụt!!!

1 cú phang như trời giáng vào sau gáy, nó khựng lại bất lực. Tôi vọt mọi chỗ sau lưng nó với đủ các thể loại cảm xúc tiêu cực. Chỉ đến khi nó gục xuống, máu ở mũi và mắt chảy ra, tôi chợt khựng lại!

– Trời ơi...

Tôi như người mất hồn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, lần đầu tiên tôi cảm thấy 1 sự thú tính trào dâng mãnh mẽ, chỉ vài giây ngắn ngủi trôi qua nhưng nó làm tôi không còn nhận ra bản thân.

– Xin lỗi...

Tôi cảm thấy rối bời, ngắm nhìn cái xác cô ta với 1 vẻ ăn năn hối lỗi. Tôi chẳng biết mình đang làm cái quái quỷ gì nữa..

Tôi lùi lại, quăng thanh gỗ xuống dưới đường, cả người dựa lưng vào ban công, từng tiếng thở hồng hộc cất lên từ thân xác yếu ớt, tôi cảm thấy mình thật đáng thương và bất lực.

Tôi đưa đôi tay run lẩy bẩy cố gắng dụi đôi mắt đang nhắm nhìn mông lưng, liệu bản chất của bạo lực cực đoan nằm ở chính sự không kiểm soát? Chưa bao giờ tôi trở nên cuồng loạn đến vậy, điều gì đã xảy ra? Có phải là những trạng thái cảm xúc đau thương, hay những tổn thất dồn dập về tâm lý, hay là chính cơn dịch bệnh khủng khiếp này?

Thật là những câu hỏi hóc búa, nhưng có 1 điều tôi khiến tôi nhận ra chắc chắn!

– Không thể ở lại đây được nữa!!!

Tôi vội vã bước vô trong, sửa soạn lại ba lô. Cảm giác cùng quẫn lục tung mọi thứ, con đói bụng như ngọn lửa thiêu đốt dạ dày. Những gì còn sót lại đã chẳng còn từ đêm qua, tôi cố gắng tập trung tinh thần lấy quần áo của người chồng mặc lên. 1 chiếc quần co giãn tốt, đôi giày converse cao cổ đã phai màu, chiếc áo sơ mi ca rô sọc đen vàng và cuối cùng là áo khoác kaki màu lông chột nhiều túi.

Tôi nhét hết những gì có thể vào balo, vào túi áo, đeo găng tay kín mít cuối cùng không quên đội chiếc mũ lưỡi trai.

Vô thức ngoảnh đầu lại nhìn xác chết, tự nhiên 1 cảm giác mù mờ không rõ ràng khởi lên trong lòng...

Chẳng biết bản thân sẽ tồn tại như thế nào, các nhà chức trách đang ở đâu đây?

Tôi vừa nghĩ vừa trèo xuống đúng nơi tôi đã cứu cô ta lên. Bọn xác sống đã biến đầu mất dạng, tôi nhét tấm gỗ vừa vớt lúc trước đan chéo vào balo, nhanh chân bước từng bước lặng lẽ tìm kiếm cửa hàng tiện lợi trong lòng phố cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mất mát – hồi 7: *tái ngộ*

Đúng là những nơi nguy hiểm nhất là những nơi an toàn nhất. Tôi đang ám chỉ khu phố cổ với sự đông đúc thường ngày của từng gánh hàng buôn bán khắp mọi nẻo đường. Từng ngã tư chật ních người với đa dạng các loại hàng hóa bày la liệt giờ vắng vẻ, không 1 bóng người, chỉ còn là nơi neo đậu cho xe cộ.

Tôi bước rón rén qua 1 con phố đã hồng biến tên, nhưng những năm tháng sống ở đất nghìn năm văn hiến vẫn đủ để tôi nhận ra con phố Hàng Gai đã từng nhộn nhịp từ thửa nào, cắt ngang con phố Hàng Hòm yên bình êm ả, tiến tới phố Hàng Mã đủ màu sắc hình hài mỗi dịp lễ hội đã tan hoang, cháy rụi, còn Hàng Bạc, Hàng Buồm chẳng biết ra sao.

Tất cả bây giờ chỉ còn vẻ xơ xác như bức tranh sơn dầu ảm mốc, ủa vàng nghiêng mình trước dòng chảy của thời gian. Lòng đường bừa bãi, mùi hôi thối bốc lên dày đặc, tôi giống như 1 chiến binh đã tử trận bằng phép màu nào đó sống dậy, chứng kiến hậu quả khốc liệt của chiến tranh mang tới.

Những con đường quanh co đã nhỏ, nay lại càng nhỏ hơn. Tôi cố gắng tránh hết sức những con xác sống vật vờ, len lỏi qua các góc ngách tìm kiếm cửa hàng tiện lợi.

Tôi rút 1 thanh gỗ ra khỏi balo phòng thủ, con đường mòn dẫn lối vào những chỗ chưa bao giờ khám phá. Phía trước, 1 chiếc camry trắng đâm vào thân cây cổ thụ khiến cửa kính vỡ toang, nóc xe như bị 1 lực mạnh chèn sang 2 bên méo mó. Không chỉ có vậy, những cành cây trên cao xả xuống bởi cú húc mạnh, chùng đăm xiêu vẹo lên dây cột điện. 1 số thông lọng, chùng xuống từng chùm như bện thừng chờ người treo cổ, số khác thì rơi rụng xuống mặt đường như đàn lươn vầy vùng trên cạn.

Tôi cứ đi tiếp, rón rén...

– Ruỳnh!

Tiếng động lạ khiến tôi giật người, cả người cúi thấp xuống sợ hãi, 1 cành cây to sừng sững bứt ra khỏi thân, đổ xuống nóc 1 quán cafe. Mái ngói vỡ giòn tan từng tiếng, theo đà rơi ầm ầm. Nhà vệ sinh bên trong bị phá vỡ khiến nước bắn lên trời rồi kèm theo sau đó là đồ đạc bị phá hủy văng tứ tung.

Đúng là 1 ngày chứng kiến toàn chuyện tồi tệ. Dường như sự kiện thu hút lũ người chết, 3 4 con thập thò xuất hiện. Tôi vội vã quay lại tìm đường khác.

Ôm con đói đến con phố Phùng Hưng, chỗ vườn hoa nhỏ đã bị ai đó chất đồ đạc lên đốt cháy rụi. Bức tường đá xây cao cắt dọc qua nhiều con phố phục vụ những chuyến tàu của ngành đường sắt từ Bắc chí Nam chỉ chừa những tấm ảnh tìm người mất tích, những chỉ dẫn cảnh báo nguy hiểm, chúng rơi phủ kín mặt đường.

Con phố tàn tạ khiến tôi không khỏi bất an, tay nắm chặt thanh gỗ bước đi trong mò mẫm. Trên bức tường đó, lan can đã bị phá vỡ chỗ có chỗ không làm tôi càng thêm chột dạ.

Tôi cẩn thận né sát bức tường mà đi, không gian buổi chiều im ắng đáng sợ, xung quanh không có 1 ai. Chẳng được mấy chốc, đối diện trước mặt chính là nhà Tang lễ Thành Phố, nơi đến nằm mơ tôi cũng không dám tin là mình sẽ đến lúc này, trước cửa ra vào từng cổ quan tài nằm lộn xộn xung quanh, phủ lên chúng là những vòng hoa héo úa bốc mùi chảy nước nhớt nhát thật tanh tưởi!

Tôi như muốn ói mà chỉ còn nước bọt, cái mùi ghê tởm xộc vào lán át đầu óc. Dường như chỉ có lũ ruồi nặng nề không ý thức được chúng đã ăn gì và hít phải gì, bởi từng đàn vẫn thản nhiên bay lên neo đậu 1 cách vô tư lự.

Từng bước chân đi run lẩy bẩy, tôi không dám nhìn vào ngôi nhà Tang Lễ đó, cho dù nó đã nằm im lìm khóa cửa.

Bỗng nhiên, 1 bóng đen xuất hiện trong Ngõ Trạm như đang bê 1 đồng đồ gì đó khiến tôi tò mò.. Tôi nín thở đi nhẹ, rón rén nấp sau thân cây sấu liếc nhìn. Thì ra không phải có 1 mà đến 2 người, họ che kín mít từ đầu đến chân đang nhanh chóng khuôn đồ ra để lên 1 chiếc xe máy.

Từng bọc, từng bọc đặt lên 1 cách gấp rút, không 1 tiếng động mạnh phát ra. Âm thanh ọc ọc từ dầy dày mỗi lúc 1 mạnh hơn, chắc chắn trong những chiếc bọc có gì đó ăn được. Liệu tôi có nên đi ra xin họ chút gì đó? Nhưng ngộ nhờ họ không cho thì sao?

Sau những gì xảy ra liệu có ai dám cho người khác thứ duy trì sự sống của họ mà họ phải mạo hiểm bằng tính mạng để có được? Nghĩ đến đây dường như phần trăm thành công của việc tôi đi xin đã về con số không. Nếu như bỏ đi tìm chỗ khác, thì khả năng gặp lũ người chết lại càng cao và tôi sợ..

Vừa đói lại vừa mệt, tìm chỗ khác thì rất có thể phải chạm trán với lũ xác sống. Sau ít phút tôi quyết định ăn cắp! Có lẽ trong cuộc sống thường ngày hành vi này thật đáng chê trách nhưng chẳng phải lúc này xã hội đã sụp đổ rồi sao? Hơn nữa chính họ cũng đang đi ăn cắp, có lẽ nên dẹp lòng tự trọng sang 1 bên.

Tiếng bước chân phát ra không chút chậm chễ của họ hòa với con đói mỗi lúc 1 lớn dần chẳng thể chịu nổi. Tôi kéo chiếc mũ che mặt nhón ngón chân rón rén tiến lại gần lặng lẽ quan sát.

Canh đúng lúc cả 2 người họ đều bước vào cửa hàng. Khăn trương tôi cầm thanh gỗ khều chiếc bọc.

– Nặng quá.. – tôi kêu khổ trong lòng

Có lẽ 2 người họ vẫn chưa chú ý, tôi ra sức khều và dồn tất cả sức lực hất nó bay về chỗ mình!

– Bịch!

Tiếng động phát ra, chiếc bọc đã ở ngay trước mặt. Tôi vội vàng vò lấy thì có bóng 1 người xuất hiện, tôi hoảng hốt vội vứt chiếc bọc đồng thời ném ngay thanh gỗ vào người đối diện.

– Á!!!

Giọng con gái phát ra nhưng tôi không quan tâm, vẫn co cẳng chạy 1 cách yếu ớt.

– Xin lỗi cô... – tôi nghĩ trong đầu

Vừa mới cắt ngang con ngõ nhỏ, 1 lực từ sau lưng bất ngờ lao lên vò lấy thân mình. Tôi ngã rạp xuống, 2 tay ôm chặt túi bọc không rời.

– Bốp! Nó giáng ngay 1 đòn vào lườn, tôi đau đớn chỉ còn cách buông túi bọc ra che mặt, chiếc mũ lưỡi trai bị nó kéo ra

– Anh ơi tha em... – tôi nói giọng thều thào muốn khóc

– Long?!!!!

Giọng nói này làm tôi bừng tỉnh

– Việt?... – tôi ngỡ ngàng

– Tại sao mày lại ở đây?!

Nó hỏi rồi ngay lập tức đỡ tôi ngồi dậy

– Không sao chứ – Việt nói

Đúng lúc này thì người còn lại cũng chạy tới, thấy tôi và Việt quen nhau cô ta khựng lại khó hiểu

– Thu, em gái tao!

– Anh xin lỗi... – tôi nói

Thu có vẻ khó chịu vì cú ném vừa rồi nhưng cũng đành bỏ qua. Sau đêm hôm đó, không ngờ lại gặp Việt và em gái nó ở đây, trong 1 hoàn cảnh trở trêu như thế này.

– Gia đình mày đâu rồi Long?

Tôi im lặng, nó khá nhạy cảm liền hiểu ý đỡ tôi đứng lên, tìm trong người 1 thanh kit kat

– Ăn tạm đi mày...

Tôi đón lấy nhai ngấu nghiến như thằng ăn xin được cứu vớt. Vừa mệt vừa đói, những dòng lệ bất chợt tuôn ra ướt đẫm 2 hàng mi. Đôi tay run run 1 cách khó hiểu, chẳng biết mình đang nuốt vị đắng của chocolate hay vị chua chát của số phận, tôi ngậm ngùi kéo mũ xuống ngăn không cho họ thấy sự yếu đuối lúc này.

Nhưng có vẻ như Việt và Thu đã nhận ra.

– Không sao đâu...

Nó vuốt lưng an ủi tôi, thanh kit kat chẳng mấy chốc chỉ còn lại vỏ

– Mày đang ở đâu?? – Việt hỏi

– 1 ngôi nhà xa lạ..

– Thôi 2 anh, chúng ta không còn thời gian đâu. Nhanh chóng đi khỏi đây nào!

Giọng Thu cắt ngang cuộc nói chuyện làm chúng tôi bửng tỉnh

– Đi với bọn tao Long, có gì về chỗ tao nói sau.

– Ừm...

Tôi đội lại chiếc mũ, xách túi đồ đã lấy cắp. Việt cảm thấy có lỗi nên cứ dúi đầu tôi để em gái đi đằng trước. Bỗng Thu đột nhiên lùi lại, áp sát vào tường, ra dấu cho chúng tôi. Biết chuyện chẳng lành, cả Việt và tôi nấp sau chiếc xe ô tô đậu ngay trước Ngõ Trạm!

2 đưa nhòm đầu qua cửa kính xe quan sát.

– Mẹ kiếp! Vậy là đi tong!

Thằng bạn tôi chửi thề, phải đến 3, 4 con xác sống đang lững thững đi lại trong đó, ngay gần chiếc xe máy đã chất đầy nhu yếu phẩm. Nhìn sang phía Thu, em lộ rõ vẻ căng thẳng đánh ánh mắt như muốn biết tình hình ra sao, lồng ngực em dao động lên xuống liên tục theo từng tiếng thở dốc.

Cả 2 đan chéo tay ngầm ý phải bỏ mọi thứ kiếm được lại. Bọn chúng bu bám xung quanh xe không ngừng lắc đầu bẻ tay với điệu bộ cộc cằn, con gần nhất mang thân hình béo ú, đã từng là 1 cậu học sinh cấp 3, bụng phình to không khác gì con ngỗng bị bơm nước vào miệng đến chết, nó to đến nỗi chiếc quần đen rách rưới đang mặc chực bung ra nếu không có thắt lưng.

Tóc trên đầu đã rụng gần hết, da đầu bong tróc từng mảng lỗ chỗ như người mắc vảy nến. Chiếc áo trắng chỉ chít đăm nầm mốc xanh mốc trắng, thậm chí nó còn lan sang 2 cánh tay trông cực kì kinh tởm.

Nó đi lại, dò dẫm, và đột nhiên làm 1 hành động khiến tôi cùng Việt sững sờ, suýt chút nữa thì ới ngay tại trận: nó liếm láp chỗ nầm mốc 2 bên cánh tay.

Tôi chợt nhận ra từ mồm đến cổ áo nó nhuốm máu còn tươi.

– Có lẽ nó vừa mới xoi ai đó!

Tôi chỉ biết lắc đầu, 4 con bao vây bên cạnh lộ rõ vẻ đói khát, rách rưới chả kém.

– Giờ tính sao? – tôi hỏi

– Không thể liều mạng được.

Chỉ còn cách chạy ngược chiều con phố này thoát ra, tao có đề 1 chiếc xe máy dự phòng ngay đầu chỗ Hà Trung. Nó vừa nói vừa ra hiệu cho tôi cời balo, nhét túi nhu yếu phẩm vào trong.

– Đưa tao khúc gỗ ghè của mày! Nhìn mày vẫn còn yếu lắm phải không?

– Ừm. cả 1 câu chuyện dài...

– Ok! Khi tao ra hiệu thì lẹ lẹ chạy thật nhanh nhé, mày và Thu đi trước để tao đánh chặn đằng sau!

Tôi chỉ biết gật đầu ậm ừ che chắn cơ thể, kéo cao 2 chiếc găng tay. Nó đã cầm khúc gỗ lên chuẩn bị hành động.

Tôi ra hiệu cho Thu rằng sẽ chạy ngược về chỗ Hà Trung sau khi kết thúc 3 lần đếm, em vội vàng chuẩn bị.

– 3..2..1!! Chạy!!! – Việt nói

Ngay tức khắc, Thu phi như bay cắt ngang qua con Ngõ Trạm, chúng tôi vẫn án binh bất động. Con xác sống béo gần nhất vồ ngay lên đầu, kéo theo sau 3 con khác hung hãn lao theo!!

Chỉ trực chờ có vậy, Việt nấp đằng sau ô tô bay đến phang thật mạnh vào mặt nó!!!

– Chạy Long!!!!

Tôi luống cuống đuổi theo Thu, vừa chạy vừa ngoái lại nhìn. Không chịu nổi cú vọt như con trâu húc mã, con xác sống béo loạng choạng sắp ngã, chưa hết bàng hoàng, nó lại phải ăn thêm 1 phát như trời giáng vào mặt khiến mồm miệng đập nát, răng gãy bắn ra ngoài.

Nhanh như cắt, Việt tung cước đập vào bụng chót hạ khiến nó ngã lăn quay cản đường những con phía sau.

– Mau! – nó thúc giục

Tôi đuối kịp Thu, phía sau lũ xác sống không ngừng buông tha, Việt có vẻ không xoay sở được!

– Thu! Gạch! – tôi nói

Cả 2 dừng lại bên bồn cây bàng, đập cật lực lên bồn hòng lấy gạch ném trả!!

– Nhanh nào! Nhanh nào!

Chúng chẳng chịu nứ, tôi nhìn quanh vớ đại cái đòn gánh ve chai, giã liên tiếp vào khiến chúng bong ra từng mảng vôi vàng ném tới tấp.

Lũ xác sống bị ném trúng người nhưng chẳng thấm là bao, Việt cứ phang bừa giữ khoảng cách.

Bất thành linh!! Con xác sống béo từ sau vô đến đề nó ngã khiến thanh gỗ bật khỏi tay!

– Anh!!!! – Thu hoảng hốt

Tôi tức tốc phi đến cầm đòn gánh giã 1 phát vào mặt làm nó lăn lông lốc, chưa kịp thở thì những con sau đã áp sát.

– Dậy nhanh!!!

Việt vôi vàng bật dậy cầm lấy khúc gỗ áp sát tôi chuẩn bị nghênh chiến!!! Con xác sống béo đã đứng dậy 1 cách phi thường làm chúng tôi không khỏi kinh hãi!

– Vút!!! Vút!!!

Bất ngờ 1 viên gạch rơi trúng mặt 1 con làm nó điên lên, nó gầm gừ lao đến!!! Không chậm chể tôi đâm thẳng đầu đòn gánh vào cổ họng nó.

Việt đã xông đến phang vào 2 tay và bụng con xác sống béo.

– Khốn kiếp! Khốn kiếp!!!

Tôi dốc hết sức cầm ngang đòn gánh nhào tới đẩy cả 3 con còn lại ngã ngửa!

– Đi thôi!!! – tôi hét

Những viên gạch yểm trợ bay đến. Cả 2 dừng lại quay đầu bỏ chạy về phía chỗ Thu!!

– 2 anh có sao không?! – Thu lộ rõ vẻ lo lắng

– Không...

– Xe để đâu? – tôi thúc dục khi thấy chúng lồm cồm bò dậy

– Ngay kia thôi!

Đột nhiên!!

Mười mấy con xác sống từ đầu Hà Trung dồn dập chạy về đây!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mất mát – hồi 8.1: *tình người*

– Làm sao...đây 2 anh..

Thu nói lấp bắp từng câu chữ, cả tôi và Việt đều đứng như chết lặng. 11, 12 con điên cuồng phi đến chưa đầy 5 mét. Đằng sau lưng 4 con kia vẫn không có ý định buông tha cả bọn!

– Chó chết!!

Tất cả đứng sát vào nhau 1 cách yếu ớt, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Bước chân của chúng ngày càng dồn dập khiến hàng cây 2 bên vỉa hè không ngừng xào xạc lá rơi.

– Kia kia... – Việt vỗ vai tôi

– Bức tường thành!! – tôi thốt lên

– Nhưng chỗ cầu thang dẫn lên ở phía sau 4 con xác sống kia...

– Không còn thời gian đâu!

Việt dứt lời phi ngay lên trước mở đường. Chúng tôi vội vàng bám theo, đàn xác sống phía sau đã đuổi đến sát đất!

Chúng tôi cố gắng băng qua bên trái làn đường chuẩn bị giáp lá cà với 4 con đang chạy lại!!! Việt tăng tốc mỗi lúc 1 nhanh hơn để đón đầu, Thu ở giữa và tôi xử lý đằng sau!! Lũ lượt từng con vồ đến khiến tôi không sao xoay sở được, chỉ biết cầm đòn gánh khua khoắng lung tung. Những bộ mặt vô hồn, góm ghềnh đến máu lạnh, tiếng kêu gào đầy ám ảnh từ hơn chục cái mồm nhe răng thè lưỡi như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả!

– Lần này thì toi thật rồi...

Tôi lúng túng đập văng những thứ nằm vương vãi dưới đất hy vọng cản trở sự hung hãn.

– Giúp tao!!!!Long!

Nó hét gọi làm tôi giật bắn mình, vội vàng lao tới phang ngay đòn gánh vào gáy 1 con, không chậm trễ đầu còn lại thọc mạnh vào bụng con xác sống béo, nó lập tức khựng lại rít lên đứt đoạn, bất chợt thứ nước màu tanh tằm bắn ra từ bụng!! Nó gục xuống, máu chảy lênh láng, tôi có thể thấy 1 đoạn ruột lòi hẳn ra ngoài kèm theo 1 đồng bầy nhầy!

– Thu lên mau!!!

Nó vừa hét vừa tả xung hữu đột. Thu đã đặt từng bước chân lên cầu thang dẫn lên tường thành 1 cách an toàn! Tôi vội vã bám theo.

– Lên mau Việt!

Nó không kịp nói, vẫn cố gắng vung bừa khúc gỗ giữ phạm vi an toàn. Cả đàn đã bao vây ngay sát chân cầu thang, 1 vài con có ý định bám lên thành cầu thang bị tôi đập trả.

– Nhanh! Tao không giữ được nữa! – tôi hét

Lũ người chết với chục đôi tay cứ vớ vào hông cắn xé tôi. Đập vào mặt con này chưa xong đã có con khác lao vào, 2 bờ vai tôi mệt mỏi rã rời, không thể chịu nổi.

Bỗng 1 con nhảy qua thành cầu thang khiến tôi kinh hãi chỉ còn nước chờ chết!!!!

– Vút!!

Tiếng vút của Việt quét xuống như xé gió vào giữa sọ con xác sống, nó ré lên đau đớn ngã đập mặt xuống cầu thang. Tôi chưa kịp định thần đã phải đối phó những con khác.

– Đi mau! – Việt hét

Tức thì nó băng qua người con xác sống, dẫm lên đầu, nhanh như cắt sút bồi thêm 1 phát nữa vào trán khiến con xác sống ngã lăn quay xuống dưới, máu mồm nhuộm đỏ bậc cầu thang. Những con phía sau bị cản trở rú lên giận dữ, gấp rút nó kéo tay tôi chạy lên.

Cả 3 hối thúc nhau tăng tốc trên con đường toàn sỏi đá nằm trên tường thành. Những đồ vật bỏ đi nằm ngổn ngang, chúng chất đống như ngọn núi hoặc lấp đầy 2 bên đường ray xe lửa. Lũ xác sống dẫm đạp lên nhau, con trước con sau ào ào như con sóng tràn lên. Chúng tôi chạy như những kẻ bán sống bán chết, tiếng rộp rộp phát ra từ đám sỏi ngày càng dồn dập, hơn mười mấy con đã bám sát ngay sau lưng!

Cả 2 thở lo lắng khi Thu có vẻ đuối sức...

– Á!

Đột nhiên! Thu ngã xuống...

– Nguy rồi!

Thằng Việt ngay lập tức vớ lấy cái cửa gỗ mục bỏ đi làm lá chắn xoay mình lao đến đẩy bật lũ xác sống rơi xuống phía dưới. Tình hình hết sức căng thẳng, tôi vội vã cầm đòn gánh quật đánh đập lũ xác sống không cho chúng tiếp cận Thu. 1 con bất chợt xông đến ôm eo định cản thẳng Việt tức thì bị tôi bẫy đòn gánh vào cằm nghe tiếng rắc 1 cái, Việt tức giận khóa đầu nó giáng liên tiếp vào bụng và nóc ao bằng 1 cú thụi ngay sống lưng.

– Khốn kiếp!

Nhìn nó khỏe mạnh như 1 con trâu đất làm tôi không khỏi bất ngờ. Từng cú đánh của tôi đang dần yếu ớt đi trông thấy, cả cơ thể bắt đầu thấm mệt. Tôi chỉ còn cách chọc đòn gánh đánh vào giữa 2 háng khiến con gần nhất ngã ngựa.

– Sao đông.. vậy?? – tôi thều thào

– Thu chạy tiếp đi!!

Thu cố gắng nén cơn đau, hình như là trật chân do va phải thanh tà vẹt. Em lao đi từng bước khó nhọc, chúng tôi cũng không thể cầm cự được mãi khăn trương tăng tốc đuổi theo!

Việt ném luôn thanh gỗ trúng người 1 con và phi như bay lên trước.

– Cầu sắt! – nó chỉ với đến

Chiếc cầu bắc qua ngã tư con phố Phùng Hưng cắt ngang Cửa Đông. Cả lũ hiểu ý, tôi cũng vứt luôn đòn gánh, miệng không ngớt thò dúc, 2 mắt chỉ còn cách nhắm tịt lại chạy bán sống bán chết!!

1 cảm giác ê buốt chạy dọc 2 bên hông xuống bắp đùi rồi lan tỏa khắp gang bàn chân. Đế giày đã bong, 10 ngón chân như muốn đâm thủng mũi cao su.

– Aaaaaaaa...

Tôi hét lên và cố gắng tăng tốc bởi tôi là người chạy sau cùng. Những tiếng rít, tiếng ầm ầm trên nền sỏi đá nã liên thanh như đại bác vào tai. Phía cầu sắt bắc qua 2 bức tường thành, Việt đang vội vàng đỡ Thu trèo lên.

– Có lên nào!

Tôi động viên bản thân nhưng xem chừng vô vọng. Cả cơ thể như muốn lả đi, há mồm hít thở 1 cách khó khăn..

Ngoài cổ đã thấy 4, 5 con đột ngột giảm tốc độ bằng những bước chạy xiêu vẹo..

– Mau lên! Sao mà như con đàn bà vậy?!

– Có lên anh ơi...

Việt tức tối quát, nó và Thu liên tục ném những con mura sỏi gần cách lũ xác sống khỏi tôi. Lại 1 lần nữa tôi chịu đựng cơn đau phóng đi!

Những con phía sau ào đến còn nhanh hơn cả lực ném phóng ra! Chỉ còn khoảng 1m nữa thôi nhưng cung đường càng lúc càng gập ghềnh, đám cát dưới chân thốc lên ngày càng dày đặc.

Rút kinh nghiệm, tức tốc tôi cời balo ra để ngang trước ngực. Việt đã bám vào thanh giằng giữa cầu không ngừng khua tay.

– Không kịp rồi!

Tôi cảm nhận đàn xác sống chỉ còn cách vài phân hết sức nguy hiểm.

– Đờ lấy!

Tôi hét to, quăng tay hất chiếc balo về phía Việt. Nó lúng túng đón lấy với vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt. Không chậm trễ, tôi dồn tất cả sức lực vào đôi chân và dậm nhảy!!!

– Long!

– Anh ơi!!

Tiếng 2 anh em nó hét lên thất thanh. Tôi bám vào thành cầu sắt đu mình lơ lửng, lũ xác sống thấy thế cũng nhảy xuống như đàn kiến vỡ tổ!!! Gấp rút tôi xoay mình bám vào trong những thanh sắt gia cố phía dưới gầm cầu, đôi tay đau như muốn rơi rụng, chân đu lên đập vào những chỗ đỡ còn lại, chẳng mấy chốc đã nằm gọn dưới gầm cầu nhìn xuống lòng đường. Những đôi tay vô vọng với lên kèm theo khuôn mặt thèm thuồng khát máu, chúng rít lên, cổ lắc lắc như bị trúng gió.

Tình hình tạm thời yên ổn, tôi cố gắng nép sát thân mình ngay dưới gầm...

Phía trên đầu, tiếng bịch bịch như sấm rền thúc vào óc. Tôi cố gắng trở mình thò cổ ra kẻ hở quan sát, lũ người chết đã bu chặt kín cầu! Bóng chúng loạt

xoạt làm tôi khó thấy chỗ của 2 anh em Việt, cầu mong 2 người ở trên đó vẫn ổn...

Bên trong cầu và phía dưới lòng đường đều có lũ xác sống bao vây. Chỉ cần tôi sơ sẩy hay trượt chân 1 chút thôi là cơ thể sẽ bị xé ra hàng trăm mảnh ngay lập tức! Nghĩ đến thôi đã không khỏi rùng mình sợ hãi nhưng cũng chẳng có thủ mãi dưới này được!

– Long! Mày còn sống không?

Chợt tiếng Việt phát ra trên đầu tôi

– Nếu mày còn sống thì Thu và tao vẫn ổn...

Trong lòng tôi yên tâm hơn phần nào.

– Trên tay tao đang cầm 1 quả bom khói tự chế, tao có 1 kế hoạch mong rằng sẽ giúp cả 3 thoát ra khỏi đây nhưng mày hãy cho tao 1 tín hiệu gì đó để biết mày đang lắng nghe...

Tôi đảo dác nhìn quanh, tiếng gào rú cứ lẻo đẻo phía dưới, dây chuông treo trên cầu chợt lọt vào tầm mắt. Tôi cố gắng trở mình, áp sát lưng vào găm cầu, 2 chân banh rộng tạo điểm tựa thân dưới, 1 tay bám vào thanh sắt cố định đường ray, tay còn lại vơ lấy dây gióng 1 hồi chuông duy nhất.

– Tốt rồi! – nó nói với xuống

Tôi căng mắt căng tai chuẩn bị lắng nghe.

– Sẽ rất mạo hiểm cho mày nhưng hãy cố gắng nhé! Ngay khi tao ném quả bom khói xuống phía dưới, có thể lũ xác sống sẽ bị cản trở tầm nhìn, tao và Thu ở trên này sẽ làm tất cả những gì có thể để thu hút sự chú ý của chúng. Mày phải hết sức cẩn thận quay lại Ngõ Trạm đánh xe trở về đây dụ chúng đuổi theo để tao và Thu có thể chạy ngược trở lại Hà Trung lấy chiếc còn lại. Đó là cách duy nhất để tất cả có thể lấy lại được đồng nhu yếu phẩm và thoát khỏi đây!

Tôi nghĩ ngợi không chắc chắn và có phần sợ hãi.

– Ngay khi có xe, 2 anh em tao sẽ đón đầu và phân tán bớt lũ xác sống đuổi theo mày!

Cho dù kế hoạch là thế nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy bất khả thi.

– Không còn nhiều thời gian đâu! – nó thúc dục

Tôi nhắm mắt thở dài thườn thượt, túm đầu dây gióng liên tiếp 3 hồi chuông

– Tao sẵn sàng rồi!!! – tôi nói trong đầu

– Ok! Tập kết ở vườn hoa Hàng Đậu!!!

Cầu mong cho cuộc đua mạo hiểm này thành công, cơ bụng tôi run bần bật do phải bám víu mãi trên này..

– Long à, mày chỉ có tối đa 1 phút rưỡi thôi nhé, tao đã kiểm tra thử thời gian tạo khói.

Chưa nghe hết câu, nó đã ném quả bom khói kịch 1 phát xuống lòng đường!!!

Tôi căng mắt, những giọt mồ hôi trên trán không ngừng vã ra chảy vào 2 bờ mi, tiếng xì xì đứt đoạn và sau đó là 1 màn khói trắng tỏa ra tứ phía!!

– Đến lúc rồi!!

Tiếng Việt hét to, tôi có thể nghe thấy 2 anh em nó liên tục hò hét, đập cạnh cách vào phần trên cầu. Làn khói trắng phủ kín dưới gầm khiến lũ người chết đột nhiên dừng mọi hoạt động, ngẩn người, 1 vài con bắt đầu tản ra chú ý đến 2 anh em nó.

– Cơ hội đây rồi!!

Tôi lập tức buông tay, thả người ngã xuống 2 con xác sống phía dưới!! Bọn chúng ngã đập đầu vào nhau, bản thân tôi cũng bị đập mặt xuống lòng đường. 1 bức màn trắng bao phủ trên đầu, tôi chỉ có thể nhìn lờ mờ từng đôi chân xung quanh. 2 con bên cạnh ra sức quờ quạng, gài đỡ gào thét, vội vã tôi đập vào bả vai bọn chúng cuống cuống bỏ chạy! 1 con đứng chắn trước mặt, tôi liều mạng lao đến ôm mình nó làm lá chắn húc đẩy những con đằng sau chạy ra khỏi gầm cầu. Làn khói trắng tỏa kín xung quanh ngày 1 yếu ớt.

– Sắp hết thời gian rồi!

Theo quán tính, con xác sống bị tôi xô ngã, tôi cũng suýt dơ mặt vào gần mặt nó, lập tức tôi đâm mạnh vào má khiến nó thốc máu rồi vội vàng đứng lên. Những con phía sau có vẻ đã thấy tôi, chẳng kịp chạy băng qua làn khói, tình hình nguy cấp làm tôi không kịp xoay sở!

– Chạy tiếp! Mau!

Tiếng Việt hét to, có vẻ nó đã quan sát, tôi vô thức quay lại phía sau bắt gặp 3 4 con đang điên cuồng vồ về phía tôi

Đột nhiên!!! Lon cocacola từ trên cầu bay tới trúng đầu 1 con khiến nó ngã cắm mặt, rồi 2 3 lon tiếp theo khiến lũ xác sống rít lên đau đớn chân chạy loạng choạng. 1 vài lon văng ra đất méo mó, nổ bụp 1 phát và sau đó những làn bọt màu đen chảy ướt át cả con đường. Tôi giật dử đập 1 phát nữa vào mặt con xác sống nằm dưới đất, phi như bay về phía sau lớp màn khói chui xuống nắp dưới gầm xe ô tô...

Tôi thờ phào như vừa từ cõi chết trở về, 3 con lò dò chạy qua màn khói nhưng không thấy tôi, chúng vồ đi lại tìm kiếm 1 cách mò mẫm, tiếng thét gào đập phá của 2 anh em Việt ngày càng to hơn chọt thu hút sự chú ý của chúng, cả 3 điên cuồng chạy trở lại cũng vừa lúc đám khói trắng tan biến.

– Thoát rồi...

Tôi vội vã chui ra, gấp rút chạy thật nhanh về Ngõ Trạm chuẩn bị làm mồi như...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mất mát – hồi 8.2: *tình người*

Trước mặt là chiếc xe chất đồng lương thực, tôi vội vã buộc dây cố định chúng thật chắc lên phần yên sau.

– Làm gì, làm gì bây giờ nữa?!

Tôi cứ chạy loanh quanh tự hỏi, sự hấp tấp khiến nét mặt nhăn nhó, rồi khẩn trương nhặt lấy khúc gỗ lúc trước ném Thu gác vào yếm, nhanh chóng vơ chiếc mũ bảo hiểm nhẩy lên xe đề ga.

Tiếng động cơ nổ brum, tôi kéo ga mạnh rồi lại nhả vài ba lần tránh tình trạng chết máy giữa đường! Âm thanh vang vọng cả con ngõ nhỏ, lập tức tôi vào số lao đi như tên bắn.

Tay nắm chặt côn ngày 1 tiến về ngã tư Cửa Đông chỗ gầm cầu sắt, tôi vừa lo lắng vừa sợ hãi. Phía trước, những con dưới đất đã tản ra đi lại vật vờ, còn những con phía trên vẫn bu bám dày đặc, tôi có thể thấy 2 anh em nó loay hoay chờ đợi.

1 dòng suy nghĩ lẫn át cảm xúc tiêu cực của tôi.

”Đã có xe máy, lại còn đồng nhu yếu phẩm. Tôi gì phải khổ thế bản thân ơi, phóng thẳng mà thoát khỏi đây kéo lũ người chết để ý thì gay!”

”Ôi sao mày sống khôn nạn thế? Cả 2 anh em nó đã đem cả tính mạng giao cho mày, lẽ nào bây giờ mày lại phui đít quay đi để 2 anh em nó bị cắn chết. Thằng vong on bội nghĩa!!”

2 suy nghĩ trái chiều cứ thay nhau thúc vào lương tâm và đạo đức. Thật sự tôi rất sợ phải chết...

”Mày sợ chết?!! Mày sợ chết thế anh em nó không biết sợ sao, hay mày coi anh em nó là thú vật để mày có quyền sợ còn những thứ hay những con vật khác thì không có quyền, cũng giống như việc mày đã bỏ mặc 1 đứa trẻ phải chết khi sự việc xảy ra. Mày đứng tự cho mày cái quyền lợi vì mày là con người. Bản chất của con người còn ham sống hơn tất cả những loài vật khác. Mày không thấy áy náy sao?!”

”Thật là lạ, sợ chết là bản năng rồi thì cần chó gì phải có quyền hay không?! Con người ai cũng phải chết, nhưng cả 2 chết để 1 người tiếp tục được sống chẳng phải tốt hơn sao?? Nếu vẫn cứ áy náy lương tâm thì đợi 2 anh em nó chết xong rồi tìm 1 ngôi nhà nào đó, làm linh cữu rồi thấp hương tưởng nhớ là xong. Còn hơn cả 3 đều phải tan xương nát thịt!”

– Anh ơi!!

Tiếng Thu hét làm tôi giật bản mình, sau đó đến tiếng Việt tru tréo. Chẳng còn thời gian cho những suy nghĩ, tôi kéo ga lên phi như bay đến sát ngã tư!

Lũ xác sống dưới gầm cầu đồng loạt quay cổ lại, liên tục gào thét rồi vồ vập nhau phi tới đây. Trong lòng tôi sợ hãi tột cùng, tay cầm côn cứ run run không sao kiểm soát.

Sự điên loạn khát máu chẳng khác gì 1 con sóng thần ập tới khiến tôi như bị nhấn chìm xuống. Trong tâm can tôi không ngừng thúc giục rời khỏi đây nhưng khi bắt gặp ánh mắt của 2 anh em Việt, đặc biệt là Thu, thật sự chẳng còn mặt mũi nào..

Tôi đưa con mắt quay trở lại cuộc đua để che đi cảm giác xấu hổ, 1 tay kéo ga khiến tiếng nổ máy ầm ầm khắp phố, tay còn lại vội vàng cầm khúc gỗ đề phòng bất trắc. Lũ xác sống trên cầu thấy động, đồng loạt nhẩy xuống chạy tới!!

– Nhanh nào! Nhanh nào!!

Tôi bấm cả còi xe kêu bip bip, lũ trước mặt lao đến càng lúc càng nguy hiểm!!

– Không thể cầm cự được nữa rồi!!!

Tôi gấp rút sang số, cua xe phóng thẳng Cửa Đông, chỉ kịp thấy 2 anh em nó đang nhìn mình bị cả đàn xác sống truy đuổi!

– Mong 2 đứa đều giữ được mạng.

Tôi nói trong đầu, tay cầm khúc gỗ bẻ lại gương chiếu hậu. Bất chợt bọn chúng đã phi đến ngay sát nút!

Tôi khẩn trương bẻ lái cổ xe rẽ sang Hàng Điếu. 1 cảnh tượng khiến tôi vô cùng hoảng loạn! Hơn 10 con khác bất thành linh xuất hiện rải rác dọc đường, chúng thấy tôi, tru tréo rồi nhanh chóng chạy ào đến!

Phía sau thì bị đuổi bắt, đằng trước không ngừng kìm kẹp! Chẳng còn thời gian thở, chỉ còn nước lao đến bất chấp nguy hiểm!!

1 con bên trái chực vồ tới!! Tôi cầm thanh gỗ phang thẳng tay ngang má khiến nó xoay đầu ngã vật ra đất, rồi con trước mặt gài trong gang tấc! Tôi ném luôn thanh gỗ trúng cổ khiến nó ngã ngửa về phía sau, tức tốc phi xe chèn bằng qua người, cán luôn lên đầu khiến tay lái loạng choạng suýt ngã.

Bọn chúng kéo đến quá đông và hung hãn, tôi chuyển bánh cho xe chạy cắt vào Nhà Hỏa. Lần này thì may mắn đã mỉm cười, con ngách nhỏ hẹp nằm im lìm, bọn chúng chen chúc nhau chạy vào vô tình cản trở những con chậm chân. Thời cơ đã đến, tôi lập tức phóng thẳng thoát khỏi con phố...

Đánh lái tạm biệt Nhà Hỏa. Phía sau vẫn còn 5,6 con chưa có ý định buông tha, nhưng khoảng cách đủ xa khiến tôi cảm thấy an toàn. Lập tức quay trở lại Phùng Hưng chờ cầu sắt xem xét tình hình!

Cây cầu mới chỉ lấp ló trong tầm mắt, nhưng chẳng có 1 ai!! Không biết 2 anh em Việt đã lấy được xe dự phòng chưa, chẳng biết có còn sống không nữa?

Bất thành linh! Tiếng bước chân bịch bịch mỗi lúc 1 gần làm tôi kinh hãi, tức tốc tôi phi xe nhanh hơn và ngoài lại nhìn. 4 con xác sống từ chỗ công an phường Cửa Đông đột nhiên vồ tới.

Trên người chúng là bộ quân phục xanh rách rưới.

Đột nhiên!!! Con xác sống gần nhất nhảy bổ tới bám vào túi nhu yếu phẩm. Chiếc xe lắc lư làm tôi không giữ nổi thăng bằng buộc phải chạy chậm lại.

– Khốn kiếp!

Qua gương chiếu hậu, lũ xác sống bị tôi bỏ lại ở Nhà Hỏa ngày 1 đổ ra nhiều hơn! Phút chốc quả tim như muốn nổ tung khỏi lồng ngực! Tôi vội vã kéo ga nhằm tăng tốc nhưng khổ nỗi con xác sống cứ bám chặt đằng sau!

– Chó chết...

Tiếng nổ động cơ rền vang càng lúc càng to hòa theo giai điệu gào thét hợp thành 1 bản giao hưởng kinh dị. Tôi tức tối lạng lách, đánh võng buộc nó phải bỏ tay khỏi yên!! Cả người con xác sống cọ sát với mặt đường khiến máu quết thành những vệt dài. Nó rít lên như kêu đồng bọn đến viện trợ, 3 con phía sau nhanh như cắt nhảy chồm tới, tôi phát hoảng không kịp suy nghĩ kéo ga hết cỡ!!

– Aaaaa!!!!

Tôi tông thẳng vào đít 1 chiếc Santafe. Cú va chạm mạnh đến nỗi cả người tôi bị hất tung về phía trước, đập mặt xuống đường...

1 cảm giác choáng váng không sao tả xiết, mọi thứ như đang nhảy múa ngay trước mắt. Tay chân tôi lúc này bủn rủn không điều khiển nổi, chỉ còn cách nằm yên chờ chết...

Đôi mắt tôi như muốn nhắm lại khi thấy 1 con xác sống áo xanh công an nhảy lên nóc xe gào rú chuẩn bị vồ tới làm thịt...

Lại có tiếng bước chân chạy từ phía sau, mỗi lúc 1 gần càng khiến tôi muốn từ bỏ hy vọng.

– Lần này thì tạm biệt.

Điều cuối cùng tôi nói với mình cũng vừa lúc con xác sống lao mình tới!

– Vút!!!

Tiếng gió lướt qua trên đầu khiến tôi cực kỳ bất ngờ! Con xác sống bị cả đòn gánh bổ ngang người hất về phía sau làm kính xe vỡ tan tành, tiếng còi báo trộm kêu từng hồi không ngớt!

– Dậy mau!!

Thằng Việt đã đứng chắn trước mặt. Con xác sống bị đánh đau điếng lộ vẻ dử dằn, nó bật dậy phi tới 1 cách điên cuồng, những con phía sau cũng đồng loạt bao vây!

– Dậy mau!! Khốn kiếp!!

Nó không kịp nói hết, phang tiếp vào con xác sống vừa bị ăn đòn, tôi tiếp theo con thứ 2, con thứ 3 hung hãn nhảy vào. Tôi cố gắng đứng dậy thật nhanh chóng...

Nó chống đỡ 1 cách yếu ớt và chỉ biết quăng đòn gánh về phía trước

– Chạy!!!

Nó hét rồi quay đầu chạy như tên lửa, 1 lần nữa tôi hành xác trên con đường toàn người chết

– Thu...đầu...

Tôi cố gắng hỏi bằng giọng yếu ớt..

– Đang phóng về đây!

Chúng tôi chạy như lũ bò điên khi đằng sau cả đàn xác sống mười mấy con nhào tới. Tôi đã nghe thấy tiếng động cơ mỗi lúc 1 gần, vang vọng khắp con phố Lý Nam Đế.

Bất chợt, tiếng động cơ nhỏ dần rồi tắt hẳn..

– Chó chết!! Sao lại chết mấy lúc này?!

Việt không ngừng chửi thề, đáng Thu đã hiện rõ trước mặt, em háp tấp đập cần khởi động xe nhưng chẳng có tiếng nổ nào phát ra!

Khuôn mặt em lộ rõ vẻ sợ hãi cùng cực..

– Chạy đi!!! – Việt hét lên

Thu bỏ xe và chạy trước cả 2 một đoạn, tôi bắt đầu cảm thấy đuối sức vì vụ tai nạn, đôi chân không nghe theo trí óc lập tức chạy những bước chạy liêu xiêu...

– Lên tao cõng!!

Cả đàn nhao nhao sát nút, không chần chừ tôi trèo lên lưng Việt. Nó cõng tôi nên tốc độ chạy giảm rõ rệt!

– Giờ chạy đi đâu đây?!

– Tao không biết nữa. Cứ thoát ra khỏi con phố này cái đã!!

Cả 2 chạy song song với Thu. Tình thế nguy cấp khiến tất cả chỉ còn cách cầm chặt chạy! Tôi quay đầu lại quan sát, dẫn đầu đàn là lũ xác sống mặc quân phục rách rưới, nổi bật là con bị thằng Việt phang thẳng tay vào ngực. Nó gầy gò và cao lêu nghêu, phần ngực đã biến dạng, những đoạn xương không chịu nổi đòn đánh nhỏ hẳn ra ngoài trông rất kinh khủng. Anh nắm nó 1 màu đỏ ác cảm, tôi cời mũ bảo hiểm ném thẳng vào mặt con xác sống khiến nó ngã bật về sau.

Vườn hoa Hàng Đậu đã thấp thoáng phía trước. Bỗng 2 anh em nó đứng khựng lại 1 cách khó hiểu?!

– Sao vậy?! Sắp ra khỏi Lý Nam Đế rồi!!!

– Anh nhìn đi..

Tôi nhảy xuống khỏi lưng Việt, căng mắt nhìn theo tay Thu chỉ. 1 cảm giác lạnh toát chạy thẳng lên não! Rất nhiều lũ người chết khác đi lại rải rác xung quanh con phố cắt ngang, cả bên trong vườn hoa cũng đầy rẫy. Bây giờ chạy ra chẳng khác nào tự mình nộp mạng, phía sau không ngừng dồn ép.

Cả 3 chẳng ai nói nổi câu nào, dù có cố gắng đến mấy cũng không tránh khỏi kết cục phải chết. 1 cảm giác bất công trào dâng trong lòng tôi...

– Lại đây các cháu! Mau lên!!!

Giọng 1 người phụ nữ bất chợt hét to khiến cả 3 đảo mắt khắp các tòa nhà dọc con phố!

– Ở đâu?! Ở đâu?!!

– Trên ban công, trên ban công kia kìa!! – Việt chỉ tay thúc dục

Chương 19: Mất mát – hồi 8.3: *tình người*

Cả lũ tức tốc phi đến. 1 căn nhà 3 tầng xây lọt thỏm về sau via hè không quá xa chúng tôi, người phụ nữ trong độ tuổi trung niên không ngừng khua tay hét gọi cả bọn. Như được cứu sống, tôi chạy mỗi lúc một nhanh bất kịp 2 anh em Việt, lũ xác sống gần vườn hoa Hàng Đậu bắt đầu đánh hơi chạy vào!!

– Mờ công cho chúng cháu với! – cả 3 hét kêu sự giúp đỡ

1 người đàn ông béo lùn với mái tóc đã bạc xuất hiện nhanh chóng mở chiếc cổng sắt!! Chúng tôi đẩy Thu vào trước, lũ xác sống bám đít đằng sau này giờ có vẻ cảm nhận được mình sắp để vượt mất con mồi, chúng lao còn điên cuồng hơn những con ở vườn hoa Hàng Đậu chạy lại.

Tiếng cổng sắt đóng kịch! Cả 3 an toàn nằm lẫn ra đất thờ đầy khó nhọc. Những con xác sống chỉ còn cách hăm dọa, với tay, khò khè bên ngoài. Chúng bu kín nhưng chẳng có cách nào tiếp cận, người đàn ông vừa cứu chúng tôi nét mặt thoáng hiện vẻ hoảng hốt..

– Chúng cháu cảm ơn bác! – tôi nói nhằm xua tan cảm giác lo sợ của người đàn ông đó

– Thôi, các cháu mau vào đi.

Chúng tôi vội vã ngồi dậy, bầu trời lúc này đã chuyển màu xanh đêm. Cả 3 bước vô trong nhà trước. Nét mặt ai nấy bây giờ mới được giãn ra, Việt lúc này cời bỏ chiếc khăn trên mặt, mái tóc đã được cắt ngắn kể từ lần cuối chúng tôi gặp nhau. Tôi đắm chiều khi thoáng thấy 1 vết sẹo trên trán.

– Cái này à? Do bị ăn đập ấy mà..

Tôi chẳng nói gì thêm, quay sang Thu, nhìn em rũ rượi, nét mặt bơ phờ mệt nhọc, em cời chiếc balo để gọn 1 góc..

– Đã gần 6 rưỡi rồi! – em xem đồng hồ và thốt lên

Tôi nhìn quanh phòng khách, người bác trai đó đã đi vào bên trong. Trên tường treo đầy thư pháp Việt Nam, từng nét chữ uyển chuyển mềm mại mà lại lôi cuốn lạ kỳ, những bức họa về cây mai, phong lan bố trí đằng sau. Đặc biệt, trên trần nhà treo đầy chuông gió khiến tôi ngỡ ngàng..

Chợt người phụ nữ giúp chúng tôi đi xuống cầu thang.

– Chúng cháu cảm ơn bác ạ! – Thu sốt sắng trả lời

– Không có gì đâu các cháu! Việc nên làm mà..

Tôi nhìn kỹ hơn, có vẻ họ là vợ chồng, nét mặt bác gái hiện lên vẻ phúc hậu còn bác trai thỉnh thoảng lại quay ra nhìn chúng tôi cười hiền lành.

– 2 vợ chồng ta ở trên phòng thì bỗng nhiên nghe tiếng bước chân chạy vang ầm cả con phố. Chúng ta tò mò ra ban công nhìn xuống thì thấy lũ người không kiểm soát đó đuổi theo các cháu. Ta vội vàng báo bà xã ở trên ra hiệu còn mình thì xuống túc trực chờ sẵn. – bác trai nói giọng dặc

– Thật sự là quá nguy hiểm cho các cháu! Ta không biết vì sao lại xảy ra chuyện như thế này nữa, mà..các cháu đã ăn gì chưa? – bác gái nói xen vào

Chúng tôi lúng túng chẳng biết trả lời sao, cả 3 bụng đói còn cào lại mệt mỏi không sao tả xiết..

– Đừng ngại, 2 ông bà già này cũng chẳng có gì đâu. Lại đây nào!

Chúng tôi đi qua phòng khách vào nhà bếp, không gian tối om do chẳng có điện. Bác trai nhanh nhẩu đốt nến thấp sáng chiếc bàn ăn, bác gái niềm nở bảo chúng tôi ngồi xuống. Lúc này tôi mới để ý xung quanh, cạnh tủ lạnh là 2,3 chiếc bình nước loại 20 lít, từng thùng đồ hộp xếp xập xệ trong góc nhà. Bác trai cẩn thận đổ nước từ bình sang 1 chiếc nồi đựng gạo to tướng.

– Các cháu đừng ngại, 2 bác sống với nhau nhưng vì bệnh tật không có mụn con. Vì vậy cảm thấy rất cô quạnh, may sao các cháu xuất hiện âu cũng là do duyên số. Các cháu còn trẻ lại phải đối mặt với những sự việc khủng khiếp như vậy, bản thân 2 bác còn sợ nữa là..

– Gia đình các cháu đâu??

Bác trai tiếp lời, bê ra 1 đĩa hoa quả và đóng đồ hộp.

Trên chiếc bếp gas, ánh lửa bắt đầu xuất hiện bên dưới nồi cơm..

Thằng Việt không cần bảo lấy luôn trái chuối đã ngả màu đưa cho em nó, nhanh chóng sau đó mở hộp pate gan để sẵn trên bàn, riêng tôi tu nguyên 1

cốc nước xua đi cảm giác khát cháy cổ họng, những gì kiếm được hôm nay nhanh chóng trở thành công cốc.

– Chúng cháu đang cố gắng quay về với gia đình nhưng đường đi quá xa và quá nguy hiểm...

– Vậy thì cứ tạm ở lại đây cũng được! – bác gái cắt ngang lời nói với của Việt bằng 1 ánh mắt tha thiết

Nó im lặng gật đầu

– Thế 3 đứa là anh em à? – bác trai hỏi Thu

– Đúng ạ! – tôi góp lời

2 anh em Việt nhìn tôi hiểu ý. Tôi không muốn họ đề cập đến chuyện gia đình tôi...

1 lúc sau, cuối cùng cơm cũng đã chín.

Bác trai bê nồi để ra giữa bàn, mở nắp. Khói bốc lên nghi ngút, từng hạt cơm trắng nõn nà đánh bay cảm giác mệt lã. Bác gái hiểu ý vội vã xúc thật đầy 3 bát cho chúng tôi, Việt và Thu ăn mấy phút là hết bay, còn tôi thì xúc lia lịa đồ ngập mồm, kể từ khi tỉnh lại tôi chưa được ăn 1 cách tử tế. Dưới ánh nến, khuôn mặt bác trai hiện lên vẻ sáng suốt, tốt bụng, tóc đã bạc nhưng vẫn còn nét minh mẫn. Bác gái ngồi bên cạnh thì cứ chỉ dụi dãi, chân thật, tiếc cho 2 người họ phải sống cô quạnh khi chẳng có 1 mụn con.

– Các cháu cứ ăn đi, nhà bác gạo hải còn nhiều lắm.

Chúng tôi chẳng kịp trả lời thêm, bóc đồng hồ hộp nào là pate, cá xốt, dăm bông chia cho nhau.

– U..um

Tiếng thằng Việt kêu lên đứt đoạn cả 4 quay sang nhìn.

– Nghe..nghe..rồi...

Bác trai tức thì đổ nước ra cốc bưng cho nó, nó uống xong cảm ơn rồi rít. Cả 5 khẽ cười. Phía ngoài đường, tôi nghe văng vẳng tiếng rít rồi im bật.

Kết thúc bữa ăn dưới ánh nến heo hút, cả 3 dựa lưng vào ghế ngồi thờ, xoa bụng khi đã ngấm cảm giác no. 2 bác cứ nhìn chúng tôi cười làm tất cả chột thấy xấu hổ..

– Các cháu chắc hẳn rất mệt, lên tầng mà nghỉ ngơi...

Nói rồi bác trai liền đứng dậy, bước tới chiếc cửa gỗ cầm đèn pin soi ra ngoài cổng.

– Đám người mất kiểm soát đó không bao vây nữa đâu.

Cả bọn thở phào, cảm ơn 2 bác về bữa ăn. Thu đi ra lấy lại chiếc balo cùng 2 thằng chúng tôi theo bác gái lên tầng.

Ở trên hoàn toàn tối mù nên mỗi người được phát 1 chiếc nến. Tôi dơ ngang trước mặt, ngọn lửa nhảy múa chiếu rọi xung quanh. Bước tới chiếu nghỉ, tôi tò mò đảo mắt quan sát mọi thứ, bức tường bên cạnh cầu thang được xây với nhiều học vuông bài trí xen kẽ lỗm vào trong, những bước ảnh, 1 lọ hoa giả, mấy quyển sách và vài đồ dùng linh tinh đặt ngay ngắn trong đó.

– Đến rồi!! – bác gái chỉ tay vào 1 căn phòng phía tay trái

– Còn đây là nhà vệ sinh các cháu nhé! – bác nói về căn phòng đã đóng cửa bên phải

Chúng tôi lục đục đi vào bên trong. 1 chiếc giường đủ 2 người nằm, bàn làm việc nhỏ kê sát mép tường, ngoài ban công treo 1 chiếc chuông gió thỉnh thoảng lại kêu lách cách.

– Các cháu hẳn đã mệt, cứ ngủ tự nhiên nhé!

Bác gái không quên để cho chúng tôi ít đồ ăn vặt.

– 2 bác ngủ ngay tầng trên thôi. Có gì không ổn thì hãy kêu 2 bác thật nhanh nhé!

Cả bọn gật đầu vâng dạ, bác gái dặn dò 1 số thứ nữa rồi cũng rời khỏi phòng chỉ còn lại 3 chúng tôi. Dưới ánh nến heo hút, thằng Việt cởi áo ra phủ bụi, Thu cũng xem lại đồ dùng trong balo. Tôi đi ra góc bàn làm việc, cởi chiếc áo kaki đen để gọn trên mặt.

– 2 anh đợi em chút nhé!

Thu cất lời rồi đi ra khỏi phòng, để lại tôi và Việt

– Uống đi!

Việt ném cho tôi lon tăng lực móc trong balo.

– Nhìn mày có vẻ tiêu tụy đi nhiều so với lần cả 2 thoát ra khỏi Keangnam. – nó mở lời

– Mày cũng đâu có khác gì, mái tóc cắt ngắn, mặt mũi thêm sẹo..

Nó cười nhạt 1 tiếng khi tôi nói đến đó.

– Nhưng thật sự đã xảy ra chuyện gì vào đêm đó?! – Việt tò mò hỏi

– Cả nhà tao khẩn trương rời khỏi Hà Nội cùng đoàn người trên đường, khi đến cầu Chương Dương thì bắt gặp 1 quả tên lửa dội xuống! Đó là điều cuối cùng tao nhớ được, rồi tao tỉnh lại, mọi thứ khá là phũ phàng. Và sau đó thì gặp lại mày...

– Ừm..như vậy là..không còn ai sao..

– Không còn ai. – tôi đáp

– Thật sự chia buồn với mày, Long à.

Nó vỗ vai tôi, nhưng cử chỉ đó không đủ để lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn.

– Vậy còn mày? – tôi hỏi

Nó thở dài...

– Anh em sau sự việc ấy chạy về nhà, em đã rất hoảng loạn..

Bổng Thu bước vào ngắt lời Việt, thả mình ngồi xuống giường lắng nghe tiếp cuộc trò chuyện..

– Có rất nhiều chuyện đã xảy ra Long à. Sau đêm hôm đó, tao cũng chẳng quan tâm ngày tháng năm hay trời đất gì nữa..

– Chính xác là đã gần 3 tuần trôi qua kể từ khi bùng phát dịch bệnh. – Thu xen vào

– Ừm..vậy à.. – tôi trầm ngâm nói

– Chắc hẳn ngay khi bùng phát dịch bệnh, quân đội đã đánh sập cầu nhằm ngăn chặn sự lây lan.

– Thế bây giờ họ ở đâu??

– Tao không biết nữa..

– Cái chính là cả 3 người chúng ta phải thật cẩn thận từ lần sau trở đi, hôm nay thật sự mọi người đã phải bỏ mạng nếu không có 2 bác ấy cứu giúp. – Thu mở lời

Tất cả thở dài, chẳng ai nói được câu nào

– Thu, Long. Đi ngủ thôi, mệt quá rồi.

Tôi và Việt kéo chiếc chăn trải xuống nền nhà để Thu nằm trên giường, mọi thứ đã cất gọn ở 1 góc...

Đặt lưng nằm trong 1 ngôi nhà xa lạ, ánh nến vẫn rải rác xung quanh, những suy nghĩ về cuộc sống sau này không ngớt tràn trọc tôi. Sự mệt mỏi về thể xác đã dành lại còn phải chịu thêm những cuộc tra tấn trong tâm hồn bởi những cảm giác cô đơn, sợ hãi, tôi cứ nằm cựa quậy không sao ngủ được.

Trên giường là Thu, bên cạnh là Việt, tôi nằm gần sát cửa nói ra ban công đưa mắt nhìn chiếc chuông gió 1 cách lơ mơ, chốc chốc nó lại kêu rúc rích như muốn trêu ngươi, mỉa mai...

Tôi bèn đứng dậy kéo rèm cửa rồi lại nằm xuống, lần này thì mọi thứ khá quan hơn. Xung quanh im ắng, chỉ có bóng những ngọn lửa lập lòe đùa nhau trên tường

– Bộp..bộp..

Tiếng vỗ người làm tôi chợt tỉnh giấc.

– Ai..vậy?

– Em nè.

– Em nào?

– Em, Thu đây!

– Thu đấy à, còn làm gì sao không ngủ đi em – tôi vừa nói vừa ngáp

– Em chỉ muốn nói cảm ơn anh. . .

Tôi cố nheo mắt tỉnh lại. Qua ánh nến, không nghĩ rằng em gái Việt lại xinh xắn dễ thương như vậy.

– Sao em phải cảm ơn anh vậy?

– Lúc anh ở dưới gầm cầu ấy, em chỉ muốn cảm ơn anh đã liều mình cứu anh Việt và em.

Tôi quay qua nhìn Việt, nó đã ngáy khò khò mất rồi.

– Đừng cảm ơn anh, lúc đó là kế hoạch của Việt, anh chỉ làm theo thôi. Anh nghĩ em nên cảm ơn anh trai mình mới đúng.

– Dạ vâng, chỉ là lúc đó em thấy anh thật dũng cảm bởi anh Việt cũng không dám chắc sẽ thành công.

Thu làm tôi phải suy nghĩ. Thật trớ trêu nhưng đúng là tôi phải suy nghĩ sau câu nói vừa nghe. Ước gì tôi có thể nói với em sự thật lúc đó không phải là tôi dũng cảm, mà chỉ là bản năng khao khát được sống sót, hơn nữa còn có ý định bỏ rơi 2 anh em vì sợ chết. 1 cảm giác xấu hổ buồn bã trao dâng trong lòng, tôi giả vờ buồn ngủ để không phải tiếp chuyện.

– Ủa được rồi em, mọi chuyện cũng đã ổn cả rồi mà. Hơn nữa, chắc em cũng đã mệt, ngủ lấy sức đi Thu nhé.

– Vâng anh, chỉ là. . .

– Chỉ là gì em.?

– Có rất nhiều chuyện đã xảy ra, và anh trai em cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng anh ấy chẳng bao giờ bộc lộ ra bên ngoài mong anh. . .

– Anh hiểu, anh hiểu mà em.

– Vâng, chúc anh ngủ ngon nhé.

Em nói rồi trèo lên giường nằm trả lại sự im lặng vốn có.

– Em cũng ngủ ngon nhé.

Tôi nói rồi cũng xoay người nằm xuống. 2 mắt mở thao láo, những suy nghĩ miên man bắt tận cuộn xoáy trong đầu lần át cảm giác buồn ngủ, rồi cuộc đã có bao nhiêu người phải trải qua những chuyện khủng khiếp khi dịch bệnh xảy ra? Tất cả mọi thứ khiến tôi nhận ra mình không phải là người duy nhất mang số phận bất hạnh, tôi cảm nhận mọi người xung quanh đang thay đổi đi nhiều và điều đó khiến tôi trở nên xa lạ.

1 lần nữa, tôi đưa mắt dán vào ngọn nến để từng ánh lửa thôi miên mình đi vào trong tiềm thức. . .

1 thứ ánh sáng trắng chiếu vào mắt khiến tôi bừng tỉnh, ai đó đã kéo rèm cửa. Phía ngoài, tôi thấy thân cây cổ thụ to đùng với những đường gân chạy rề đút đoạn nghiêng mình chống chèo không có điểm tựa, 1 chiếc lá rơi trên cành cây già nua rơi rụng, và tiếng chuông gió thỉnh thoảng khẽ kêu rúc rích.

Cảnh vật cô đơn lặng lẽ là những gì tôi có thể cảm nhận ngay lúc này.

– Dậy rồi à? – Việt hỏi tôi

– Ừm.- tôi cố gắng dụi mắt xua tan cảm giác ngái ngủ

– Bây giờ là đầu giờ chiều rồi đó!

– Vậy à?

Tôi ngồi dậy, uống 1 cốc nước tráng miệng. Nó đang cầm mặt vào bàn làm việc xem xét gì đó, tôi không để tâm bước ra khỏi phòng vô nhà vệ sinh giải quyết, khi bấm nút bồn cầu mới sực nhớ ra chẳng có nước xả.

– Cái thời đại chết tiệt!!

Tôi chửi rủa, rồi cũng đánh đập nắp bồn cầu..

Bước vô phòng, thằng Việt đứng trầm ngâm ngoài ban công

– Thu đâu?

– Nó xuống dưới ngồi chơi với 2 bác chủ nhà rồi!

– Sao mày không gọi tao dậy?

– Nhìn mày ngủ như 1 con lợn chết nên thôi.

Nó đứng quay lưng nói chuyện với tôi, có vẻ như đang trầm mình suy nghĩ điều gì đó. Tôi bèn cầm gói lương khô bóc dở trên bàn cắn 1 miếng nhanh chóng rảo bước lại gần..

– Có chuyện gì vậy?? – tôi mờ lờ

– Không có gì, chỉ đang tận hưởng không khí trong lành.

Nó vừa nói vừa gỡ đầu gối tai. Tôi chẳng mớ lờ gì thêm 1 phần do cảm giác ngái ngủ. Con phố trước mặt vẫn phủ 1 màu im ắng, cho dù là trước hay sau lúc xảy ra đại dịch, bởi trong trí nhớ của tôi khi còn là 1 đứa trẻ, nơi đây nổi bật với không gian thoáng đãng cách biệt hẳn bên ngoài, những hàng cây cao vút dọc 2 bên đường như ôm trọn lòng phố để từng cành nhánh chìa ra, phủ lá che nắng. Lý Nam Đế còn nổi tiếng là con phố game khi mà lúc lại trong trí óc chắc chẳng ai không 1 lần cầm trên tay bộ máy PS2, PS3... với những trận cầu nảy lửa hoặc 1 trận đối kháng đẫm máu, hay thậm chí là những đĩa game offline cài trên máy tính nổi tiếng thời bấy giờ như Diablo, Fantasy, Knight and Merchant...

Trong phút giây, tôi cảm thấy tự hào khi tuổi thơ được nuôi dưỡng và phát triển bởi những trò chơi mộc mạc, chân chất và giản dị như vậy. Với tôi, nó không đơn giản là “game” – 1 thứ dùng để giải trí đầu óc sau những giờ phút học tập căng thẳng – mà trong nó còn ẩn cả tiếng nói, tiếng cười của anh em, bạn bè, những thứ cảm xúc trẻ thơ mà cuộc sống hiện đại khó tìm lại được khi sự vất vả, lam lũ, chăm lo cho cuộc sống mưu sinh chi phối. Xa hơn, nó còn chiếm 1 chỗ không nhỏ trong gam màu ký ức.

Lòng đường vẫn nằm đó, vẫn là nơi đỗ xe ô tô, chỉ là bây giờ có hơi bừa bộn do neo đậu không thẳng hàng, rồi rác thải bừa bãi, từng cửa hàng đóng cửa nằm yên bám bụi. Trước mặt tôi, 1 tòa nhà 4 tầng vẫn đang trong tình trạng thi công dở dang, chẳng có gì hơn những bức tường gạch đã khô vữa phô ra trần trụi, vài ba bao xi măng nằm chổng chơ dưới đất, tấm bạt sọc xanh trắng bay phe phẩy cuốn theo cát bụi lên mình lũ xác sống đi lại rải rác dọc con phố...

Trông cả người chúng tôi lem lem đến đáng thương...

– Mày nghĩ gì sao? – Việt cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

– Đang ngắm nhìn con phố đã thay đổi này thôi!

– Ừa, vậy vào giúp tao được không?

– Có chuyện gì sao???

Nó không trả lời đi vô trong phòng, bên chiếc bàn nhỏ chỉ chút những mảnh giấy viết gì đó và cả những tấm ảnh bị cắt xé lung tung!

– Nếu muốn sống sót khỏi bọn chúng, tao nghĩ phải tìm ra điểm mù!

– Ý mày khi nói điểm mù là sao?!!

– Là điểm yếu, chỉ cần khai thác hay tìm ra được điểm yếu của chúng mới có cơ may sống sót giữa tình cảnh bây giờ!

– Vậy mày đã làm những thứ này sao??

– Đúng vậy!! Nhưng chẳng tìm ra gì cả...

– Đề tao xem!!!

Tôi nhìn qua 1 lượt, những ghi chú, những tấm ảnh minh họa lấp đầy trên bàn. Tôi nhanh chóng cầm chúng cùng với băng keo dán kín tường.

1 bức ảnh về Keangnam – tòa nhà cao chọc trời, trung tâm của sự kiện cũng là khởi nguồn đại dịch xác sống được tôi đặt ở giữa dán kèm dòng chữ Super Ebola Virus. Rồi Việt chia nhánh ra quá trình biến đổi và phạm vi ảnh hưởng phóng theo mindmap. Chúng tôi cùng nhau nhớ lại buổi tối hôm đó...

– Được rồi, chúng ta đang phải đối mặt với những con virus Ebola đã tiến hóa do 1 chiếc máy bay bí ẩn đem tới. Chúng lây lan bằng cách gì? – tôi hỏi

– Máu và nước bọt tiếp xúc trực tiếp với máu người qua 1 vết thương hở. Đã từ bỏ việc tiếp xúc ngoài da.

1 nhánh đầu tiên rẽ ra ở quá trình biến đổi

– Vậy thì chúng ta cần phải hạn chế tối đa việc xây xô xát

– Tiếp theo là gì? – nó hỏi

– Hình như là sự vô tác dụng khi ra ngoài cơ thể vật chủ!

– Ừa tao nhớ rồi, trong vòng 1 tiếng tùy vào thể trạng vật chủ mà sự biến đổi diễn ra nhanh hay chậm. Cái đấy không ai đoán trước được, người bị lây nhiễm virus hoàn toàn tỉnh táo do chúng cần phải làm gì đó để biến đổi. Nhưng khi ra ngoài cơ thể vật chủ thì trở nên vô dụng.

– Vì sao? – tôi thúc dục

– Tao không nhớ nữa...

– Sự hô hấp!! – tôi nhấn mạnh

– Ừm... có vẻ như đây là chuyến đi 1 chiều rồi. Không chết thì rồi cũng phải chết, tao thà chọn cách chết là con người còn hơn chết xong biến đổi thành lũ người đó.

Nó ngâm ngùi rẽ thêm 1 nhánh mang tên vô phương cứu chữa và dán bức ảnh đầu lâu màu đen

– Còn gì nữa nào? – Việt mở lời

– Mà còn nhớ anh trợ lý ông bác sĩ bị lây nhiễm không?

– Có! Nó đúng là 1 thằng ích kỷ suýt chút nữa hại chết tất cả mọi người!

– Không phải chuyện đó!

Nó im lặng như muốn lắng nghe

– Khi tất cả để anh ta lại sau khi bị cắn, bọn chúng vẫn xông đến cắn xé anh ta!!

– Thì...

– Mà không nhận ra gì sao?!! Sự kỳ lạ nằm ở chỗ anh ta dù đã bị lây nhiễm vẫn là con mồi của chúng!!

Nó chỉ biết đứng bất động, có vẻ như đang nhớ lại. Tôi cũng trầm mình suy nghĩ cố gắng lục tung ký ức về đêm hôm đó.

– Hình như...

– Hình như sao?! – nó thúc tôi

– Hình như lũ virus cần phải phá hủy cái gì đó rồi hấp thụ máu vật chủ...

– Interferon!!! – nó reo lên

– Đúng rồi. Chúng cần phải phá hủy nó mới hấp thụ máu và biến đổi.

Việt vội vàng cầm bút viết những dòng chữ bé tí trên giấy rồi ráp lại với nhau...

– Mà xem này!! – nó chỉ xuống nền nhà

Lây nhiễm => hô hấp => phá hủy interferon => hấp thụ máu => biến đổi. Như vậy là 5 bước cần phải trải qua đối với 1 người bị cắn, tôi cảm thấy chúng cứ lặp đi lặp lại không tìm ra điểm kết thúc.

– Giai đoạn “hô hấp” làm tao đề ý..

– Vì sao?! – tôi hỏi

– Nếu như máu người bị lây nhiễm ra ngoài cơ thể thì sao?

– Theo lời ông bác sĩ thì bọn virus vẫn tồn tại, chỉ đợi vật chủ mới là sự lây nhiễm lại xảy ra. Lũ người chết hình như vẫn ăn thứ máu đó

– Như vậy là có khả năng tồn tại cao...

– Đúng vậy..

Chẳng mấy chốc, những dữ liệu được chúng tôi đưa ra phủ kín bức tường. Nhưng đáng buồn là chúng tôi vẫn không tìm ra gì cả...

– Tại sao bọn chúng không ăn thịt đồng loại?? – Việt lại hỏi

– Tao không biết, có khi nào có 1 sự “kết nối” nào đó chăng...

– Như vậy thì chúng ta cần phải tìm ra sự kết nối đó trước khi biến đổi thành chúng!!

Cả 2 lại vắt óc ra nghĩ. 1 hồi sau, những đường rẽ nhánh chỉ chít trên tường, đáng tiếc chẳng tìm được manh mối gì hơn vì kiến thức hạn chế..

– Vậy còn phạm vi ảnh hưởng thì sao? – tôi xoay chuyển ý nghĩ

– Hiện tại là Hà Nội, nhưng tao nghĩ sau đêm hôm đó có thể lan sang khắp các tỉnh ngoại thành. Bây giờ thì chắc là phạm vi không thể đoán được, cho nên tao vẫn không dám đưa Thu về quê vì quá nguy hiểm...

– Vậy còn chính phủ? Quân đội?? Họ đã làm gì khi tao nằm yên trong đồng cỏ nát??

– Tao không rõ vì lúc đó ai cũng phải lo cho bản thân mình...

– 2 anh đang làm gì đó?

Tiếng Thu xen vào, nhưng chúng tôi chẳng để tâm, kệ em bước vào ngắm nghía để tiếp tục cuộc trò chuyện..

– Ngay sau đêm hôm đó, internet không còn, mạng di động cũng cắt, những gì tao tìm hiểu lại chẳng có gì. 2 anh em chỉ còn cách sống chui rúc như lũ chuột trong 1 thành phố bị cô lập.

– Có vẻ như họ đã bỏ mặc người dân trong thành phố của chính họ..

– Điều đáng nói bây giờ là tìm cách làm sao để chúng ta ít nguy cơ xảy ra xô xát.

Chúng tôi cứ đứng thêm 1 lúc gặm nhấm những suy nghĩ của riêng mình cho đến khi bầu trời lại nhá nhem tối..

– Thu! Long! Tao có chuyện muốn nói với 2 người..

Cả tôi và Thu nhìn nhau chờ Việt mở lời

– Thu này, anh đang tìm cách quay trở về Hưng Yên gặp lại gia đình. Nhưng tình hình bây giờ vẫn rất bế tắc, hãy cố gắng đợi anh thêm 1 chút nữa..

– Vâng...

– Long này, tao xin chia buồn về chuyện gia đình mày nhưng nếu có thể hãy đi cùng 2 anh em tao khi tao tìm ra cách gì đó. 3 người đầu sao cũng tốt hơn 2 mà..

– Để tao suy nghĩ.

Tôi nói mang theo 1 ánh nhìn xa xăm, từ khi mất gia đình cảm thấy bản thân giống như thằng vô gia cư. Nếu đồng ý đi theo anh em nó cũng được nhưng lại cảm thấy có gì đó miễn cưỡng trong lòng, mà không đi thì mọi giả thiết về cái chết, sự bất an càng dâng lên mãnh liệt.

Cuộc sống xung quanh tôi đã trở nên vô định từ lúc nào?

– Còn 1 điều nữa...

– Gì vậy anh?!

– Cái này cần sự đồng ý của cả 3 người. 2 bác chủ nhà cũng đã tầm 50 60 tuổi, trong cuộc sống sinh tồn này chúng ta không nên trở thành gánh nặng cho họ, 1 miếng ăn đang 2 giờ phải chia cho 3. Tất cả hiểu ý tao chứ?

– Ừa, đúng vậy.. – tôi đáp

– Thế anh muốn sao?!

– Ngày mai, chúng ta sẽ tạm biệt họ và rời khỏi đây. Bọn xác sống cũng đã không còn bao vây, tất cả sẽ để lại cho họ 1 túi nhu yếu phẩm, coi như 1 lời cảm ơn. Xe máy vẫn đang nằm ở giữa phố chỉ cần có kế hoạch tác chiến với lũ người chết tốt là được.

– Nên vậy.. – tôi trầm ngâm đáp

– Còn sau đó, chúng ta không thể làm gì hơn nữa đâu...

Chúng tôi đồng loạt nhất trí, màn đêm ngoài kia đã bắt đầu che phủ. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa phát ra và sau đó là giọng bác gái.

– Các cháu ơi, xuống ăn đi. Com vẫn còn nóng đó!

Việt, Thu và tôi ái ngại nhìn nhau nhưng cũng đành cho qua.

– Thế nhé, mọi người đã nhất trí. Chỉ còn ở lại đêm nay thôi...

Việt nói rồi mở cửa bước xuống đầu tiên, tiếp đến Thu. Tôi nhìn quanh mọi thứ trong phòng, bức tường với sơ đồ hình cây chi chít giấy, chiếc chuông gió giục giã liên hồi. Phía ngoài không gian đen đặc trùm lên cả con phố, tôi vợ vội cốc nền thấp lửa rồi cũng đành đi theo.

Sau bữa com thân mật với 2 bác chủ nhà tốt bụng, tôi cảm thấy khỏe khoắn hơn hẳn. Cả 3 nhanh chóng đặt chân lên phòng nghỉ ngơi.

– Tự nhiên tao thấy buồn ngủ quá, chắc mệt. Thôi tao ngủ đây, kế hoạch ngày mai vẫn thế nhé...

Việt nói rồi nằm lăn ra đất gác chân lên thành giường.

– Em cũng vậy, cảm thấy buồn ngủ ghê gớm, chúc anh Long ngủ ngon.

Chắc 2 anh em nó dậy trước tôi nên chắc còn mệt, Thu trèo lên giường nằm cong người ngủ luôn.

Bỗng đến lượt tôi cũng ngáp lên ngáp xuống...

– Sao buồn ngủ thế nhỉ?..

Tôi tự hỏi nhưng chẳng chờ đợi lao mình xuống nền nhà nhắm mắt.

– Dậy!! Dậy mau thằng khốn!!!

Việt dấn vào người làm tôi đau đón tỉnh dậy. Xung quanh tối om nhưng chúng tôi vẫn có thể nhận ra đây là nhà vệ sinh!

– Thu đâu?!! – tôi hoảng hốt

– Tao cũng không biết, tỉnh dậy đã thấy cả 2 nằm trong này!!

– Có việc gì xảy ra?!!

Tôi nói rồi lao đến vịn tay nắm cửa.

– Khóa rồi!!!

– 2 ông bà già kia đã làm gì?? Em gái tao đâu rồi?!! – Việt giận giữ quát

– Phá cửa mau!

Chưa nói hết câu, nó đã húc mạnh cả thân người vào cửa kêu ầm 1 tiếng!

– Khốn kiếp!!

Tôi lập tức đập thật mạnh vào tay nắm, trong lòng cực kỳ lo lắng xen lẫn sợ hãi. Những cú đá ruynh ruynh không ngớt vang lên trong căn phòng tối om.

– Cả 2 cùng tông đi!! – tôi thúc dục

Nó và tôi lùi về sau, thò 1 tiếng rồi nhanh như cắt lao mình húc mạnh. Chiếc cửa chẳng mấy di chuyển...

– Chó chết, chó chết!!

Việt tức giận đá liên tiếp vào tay nắm cửa, miệng không ngớt chửi bới. Trong 1 khoảnh khắc, tôi nhận ra bên cạnh mình không phải là thằng bạn thân ngày nào. Nó hoàn toàn xa lạ và đầy bạo lực, nó giống với 1 con thú hoang giận dữ đang điên cuồng phá phách từ tung.

– Mày không giúp tao còn ngậy ra đó làm gì?!! – nó điên tiết quát

Tôi cảm thấy sợ hãi vội vàng tung chân đập cật lực vào tay nắm.

– Á á á...

Tiếng la thất thanh của Thu!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Mất mát – hồi 8.4: *tình người*

– Thu!!! Thu ơi!!!

Việt gào ầm lên, không chậm trễ cả 2 dùng hết sức gỡ mạnh vào tay nắm, trong lòng linh tính chuyện chẳng lành.

– Bóp!!!

Tay nắm tức thì rơi xuống, Cả 2 húc mạnh lần nữa khiến cửa nhà vệ sinh bật tung ra ngoài!!

Chợt chúng tôi thấy thấp thoáng bóng dáng Thu bị kéo lại vào trong phòng và cánh cửa phòng ngủ chực đóng lại...

Nhanh như sét đánh, Việt lao vào giáng 1 cước khiến cánh cửa đập ruynh vào tường.

Bỗng khuôn mặt nó đột nhiên biến sắc!! Tôi vội vã chạy vào xem cũng không khỏi thất kinh!!!

2 vợ chồng họ, người phụ nữ với khuôn mặt phúc hậu đang ngồi ôm chặt 1 con xác sống toàn thân đã bị trói lại, mồm miệng bị kín, nhìn nó què quặt nhỏ nhắn như bộ xương khô không ngừng dẩy dụa, tóc trên đầu đã rụng hết, 2 bên mặt teo tóp chỉ còn xương gò má lộ ra, có vẻ là 1 cậu bé với độ tuổi khoảng 11, 12. Còn người chồng mà tôi cứ ngỡ là hiền lành lại đang cầm dao dí vào cổ khổng chế Thu.

Quần áo em xộc xệch, bị ông ta kéo lê đến nỗi hở cả dây áo ngực!!

– Các người đang làm cái chó gì vậy?!! – Việt điên máu quát

– Anh..oi..huhu.. – Thu bắt đầu khóc nức nở

– Đứng lại gần!! Nếu không tao giết con bé ngay tại đây!!!

Việt chỉ còn nước hạ mình...

– Tại sao các người đánh thuốc ngủ chúng tôi?! – tôi hỏi nhằm xoa dịu tình hình..

– Con ơi...mẹ đây..ngaoan nào đừng nghịch ngợm nữa. Ngoan mẹ cho đi xem phim nhé..

Giọng người phụ nữ đứng tuổi trong ngôi nhà cất lên đầy vẻ thô lương. Bà ta chẳng quan tâm điều gì xảy ra kể từ khi chúng tôi bước vào, 2 cánh tay vẫn ôm chặt lấy người con xác sống, thỉnh thoảng lại vuốt má vuốt đầu âu yếm không rời như nó vẫn còn là con của bà ta, nhưng đáp lại những hành động đó chỉ là sự dẩy dụa, kèm theo 1 ánh mắt vô hồn, không cảm xúc..

– Tại sao các cô cậu lại đòi bỏ đi?!! Tại sao? Tôi đã tha thiết mong các cô cậu ở lại cơ mà..

Bà ta đột nhiên hét lên làm tắt cả giặc bản mình.

– Vậy ra bà đã nghe lén chúng tôi nói chuyện!!

– Chính vì các cậu có ý định bỏ đi nên chúng ta mới phải làm vậy!!

Bà ta lại xoa người con xác sống và dỗ dành

– Thả em gái tôi ra mau!

Việt có vẻ không chịu được nữa, hét toáng lên khiến ông chồng hoảng sợ ghì chặt Thu, con dao như muốn cứa vào cổ..

– Hu..hu..anh..

Thu khóc do quá sợ hãi, tôi liền ngăn thẳng Việt tránh làm điều dại dột.

– Bác gái nghe cháu này, con trai bác đã chết rồi. Trước mặt bác chỉ là 1 cái xác biết cử động..

– Không!!! Con trai của tôi chưa chết, nó đang sống sờ sờ đây này. Nó chỉ bị bệnh thôi, nó đang đói. Đúng rồi, con trai tôi đang đói nên bị như vậy, phải cho con ăn, cho con ăn thì con sẽ ngoan nghe lời mẹ..

Tôi cảm thấy bà ta có dấu hiệu tâm thần rồi, có lẽ do cái chết của thằng bé gây ra 1 chấn thương tâm lý quá lớn, sẽ rất khó để nói chuyện 1 cách tỉnh táo. Thằng Việt bên cạnh đã nắm chặt tay như muốn xông tới đâm bà ta 1 trận. Nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách, sớm muộn nó cũng sẽ liều mạng quyết ăn thua đủ!

Tôi bèn giữ tay Việt mong rằng nó sẽ bình tĩnh lại.

– Đúng rồi, con trai bà đang bị bệnh, hay cho cậu bé ăn chút gì đó. Trong balo chúng tôi vẫn còn chút lương khô, hy vọng cậu bé sẽ thích...

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống với lấy chiếc balo của Thu tìm gói lương khô

– Không!!

Bà ta chợt ném 1 ánh nhìn đầy oán hận, căm thù về chỗ cả 2.

– Không! Con trai tôi không muốn ăn lương khô. Nó muốn ăn thịt người! Con à, hôm nay ta sẽ cho con ăn thịt đứa con gái kia, con thích không? Ngoan nhé con trai yêu quý..

Việt nghe đến đây tức nổ óc, 2 mắt đỏ ngầu giận dữ. Tôi kín đáo đánh ánh mắt về phía Thu, nó chợt nhận ra tức thì đứng khựng lại. Ông chồng phía đối diện liên tục quan sát nhất cử nhất động của chúng tôi để uy hiếp Thu khiến cả 2 không thể làm liều.

Bà vợ bắt đầu tháo khăn bịt mồm con xác sống, nó há mồm nhe răng rít lên 1 cách kinh tởm. Tình hình bắt đầu ngoài tầm kiểm soát!

– Bác à, bác làm vậy không phải có lỗi với bác gái lắm sao?! – tôi nói với giọng căm hờn về phía ông chồng

– Mày nói vậy là có ý gì?? – ông ta giận dữ quát

Bà vợ có vẻ chẳng quan tâm gì cả, nhẹ nhàng đặt con xác sống xuống giường và ngồi nhìn nó dầy dụa với vẻ mặt thất thần. Tôi quay sang Thu, ánh mắt như muốn bảo em đừng khóc nữa. Sau đó quay trở lại nói chuyện với người trụ cột trong gia đình.

– Chính bác là người đang làm khổ vợ mình bác có biết không?

– Tao chẳng làm khổ gì vợ tao cả!

– Bác sai rồi. Với 1 người phụ nữ thương con đến mức trí như vậy, không lý nào có thể tự mình trói chặt tay chân đứa con đã chết được. Người làm việc này chỉ có bác, chứng tỏ bác vẫn còn ý thức để phân biệt đúng sai! Vợ bác vì nỗi đau mất con do cái đại dịch này mà trở nên tâm thần, lý trí đã không còn tỉnh táo để nhận biết! Lẽ nào ngay cả bác cũng mù quáng nốt hay sao??

Ông ta có vẻ cứng họng, tôi tiếp tục nhấn mạnh

– Đáng lý ra là đàn ông, bác phải tự tay kết liễu con mình khi sự biến đổi xảy ra. Đừng để lũ vi-rút xúc phạm hình hài 1 đứa trẻ đã chết như vậy, cũng đừng để người thân nhất bên cạnh mình lún sâu vào nỗi đau mà tự dày vò bản thân hơn nữa. Hãy nhìn xem!! Vợ bác đã trở thành con người như thế nào?!!

– Chỉ là...tôi..không đủ can..đảm để..xuống tay với..

Ông ta nói trong nghẹn ngào, đôi vai buông thõng xuống nhìn về phía vợ. Tôi chưa kịp định thần thì thằng Việt đã như 1 tia chớp lao tới cướp con dao trên tay ông ta rồi lập tức đâm 1 phát khiến cả thân thể béo lùn trên 50 tuổi chỉ còn nước ngã lăn ra đất!!!

– Minh ơi!!

Bà vợ thấy thế liền xông tới đỡ người chồng ngồi dậy! Thu được giải cứu chạy ào về phía tôi không quên kéo chiếc áo sơ mi che đi dây áo ngực..

– Ổn rồi, ổn rồi em à.. – tôi vỗ về an ủi Thu

– Thu!! Long!! Tất cả ra ngoài trước đi!

– Mày định làm gì vậy?!!

Nó chẳng nói chẳng rằng cầm balo lên ném cho tôi

– Ra nhanh!! – nó quát

Tôi không hiểu ý nhưng cũng vội vàng đỡ Thu đi ra. Nó đột nhiên trèo lên giường túm gáy con xác sống đang nằm kêu gào và dí dao khổng lồ chế khiến tất cả không khỏi bất ngờ!!

– Anh làm gì vậy? – Thu ngơ ngác hỏi

– Cậu ơi! Xin cậu đừng giết con tôi..

Bà vợ tức thì quỳ xuống van xin, những giọt nước mắt trào ra khiến tôi không khỏi chạnh lòng, khuôn mặt người phụ nữ đó bây giờ chỉ còn lại sự đau khổ, buồn bã sâu vô tận, điều đó dường như có 1 sức mạnh siêu hình khiến tôi bị ám ảnh, bị cuốn theo vào trong chẳng thể dùng lời lẽ để diễn tả.

Ông chồng bên cạnh chỉ biết lặng người nhìn theo chúng tôi với 1 ánh mắt đầy bất lực...

– Tôi sẽ không giết con trai của 2 ông bà, mà tôi sẽ giúp cả gia đình đoàn tụ!!!

Việt vừa nói vừa dùng dao cửa đứt dây trói

– Dừng lại!! Đủ rồi Việt!! – tôi chạy vào can ngăn liền bị nó hất phăng ra

– Anh à, dừng tay đi...

Sợi dây trói đột nhiên bung ra. Tức thì nó đẩy con xác sống lên người bà vợ và lập tức đóng chặt cửa lại.

– Aaaaa!!

Tiếng bà vợ hét lên thất thanh, sau đó là tiếng khóc của ông chồng rồi cuối cùng tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa cả, còn Việt vẫn cứ giữ chặt tay nắm và gục đầu vào cánh cửa..

– Tại sao mày phải làm thế? Mày không còn tình người nữa à?! – tôi giận dữ quát

– Tình người? Mày đang nói cái thứ nhảm nhí gì vậy?? Trong cuộc sống này làm gì có cái thứ gọi là “tình người”!

– Cho dù là vậy thì mày cũng không cần phải hành động đến mức độ như thế!! Họ chỉ quá đau khổ vì đứa con đã chết thôi!

– Vậy tao thì không đau khổ khi em gái tao chuẩn bị làm mồi cho con xác sống kia sao?! Mày đừng nghĩ rằng mày tỉnh lại sau vụ sập cầu kia thì cái xã hội này nó vẫn còn như cũ, cũng đừng bắt người khác phải nghĩ theo cách của mày!

Tôi thật sự sốc khi nó to tiếng như vậy, bên cạnh khoe mặt Thu chực roi lệ càng làm tôi thấy khó xử.

– Mày biết không?? Hăm hiếp, giết người, trộm cắp nhan nhản khắp nơi kể từ khi dịch bệnh xảy ra! Khi mày vẫn còn ngất dưới đồng đồ nát đó, 2 anh em tao đã xảy ra chuyện gì, mày có biết không??

– Đủ rồi..anh ơi..

– Mày nhìn cho kỹ đi!

Nó chỉ vào cái sẹo trên trán và nói trong uất ức.

– Cái vết sẹo này không phải tự dưng mà có đâu! Tối hôm chia tay mày, tao vội vã trở về phòng trọ thì có 1 thằng khốn kiếp đang chuẩn bị hiếp dâm em gái tao. Sau đó tao đã đánh nó 1 trận lên sống xuống chết và kết quả bị nó chém lên trán đây này!

Tôi như cứng họng để mặc nó trút giận...

– Anh...đủ rồi...huhu

Thu khóc lóc khiến nó cảm thấy có lỗi, sự ức chế dần tan biến

– Long à! Nó là em gái tao, là người thân duy nhất của tao lúc này. Tại sao mày không nghĩ người bị dìm dao vào cổ là người thân của mày? Mày đã mất cả gia đình rồi, tao nghĩ mày phải hiểu cảm giác của tao lúc này chứ! Liệu mày có làm tất cả để bảo vệ người thân bên cạnh không?? Còn với riêng tao, bọn họ xứng đáng bị như vậy khi dám làm tổn thương em gái tao...

Tôi im lặng lắng nghe trọn từng câu chữ, trong lòng không khỏi suy nghĩ mông lung.

– Mày giữ hộ tao tay nắm đi...

Tôi liền bước tới thế chỗ.

– Đợi ở đây, tao kiểm cái gì đó chặn lại!

Nó nhanh chóng trèo lên tầng trên..

– Anh em đúng là đã thay đổi nhiều... – tôi quay sang nói với Thu

– Vâng..đó là điều em đã muốn nói với anh Long. Anh đừng để ý chuyện anh trai em to tiếng, thật ra anh ấy cũng phải chịu đựng rất nhiều thứ, anh ấy mệt mỏi nhưng chẳng bao giờ nói ra. Mong anh hãy hiểu cho anh trai em. Còn về chuyện của họ, em cũng không biết phải nói gì hơn...

– Không sao đâu em. Chỉ là anh đã đi chậm hơn so với cuộc sống lúc này, anh đúng là 1 thằng ngốc ngây thơ...

– Anh nhầm rồi...

Đúng lúc này Việt vác cái tủ nhỏ bước xuống cắt ngang cuộc nói chuyện.

– Tránh ra nào!

Nó nhanh chóng đặt cạnh cánh cửa, rồi lại chất thêm đồng đồ linh tinh kiếm trong học trường. Bọn họ hình như chẳng có ý định thoát ra...

Việt đỡ Thu đi xuống dưới nhà, tôi cũng xách balo theo sau. Cả 3 đặt lưng dựa vào ghế nghỉ ngơi, chẳng ai buồn nói với ai câu nào vì quá chán chường.

Sự việc vừa rồi diễn ra khiến tôi phải trầm mình nhìn nhận lại nhiều vấn đề. Có lẽ tình người đúng là 1 món hàng xa xỉ trong thời đại này. Nhận thức của Việt, và cái cả cách hành động của nó nữa, làm tôi không thể nào biết nếu là mình trong trường hợp của nó, sẽ phải làm gì? Bỗng chốc tôi cảm thấy mình thật đạo đức giả nhưng đồng thời cũng nhận ra 1 điều chắc thật: không chỉ những người bị cắn mới biến đổi thành xác sống mà những người đang sinh tồn trong môi trường này, cũng đang dần dần gặp phải 1 căn bệnh biến dạng về nhân cách. Nó len lỏi 1 cách vô hình mà chẳng thể nào nhận biết được...

1 lúc sau, tôi bèn đứng dậy lấy đồng đồ ăn đồ uống ra cho cả 3 ăn lấy sức. Không khí dùng bữa vẫn tiếp tục diễn ra trong im lặng...

Tất cả chỉ có được vài thìa rồi nhìn nhau ngao ngán, chẳng ai có tâm trạng để nuốt thứ gì vào bụng. Chúng tôi cứ ngồi như vậy cho đến đầu giờ chiều.

– Đến lúc rồi!!

– Ừm. Vậy giờ đi đâu?

– Lấy lại đồng nhu yếu phẩm và quay về chỗ anh em tao rồi tính tiếp.

– Vậy thì lần này phải hết sức cẩn thận.

Chúng tôi mặc lại quần áo, 1 số bộ lấy của 2 vợ chồng, khăn trương che chắn mọi chỗ trên cơ thể và gom hết tất cả những gì ăn được nhét vào balo. Việt lấy 1 con dao bếp buộc cố định vào chiếc sào phơi làm vũ khí, còn tôi lấy vội cái thanh xà beng ngoài cổng.

Tất cả neo nịt kín mít, Thu vác chiếc balo nặng trĩu trên vai bám sát cả 2. Tôi cầm xà beng phá khóa cổng 1 cách gấp rút, không có con nào phía trước!

Cả 3 nhanh chân bước ra khỏi ngôi nhà với 1 ký ức đau thương...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mất mát – hồi 9.1: *khu cách ly*

Chúng tôi lấy vải che mặt, bước từng bước 1 cách cẩn trọng. Lòng đường vắng vẻ chẳng có 1 ai, không gian lại càng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Thằng Việt cầm ngọn giáo tự chế đưa chéo trước ngực sẵn sàng nghênh chiến, tôi cũng nắm chắc thanh xà beng trên tay quyết không chịu chết. Thu ở đằng sau liên tục quan sát tình hình.

Lần này cả bọn sẽ chuyển sang chiến thuật chủ động, đánh nhanh rút gọn. Nếu như bị động chờ đợi lũ người chết tới chỉ có thất bại. Sắp đến gần chỗ xe máy bỏ lại cùng với bọc nhu yếu phẩm, 1 vài con xác sống đã thập thò xuất hiện, tôi có thể nghe thấy tiếng khục khặc – thứ âm thanh khó hiểu mà bọn chúng cứ mỗi lúc lại gầm gừ.

– Bắt đầu nào!!

Việt dứt lời tức thì chạy đến như vũ bão, đâm ngay đầu ngọn giáo giữa ngực 1 con, tôi cũng không chậm trễ bỏ xà beng vào đỉnh sọ con xác sống gần ngay bên cạnh.

Đột nhiên 2 mắt nó đỏ ngầu, máu trong lỗ mũi chảy ứa ra. Có lẽ cú phang quá mạnh khiến xương sọ vỡ nát, não bộ bị tổn thương. Nó ré lên rồi ngay lập tức quỵ xuống, ngã ra chết ngay tại chỗ...

Nhìn sang Việt, 2 tay vẫn nắm chắc thân giáo, dường như đâm xuyên qua ngực con xác sống chưa hả dạ, nó hung hãn đẩy con xác sống ra xa đồng thời xoay mạnh khiến nội tạng nát bét, máu ứa ra bên ngoài! Nhanh chóng nó hất cái xác sang 1 bên và khăn trương triệt hạ con tiếp theo.

Những con đằng xa bắt đầu thấy động tĩnh lao đến dữ tợn. Việt vội vã cầm giáo quét ngang 1 đường khiến thân thể chúng rách 1 vết to đến nỗi hờ cả thịt thối, con thì rách tay, rách bụng, con thì đứt lia 1 vài bộ phận trên cơ thể. Chúng dường như không có khái niệm về đau đớn, gục xuống mà vẫn vấy vũng

quyết liệt..

Việt lập tức chuyển thể tấn công, nó cầm cây giáo hét đâm con này rồi chém con kia. Nhân lúc những con phía sau lộ sơ hở vội vàng chọc thẳng mũi giáo ngập cổ! 2 tay xoay nhanh thoăn thoắt khiến con xác sống đau đớn cùng cực và kết liễu bằng 1 cú lia mạnh khiến đầu gần như rụng khỏi cổ nhìn muốn ói!!

Tôi lập tức quay mặt, 3 con xác sống với tay chuẩn bị ăn thịt mình. Không để chúng có cơ hội, tôi phang thẳng vào tay con có ý định lên trước, rồi quét 1 đòn ngang xương gò má khiến nó loạng choạng chực ngã. Chưa kịp tung đòn cuối, 2 con còn lại bất ngờ sấn sổ nhảy tới, tôi bỏ liền tiếp vào người chúng và gấp rút lùi lại

– Thu!! Cái bọc..

Em hiểu ý liền vòng qua người tôi liều mình chạy đến. Ngay lập tức 1 con chú ý đuổi theo. Tôi tức thì cúi mình phang thẳng vào đầu gối khiến nó ngã đập mặt, rồi nhanh chóng tiến nó bằng 1 phát bỏ ngay sau ót!! Nhìn lên, con còn lại bất ngờ nhảy chồm lên người kéo cả 2 lần quay ra đường khiến tôi hoảng sợ.

Nó không ngừng há mồm khè lưỡi định ngoạm vào cổ tôi 1 miếng. Nhanh trí tôi ấn thanh xà beng khóa mồm cổ găng cầm cự. 2 bên giằng co và phía sau bắt đầu có thêm lũ người chết chạy lại...

– Khó rồi!!!

Bất thành linh, 1 con dao đâm xuyên qua sọ con xác sống và dừng lại ngay trước mặt tôi, máu nhỏ xuống khẩu trang!!

– Dậy!!

Tiếng Việt giục đồng thời mũi giáo ngay lập tức được rút ra. Tôi đẩy con xác sống sang 1 bên và vội vã tháo khẩu trang!!!

Thu đã ở sát ngay sau lưng Việt, tay cầm túi bọc...

– Chạy thôi!!

Tôi khẩn trương đứng dậy. Phía sau, bọn xác sống dàn hàng phủ kín bề rộng lòng đường ào ào đổ tới!

Cả lũ quay đầu, cầm mặt chạy đường dài...

– Đoàng!!! Đoàng!!!

Tiếng súng đột nhiên nổ ra không ngớt vang ầm cả con phố Lý Nam Đế!! Tất cả lập tức dừng chạy cúi đầu nhìn về sau. Lũ xác sống đuổi theo từng đàn ngã rạp, nằm đè lên nhau. Chúng tôi vui mừng khôn xiết nhưng đồng thời cũng thắc mắc họ là ai?

Chỉ đến khi tất cả những con xác sống đầu hàng đều bị bắn hạ, tôi mới thấy được chiếc áo CSCĐ! Từng đội hình liên tục di chuyển và triệt hạ những con trong ngõ ngách vò ra, trên tay bọn họ đều được trang bị khẩu SMG-PK5!!

– Đứng yên!!!

Tiếng họ vừa hét vừa chạy và chìa súng về đây.

– Đừng bắn chúng tôi!!!

Việt hét lên đồng thời vứt bỏ ngọn giáo và gấp rút quỳ xuống, tôi cùng Thu nhanh chóng làm hành động tương tự!!

– Giơ tay lên đầu!!! – những người lính lạ mặt hét to

Chúng tôi không còn lựa chọn nào khác đành làm theo mệnh lệnh của họ. Nhanh như cắt, họ tiến đến súng đeo sau vai ghì cả 3 áp mặt xuống nền đường!!!

– Cậu có bị cắn không?!! – 1 người lính hỏi tôi

– Không ạ...

2 anh em Việt cũng đang bị tra hỏi..

– Ổn rồi!

Họ liên lạc qua bộ đàm nhưng vẫn cẩn trọng áp chế chúng tôi!

Nhìn về phía trước, lòng đường ngập lũ xác sống đã bị tiêu diệt nhanh chóng được những người lính khác dọn sang 2 bên vỉa hè. 1 chiếc xe bọc thép to sừng sững chậm chậm lăn bánh di chuyển lên! Trước xe lắp cản để ủi những xe khác nằm lộn xộn chắn đường.

Chẳng mấy chốc chiếc xe dừng ngay trước mặt chúng tôi, 1 người đàn ông tóc mái bằng với chiếc cằm nhọn trong bộ quân phục bước xuống...

– Kiểm tra người họ!!! – người đàn ông ra lệnh

Chúng tôi nhanh chóng bị kéo dây, 1 người giữ chặt tay còn 1 người kiểm tra mọi chỗ trên cơ thể. Thu có vẻ khó chịu nhưng cũng đành cho qua, Việt tức tối mà lại chẳng thể làm khác hơn được. Trên ngực áo, tôi có thể thấy rõ tên của người đàn ông đang đứng đối diện: Lê Đăng Dũng. Có lẽ ông ta là chỉ huy...

3 người lính thực hiện xong việc kiểm tra chúng tôi, nhìn nhau lắc đầu rồi lập tức đứng ngay ngắn vào hàng, đồng loạt giơ tay lên đầu chào vị chỉ huy 1 cách nghiêm trang.

– Thừa trung đội trưởng, cả 3 chúng tôi không phát hiện trên người các cô cậu thanh niên này 1 sự xây xát ngoài da hay 1 vết thương hở!

1 người đại diện trong số họ hướng ánh mắt về vị chỉ huy và nói bằng giọng đồng dục. Thật đúng kỷ luật là sức mạnh của quân đội...

– Các anh vất vả rồi...

– Không có gì, thừa trung đội trưởng!

Lần này thì cả 3 đồng thanh đáp to. Vị chỉ huy nhanh chóng đứng nghiêm trang giơ tay lên đầu chào họ, 3 người đẩy cũng đáp lại bằng hành động giống ông.

– Kết thúc!! – vị chỉ huy nói

Họ đứng sang 1 bên và không còn vẻ nghiêm nghị như lúc nãy. Ông ta quay mặt về phía chúng tôi mở lời

– Thả họ ra! – ông nói

Lập tức 3 người phía sau đồng thời buông tay

– Tôi tên Dũng, Lê Đăng Dũng. Chỉ huy lực lượng tìm kiếm những người sống sót, nhận lệnh của chính phủ Việt Nam bảo vệ và đưa những người giống 3 cô cậu đến khu cách ly an toàn, xin lỗi về thủ tục nhưng đó là điều cần thiết với tình cảnh bây giờ. Trên xe bus phía sau là đoàn người tị nạn, xin mời 3 cô cậu bước lên.

Chúng tôi ai nấy đều nhìn nhau với vẻ mặt ngỡ ngàng. Họ xuất hiện quả thật rất đúng lúc..

– Cảm ơn bác, đi nào!! – Việt mở lời

Nó đỡ Thu đi vòng ra sau chiếc xe bọc thép

– Long!! Mau lên!!

Tôi nhìn quanh với vẻ mặt lưỡng lự

– Nếu cậu muốn thì mời cậu lên xe nhanh cho, càng ở yên 1 chỗ càng nguy hiểm. Hơn nữa, chỉ còn vài tiếng nữa là trời sẽ tối, công tác sẽ còn gặp nhiều khó khăn!

Tôi không nói gì khấn trương lại gần Thu và Việt. Thì ra không chỉ có 1 chiếc xe bọc thép mà có đến tận 5 cái làm tôi ngỡ ngàng, 2 xe đầu đoàn và 3 xe cuối đoàn dọc con phố, ở trên nóc mỗi chiếc đều bố trí 1 xạ thủ luôn trong trạng thái chuẩn bị ngắm bắn!! 2 chiếc xe hyundai 45 chỗ ở giữa chờ đoàn người sống sót...

– Mà không nghĩ họ có liên quan đến vụ sập cầu Chương Dương sao?? Tao có cảm giác không an tâm.. – tôi nói với 2 anh em

– Chứ chẳng lẽ mày định sống sót với vũ khí thô sơ và nguy hiểm rình rập như thế này sao?? Thu, em lên trước đi.

Thu nghe lời anh trai lên xe trước, thằng Việt bỗng tóm áo tôi kéo sang 1 bên

– Nghe này bạn tao, tao hiểu mày đang nghĩ gì. Tao cũng không hoàn toàn tin họ, nhưng lòng tin đó bây giờ với tao không còn quan trọng. Điều quan trọng là tao buộc phải đưa ra những lựa chọn mang đến sự an toàn nhất có thể cho em gái tao! Họ có nhắc đến khu cách ly mà...

– Ừm.tao hiểu...

– Mày có thể không lên nhưng hãy đưa ra lựa chọn khôn ngoan nhất...

Nói rồi nó nhanh chóng bước lên xe. Tôi chẳng buồn nghĩ ngợi gì nữa đi theo cả 2...

Trong chiếc hyundai 45 chỗ, người cầm lái vẫn là 1 chiến sĩ cảnh sát, anh ta chẳng ngó ngang gì, mắt vẫn đề phía trước. Tôi nhìn qua trên xe đủ mọi thành

phần giả trẻ gái trai nhưng lại thừa thớt, nét mặt ai nấy đều không giấu nổi sự mệt mỏi và lo sợ, vài đứa trẻ con đang được bố mẹ đỡ ngồi 1 cách nặng nề, hàng ghế bên cạnh, 1 bà già bật chiếc máy niệm Phật đủ nhỏ để không làm phiền người khác nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận từng câu kinh văng vẳng bên tai. Bầu không khí chùng xuống và có chút gì đó u ám...

Việt bước đến hàng ghế gần cuối ngồi cạnh Thu, rồi với tay chỉ chỗ ngồi phía trên dành cho tôi. Thu có vẻ buồn bã, quay mặt ra cửa kính xe nhìn băng quơ. Thật ra không chỉ Thu mà mọi người ở trong này đều có gì đó sâu não, ảm đạm. Nó như bao trùm cả chiếc xe...

Tôi lại gần, 1 người đàn ông ngồi bên cạnh biết ý liền cầm lấy túi đồ màu đen to đùng và dài đặt thẳng đứng trước mặt, tôi gật đầu ngầm ý cảm ơn. Lúc ngồi xuống cũng là lúc chiếc xe lăn bánh.

Sau hàng ghế, Việt có vẻ mệt vì trận đánh vừa rồi, nó khoanh tay và gục mặt xuống dưới. Thu bên cạnh cũng không khá hơn, em tựa đầu vào cửa kính, nhắm mắt rồi lại mở ra, 1 giấc ngủ chập chờn...

Tôi nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Anh ta có vẻ khoảng 27 28 tuổi, đang cời chiếc mũ ra phe phẩy cho đỡ nóng. Tôi để ý mái tóc và lấy làm lạ khi bây giờ vẫn có người trung thành với kiểu bỏ lửng. Bù lại anh ta có 1 khuôn mặt góc cạnh, râu trên cằm đã cạo sạch, nhìn rất sáng sủa. Anh ta mặc 1 chiếc áo thun màu xám, bắp tay anh to cuộn cuộn, có lẽ là dân tập gym. Đột nhiên anh ta quay sang nhìn làm tôi xấu hổ..

2 ánh mắt chạm nhau, anh ta khẽ nở 1 nụ cười lịch sự rồi lại ôm túi đồ màu đen để đỡ đỡ, vẫn còn 1 chiếc balo to tướng dưới gầm ghế ngồi.

– Uống không em?

Anh ta móc trong balo 1 lon redbull và mời tôi

– Dạ không anh.. – tôi đáp với vẻ mặt lúng túng

Anh ta lại nhìn tôi và cười. Vô thức tôi quay mặt về phía trước vì có tiếng súng chọt nổ ra. Mọi người trong xe chắc hẳn đã quen với sự việc này bởi tôi không cảm nhận được 1 tín hiệu bất ngờ nào ngoại trừ chính mình...

Tất cả cứ ngồi im lặng, và giấc ngủ đến với tôi 1 cách nhanh chóng..

Cú xóc mạnh làm tôi mở mắt, chọt trong xe đã bật đèn sáng trưng. 1 màu đen bao phủ phía ngoài, nhưng những ánh đèn pha lan tỏa vẫn cho tôi biết đoàn cứu viện đã bắt đầu xuống đường Thanh Niên, 1 trong các con đường đẹp nhất Hà Nội giờ đã lặng im hoang tàn trong đêm tối, 2 bên hồ Tây và Trúc Bạch bao bọc bởi 1 làn sương mờ ẩm ướt. 1 cảm giác buồn da diết chớm nở trong lòng...

2 chiếc xe bọc thép đang trước đã dọn đường cho phía sau, hất những chiếc xe máy hay taxi ra 2 bên rẽ thẳng vào Thụy Khuê. Đi được 1 lúc cả đoàn dừng lại, 1 vài người giống chúng tôi khẩn trương bước lên xe.

Tôi đưa mắt quan sát những người lính chiến phía dưới đường. 1 đội hình triển khai rất nhanh chóng gồm 12 người, họ xông vào các cửa hàng đại lý hoặc bách hóa, cả hiệu thuốc, lấy tất cả những gì có thể rồi cầm bình phun sơn đánh dấu “X”, để biết rằng chẳng còn gì lấy ở đây nữa.

Công tác diễn ra rất lặng lẽ và nhịp nhàng, rồi đoàn xe lại tiếp tục chuyển bánh. Lần đầu tiên tôi có dịp nhìn thấy tác phong, chuyên môn của họ...

Đoàn xe lại tiếp tục di chuyển. 2 chiếc bọc thép dẫn đầu đi dọc Thụy Khuê rồi rẽ trái vào Văn Cao, qua sân vận động Quần Ngựa, lên trên là Lotte Center top of Hanoi, rồi rẽ qua hướng Kim Mã...

Tôi chột nhăm mắt vì con buồn ngủ lại kéo đến. Được 1 lúc, Việt với Thu tự nhiên thúc tôi tỉnh dậy

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mất mát – hồi 9.2: *khu cách ly*

Xe đang chạy trên con đường Lê Đức Thọ quen thuộc. Phía đằng xa hàng trăm tín hiệu nhấp nháy không ngừng trong đêm tối. Người đàn ông ngồi bên cạnh đã khoác lên mình chiếc áo da màu nâu và đội mũ trở lại. Anh ta tay vẫn nắm chắc túi đen không rời, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Tôi quay xuống nhìn 2 anh em Việt...

– Chẳng phải là đường dẫn vào sân vận động Quốc Gia Mỹ Đình sao??

– Đúng vậy! – Việt trả lời

– Hồi chiều họ có nhắc đến khu cách ly, có lẽ là nơi này 2 anh à..

Thu xen vào, trên tay cầm tờ giấy ướt lau mặt. Mùi mồ hôi thơm nức mũi nhanh chóng khiến tôi tỉnh táo đầu óc.

Những đứa trẻ đã bắt đầu thức dậy, chúng cựa quậy khiến người bố phải đứng lên nhường phần chỗ của mình, 2 cô gái ngồi trước vội vã kiểm tra lại vật dụng tư nhân. Tiếng tụng kinh đã tắt chỉ còn 1 bà già 2 tay chấp vào, miệng không ngừng lầm bầm.

Chợt xe chuyển bánh lăn qua vòng xuyên. Bên tay phải là trung tâm đào tạo vận động viên cấp cao nằm ẩn mình trong màn đêm lạnh lẽo. Thật khó để diễn tả 1 trung tâm đạt chuẩn quốc gia giờ chỉ còn là 1 công trình bỏ hoang.

Người đàn ông bên cạnh tôi quay sang nhìn với ánh mắt đượm buồn.

– Nơi này đã từng có rất nhiều kỷ niệm. – anh mở lời

– Với anh??

– Đúng vậy...

– Em tên Long, còn anh?? – tôi bắt đầu hỏi chuyện

– Trung

Anh ta nói với 1 chất giọng nhẹ nhàng.

– Yêu cầu mọi người ổn định chỗ ngồi. Đoàn xe đang dần tiến về khu cách ly!

Tiếng chiến sĩ cảnh sát nói vọng trên xe. Chúng tôi lại 1 lần nữa hồi hộp...

Xe bây giờ đã di chuyển trên phố Lê Quang Đạo. 1 bãi sân tập rộng lớn ngay sát con đường, từng hàng cỏ đã mọc lên um tùm lay động trong đêm. Qua ánh đèn heo hắt, trông chúng thật nhợt nhạt và thiếu sức sống, ừ rồi phát phơ nghiêng mình theo sự chuyển động của không khí. Bãi sân rộng đến nỗi tôi có thể nhìn xa hơn nhưng 1 bức tường mang tên bóng tối đã cản trở.

– Bụp!!!

Đột nhiên 2 con xác sống không biết từ đâu đập ruynh ruynh vào thành xe làm mọi người hoảng sợ.

Anh Trung lập tức đứng phắt dậy nắm cái túi đen to dùng định kéo khóa ra.

– Xe gặp nguy hiểm, xe gặp nguy hiểm! Yêu cầu chi viện, yêu cầu chi viện!!!

Người chiến sĩ lái xe đã nhanh chóng liên lạc qua bộ đàm kêu gọi sự trợ giúp! Chúng tôi chợt thấy ánh sáng chớp lên và sau đó là tiếng súng nổ. Tất cả vẫn chưa hết bàng hoàng, 1 vài người run rẩy quay trở lại chỗ ngồi, anh Trung bây giờ mới ngồi phục xuống an tâm.

Việt và Thu có vẻ đã quá quen với trò chơi giết mình, trông 2 anh em nó vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra, đặc biệt là Việt..

Bây giờ thì cả đoàn đột nhiên dừng lại...

– Mọi người chú ý, mọi người chú ý!! Đã đến Khu cách ly, hãy nhanh chóng sửa soạn đồ đạc và nghiêm túc chấp hành theo sự chỉ dẫn!!

Tất cả nhìn về phía trước, có ánh đèn rải rác bên trong. Họ đã xây dựng lên những bức tường cao khoảng 6m như vành đai bao bọc xung quanh lối vào khu cách ly, trên các bức tường đều có 2 đến 3 người lính tay cầm súng đi lại, họ lắp đặt cả đèn pha công suất lớn chiếu xuống tòa sáng con đường dẫn vào. Cứ khoảng 10m chiều dài tường lại xen kẽ ở giữa 1 lỗ cốt cao 8m, bên trong bố trí các xạ thủ không ngừng quan sát mọi phía.

Cánh cổng chốt chặn bất ngờ mở ra!! Sát ngay cạnh là 2 lỗ cốt cao sừng sững có 3 chiến sĩ đang đứng nghiêm chào! 2 chiếc bọc thép dẫn đoàn nói đuôi nhau di chuyển vào trong và tản ra. Tiếp đến là xe của chúng tôi.

Công tác diễn ra rất khẩn trương, lại xuất hiện thêm 2 chiến sĩ cảnh sát mặc áo phản quang giơ tay ra hiệu cho đoàn xe đi chậm lại. Lần này thì tôi thật sự bị choáng ngợp trước 1 không gian rộng lớn mênh mông phía trước sân vận động, 2 hàng cột đèn cao thể dọc con đường xe chạy tỏa sáng xung quanh lối vào. Chưa hết, Quảng Trường Mỹ Đình – nơi thường ngày là chỗ để dạo chơi, văn cảnh hay thả diều – giờ kín đặc các loại phương tiện, khí tài quân sự, 2 chiếc máy bay trực thăng vận tải chiến đấu UH-1 Huey chiều dài 17m với kíp lái 1 đến 4 người đậu song song sát ngay trước mặt. Phía sau là hơn 10 xe tăng, thiết giáp, bọc thép chống đạn các loại cực kỳ hiện đại... Tất cả đều có lực lượng tinh nhuệ đứng bảo vệ.

Trung tâm chính – sân vận động Quốc Gia Mỹ Đình – hiện lên như 1 ngọn núi hùng vĩ ẩn trong màn đêm. Cửa chính đã thấp thoáng trong tầm mắt, hành lang 2 bên không bật điện mà chỉ có ánh sáng từ cột đèn cao thể chiếu xuyên qua vách kính.

Đoàn xe dừng lại ngay trước lối dẫn vào. Tất cả mọi người đều đứng dậy theo sự chỉ dẫn của người chiến sĩ lái xe. Anh Trung nhờ tôi cầm hộ túi đồ và cúi xuống lấy chiếc balo.

Ai nấy đều vội vã kiểm tra lại hành trang...

– Ta đi thôi.

Bổng Việt nói và đưa Thu lên trước.

– Ừm

Tôi đi ra khỏi ghế ngồi, ngay sau là anh Trung, dáng người cao to phải gần mét tám. Cả 4 nhanh chân đứng vào hàng với đoàn người bước xuống khỏi xe...

Có lẽ phải hơn 30 người đang tập trung ngay trước cửa chính. Tiếng xào xạc của hàng cây 2 bên mỗi lúc lại mạnh dần, 1 quảng trường lộng gió về đêm làm tôi khó thở. 2 cô điều dưỡng viên mang trên mình bộ quân phục lính bộ binh từ trong bước ra với vẻ mặt căng thẳng, trên tai họ đeo 1 chiếc máy phát thanh nhỏ xíu.

– Lời đầu tiên, chúng tôi xin kính chào những người sống sót. Chắc hẳn cảm xúc của các vị đều đang rất mệt mỏi và sợ hãi. Khu cách ly này được lập nên bởi chỉ thị từ Chính Phủ Việt Nam và không gì khác hơn ngoài mục đích bảo vệ an toàn tính mạng cho các vị. Như các vị có thể thấy từ khi tiến vào, lực lượng tác chiến tinh nhuệ cũng như khí tài quân sự hiện đại, tất cả đều đang có mặt ở trong này, ngày đêm canh gác. Khả năng đột nhập của những con người mất kiểm soát ngoài kia 100% không thể xảy ra!!!

– Chúng tôi có những kỷ luật mong mọi người hợp tác, chỉ có như vậy công tác tổ chức mới chặt chẽ, khoa học đồng thời tính mạng của người thân, gia đình, anh em các vị cũng được đảm bảo 1 cách tuyệt đối! Xin hãy nhất thiết nghe theo sự chỉ dẫn của những người phụ trách cho các vị. Bên cạnh đó, Chính Phủ và những người đứng đầu Nhà Nước cũng đang tìm hiểu nguyên nhân xảy ra sự việc và tìm cách giải quyết 1 cách nhanh nhất, xin mọi người chớ lo lắng...

Tiếng mọi người lao xao, xi xầm vang lên không ngớt.

– Tại sao đến bây giờ vẫn chưa có thông tin gì mà chỉ đang giải quyết??! Tính mạng chúng tôi đang gặp hiểm nguy từng ngày đấy!!!

– Chúng tôi yêu cầu 1 người nào đó chịu trách nhiệm cho toàn bộ sự việc đứng ra nói rõ!!!

– Tôi đã phải bỏ nhà, bỏ việc, mất đi người thân...Ai sẽ là người đền bù những tổn thất to lớn này!!

Đám đông tức giận chất vấn khiến 2 cô điều dưỡng không kịp xoay sở.

– Mày nghĩ sao?? – Việt hỏi

– Đây là chuyện của mấy ông cấp cao! Trước mắt chúng ta cần 1 sự an toàn được đảm bảo.

– Yêu cầu mọi người trật tự!!

Tiếng hét của 1 người đàn ông kèm theo tiếng súng vang lên làm tất cả vừa ngỡ ngàng vừa sợ hãi. Tôi cố gắng quan sát, người đàn ông đó đang mặc 1 bộ vest đen với thân hình bệ vệ, tóc chải chuốt sang 1 bên trán nhìn có vẻ tri thức. Theo sau là ông Dũng cùng với vài chiến sĩ cảnh sát chỉ biết tặc lưỡi cho qua.

Người đàn ông tiến đến vợ lấy máy phát thanh của 1 cô điều dưỡng viên và buông miệng xì và

– Có thể mà làm không xong!

Việt và Thu có vẻ tức tối, tôi cũng vậy, mọi người xung quanh thì e dè, cô điều dưỡng không nói gì lùi về phía sau. Anh Trung đứng cạnh vẫn tỏ thái độ bình thường như chẳng có gì xảy ra. Ông ta hấp tấp đeo vào chuẩn bị mở lời

– Xin chào mọi người. Trời cũng đã về đêm rồi, mọi người không thấy mệt hay sao??! Chẳng lẽ chúng tôi không có người thân? Nhưng vì những người dân của đất nước, những người như các vị đang đứng ở đây! Mà chúng tôi vẫn phải bảo vệ túc trực 24/24. Chúng tôi phải đặt mọi người lên đỉnh của kim tự tháp, cả người thân cũng phải ở phía dưới cơ mà! Chẳng lẽ những chiến sĩ của tôi không có cùng cảm giác như mọi người? Mọi người nên hiểu cái gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, công việc cần phải giải quyết của Chính Phủ còn nhiều lắm, làm ơn đi...Điều quan trọng vẫn là tính mạng của mọi người nhớ không, và chúng tôi đang phải trực tiếp chịu trách nhiệm về điều đó. Ai còn câu hỏi gì nữa không??? Xin mời, tôi sẵn sàng đối đáp!!

Đám đông chẳng còn ai có câu hỏi gì, phần vì e dè. Tất cả đành cho qua 1 cách miễn cưỡng.

– Cảm ơn mọi người, hãy nghỉ ngơi và chúc tất cả ngủ ngon!

Ông ta tháo phăng chiếc máy ném trả cô điều dưỡng rồi bước hùng hổ vào trong biển mật.

– Được rồi các vị, xin hãy xếp thành 2 hàng nhanh chóng di chuyển vào! Tất cả những đồ đạc hay dụng cụ mang tính chất bạo lực, gây nguy hiểm đều sẽ bị chúng tôi tạm giữ!!

Tất cả nghe theo sự hướng dẫn, để Thu lên đầu tiếp theo là Việt và tôi cùng anh Trung ở cuối. Nhìn anh thoáng lo lắng nhưng rồi cũng ổn định. Đầu mỗi hàng đều có những người phụ trách kiểm tra người và hành trang đi kèm, họ nhanh chóng để những thứ đồ nguy hiểm vào 1 chiếc thùng cỡ lớn. Chẳng mấy chốc đã đến lượt chúng tôi...

Thu nhanh chóng vượt qua sự kiểm tra và đứng đợi cả bọn. Đến lượt Việt bị lục soát, họ lấy từ trong người nó 1 con dao to tướng!

– Chỉ là con dao thôi mà. – nó trả lời tỉnh bơ

– Nó chỉ là con dao đứng nghĩa khi được dùng trong nhà bếp..

Người lính dứt lời ném luôn vào thùng đồ khiến nó cứng họng. Đến lượt tôi, họ lục soát 1 cách cẩn thận từ trên xuống dưới, bắt tôi cởi cả giày và tất, túi áo bị móc hết ra ngoài..

– Cậu vào được rồi!

Tôi nhanh chóng đứng cạnh thằng Việt ngoái nhìn anh Trung

– Đi thôi! – Việt thúc mạnh

– Chờ đã!!

Anh biết ý tôi đang chờ đợi, miệng lại nở nụ cười. 1 tay xách balo, 1 tay cầm chiếc túi da màu đen đỏ tiến lại gần..

– Trong này đựng vậy?!! – 1 người lính thắc mắc

– Vật dụng cá nhân thôi thưa anh..

– Anh không phiền nếu chúng tôi mở nó ra chứ?

– Không hề gì...

Anh dứt lời đặt mạnh cái túi xuống mặt bàn ngay cạnh. Họ kéo khóa, khuôn mặt đầy hoảng hốt.

– 2 chiếc cung và 1 đồng mũi tên sao? Xin lỗi nhưng chúng tôi phải tạm giữ vì sự an toàn của mọi người..

– Tôi hiểu..

Người đàn ông cao gần mét tám nói với giọng dứt khoát, tôi khá bất ngờ với thứ ở trong túi mà lúc trên xe anh cứ giữ khư khư. Họ kiểm tra trên người anh và chiếc balo, chẳng có gì ngoài mấy bộ quần áo và một vài vật dụng cá nhân. Xong xuôi, anh toan bước đi đến chỗ tôi và Việt.

– Trả lại cậu ta!

Vị trung đội trưởng cắt lời làm những người lính vừa kiểm tra tỏ ra khó hiểu..

– Thưa ngài, như vậy là trái với quy định..

Ông Dũng dường như không quan tâm, tay vợ lấy túi đựng cung tiến lại gần anh Trung

– Cầm lấy đi!

– Ngài không cần phải làm vậy, như thế sẽ rất khó xử không phải sao?

– Bởi vì họ không biết cậu đã từng là người như thế nào. Kỳ vật này nhất định phải giữ lấy...

Ông Dũng đẩy cả túi vào người khiến anh không còn cách nào thoái thác.

– Có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

– Không cần. Các cậu tiếp tục làm việc đi!! – Ông quay ra nói với tất cả chiến sĩ có mặt tại đây.

– Vâng!!

– Được rồi, cậu đi đi kéo những đứa kia đang chờ..

Ông vỗ vai anh và ám chỉ chúng tôi. Anh lại nở nụ cười rồi tới gần chỗ cả 2.

– Mà quen anh ta sao??

– Chỉ vừa mới quen trên xe.

– Vậy à, trông anh ta cao to đấy!

Việt nói rồi đi theo Thu vào trong

– Đi thôi chú em.

– Anh là vận động viên môn bắn cung sao? – tôi hỏi

– Đã từng là như vậy.

– Anh có thể dạy em không??

Anh im lặng cười và không nói gì thêm.

Cả 2 nhanh chóng tiến vào theo sau Việt và Thu, bóng 4 người cùng những người khác in lổ nhỏ đầy tường, dập dòn lên xuống trong màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mất mát – hồi 9.3: *khu cách ly*

Chúng tôi đi men theo hành lang theo sau cô phụ trách, mọi người trông có vẻ ủ rũ. Qua ô kính, bức tường chốt chặn bên ngoài không khi nào vắng bóng các chiến sĩ.

Tất cả được dẫn lên tầng 2 qua những bậc thang trông thật cũ kỹ, chiều nghĩ đã bị lồm 1 mảng to chỉ còn vụn bê tông, cô phụ trách không ngừng nhắc nhở mọi người đi đứng cẩn thận, 1 số khác vội vàng tìm cách bám vào lan can để tránh xô ngã.

Trong không gian tối tăm, chẳng có gì hơn tiếng bước chân của nhóm người đang tìm kiếm sự tồn tại trước thực tế nghiệt ngã...

Đoàn người chợt dừng lại.

– Chúng ta đã đến rồi thưa các vị!

Cô dứt lời rồi đẩy cửa bước vào, mọi người nhanh chóng theo sau. Trước mắt tôi là 1 nhà thi đấu, vẫn còn 3 cửa dẫn vào được sắp xếp đối diện và bên cạnh, từng tấm bảng khẩu hiệu, băng rôn nhàu nhĩ gắn trên khán đài chưa kịp gỡ bỏ. Chúng tôi dĩ nhiên không phải là những người duy nhất, trên sân đấu la liệt đồ đạc, chăn đệm của những người tới trước, có lẽ phải gần trăm người, họ xếp chỗ theo hàng quy định nhưng vật dụng lại để lộn xộn, bừa bãi không khác gì bệnh viện dã chiến. Đa phần đều đang ngủ chỉ có độc 1 ánh đèn từ trên trần chiếu xuống, 1 số khác còn thức ngoài cổ nhìn chúng tôi với ánh mắt lạ lẫm rồi tiếp tục quay trở lại công việc riêng.

– Xin hãy thông cảm cho chúng tôi, cấp trên đã làm tất cả những gì có thể. Các vị hãy mau chọn chỗ nằm và nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe cũng như tinh thần! Chúc các vị ngủ ngon.

Dứt lời cô quay ra bỏ lại đoàn người trong ngơ ngác..

– Nhanh nào!

Việt kéo Thu đi ra sân đấu, ai cũng nhanh chóng ổn định chỗ nằm. Phải loay hoay mãi chúng tôi mới lấy được 1 phần ngay sát chân khán đài..

– Anh Trung này, anh có thể ra chỗ kia với chúng em không? – tôi hỏi 1 cách tha thiết

– 2 người kia đều là bạn của chú sao??

– Vâng anh

– Ta đi nào..

– Anh này là... – Thu ngơ ngác hỏi

– Anh mới quen trên xe đó – Tôi trả lời

– Chào em gái, chào cả cậu thanh niên bên cạnh nhé.

Anh tươi cười rồi cũng nhanh chóng ngồi xuống chỗ cả bọn

– Chào anh – cả Thu và Việt đều tỏ ra lịch sự

– Đều là bạn của Long nhỉ??

– Vâng anh

– Vậy gia đình mấy đứa đâu rồi??

– Em và em gái Thu đây đang tìm cách gặp lại gia đình, còn Long...

Tôi chạm nhẹ vào vai nó khiến nó dừng lại, anh nhanh chóng hiểu ý

– Anh rất tiếc cho các em, đặc biệt là Long.

– Vậy còn anh?? – tôi hỏi

– À, một câu chuyện dài, khi nào có dịp anh sẽ kể. Mà mấy đứa có thấy ngứa ngáy không?

– Cũng phải gần 1 tuần rồi chúng em chưa tắm – Việt nói

– Mọi thứ đúng là đã thay đổi 1 cách đáng sợ. Có lẽ họ sẽ có cách giúp chúng ta. Đi nào các em.

Anh lắc đầu về chỗ cửa vào, ám chỉ những người phụ trách. Chúng tôi vội vã đứng dậy..

– Đừng quên đồ đạc các em nhé!

– Thì quên!

Việt nói rồi nhanh nhẹn tóm lấy chiếc balo, anh lại cười thật tươi khiến cả 3 cảm thấy cực kỳ dễ gần. Anh nhẹ nhàng đi trước.

– Tự nhiên tao cảm thấy mến anh ấy rồi. Tên anh ta là gì?

– Trung, tao chỉ biết có vậy mà lần đầu tao cũng có cảm giác y như mày.

– Anh Trung đúng là kiểu người lần đầu gặp dễ khiến người ta có cảm tình nhưng cũng có tâm sự đấy 2 anh. – Thu nói làm chúng tôi thần thờ

– Sao em cái gì cũng biết vậy?? – tôi hỏi

– Trực giác của con gái mà..

– Nhanh nào các em.- anh Trung nói khể

– Ta đi mau thôi... – Việt thúc dục

Chúng tôi quay trở ra hành lang tầng 2, cô phụ trách vẫn chưa đi mà đang nói gì đó với những người cùng chuyên môn. Thấy chúng tôi, cô vội vã tiến lại gần

– Có chuyện gì vậy??

– May quá, cô vui lòng giúp đỡ tôi và các em của tôi, chúng tôi đã lâu không được vệ sinh thân thể..

Cô ta thoáng bối rối rồi cũng hiểu ý..

– Ở cuối hành lang đối diện cầu thang dẫn lên tầng 3 thưa anh, có 1 khu nhà vệ sinh kết hợp nhà tắm chỉ dành cho các vận động viên. Xin hãy sử dụng nguồn nước 1 cách tiết kiệm!

– Cảm ơn cô rất nhiều..

Anh cảm ơn rồi đẩy cả bọn đi nhanh nhanh

– Nhìn anh rất quen nhưng tôi không nhớ đã gặp ở đâu...

Giọng 1 cô lính phụ trách phát ra

– Chắc cô nhận lầm người rồi, chúng tôi vừa mới đến ban nãy mà. Cô có thể vui lòng trông hộ tôi đồng đồ này không??

Anh giờ túi đựng dụng cụ và đồ đạc của chúng tôi lên trước mặt

– Đương nhiên rồi.

Cô lính cầm lấy và cất vào 1 căn phòng đối diện

– Khi các vị kết thúc xong mọi việc thì hãy gõ cửa.

– Cảm ơn cô, cảm ơn mọi người. Chúng tôi xin phép...

Tất cả nhanh chân bước về phía cuối hành lang. 1 khu nhà vệ sinh tối om hiện ra. Anh Trung vội vàng bật công tắc, ánh sáng vụt hiện lên làm mọi người cực kỳ phấn khởi.

– Được rồi này!

Chúng tôi lặng lẽ đi vào, 1 tấm vách ngăn chặn giữa lối ghi rõ khu vực dành cho nam nữ, đặt phía dưới vách là bồn rửa tay khô cong.

– Thu, em sang bên kia nhé. 2 chú theo anh nào.

Tiếng nước xối xả như 1 điều kỳ diệu, cho dù là giữa đêm. Tôi đắm mình trong cảm giác mát mẻ và bắt đầu kỳ cọ. Những vết xước đóng vảy đã lên da non do những cuộc chạy đua đường dài. Từng mảng da chết, chúng bong tróc và nhanh chóng theo dòng nước rời khỏi cơ thể. Mái tóc dính đầy bụi bẩn được gột rửa 1 cách sạch sẽ..

– Sướng không các em? – anh Trung cười nói

– Sướng như chưa bao giờ được sướng!

– Ày, không có xà bông. 2 người có không cho em dùng tạm với.. – Việt chen vào

– Tao không, anh có không?

– Anh cũng không.

– Thu có không em gái yêu dấu của anh..

Việt nói vọng sang làm cả 2 phì cười

– Đây ông tướng..

– Ui da! – 1 cục xà bông bay vút qua rơi trúng đầu tôi

– Số mày đen thật, haha – Việt phá lên cười

– Ôi, em xin lỗi – Thu nói vọng qua

– Không sao, không sao..

– Đúng là đen thật haha – anh Trung lại cười hùa theo thằng Việt

1 niềm vui nhỏ nhất được nhen nhóm bởi tiếng cười của tất cả vang vọng trong đêm tối. Nó tất nhiên không đủ khả năng để đem lại sự lạc quan giữa 1 thực tế ghê sợ, nhưng phần nào xoa dịu được nỗi đau mất mát trong tâm hồn mỗi cá nhân.

Cuối cùng chúng tôi cũng kết thúc việc tắm rửa, mặc lại quần áo. Anh Trung không quên gõ cửa phòng cô lính phụ trách xin lại đồ đạc.

– Cửa anh đây, em nhớ ra anh...

– Điều đó không còn quan trọng đâu.

Anh cất ngang không cho cô lính nói hết câu. Cô cảm thấy bối rối 1 thoáng rồi lập tức đứng nghiêm giờ tay lên chào theo điều lệnh quân đội. Anh khẽ gạt đầu đồng thời cầm lại túi cung, cả 2 kết thúc cuộc nói chuyện.

– Đi thôi các em.

Cả 4 quay lại nhà thi đấu, đèn điện đã tắt chỉ còn những bước chân rón rén trở về chỗ nằm. Anh Trung gác đầu lên túi cung nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, Thu và Việt cũng nhanh chóng nằm xuống nghỉ ngơi...

Chỉ còn lại mình tôi ngồi thẫn thờ trong 1 không gian tối tăm, xung quanh kín đặc những con người xa lạ. Tôi dụi mắt và 1 phút giây bỗng cảm thấy cuộc sống vô nghĩa, sống sót rồi chỉ toàn chạy trốn và sợ hãi. Chẳng biết bản thân đang tìm kiếm điều gì, tôi nằm vắt tay lên trán mang theo 1 cảm giác chán nản bởi chính sự tồn tại.

1 sự bất lực trước những tín hiệu của cuộc sống bình thường đang dần biến mất...

– Chưa ngủ sao em? – anh Trung chợt nói khẽ

– Chưa anh..

– Có những chuyện chúng ta không được quyền chọn để đối mặt. Mọi thứ khởi đầu rất khó khăn...

– Ý anh là gì?

– Mạnh mẽ lên em nhé..

Anh vỗ vai tôi, chẳng có thêm 1 tiếng nói nào.

Tôi cũng nhanh chóng vùi đầu vào giấc ngủ..

Tiếng còi làm tôi giật mình mở mắt nhìn quanh, chỉ có Thu đang ngồi nghe nhạc bên cạnh. Mọi người xung quanh đã thức dậy cùng với tiếng nói chuyện rôm rả..

– 2 người kia đâu rồi Thu?

Tôi vừa nói vừa ngáp và ánh đèn sân đấu làm tôi chói mắt

– Em cũng không rõ, anh Việt gọi em dậy trông đồ rồi cùng anh Trung đi đâu đó..

– Thế em đang nghe gì vậy??

Tôi ngồi dậy và lắc lư cơ thể cho quên đi cảm giác ê ẩm

– mấy bài nhạc của Westlife đó anh..

– Vậy ra em cũng thích nghe nhạc của boyband xứ Ireland sao?

– Vâng anh hi hi..

Tôi mở lời muốn được nghe thử, em tươi rói đưa cho tôi headphone

– Anh nghe đi nhé, em đi vệ sinh rồi quay lại

– Ok em

Những giai điệu ấy, chẳng lẫn đi đâu được của các lăng tũ hát tình ca. Bao nhiêu sự mệt mỏi, căng thẳng bấy lâu được giải phóng theo từng tiết tấu và tâm trạng như được tiếp thêm 1 thứ sức mạnh. Nó đủ để khiến đầu óc tôi nhanh chóng phấn chấn trở lại..

Tôi nhắm mắt mơ màng theo từng điệp khúc trong trẻo, miệng lầm bầm hát theo bản hit World of our own bất hủ. Bóng 1 người đàn ông bước nhẹ qua trước mặt rồi bất chợt ngã vào người tôi.

– Xin lỗi cậu!!

Anh ta lúng túng đến đáng thương, hình như khoảng 23, 24 tuổi, dáng người cao gầy..

– Không sao đâu, anh cẩn thận là được..

– Cảm ơn cậu, cậu thật tốt quá.

Nói rồi anh ta nhanh chóng đi tiếp, tôi vô thức nhìn theo, giật mình khi anh ta đang đút cái gì đó vô túi áo

– Đứng lại!! – tôi hét

– Có chuyện gì vậy? – anh ta ngo ngắc hỏi

– Anh vừa đút cái gì đó vào trong túi áo đấy?!!

Tôi vút phăng cái máy nghe nhạc chạy đến

– Cái cậu này hay nhỉ, đồ của tôi phải trình báo với cậu à??

– Phiền anh cho xem chỉ để an tâm thôi.

– Tôi không cần phải cho cậu xem!

Anh ta lớn tiếng khiến mọi người trong nhà thi đầu chú ý. Tôi cảm thấy mình bắt đầu bị yếu thế.

– Nếu là đồ của anh thì tại sao không dám lấy ra??! – tôi đáp trả

– Sáng ngày ra thật là rắc rối!! Đây!! Chỉ là 1 chiếc khăn tay thôi mà!

Anh ta rút trong túi áo phải và phe phẩy trước mặt tôi cùng tất cả mọi người, xong xuôi toan bước đi.

– Ở trong túi áo trái cơ mà!!

Tôi giữ tay anh ta, chắc chắn đã lấy cắp gì đó tại chỗ chúng tôi.

Bỗng!! 1 cú đâm thẳng vào hốc mắt khiến tôi xây xẩm mặt mày ngã ngửa ra đất

– Đứng lại thằng khốn!!

Tôi cố ngóc đầu dậy, tay ôm 1 bên mắt, cảnh vật xung quanh bắt đầu mờ mờ ảo ảo. Đám đông chẳng ai ngăn kẻ cắp lại, có lẽ họ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra..

Tôi lao đến loạng choạng húc hấn ta, cả 2 đều ngã ra đất. Có vẻ điên máu, hấn nhảy chồm lên người tôi giáng 1 phát nữa vào con mắt còn lại khiến tôi không kịp phản ứng.

– Aaaa..

Tôi gào lên đau đớn, cả 2 mắt nhất thời đau buốt không nhìn thấy gì cả..

– Cho mày chừa thằng lòi!! Rách việc..

Hắn ta trèo ra khỏi người tôi định bỏ đi, tôi cố gắng bám vào chân ngăn hắn lại

– Trả..lại..cho..

Chưa nói hết câu, tôi lãnh nguyên 1 cú sút vào giữa ngực đau nhói.

– Khụ..khụ..Thằng..ăn.cắp.. – tôi thều thào nói

Nó có vẻ bị nói trúng tim đen, giận dữ lao đến quyết hành tôi 1 trận toi tã. Cả người ê ẩm, 2 mắt thì sung húp, tôi nằm chờ đợi mọi thứ diễn ra như đã định trong đầu. Nó túm cổ áo tôi xóc lên, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn.

– Mày nói cái gì??

– Thằng..ăn.cắp..

Tôi cố gắng nói cho nó rõ với 1 giọng điệu khinh bỉ. Nó giờ nắm đầm chuẩn bị kết liễu tôi..

– Đủ rồi anh bạn!!

Bất thành linh anh Trung xuất hiện, ánh mắt anh nhìn tôi với vẻ thương cảm. Phút chốc, 2 con mắt bị đánh sung húp lại trào lệ..

– Mày là thằng nào??! Bỏ tay mày ra khỏi tay tao – nó quát

Anh vẫn giữ nguyên thái độ điềm tĩnh đáp trả

– Anh bạn à, cuộc sống ngoài kia đã đủ khó khăn rồi, đừng cố làm trong này căng thẳng thêm nữa.

– Thằng chó này thích dạy đời cơ à!

Nó hất mạnh tôi xuống đất, gấp rút đâm vào mặt anh Trung. Nhanh như cắt anh khóa nốt tay còn lại, cảm thấy tức tối vì không làm gì được, nó tung chân định sút vào chỗ hiểm nhưng bất ngờ bị anh tung đòn trước. Nó quỳnh quáng ngay lập tức bị anh quật ngã xuống, kết thúc bằng 1 cú đánh dọa dẫm ngay sát mũi!

– Có trả hay là không??

– Em xin lỗi, của anh đây ạ..

Nó run rẩy mọc trong túi áo chiếc đồng hồ của Thu...

– Xin lỗi người mà cậu đã hành hung nữa!!

Anh đưa mắt ám chỉ tôi, nó quay đầu buông lời xin lỗi 1 cách sợ hãi khác hẳn vài giây trước đó!

– Từ giờ đừng có mà hống hách đấy!! Cậu đi đi!!

Anh giật lại chiếc đồng hồ, nó vội vã đứng dậy lùi thui vào trong đám đông biến mất. Việt và Thu lúc này mới xuất hiện..

– Thăng chó nào đánh bạn tao ra nông nổi này?!

Nó vội vàng đỡ tôi ngồi dậy

– Có sao không anh ơi, em chỉ đi có 5 phút thôi mà..

– Có đau lắm không Long?

Cả 3 thay nhau hỏi han khiến tôi mệt mỏi, chỉ còn cách xua tay trả lời.

– Vào trong này mà vẫn bị ăn đập, mẹ kiếp! – Việt tức tối

– Để anh dìu em ra phòng nhờ mấy cô phụ trách!

Anh lập tức công tôi đi ra khỏi nhà thi đấu, Việt bảo Thu ở lại rồi lập tức chạy theo. Đến cửa, 2 cô phụ trách ngo ngác khi thấy người bị đánh

– Người này bị sao vậy?? – họ hỏi

– À, toàn thanh niên gây sự với nhau, đã giải quyết xong rồi. Phiên 2 người chăm sóc cho em tôi!

– Anh đặt cậu ta xuống đây!

Họ thăm khám cho tôi 1 cách qua loa.

– Cũng may chỉ có 2 con mắt thâm tím nên không có gì đáng ngại, và vì điều kiện thuốc men hạn chế nên cậu hãy dùng giấy ướt đắp lên mắt cho đỡ đau nhé.

Cô phụ trách nói xong liền đắp chiếc khăn ướt lên mắt tôi

– Để cậu ta nằm nghỉ ngơi đi, nếu cứ tiếp tục nhìn sẽ ảnh hưởng đến nhãn cầu phải điều tiết rất nhiều! Hãy ngủ 1 giấc đi rồi cậu sẽ khỏe lại ngay.

Tôi chẳng nhìn thấy gì, chỉ nằm yên lắng nghe lời căn dặn

– Long à? – Việt gọi

– Sao này?

– Nói cho tao biết thằng nào để tao đấm vỡ mặt nó ra??

– Thôi qua rồi, tao không muốn nhắc lại

– Mày cứ hiền thế bảo sao bị ăn hành...

– Tại nó đánh đấm có kỹ năng thôi. Mà sáng nay mày đi đâu vậy?

– Đi cùng anh Trung mượn mấy quyển sách hướng dẫn về vũ khí quân sự, ở trong này chán quá nên tìm gì đó đọc giết thời gian..

– Vậy à, thế đã mượn được chưa..

– Được rồi, khi nào mày khỏi sẽ cho mày đọc, mà anh Trung cũng tài lắm, nhờ phát là...

– Được rồi em.. – anh xen vào

Nó ngập ngừng 1 chút

– Ờ thôi mày nghỉ ngơi đi nhé..

– Ừm..tao cũng cảm thấy đỡ đau hơn rồi, chắc ngủ 1 giấc là khỏi thôi..

– Vậy thì tốt rồi, có gì anh sẽ quay lại sau nhé Long!

– Vâng anh, 2 người quay lại đi kéo Thu lại lo lắng.

– Ủa, nghỉ ngơi đi nhé..

Tiếng rèm kéo xoẹt, xung quanh im ắng.

– Mẹ kiếp!! – tôi chửi

Nếu như có thể giỏi hơn 1 chút thì đã chẳng phải nằm như thế này. Chỉ có thể trách cái bản thân yếu ớt, kém tầm, gia đình không còn mà lại chẳng biết làm gì để bảo vệ chính mình. Nếu như có thể đánh trả được thì chắc chắn nó sẽ được 1 trận bầm dập lên sống xuống chết với tôi.

Lần đầu tiên tôi bị đánh thê thảm như thế này, ước gì bố mẹ và anh đang ở đây hỏi han...

– Tại sao chẳng có lấy 1 ai vậy? Con phải làm gì để tự bảo vệ mình đây mọi người?? Con cảm thấy tủi thân, lạc lõng quá..

Tôi hỏi trong đầu dù biết chắc sẽ không có ai trả lời.

.....

– Dậy chưa em?

1 cánh tay lay khẽ làm rồi trở mình..

– Ai vậy??

Tôi vớt phăng cái giấy ướt vô tích sự. Mắt đã nhìn rõ hơn nhưng vẫn còn đau

– Đã 3 giờ chiều rồi sao?

Tôi vừa nói vừa dụi mắt..

– Qua giờ ăn trưa theo quy định rồi nhưng anh vẫn xin 1 phần mạp cho chú..

Anh Trung ngồi ngay cạnh, đẩy phần ăn về phía tôi.

– 2 đứa kia đã ăn chưa anh?

– Xong hết rồi!

1 bát cháo loãng nguội tanh hiện ra. Tôi chép miệng rồi cũng đành xúc từng thìa đổ vào mồm.

– Đúng là đói thì ăn gì cũng ngon anh nhỉ?

– Ồm đúng vậy, cứ ăn từ từ thôi nhé.

– Mà 2 cô phụ trách đâu anh?

– Họ đi hướng dẫn chuyên môn rồi

– Vậy à?

Tôi vừa nói vừa nhai chóp chép

– 2 mắt chú đã khá hơn chưa?

– Cũng đỡ rồi anh, nhìn thì không vấn đề gì. Em đang tính ăn xong quay lại đập cho thằng kia 1 trận..

– Ha ha – cả 2 đều cười

– Nói đùa vậy thôi chứ chắc lại bị nó cho ăn hành tiếp quá..

– Có thể..

Tôi chẳng nói gì tiếp tục quay trở lại việc ăn, anh cũng im lặng nhìn xa xăm trong không gian chật hẹp. 1 lúc sau khi đã cảm thấy no nê, tôi bước xuống giường xoa bụng hít thở

– Cảm ơn anh nhé!

– Vì?

– Đã lâu rồi không có người chăm sóc em.

– À, không có gì đâu.

– Nhưng nói cảm ơn vẫn là điều nên làm.

Anh chợt cười khi nghe tôi nói

– Được rồi, còn nhớ hôm qua anh bảo chú phải mạnh mẽ lên không??

– Anh có nói à?

– Ủa, cậu bị đánh chắc tổn thương trí nhớ rồi. Đi theo anh nào!!

Tôi lảo đảo theo anh bước ra khỏi phòng, đi xuống tầng 1. Ánh nắng ban chiều dịu nhẹ chiếu qua ô kính tẩm lên người làm tôi khoan khoái. Bên ngoài, trên các bức tường vẫn có đầy chiến sĩ canh gác.

1 số người qua lại dọc hành lang, có người trong quân đội cũng có những người dân bình thường. Chẳng mấy chốc chúng tôi đi qua cổng tiến vào sân vận động. Tôi choáng ngợp trước 1 khung cảnh rộng lớn bao quanh, những chiếc mái che phía Tây và Đông với thiết kế đưa ra được mượn từ kiểu dáng cổ xưa để làm giả hình ảnh hiện đại, với khẩu độ lên tới 156m trông chúng chẳng khác gì những cánh buồm vươn ra biển lớn. Các hình khối phía trên khán đài thì được lấy ý tưởng từ hình dáng trống đồng Việt Nam.

Không chỉ có vậy, trên sân họ đã dựng lên hơn trăm túp lều và những khu kiot dành riêng cho quân đội, chúng phủ kín gần nửa bề mặt sân bao gồm cả đường pitch. Những người lính đi lại trên mình trang bị vũ trang khiến tôi run sợ...

– Xin chào 2 anh, đây là khu vực dành riêng cho quân đội. Vui lòng đi đường khác!! – 1 chiến sĩ túc trực gần đó nói

Anh Trung gật đầu, cả 2 đi men theo đường chạy ra xa chỗ của những người lính chiến. 1 không gian rộng rãi, tôi có thể nhìn thấy bảng tỷ số đã cũ kỹ đen ngòm.

1 nữ chiến sĩ bước từ khán đài xuống, trên vai đang đeo túi cung của anh Trung làm tôi khó hiểu. Mọi nghi ngờ bắt đầu dấy lên, anh là ai mà quen biết với vị trung đội trưởng, lại có thể nhờ được 1 cô lính mang đồ và đặc biệt có thể khiến thẳng khốn đánh tôi sợ hãi như vậy...

– Của anh đây!!

– Cảm ơn đồng chí!

Cô đi sang 1 góc quan sát cả 2. Anh bước lại gần tôi và đặt túi xuống

– Còn nhớ em đã nhờ anh chuyện gì không?

– Anh sẽ..

– Ừm, bắt đầu nào..

Anh lấy trong túi 1 chiếc cung màu đen và ném cho tôi..

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Mất mát – hồi 10.1: *giải cứu*

– Chú nghe cho kỹ nhé, về chủng loại thì cung gồm có 3 loại đó là Long Bow, Recurve Bow và Compound Bow. Trên tay chú đang cầm chính là Compound Bow, 1 loại cung sẵn bắn cũng có thể gọi là cung trợ lực..

Tôi ngắm nhìn cây cung, khá nặng. Dây cáp được quấn vào 2 ròng rọc trông khá rối rắm.

– Sở dĩ gọi là trợ lực vì sức mạnh của cung sẽ tăng lên trong khi chỉ cần dùng 1 lượng nhỏ sức kéo, nhờ vào hệ thống trợ lực gồm các ròng rọc, cam, dây

cáp, phù hợp với người có thể trạng hạn chế như chú. Nhờ vậy chú chỉ cần tập trung vào việc ngắm mục tiêu cho chuẩn xác, nếu các loại cung khác càng kéo căng nặng, thì Compound Bow muốn đạt đến đỉnh điểm, chỉ cần 20, 30% sức kéo. Chú rõ chứ??

– Vâng anh! Vậy còn cái màu xanh trong túi kia là??

Tôi chỉ tay vào và mong chờ lời giải đáp, anh đứng lặng lẽ 1 lúc rồi cầm nó lên ngắm nhìn, có vẻ như chiếc cung màu xanh dương này gợi nhắc đến điều gì đó không vui. Tôi để ý kỹ thấy nó đơn giản và không phức tạp như Compound Bow, ở 2 đầu được uốn cong khá chuẩn xác.

– Nó à?

Anh bậm môi rồi tiếp tục trả lời

– Chiếc cung này thuộc loại Recurve Bow. Cậu có thể thấy 2 đầu cánh cung được uốn cong ngược lại, khiến cho sức mạnh của cung tăng lên rất nhiều. Người Mông Cổ, Turkey, Hungary, Hàn Quốc là những chiến binh đã sáng tạo ra và trở nên lừng danh với loại cung này. Về sau Recurve Bow được làm thành 3 đoạn, gọi là Takedown Recurve Bow..

Anh bất ngờ đưa cung ra trước mặt, chẳng mấy chốc phần thân cung và 2 cánh cung bao gồm cả dây cung đã bị tháo rời.

– Nó sẽ tiện cho việc lau chùi và để vào hộp đựng chuyên dụng. Đây là dòng cung khá nặng chỉ dành cho những ai ở mức SemiPro sử dụng, với chú thì nên sử dụng Compound là hợp lý. Recurve Bow có lẽ hơn Compound Bow ở thiết kế đơn giản, cầm rất chắc chắn và dẻo dai, còn lại thì tùy vào kỹ năng người sử dụng, nhưng cũng cần cộng thêm các trang bị để khi bắn đạt đến độ chính xác cao nhất. Những ai lần đầu sử dụng Compound Bow cũng đều cảm thấy khó khăn về tính phức tạp và cơ cấu của nó nhưng về sau họ lại lấy đó là 1 niềm vui, mong rằng với chú cũng sẽ như vậy...

Anh cất chiếc recurve bow đi và lấy ra 1 cái ống..

– Mũi tên thì cũng có nhiều loại nhưng chủ yếu được làm bằng sợi cacbon hoặc sợi thủy tinh giúp giảm trọng lượng bản thân và để khi bắn có thể bay xa hơn. Hãy cẩn thận với chỗ này nhé!

– Chỗ nào ạ?

Anh liền chỉ tay vào đầu mũi được bọc bằng kim loại rất sắc

– Đầu mũi thường có cấu tạo độc đáo ba cạnh với khả năng sát thương rất lớn. Người bị bắn trúng sẽ không dám rút mũi tên ra bởi chúng sẽ xé nát thịt, gây mất máu và dẫn đến tử vong nhanh!

Anh lấy cây compound bow trên tay tôi, nhanh nhẹn lắp tên làm mẫu..

– Cũng như những môn thể thao khác, điều đầu tiên chú cần làm là phải khởi động thật kỹ, nhất là phần ngón tay và cánh tay, vì đây là những phần dễ chấn thương nhất. Để có thể bắn chính xác và hiệu quả, chú cũng phải học cách giương cung và nhắm bắn. Tất cả đều là những thao tác rất quan trọng vì nếu cầm lệch cung, đường đi của mũi tên sẽ bị dịch chuyển, chưa kể đến việc nhắm bắn sai mục tiêu. Nếu phải đối mặt với lũ xác sống ngoài kia, thì hậu quả chú rõ rồi chứ??

– Vâng anh...

Giọng anh dứt khoát, nghiêm túc khiến tôi tập trung tinh thần

– Ngay cả việc cầm cung và dây cung, cũng phải có quy tắc. Về tay cầm cung, đa phần thường dùng tay trái, và cách cầm chính xác nhất là hướng bàn tay vuông góc 90 độ so với thân cung. Tay phải cầm dây cung chỉ được dùng ba ngón tay giữa và kéo dây cung đến khi dây chạm vào mũi. Điều quan trọng là cánh tay giương cung phải luôn thẳng chính diện so với mục tiêu. Chú cần phải làm quen với mũi tên vì như thế mới làm chủ được hướng và tốc độ bay của nó. Hãy thử đi!

Tôi nhận cây compound bow, cố gắng làm theo những gì đã được học, tay cầm cung lắp tên và kéo dây, 1 cảm giác sượng sùng khó tả. Anh nhìn qua rồi chỉnh lại cho tôi những động tác chưa chuẩn kỹ thuật. Xong xuôi, đi ra từ chỗ tôi đứng đúng 5 bước chân, cả 2 khuôn mặt đối diện nhau..

– Bắn anh đi!!

– Anh đùa em sao? – tôi ngạc nhiên, tay vẫn giương cung

– Không! Hãy ngắm cho chuẩn vào!

– Nhưng ở khoảng cách gần như thế này, sẽ xảy ra chết người đó!!

– Hãy tin anh và bắn đi!!

1 sự điềm tĩnh đến lạ, mồ hôi mồ kê tôi chảy nhễ nhại trên trán. Tôi run lấy bầy nhắm mắt thả dây cung.

Tôi nhanh chóng mở mắt, nó thậm chí còn chưa tới được người anh mà kêu leng keng dưới đường pitch..

– Đầu phải ai cầm cung cũng bắn được đầu, hãy dành thời gian làm quen trước đã. Chú nên nhớ nhắm bắn và phán đoán hướng là một trong những yếu tố quyết định kết quả mũi tên. Khác với việc bắn súng, các cung thủ khi bắn phải tính toán được lực kéo, tốc độ bay của tên, những yếu tố khách quan như lực cản của không khí, gió. Bài toán này rất hóc búa với những người trẻ lần đầu làm quen với bộ môn này, nhưng nếu luyện tập thường xuyên, sẽ dễ dàng có được những mũi tên bay đi đẹp và chính xác. Lời khuyên hữu ích cho chú là hãy tập bắn cung ở vị trí từ gần tới xa..

– Thật đúng là 1 môn học phức tạp!

– Chú bỏ cuộc rồi sao?

– Không anh! – tôi lúng túng đáp

Anh nở nụ hiền hòa bước tới nhặt lại chiếc mũi tên

– Lại đây nào!!

Cả 2 tới gần thành khán đài, anh lấy đầu mũi tên vẽ 1 vòng tròn lớn và 2 vòng tròn nhỏ bên trong.

– Bây giờ chú sẽ luyện tập với bức tường này!! Hãy bước đi 5 bước và tập lại kỹ thuật giương cung cho thật chuẩn nhé!

Tôi nghe theo lời anh, chuẩn bị giương cung lên tập

– Ấy quên quên!

Anh vội vã chạy lại

– Cầm lấy mũi tên đã! Chú phải chú ý tuyệt đối không được giương cung bắn khi không có tên, vì sẽ xảy ra hai trường hợp sau: thứ nhất, dây cung sẽ đứt và gây nguy hiểm cho mắt. Thứ hai là do không có lực cản, dây cung dễ dàng gây tổn thương cổ tay. Hãy tập thói quen nhắm bắn bằng 2 mắt trước. Được rồi đó, chú thực hành đi!

Tôi giương lại cung, kéo mũi tên bằng 3 ngón. 1 cảm giác đau tức dữ dội, tôi thả tên bay đi, vội vã xoa mạnh vùng mạn sườn.

– Chưa quen đấy thôi! Thông thường thì cần có thêm 1 số phụ kiện nhưng anh muốn chú hãy vừa tập bắn và kết hợp rèn luyện cơ thể. Cố gắng lên nào!

Tôi cứ lắp tên và giương cung ngắm bắn. Những mũi tên lao đi yếu ớt và rõ ràng chệch khỏi mục tiêu

– Chú có biết bắn cung là một môn thể thao đòi hỏi sự chính xác, sức mạnh, và cả sự kiên trì cũng như chắc chắn không? Những người theo đuổi bộ môn này thường là những người rất điềm tĩnh, cứng rắn, quyết đoán, mạnh mẽ, kiên trì và rất tỉ mỉ. Họ không những theo đuổi cái đẹp, cái thanh tao trong những đường cung sắc sảo, mạnh mẽ mà còn theo đuổi cả sự hoàn hảo. Hoàn hảo trong bắn cung thể hiện ở sự kết hợp tinh tế, hài hòa giữa đáng đứng, sức mạnh tinh thần cũng như thể lực. Tuy tên bay thẳng nhưng nó mang theo rất nhiều đường cong đẹp tuyệt mỹ.

– Có lẽ em đã quá hấp tấp.

– Nào, giương lại cung đi!

Tôi lập tức làm theo

– Bây giờ hãy tập trung và dồn hết ý chí vào mũi tên nhắm đến mục tiêu. Cố gắng thở chậm, chậm thôi, đừng nghĩ gì cả và cứ để đầu óc trống rỗng, chỉ cần tập trung vào hơi thở và đẩy tên đi..

Tôi cố gắng buông bỏ mọi suy nghĩ và tập trung vào hơi thở. 2 mắt vẫn nhắm bắn, cả người tự nhiên có 1 cảm giác nhẹ nhàng lạ lẫm. Chiếc cung dường như đang hòa cùng nhịp điệu của cơ thể, lúc tôi thở ra cũng là lúc mũi tên lao đi vun vút!!

– Tốt lắm!! Tuy không trúng mục tiêu nhưng có sự mạnh mẽ và dứt khoát trong đó! Chú làm anh bất ngờ lắm đấy, mới buổi đầu mà đã có thành quả ngay rồi!

Anh vỗ vai tôi chia sẻ niềm vui, tôi cũng cảm thấy bất ngờ và khá là tự hào.

– Được rồi, cho đến khi cô phụ trách quay lại, chú hãy luyện tập đi nhé!

Anh quay bước đi ra chỗ cô lính nói gì đó. Xong xuôi cả 2 bước ra cổng biến mất. Tôi cố gắng giương cung ngắm bắn nhưng những lần sau khi không có anh mọi thứ lại trở về như cũ.

– Chắc là chó ngáp phải ruồi..

Khi bầu trời rộng lớn trên đầu có tín hiệu đóng sập cửa ngăn cách những mảng màu tươi sáng ban chiều, tôi mới dừng lại bởi cảm giác nhức mỏi. Bắn cung thật không dễ dàng như tôi vẫn tưởng, có lẽ 1 phần do trong đầu chứa nhiều suy nghĩ, tôi cố gắng thả lỏng mình rồi cất cung và tên trở lại túi..

1 bức tường bị đục vài chỗ bởi đầu mũi tên, xung quanh là quang cảnh sân vận động cùng với bảng tỉ số lơ lửng. Bỗng chốc tôi thấy mình thật nhỏ bé

kèm theo sau 1 cảm giác lạc lõng mờ mịt...

– Đã tập xong rồi sao..? – cô phụ trách tiến lại gần

– Vâng!

– Cậu tập luyện như vậy vì đam mê hay vì cảm hứng nhất thời??

Tôi đón nhận 1 câu hỏi khá là mờ mịt..

– Thật sự tôi cũng không biết nữa.

– Hãy từ từ, cảm hứng hay đam mê cũng cần phải có người dẫn dắt. Ta đi thôi!

Tôi đưa lại cô túi đồ của anh Trung..

– Cô có biết người đàn ông lúc này dạy tôi đang ở đâu không?

– Có lẽ anh ta đã trở về nhà thi đấu!

– Vậy chắc hẳn cô biết anh ấy là ai chứ??

Tôi tò mò muốn tìm hiểu bởi những nghi ngờ thôi thúc.

– Anh ấy biết cậu là người tình ý sẽ nhận ra sự việc. Anh ấy cũng bảo rằng cậu sẽ tò mò muốn hỏi tôi về việc anh là ai? Chỉ là anh ấy muốn cậu hiểu rằng không phải tự nhiên mà anh muốn dạy cậu, mỗi con người trong xã hội luôn có 1 mắt xích liên kết với nhau theo cách nào đó. Có thể anh thấy được thứ gì đó trong con người cậu hoặc chỉ đơn giản là sự đồng cảm. Và...

– Và gì nữa??

– Quá khứ của mỗi con người, có lẽ tốt hơn hết là nên chôn vùi lại..

– Ừm..tôi hiểu

– Nhân tiện, đây là câu của anh ấy, tôi chỉ trích dẫn lại.

– Cảm ơn cô!

Chúng tôi khép lại cuộc nói chuyện. Bước chân 2 người vang vọng trong cổng dẫn ra sân vận động, trên đầu những bóng đèn tuýp nhấp nháy rồi tắt hẳn. Tôi cố gắng nheo mắt để tóm lấy 1 điểm sáng phía trước nhanh chân thoát ra khỏi “con đường hầm”

1 tháng sau

– Có lên nào!

Tiếng trống Việt động viên không ngừng sau lưng, tôi tăng tốc chạy giữa 2 hàng ghế trúc sơn. Bên cạnh, anh Trung đã nhanh chóng lao tới tay giương cung ngắm bắn. Cả 2 nhanh như cắt chĩa đầu mũi tên về phía mục tiêu.

– Vút!

Mũi tên của tôi lao đi xé gió nhắm đến hồng tâm ngay lập tức bật ra do va chạm với mũi tên của anh, nó đột ngột văng lên cao rồi rơi mạnh xuống bên ngoài đường pitch. Điểm chính giữa ngay lập tức được anh đóng dấu bằng 1 phát xuất thần.

– Tiếp tục hay dừng lại? – anh tỏ vẻ đặc chí

– Em chưa chịu thua đâu, mới bắt đầu thôi mà!

– Được!

Cả 2 quay trở lại bài huấn luyện! Tôi nắm chắc cây black compound bow, cố gắng đưa mắt quan sát rõ phía trước, những mảnh giấy mục tiêu được vẽ hình đầu lâu trên tầng 2 khán đài A sân vận động. Tất cả đều nằm ở những vị trí cao và khuất xa tầm nhìn, 1 số được dán ngay trên ghế, 1 số khác được treo lơ lửng ngay dưới dầm thép chịu lực của mái che công trình.

Điều khó khăn nhất là phải liên tục di chuyển theo địa hình để tìm 1 khoảng cách phù hợp ngắm bắn..

Tôi và anh đứng song song trên phần đường sau hàng ghế cuối cùng của khán đài C dẫn đến khán đài A, mặt đường nhẵn nhụi 1 màu trắng bê tông. Việt nhẹ nhàng bước tới chiếc thùng rác đặt bên cạnh 1 cây cột chống vưon cao.

– Lúc này là thử mà đã thế thảm như vậy, anh cố gắng đừng để thằng bạn em cảm thấy xấu hổ quá.

Anh Trung chỉ biết mỉm cười, tôi không bận tâm vì 1 phần rất muốn xem anh trình diễn khả năng.

– Như anh nói, đây là 1 bài thử thách vừa rèn luyện sức bền vừa phải tập trung tinh thần cao độ, với nó liệu có quá sức không? – Việt dăm chiêu

– Chắc là không, Long đã thể hiện 1 sự tiến bộ vượt bậc hơn tháng qua. Anh nghĩ nên giúp Long bứt phá giới hạn, cho dù có quá khả năng thì cũng tích lũy được kinh nghiệm thực tế phần nào..

– Chúc may mắn!

Việt cười với tôi, có lẽ là quá sức thật nhưng nếu không chấp nhận thử thách thì mãi mãi không biết mình đang ở đâu. Hơn nữa, mấy ngày qua tôi chưa lần nào được thấy anh Trung thể hiện khả năng, lần này là cơ hội ngàn năm có một.

– Bắt đầu thôi!!

– Mong rằng mày sẽ cho tao và Thu thấy được gì đó!

Nó đá chân vào thùng rác, cả 2 nhanh như cắt xuất phát!!

Thật không thể tin nổi tốc độ bứt phá của anh, tôi bị bỏ lại 1 đoạn cổ gồng đuổi theo. Chẳng mấy chốc, anh đã rẽ vào hành lang cầu thang tầng 2 khu phòng chức năng!!

– Nhanh thật!!

Tôi tăng tốc, 1 mục tiêu hiện ra ngay trước lan can chiếu nghỉ!! Không chậm chể tôi giương cung ngắm bắn!

Bất chợt anh đã đẩy tên đi từ lúc nào!

– Vẫn còn kịp!!

Tôi thở 1 hơi thật sâu, ngay tức khắc thả tên lao đi! Mũi tên của anh chỉ còn cách mục tiêu trong gang tấc!

– Chạm mắt rồi!

Nó như đường đạn xé toạc tờ giấy lao qua khoảng trống giữa 2 song sắt lan can!! Tôi thất kinh khi nghe tiếng kính vỡ tan tành.

Mũi tên của anh thậm chí còn đâm xuyên qua vách kính đằng sau!

Anh thoáng bối rối, cũng may ở khu vực này không có bóng dáng quân đội hay những người tị nạn.

– Lần sau anh sẽ nhẹ tay hơn...

– Đó vẫn chưa là tất cả sao??

– Tiếp đi!

Chưa cần anh nói ra câu đó, tôi đã băng qua mặt lao lên tầng 2!! Lần này quyết chiếm vị trí thượng phong! Trước mặt chẳng có 1 mục tiêu nào hiện ra, tôi vội vã chạy lên tầng 3.

Không gian im ắng xung quanh...

– Bịch!

Tiếng dậm nhảy làm tôi bất ngờ quay lại!! Anh đã đứng sừng sững ở chính giữa hành lang 1 cách khó lý giải, tay nắm chắc cây blue recurve bow!

Tôi vội vã quay lưng lao đi, trong lòng không ngừng kính nể! Cổng dẫn ra khán đài tầng 2 mỗi lúc 1 gần, phía sau anh đã đuổi đến sát nút!! Tức tốc tôi nhảy ra ngoài dầm lên hàng ghế di chuyển!! Dáng người Việt và Thu phía dưới không ngừng theo dõi cuộc đấu.

Với thiết kế dốc xuống và phía trên cùng khán đài được lắp đặt các thanh thép tròn chịu lực cho phần mái, chiều dài khán đài có lẽ phải hơn 20 mét, tôi buộc phải di chuyển lên để tìm vị trí ngắm bắn phù hợp! Có tất cả là 8 cổng tương đương 8 mục tiêu được bố trí sẵn..

1 tờ giấy phe phẩy trên đầu! Tôi khẩn trương rút tên lắp vào cung, ống ngắm lazer đã được bật sẵn. Nhanh như chớp tờ giấy đã bị xuyên thủng!!

– Được rồi!!

Tôi reo lên đầy hứng khởi, anh Trung chỉ còn cách đứng lặng nhìn..

– Còn 7 phút nữa!!

Anh tức tốc nhảy băng qua 2 hàng ghế, tôi không chậm trễ đuổi theo phía sau. Những ánh nắng chiếu xuống hàng ghế dưới cùng làm không gian đột nhiên sáng trưng 1 màu xanh dương, chúng lan tỏa như làn sóng hình ảnh lần lượt nhịp điệu chạy.

Anh đột nhiên chuyển hướng chạy xuống làm tôi hẫng bước! Tôi chưa kịp hiểu anh định làm gì thì ngay lập tức 1 cú nhảy vọt lên phần lan can lắp trên công dẫn ra khán đài xuất hiện. Anh giữ thăng bằng chỉ trong tích tắc làm tôi cảm thấy cực kỳ khó tin, chỉ sơ suất 1 chút thôi là rơi ngay xuống dưới!!

Đôi tay anh nhanh như chớp lấy tên trong ống và giương cung chĩa về mục tiêu. Tôi mở to mắt nhìn dáng người đứng hùng dũng, chợt nhớ ra bài luyện tập, tôi vội vàng lắp tên vào cung hồng ngân can.

– Kịp không??

Tên đã lao đi, tôi gấp gáp tập trung quan sát đường bay và định vị bằng tia laze hồng phá quỹ đạo!!

Những tích tắc trôi qua thật căng thẳng! Tôi lập tức thả dây và cầu mong mọi chuyện đúng như toan tính.

Tiếng keng va chạm vang lên!! Mũi tên tôi đã đẩy bật tên của anh, cả 2 xoay vòng vòng rồi văng ra xa, chợt anh ngược nhìn về phía tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

– Chú toàn bộc lộ khả năng ở những phút quyết định! – anh nói vọng lên

– Có lẽ may mắn đã ưu ái em hơi nhiều..

– Vậy thì để xem lần này chú xoay sở ra sao?!

Anh dứt lời bắn liên tiếp những đường tên xé gió!! Đôi tay thoăn thoắt không ngừng nhưng chẳng có cái nào trúng mục tiêu, có lẽ khoảng cách quá xa cần phải ngắm bắn!! Tôi lập tức đáp trả và kết quả nhận lại không mấy khả quan..

Từng đợt tên vẫn tiếp tục bay đến như muốn cửa rách không gian, có vẻ như anh chủ ý thử xem trình độ của tôi, bất giác chiếc ống đeo trên vai lúc này chỉ còn lẻ tẻ vài mũi. Tôi lập tức chạy thẳng vào đường tên khiến anh không kịp dừng lại.

– Nguy hiểm!! – anh hét

Căn đúng cự li, tôi bật nhảy nghiêng mình tránh né. Cả cơ thể đập xuống hàng ghế ngay dưới đường tên bay, chỉ trong 1 tích tắc mà chúng lũ lượt lao đi vun vút trên đầu thật đáng sợ.

Không còn thời gian, tôi khẩn trương đứng dậy đập 1 chân lên sống ghế đồng thời giương cung ngắm bắn.

– Vút!!

Mũi tên của tôi theo sau anh đúng 1 giây quyết định!! Mục tiêu đương nhiên bị anh hạ gục chỉ trong chớp mắt...

– Anh thật là cao thủ!!

Tôi vừa nói vừa chạy tới chỗ anh. Những mũi tên nằm rải rác trên hàng ghế và bậc thang dẫn xuống, anh nhìn tôi cười ảm ý rồi cũng nhanh chóng tiếp đất..

– Hôm nay chúng ta kết thúc tại đây thôi...

Anh cúi xuống nhặt lại tên

– Vâng, em cũng ê ẩm hết cả phần mạn sườn sau cú ngã vừa rồi.

– Lúc nào chú cũng hết mình như vậy à?

Anh đùa vui, cả 2 bắt đầu cẩn thận nhặt từng mũi tên..

– Không nói về việc ai hơn ai thì anh cảm thấy chú có khả năng tiếp cận nhanh đấy!

– Ý anh là khả năng đột biến??

– Ừm, đúng vậy! Nếu chú thật sự đam mê thì hãy cố gắng chăm chỉ luyện tập để bứt phá giới hạn!

– Vâng em hiểu!

– Cũng sắp đến giờ ăn trưa, nhanh nào em...

Tôi chạy thật nhanh lên hàng ghế trên cùng rút mũi tên cắm ngập vào tường, vết thủng khiến những vùng xung quanh nứt kìa ra và 1 đám bụi rơi xuống.

– Đã xong nhanh vậy sao??

Tiếng Việt phát ra, từ trên này tôi có thể thấy 2 cái đầu lồ nhố của 2 anh em nó bước ra từ cổng dẫn. Anh Trung bước đến nói gì đó khiến tôi tò mò liền chạy xuống!

– 3 người nói gì vậy??

– Anh Trung hỏi cái túi đựng đầu ấy mà.

– Đây anh!!

Thu vẫn cầm trên tay từ nãy, anh cảm ơn rồi nhanh chóng kéo khóa, dòng takedown recurve bow này thật là tiện lợi so với chiếc compound bow tôi đang cầm. Chẳng mấy chốc 3 phần đã nằm gọn bên trong!

– Đưa anh cây cung của em và bó tên nào Long!!

Tôi khẩn trương đưa anh và nhặt nhanh nốt những mũi tên còn sót lại bỏ vào trong túi, Việt và Thu cũng hợp tác cho công việc nhanh chóng kết thúc..

4 người chúng tôi đưa mắt nhìn 1 khoảng trời rộng mênh mông thẳng tắp và mang trong mình mỗi người 1 suy nghĩ. Phía xa bên ngoài khu cách ly, những tuyến phố cắt ngang nhau nằm trên từng con đường đã trở nên tro trọi, đơn độc dưới ánh nắng nhẹ ban ngày. Sự im ắng, tiêu điều xảy ra đã quá lâu khiến tất cả nghĩ về cảnh nhộn nhịp còi xe mỗi độ tan tầm như 1 món hàng xa xỉ.

Tiếng huýt sáo của từng khu chợ, chuỗi nhà hàng hay thậm chí là khu vui chơi trong công viên chắc chỉ còn là những ký ức “không thật” giữa cuộc sống này. Ánh nắng vẫn chiếu rọi chứa chan nhưng hiện thực lại được phủ 1 lớp vải cũ kỹ, rách nát, bất kỳ 1 nỗ lực nào xuyên qua đều trở nên vô dụng..

1 tháng trôi qua, tất cả đều đã thay đổi rất nhiều. Việt mặc trên người bộ quân phục lính bộ binh, 1 trong những người vượt qua cuộc tuyển chọn khắt khe của những vị chỉ huy quân đội. Dáng người nó oai phong, cơ bắp cũng phát triển hơn trước và đặc biệt đã biết sử dụng và thành thạo ở 1 mức độ nào đó các loại vũ khí quân sự. Thu cũng được tạo điều kiện tham gia vào đội ngũ quân y, phụ trách về vấn đề thuốc men và chăm sóc những người mới đến, 1 phần cũng vì em có kiến thức sẵn. Tóc Thu giờ đã dài hơn, phần mái được tết lại thành những đoạn nhỏ rẽ sang 2 bên và được buộc lại gọn gàng.

Em làm tôi cứ ngỡ như người đứng trước mặt là 1 cô công chúa trên thảo nguyên xanh rờn xinh tươi. Thu mặc trên người 1 chiếc áo trắng phối với sơ mi kẻ caro màu xanh đen, chiếc quần jeans đã bạc màu đi nhiều, lẳng lẽ em đưa tay đẩy lại gọng kính đang bị lệch.

Chỉ còn lại tôi là chẳng biết mình thay đổi như thế nào. Tôi không may mắn như Việt được tuyển chọn và huấn luyện thành những người lính chuyên nghiệp, cái gì nó cũng hơn tôi 1 cách rõ ràng.

Thời gian 1 tháng, thật sự tôi chỉ biết làm bạn với chiếc black compound bow, thứ vật dụng thân thiết giờ đã xây xác ít nhiều bởi những lần luyện tập mệt mỏi. Những suy nghĩ tiêu cực, cảm xúc về gia đình, sự mất mát tưởng chừng như không thể kiểm soát mỗi khi cảm cung đã voi đi 1 phần. Tôi bây giờ có lẽ rằng đã có 1 chút tự tin, nhưng vẫn cảm thấy kém cỏi rất nhiều so với những người còn lại.

Đã có những lần khi cầm cung, tôi không thể bắn được phát nào ra hồn vì mọi ký ức kinh khủng cứ ập đến trong mơ, nó vẫn mới mẻ và kinh dị như chỉ vừa xảy ra, nó khiến tôi sợ hãi, căng thẳng và không thể nghĩ rằng mình sẽ thành công trong 1 hành động nào đó.

Phải cảm ơn anh Trung vì sự hướng dẫn tâm lý, dường như anh có thể thấu hiểu mọi cảm xúc của tôi.

Khoảng thời gian đầu thật sự rất khó khăn, và thật may mắn vì tôi đã không từ bỏ bộ môn tuyệt vời này. Nó không chỉ đơn giản là những kỹ thuật điều luyện mà còn là những bài tập trắc nghiệm về tinh thần.

Tất cả đều lớn hơn và rắc rối hơn, nhưng anh Trung thì vẫn vậy, sự điềm tĩnh lúc nào cũng toát lên trên mọi hành động. Đôi môi luôn nở nụ cười mỗi khi bắt đầu cuộc trò chuyện, tôi học được ở anh rất nhiều thứ về khả năng nhận thức, sự đánh giá đúng sai 1 vấn đề dần trở nên sâu sắc hơn.

– Ta đi thôi các em!!

Anh vác túi trên vai rào chân quay trở vào cổng dẫn, Thu và Việt theo sau cuối cùng là tôi. Dáng 3 người lững thững bước đi..

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mất mát – hồi 10.2: *giải cứu*

Chúng tôi cất túi cung và bước trên hàng lang cửa chính, 2 bên tường và vách kính đã được bố trí những chậu cây cảnh để tạo điểm nhấn cho không gian

thêm xanh, về âm u bị loại bỏ nhường chỗ cho những sứ giả thiên nhiên. Xen kẽ với 2 chậu cây dọc theo trục chính công trình là 1 hàng ghế đầu nhỏ, chỗ thường ngày dùng chân ngồi nghỉ của bất kỳ ai hoặc là nơi vui đùa của lũ trẻ con, trên tường chỉ chít những nét vẽ nguệch ngoạc về Người Dơi, Người Nhện, Siêu Nhân thậm chí có cả Thủy Thủ Mặt Trăng.

Thằng Việt chống tay ra vẻ khệnh khạng tới gần hàng ghế có 3 đứa trẻ con đang nghịch ngợm.

– Vẽ bậy này..

Nó cốc đầu bọn chúng, đứa nào đứa nấy ngoái lại nhìn với 1 vẻ mặt mừng rỡ..

– Anh Việt!

– Pằng..pằng..

Nó rút súng chĩa về lũ trẻ con dọa dẫm, nhưng chúng chẳng có vẻ gì là sợ hãi mà còn đưa tay giả làm súng bắn trả!!

– Ngoan nào!!

Nó cất súng trở lại, ân cần xoa đầu bọn trẻ

– Lần tới phải về anh và chị Thu đây cùng chú Long, chú Trung lên tường đó!!

– Vâng ạ!!

Cả lũ đồng thanh và quần quýt quanh Việt. Bộ quân phục lính bộ binh làm nó trông nam tính hẳn.

– Chú Trung thì đúng rồi, nhưng tại sao lại là chú Long?? – tôi thắc mắc

– Ông tướng ạ, ông xem lại ông đi, 1 tháng không thêm cắt tóc cạo râu, chỉ quanh quẩn ở khán đài từ sáng đến tối. Gọi là ông còn được nữa là... – Việt mắng nhiếc

– Đúng rồi, trông em giống ông cụ non lắm..

Cả 3 phá lên cười, lũ trẻ con thấy vậy cũng đồng loạt cười theo. Đã lâu tôi chẳng màng đến việc soi gương nên không biết bộ dạng mình giờ đây ra sao, cũng có nghe mấy lần nhắc nhở nhưng không để tâm. Phần tóc mái phía trước và sau gáy quá dài, để đỡ mất thời gian nên tôi hất ra sau và lấy chun buộc lại, râu quanh mõm và cằm mọc dày hần lên.

– Được rồi, để khi nào rảnh...

– Cái cụm từ “khi nào rảnh” còn xa lắm...

Việt nói xong chia cho lũ trẻ 1 gói m&m. Chúng hân hoan và vui sướng đón nhận..

– Những cái đó vẫn còn trong balo cơ à?? – tôi hỏi

– Đó là cái cuối cùng rồi anh à..

Thu nhìn tôi triu mến rồi đến chơi với bọn trẻ..

– Nhiều khi anh cũng định góp ý..Đôi khi cũng cần 1 chút thay đổi em nhé.

Anh Trung quay sang khẽ nói với tôi, nhìn anh vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn mái tóc rẽ ngôi bông bênh, quanh mõm râu đã được cạo nhẵn nhụi trắng xóa.

– Ta đi thôi mọi người!

– Chúc đồng chí quyết thắng trở về!!

Bọn trẻ vội vàng đứng nghiêm chào và đồng thanh hô to.

Chẳng biết chúng đã bị tiêm nhiễm vào đầu những gì mà đứa nào đứa nấy cứ ra dáng 1 người lính chiến. Chúng đứng dàn hàng và đưa mắt nhìn tất cả, Việt cảm thấy đặc chỉ lập tức gơ tay chào lại, ngay sau đó là anh Trung rồi đến Thu...

– Thôi..

Tôi xua tay, chúng tức thì giật dỗi giấy đành đập như những con cá mắc cạn.

Tôi giờ cho có lệ rồi nhanh chân bắt kịp tất cả...

Số lượng người tị nạn đã tăng gấp 2 lần trong 1 tháng qua do những cuộc giải cứu triển khai. Mọi người đi lại lộn xộn khắp cửa ra sân vận động.

Những người phụ trách và cả những người dân cùng nhau xây dựng lên 1 nhà ăn tập thể ngoài trời. Ngay trên đầu chúng tôi, những tấm bạt cỡ lớn xếp chồng lên nhau và chạy dọc hơn nửa chiều dài khán đài B khiến 1 màu đỏ bao phủ xung quanh, chúng được căng ra và buộc vào những mũi sào cao 4, 5m đóng xuống đường pitch. Những chiếc bàn ăn và ghế xếp theo 2 hàng cách nhau bởi 1 lối đi rộng ở giữa khá đơn giản, nhưng 5 hàng đầu chỉ dành cho những người lính và các vị chỉ huy..

Khu vực nấu ăn được đặt trên tầng 2 cửa chính nên công tác chuyển xuống khá mất thời gian đối với những ngày đầu nhưng giờ thì ai cũng được rèn luyện thói quen chờ đợi

1 tiếng còi phát lên, chúng tôi nhanh chân di chuyển ra phía ngoài khu nhà ăn có phần tạm bợ. Ai nấy đều khăn trương nối đuôi nhau xếp thành hàng chờ đến lượt.

1 chiếc xe đẩy to tương thấp thoáng trong tầm mắt, dọc 2 bên đầu hàng là 1 chiếc bàn 2 tầng để sẵn bát thìa...

– Lại món cháo xanh đáng ghét đó. Chẳng lẽ 1 tháng qua không có gì ngoài cháo? – tôi nói

– Vậy chứ chú muốn ăn gì? – anh Trung tiếp lời

– Gì cũng được, trừ cháo!

– Mong tới nay mày sẽ có 1 giấc mơ đẹp. – Việt xen vào

– Ý mày là sao?

– Vì những gì mày muốn chỉ có thể xuất hiện trong mơ mà thôi!

– Anh cố chịu đi nhé...

Giọng Thu nhẹ nhàng rót bên tai. Tôi đành quay trở lại chờ đợi món cháo kinh khủng đó, những bước chân cứ chậm chạp tiến lên. Loay hoay 1 hồi cũng chẳng có việc gì làm, tôi chép miệng và tháo chun buộc hắt lại mái tóc cho gọn gàng, tay sờ râu quanh mồm như 1 thú vui giết thời gian cho đến khi nhận được phần ăn...

Dựa lưng vào ghế và cô hốc thứ chất lỏng bầy nhầy, tôi bỗng cảm thấy mình thật giỏi chịu đựng bởi không chỉ hiện thực đã quá bạc màu mà đến trong mơ cũng chỉ toàn gặp cháo, gam màu xanh dường như đã nuốt chửng và chi phối toàn bộ cuộc sống quanh tôi.

Nhưng thật kỳ lạ là 3 người còn lại vẫn ăn ngon lành mặc cho chúng đã ứ đọng trong cổ họng suốt 1 tháng trời.

– Bụp!!

Tiếng bát chọt đập mạnh lên bàn làm thìa cháo trong tay tôi vãi tung xuống đất.

– Thằng lỏi nào vậy?! – tôi điên máu quát

Bất giác nhìn thấy vị trung đội trưởng đang ngồi ăn đối diện kế bên anh Trung, tôi như cứng họng ngay tại trận, mồ hôi đột nhiên vã ra trên trán! Nhìn khuôn mặt 2 anh em Việt như muốn nói rằng lần này tôi chết chắc rồi.

– Không sao, không sao. Ta hay có thói quen đập mạnh mọi thứ như vậy, mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục ăn đi!

Bầu không khí tự nhiên thoải mái hẳn sau khi ông nói thế nhưng tôi vẫn không dám cúi xuống nhặt chiếc thìa mà thay vào đó, bung cả bát lên húp xì xụp nhằm che đi sự xấu hổ hiện trên khuôn mặt.

– À Việt này! Tối này đến phiên cậu canh gác nhé.

– Vâng thưa ngài, nhưng cháu có 1 chuyện muốn hỏi??

Tôi căng tai lắng nghe..

– Đã hơn 1 tháng trôi qua rồi, vẫn chưa có tin tức gì về con đại dịch hoặc vắc-xin điều trị sao?

– Ta cũng có thắc mắc như cậu, nhưng đó là thông tin tuyệt mật mà chính bản thân ta cũng không được phép biết. Cấp trên có lẽ sẽ có thông tin gì đó...

– Ý ngài là người đàn ông tên Quang đó sao? – tôi xen vào

– Đúng vậy!

Tôi vẫn không thể quên được thái độ hống hách và dám bắn súng dọa nạt mọi người của hắn trong đêm đầu tiên bọn tôi đến đây, đã có 1 vài lần chạm

mặt hắn ta trong hành lang sinh hoạt chung.

– Nếu đề ý kỹ thì chắc chắn còn phải gọi ngài bằng chú, tại sao lại có thể giao cho anh ta toàn quyền quản lý khu cách ly này?!

– Hãy nhỏ mồm chút!! Dù sao cậu ta vẫn là chỉ huy, là cấp trên của tôi. Nếu để người khác nghe thấy e rằng sẽ không tốt cho cả tôi và mọi người!

– 1 thể loại COCC (con ông cháu cha) chẳng? – Việt nói khể

– Anh đừng nói nữa mà, sẽ ảnh hưởng đến chúng ta đó.. – Thu can ngăn

Anh Trung vẫn bình thản lắng nghe, tay chậm rãi múc từng thìa cháo đưa lên miệng

– Xuất thân cậu ta vốn là 1 mặt vụ của Chính Phủ Việt Nam, chắc tôi không cần nói trong mối quan hệ chính trị phức tạp và đầy rẫy những bất công như thế nào. Tôi là 1 người lính, bổn phận của tôi là cống hiến cho đất nước và bảo vệ người dân, vậy thôi..

– Cảm ơn ngài! – tôi nói

Mọi người quay trở lại việc ăn. Được 1 lúc ông chợt mở lời

– Trung này, lần này tôi muốn được mời cậu tham gia vào chiến dịch giải cứu. Tình thế rất cấp bách!!!

– Anh à, em bây giờ đã không còn là Trung của ngày trước. Việc này chắc chắn sẽ không phải là 1 quyết định khôn ngoan.

– Cậu..

– Dù sao thì em xin được cảm ơn anh vì đã nhớ đến em và cũng xin được từ chối anh 1 cách lịch sự nhất!

Anh thoái thác mà mặt vẫn không rời bát cháo, xem chừng mọi nỗ lực của vị trung đội trưởng không thể xoay chuyển ý định của người đàn ông nổi tiếng điềm tĩnh..

– Chúng tôi nhận được tín hiệu cầu cứu của 1 nhóm người đang cố thủ trong Trung Tâm Chiếu Phim Quốc Gia, xung quanh đều bị lũ xác sống bao vây. Nếu không nhanh e rằng tính mạng sẽ nguy hiểm, những chiến dịch lần trước tôi đã phải chứng kiến từng người lính lần lượt nằm xuống nên tôi hiểu cảm giác của cậu. Nhưng bọn họ đang rất cần chúng ta!! Đó là lý do vì sao tôi cần cậu giúp...

– Không phải chuyện đó anh à.. – anh bắt đầu phân bua

– Vậy lý do là gì?! Trong nhóm người đấy có 1 phụ nữ đang mang bầu 8 tháng đó!! Nó không có ý nghĩa gì đối với cậu sao??!

Cuộc nói chuyện xảy ra có phần căng thẳng, anh đột nhiên khựng lại mọi hành động khi nghe đến đây, chiếc thìa đưa ngang tầm mắt 1 lúc rồi nhẹ nhàng quay trở lại bát, nét mặt anh bây giờ có chút đượm buồn...

– Đủ rồi anh à, anh ăn xong rồi, mấy đứa ăn tiếp đi nhé!!

Anh nhanh chóng đứng dậy khiến chúng tôi ngạc nhiên

– Tôi hiểu, tôi đã quá lời. Xin lỗi cậu..

Ông Dũng không còn giữ vẻ nín kéo như vừa rồi

– Không có gì đâu anh à...

Anh dứt lời quay lưng biến mất khỏi khu nhà ăn. Vị trung đội trưởng cũng nhanh chóng kết thúc việc ăn..

– Chuyện gì vậy?? – tôi hỏi Việt

– Tao không biết! Lần đầu thấy thế...

– Thu thì sao??

– Em cũng chịu! Mối quan hệ giữa họ có gì đó phức tạp!

– Ừm, thôi ăn cho xong nào!

Tôi định bụng sẽ tìm anh và nói chuyện nếu điều đó làm anh cảm thấy thoải mái hơn..

Sau khi bữa ăn kết thúc, Thu quay trở lại với việc kiểm tra sức khỏe định kỳ cho mấy người già và lũ trẻ nhỏ. Chỉ còn lại tôi và Việt đang lững thững đi dạo phía ngoài Quảng Trường Mỹ Đình vẫn kín đặc các loại khí tài quân sự. Nó đưa tôi 1 khẩu AK-47 không băng đạn và chỉ tôi ngắm bắn...

- Sao mày không để tao chỉ mày cách cầm cung??
- Mày cứ thích làm người cổ đại! Dùng súng chẳng phải giết bọn xác sống nhanh hơn à??
- Biết là vậy nhưng mọi thứ chỉ là tương đối!
- Thôi tập đi, nói nhiều quá!!

Giờ 1 khẩu súng nặng phải đến 5kg trước mặt, tôi cố gắng ghi chặt báng súng sát xương vai để giảm thiểu khả năng giật lại khi nhả đạn, cái ống ngắm nhỏ tí trên mũi súng khiến mục tiêu lọt vào cứ bé như 1 con kiến..

Bỗng 2 người lính lạ mắt đứng chắn trước mặt..

- Chào cậu, mời cậu đi theo chúng tôi!! Chỉ huy muốn gặp cậu!
- Gặp tôi sao?? Tại sao lại muốn gặp tôi??
- Đây là mệnh lệnh, mong cậu đi nhanh cho!!
- Có chuyện gì sao??
- Chúng tôi chỉ được thông báo có vậy, 1 lần nữa xin cậu hãy khăn trương kéo tất cả đều khó ăn khó nói..

Tôi cảm thấy cực kỳ ngỡ ngàng, đành miễn cưỡng đi theo.

- Khoan!! Để tao đi với mày!
- Xin lỗi lính mới, nhưng chỉ 1 mình cậu ta mà thôi!
- Tôi chỉ đứng ở ngoài đợi, tuyệt đối sẽ không để xảy ra vấn đề gì cả!!

Mọi người nhanh chân bước đến 1 căn phòng bố trí ngay dưới khán đài nhìn ra sân vận động..

- Xin mời cậu!
- Đợi tao nhé. – tôi nói với Việt
- Ừm

Tôi lịch sự gõ cửa và chờ đợi tín hiệu đáp trả từ phía bên kia.

- Vào đi!! – giọng hấn ta phát ra

Tôi đẩy cửa bước vào, 1 chiếc bàn làm việc đặt ngay ngắn sau ô cửa sổ. 2 bên là tủ kính chất đống tài liệu lộn xộn, chiếc quạt trần phe phẩy trên đầu khiến không gian đỡ bí bách và 1 người đàn ông đứng chấp tay chuẩn bị mở lời..

- Thưa anh, anh cho gọi tôi có chuyện gì vậy?

Hắn chẳng nói chẳng rằng quay lưng nhìn tôi rồi tiến tới bàn làm việc đặt cạch khẩu súng xuống..

- Thưa anh? – tôi lộ rõ vẻ hoảng hốt
- Đừng sợ! – hắn ta đáp 1 cách dửng dưng
-

- Tôi đang tự hỏi đến khi nào mới được gặp trực tiếp cậu, xem ra..haha..cuối cùng ngày này cũng đã tới!

- Tôi không hề quen anh! Những lời như thế là có ý gì?
- Đừng làm như xa lạ vậy, tôi đã theo dõi cậu suốt 1 tháng rồi đó!!
- Tại sao anh phải làm vậy??!
- Tôi cũng đang muốn hỏi điều tương tự. Ngồi đi!
- Tôi thấy rằng việc đứng sẽ thoải mái hơn phần nào...

– Tùy cậu!!

Hắn ta ung dung ngồi trên ghế, từ từ châm điếu thuốc kê gần miệng, khói xộc lên nồng nặc cả căn phòng

- Chắc hẳn cậu biết quy định cấm dùng vũ khí trong khu cách ly chứ??

– Tôi biết và tôi xin lỗi, tôi sẽ lập tức không sử dụng chúng ngay khi rời khỏi đây!!

– Haha, cậu đúng là người có trái óc đơn giản, nếu tôi muốn thì cậu đã chẳng còn dùng thứ vũ khí cổ xưa và tệ hại đó suốt 1 tháng nay đâu!

Từ “trái óc” làm tôi cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, đôi tay nắm chặt lại ngăn không cho bản thân xông tới đâm vào mồm hắn ta..

– Nhưng tôi đã dung túng cho cậu? Phải không??

– Cảm ơn anh! – tôi trả lời 1 cách tỉnh bơ nhất có thể

Những làn khói thuốc vẫn không ngớt bay lên làm tôi bắt đầu thấy khó thở

– Cậu có biết vì sao tôi lại đưa ra lệnh cấm này không??

– Không anh!

– Vì trong này đã từng có 1 vụ giết người xảy ra! Con người chúng ta thật là...tôi không biết phải dùng từ gì để diễn tả, sống như những con thú vật, sẵn sàng đâm chém nhau để đắp lên mình mấy thứ nhỏ nhặt. Tôi thấy họ hình như cũng có 1 bộ óc đơn giản..như cậu..

Lại 1 lời lăng mạ, tôi cảm thấy không thể chịu đựng nổi

– Nếu anh gọi tôi đến đây để nói những lời này thì có lẽ tôi đã nghe xong rồi. Xin phép...

– Cậu không tò mò muốn biết người dạy cậu là ai sao?!!

– Tôi rất muốn nhưng không phải là từ anh!

Dứt lời tôi quay lưng mở cửa, thật kỳ lạ là nó chẳng nhúc nhích!!

– Tôi là chỉ huy, nhớ chứ??

Tôi quay đầu, hắn ta nhích vai và xòe đôi bàn tay ra với vẻ mặt giễu cợt

– Cứ bình tĩnh, tôi chưa đi vào vấn đề chính đâu! Nên cậu hãy tỏ ra ngoan ngoãn 1 chút để không lãng phí thời gian của cả 2!

Cửa đã khóa, lại chẳng thể làm gì được hắn ta, tôi chỉ còn cách nghiêng mình nhún nhường..

– Được rồi!!

– Tôi thích kiểu tóc đó của cậu!

–

Hắn ta xoay lưng ngồi thẳng nhìn tôi, đồng thời lấy ra 2 quân cờ vua..

– Cậu biết đấy, 1 vấn đề bao giờ cũng được phân xét bởi 2 mặt: tích cực và tiêu cực. Luật lệ cũng vậy, sẽ luôn có những thành phần trong xã hội chống đối hoặc tỏ ra không chấp nhận để mưu cầu cho nhiều lợi ích vụn vặt. Haizzz, tôi cảm thấy mình như con tốt yếu ớt mặc cho lũ dân mọn các cậu đội thánh giá lên đầu ra sức sai bảo!!

Hắn ném phăng con tốt xuống đất làm tôi có chút sợ hãi..

– Câu hỏi là: nếu có càng nhiều người chống đối bởi họ nhận ra sự bất công trong cái quy định do chính tôi đặt ra thì sao??

– Tôi không hiểu ý anh..

– Haha, sự bất công đó chính là cậu! Tôi đã dung túng cho hành vi của cậu suốt 1 tháng qua!!

– Ý anh là việc sử dụng vũ khí trong khu cách ly??

– Đúng vậy..

– Nếu nói như vậy, anh chỉ cần sai người đến tịch thu là mọi chuyện sẽ quay trở lại vị trí cũ của nó!! Chẳng có ai rõ ra chống đối với anh cả!

– Ô, haha, đừng nói chuyện với tôi bằng cách sử dụng trái óc với những nếp nhăn ít ỏi đó! Tôi biết lão Dũng đã làm trái với quy định!! Và khi tìm hiểu, mọi chuyện thật đúng là bất ngờ và thú vị...

–

– Dịch thân tôi sau đó muốn xem tận mặt kẻ nào lại khiến lão Dũng làm trái luật như vậy, cho nên tôi đã ngấm ngầm quan sát cậu và hóa ra lại là kẻ đào ngũ đó.

Nói đến đây, hắn ta cười khẩy và tỏ rõ thái độ khinh bỉ

– Ý anh khi nói kẻ đào ngũ là??

– Cái thằng Trung ghê rách đó sao??!

Tôi nghiêng chặt răng nhìn nhin kẻ dám lăng mạ người dạy tôi

– Tên nó là Hoàng Xuân Trung, hờ hờ, rất nổi tiếng trong giới quân nhân chuyên nghiệp! Được ca tụng là kỳ tài bắn cung, cái gì mà thần tiễn, thật nực cười khi chơi 1 thứ đồ trẻ con lại được thiên hạ thăng bốc lên cung trăng. Nó năm 19 tuổi đã mang quân hàm Đại úy và đi vào lịch sử SEA Games với tư cách VĐV giành HCV cá nhân nhiều nhất trong 1 kỳ đại hội. Mà dù sao, nhìn mặt tôi cũng chẳng có vẻ gì là quan tâm đâu..

– Hóa ra là vậy!

– Chưa hết đâu!!

– Năm 26 tuổi, nó còn làm 1 điều kinh khủng hơn: dành huy chương vàng và phá kỷ lục Olympic tại Rio – Brazil!! Đến giờ cậu vẫn không biết kẻ dạy cậu bắn thứ đồ chơi đó là Đại Tá sao? Haha, Đại tá với chả Đại úy, chỉ có 1 vài thành tích vớ vẩn mà được phong quân hàm trước thời hạn, lũ lều báo ngu ngốc hình như quên rằng thằng ghê rách ấy vẫn chỉ là quân nhân chuyên nghiệp..

–

– Quân nhân và sĩ quan nó khác nhau 1 trời 1 vực đấy chàng trai ạ!

– Đó là tất cả những gì anh muốn nói?

Hắn ta xua tay, vứt bỏ điếu thuốc và đứng dậy kéo lại bộ vest màu lông chuột

– Không hề, và ngay lúc ấy tôi đã có 1 suy nghĩ rằng, nếu như cấm cậu và nó thì quá dễ dàng. Điều đó khiến cho mọi chuyện trở nên quá nhạt nhẽo, chỉ bằng để thằng đào ngũ đó dạy cậu, để xem 1 kẻ được thiên hạ tung hô là kỳ tài bắn cung sẽ có 1 đứa học trò ra sao, rồi lợi dụng cậu đúng lúc cần thiết. Tôi thật thông minh phải không? Haha

Thói tự đắc và xỉ nhục làm tôi thật sự phát điên khi phải tiếp chuyện.

– Bịch!!

Túi cung xuất hiện trước mắt làm tôi cực kỳ bất ngờ!

– Cậu – kẻ được tôi dung túng vì đã làm trái luật – sẽ phải tham gia chiến dịch giải cứu lần này!!!

Về mặt hắn cực kỳ kiêu ngạo, tôi cảm thấy vừa ngỡ ngàng vừa sợ hãi và lo lắng khi phải chạm trán với lũ xác sống ngoài kia!!

– Nếu cậu có ý định từ chối cũng được, không sao cả! Nhưng ngay khi bước ra khỏi căn phòng này thì tốt hơn hết cậu cũng nên biến mất luôn khỏi đây!! Và sau đó sẽ tới lượt thằng bạn khệnh khạng trong bộ đồ lính và con em gái nó!! Haha..

Hắn cười khẩy đầy vẻ đắc thắng, những nước đi nào cũng nhận lại tổn thất..

– Lựa chọn nào là khôn ngoan hơn đây, chàng trai trẻ?

– Tôi đồng ý...

– Cậu đồng ý về điều gì??

– Tôi đồng ý tham gia chiến dịch giải cứu lần này...

– Cậu thấy không? Chỉ vì 1 chút quan hệ nhọt nhọt, thứ tình cảm không rõ ràng giữa những người chẳng hề thân nhau lại trở thành sợi dây trói buộc cho những hành động nguy hiểm. Con người thật yếu đuối khi lợi dụng điều đó....

Tôi chẳng thèm nghe, cũng chẳng thèm mở mồm ra tiếp chuyện với 1 thằng vô liêm sỉ. Sai lầm lớn nhất của cuộc đời là bước nhầm vào chuồng của 1 con

thú vật.

– Để nó dạy cậu đồng thời nói với lũ dân mọi thích chống đối kia cậu là 1 trong những người lính tinh nhuệ sẵn sàng chiến đấu, như vậy sẽ chẳng còn cái cớ gì để bắt bẻ về luật lệ của tôi. Nhưng đó chưa phải là tất cả, bởi tôi muốn chứng kiến thăng kỳ tài đó thảm hại!!

– Tại sao anh lại nói như vậy??!!

– Haha, cậu nghĩ rằng mình, 1 thằng vắt mũi chưa sạch sẽ sống sót ngoài đó sao?? Mà cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi nhiều lắm, thử nghĩ xem rồi cậu sẽ chết giống như con người yêu nó, không biết lúc đấy bộ dạng nó sẽ thế nào??

– Tại sao anh lại có vẻ thù hằn anh ta đến vậy??

– Đơn giản chỉ là tôi không thích những đứa khoe mẽ sự tài giỏi và được tung hô 1 cách thái quá!!

– Nếu ngày mai tôi tham gia chiến dịch, những người bạn của tôi sẽ không liên quan, phải vậy không??

– Đương nhiên! Xem ra cậu cũng nắm bắt vấn đề nhanh đấy!! – hần ta nói 1 cách chắc nịch

– Anh sẽ đảm bảo chứ??

– Cậu trai à, hình như cậu chọn nhầm vị trí để có thể ra điều kiện với tôi rồi đó!! Mở cửa cho cậu ta!!!

Hần ta nói lớn tiếng, cánh cửa tức thì mở ra..

– Hẹn gặp cậu vào sáng mai, đừng quên thứ đồ chơi này!!

Tôi lấy lại túi cung và nhanh chóng bước ra, 1 cảm giác nhẹ nhõm

– Hãy nhớ là còn những ai đằng sau cậu. . .

Giọng hần vẫn lơ đãng bên tai, tôi khẩn trương bước nhanh hơn. Thăng Việt đã túc trực chờ sẵn

– Tại sao nó lại nằm ở đây??

– Anh ta chỉ muốn xác nhận lại xem có phải của chúng ta không thôi!!

– Có vậy mà sao nói lâu thế??

– À, anh ta cứ hỏi tao nghĩ sao về 1 tháng sống trong này nên có hơi mất thời gian chút..

– Chắc mày lại phản ánh về thứ cháo nhão nhoeét ấy à..

Nó cười hả hê, tôi cố gắng nở 1 nụ cười nhạt sau những gì thực sự xảy ra trong căn phòng đó...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mất mát – hồi 10.3: *giải cứu*

Bây giờ đã là hơn 10h đêm, ánh đèn chập chờn tỏa sáng 1 cách ngắt quãng 2 bên cửa vào nhà thi đấu, nơi sinh hoạt chung của những con người đang say ngủ ngoại trừ tôi. Anh Trung vẫn không thấy bóng dáng kể từ sau cuộc nói chuyện ban chiều, điều đó khiến tôi khá lo lắng. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy anh bị kích động như vậy, chắc hẳn có rất nhiều chuyện đã xảy ra..

Nhưng tất cả đó cũng chỉ là 1 phần nhỏ đang được lấn át bởi cảm giác lo lắng cho chiến dịch ngày mai, lại gặp và đối mặt với những người “bạn cũ” khát máu mang bản tính điên loạn sẵn sàng cắn xé, có thể thắng, có thể thua, hoặc cũng có thể chết bất cứ lúc nào nhưng có 1 điều chắc chắn: đó là tôi không có quyền lựa chọn..

Rời khỏi đây? Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó cho dù là 1 giây thoáng qua. Nhưng nếu không tham gia thì những người như Việt, Thu và anh Trung sẽ không được sống 1 cách an toàn. Những suy nghĩ dằn dặt trong không gian vắng lặng, thật nực cười là lúc này tôi lại muốn sống như lũ xác sống ngoài kia, sẽ chẳng cần đến tình cảm, đạo đức và ràng buộc trong mọi mối quan hệ, cứ việc kiếm ăn và chết. Hần ta thật đúng là 1 kẻ bi ôi khi đã sắp đặt mọi thứ!!

Nhưng suy cho cùng, đó lại là những chất liệu tạo nên con người đang “sống”, chắc chắn 1 kẻ như hần sẽ không bao giờ hiểu được điều này!

Tôi thở dài thườn thượt, gương mặt cả 3 người hiện rõ trong trí óc, lần này xem ra phải quyết 1 phen sống mái...

Ánh đèn cứ chốc chốc lại vụt tắt khiến tôi nôn nao, mọi thứ đang dần bị nuốt chửng vào không gian u ám như con lốc xoáy chẳng cách nào kìm hãm. Phía đối diện là căn phòng của những cô phụ trách đã cửa đóng then cài.

Mọi thứ đến và bắt tôi giải quyết sao thật miễn cưỡng.

Tôi rón rén rời khỏi đây không quên cầm theo chiếc đèn pin. Việt đã bắt đầu phiên canh gác đêm từ lúc 9h30 còn Thu thì đang phải tập sự ở phòng y tế..

– Đến lúc này vẫn chẳng thấy anh Trung đâu!!

1 mối lo giắc lên, tôi nhanh chân đi tìm...

Linh cảm của tôi chưa bao giờ đúng nhưng ít ra trong trường hợp này vẫn còn vớt vát được. Ánh đèn pin chiếu tứ tung trên khán đài cũ nơi cả 2 thường tập luyện, 1 người đàn ông đang ngồi bất động trong bóng tối nhìn ra khoảng không gian bao la, trên đầu những đám mây xô bồ che lấp ánh trăng vẫn sáng từ thửa nào..

Anh khẽ lay động khi thấy vệt sáng chiếu vào mình, nhận ra người đó là tôi chẳng làm anh thêm dao động chút nào. Tôi nhẹ nhàng bước lại gần, tắt đèn pin và ngồi xuống ngay cạnh anh, chẳng ai nói gì, chỉ có tiếng thở khẽ giữa màn đêm im lặng. Chúng tôi cứ như vậy tận hưởng 1 cảm giác cô đơn, đôi mắt chẳng nhận biết được gì ngoài 1 màu đen đặc..

Rồi đám mây cao trên đầu bất chợt rời khỏi mặt trăng khiến chỗ ngồi xung quanh cả 2 bùng sáng, có vẻ như chúng chẳng còn muốn âu yếm nhau thêm 1 phút nào nữa. Tôi khẽ quay sang nhìn anh, khuôn mặt chẳng có cảm xúc, đôi mắt vẫn nhìn về phía trước ẩn sau là những tâm can khó nói, chột bàn tay anh không ngừng xoay vòng 1 thứ gì đó nhỏ nhỏ xinh xinh, neho mắt nhìn kỹ tôi chợt nhận ra đó là 1 thẻ bài bằng nhựa được in nổi hình Totoro. Bỗng nhiên anh dừng lại rồi nắm chặt tấm thẻ...

– Ngày mai, em sẽ tham gia chiến dịch giải cứu anh à...

Tôi đưa mắt vẫn hướng về phía trước

– Tại sao lại đi?? – giọng anh có chút ngạc nhiên và lo lắng

– Trăng hôm nay sáng quá anh nhỉ.

Tôi cố gắng né tránh câu hỏi và không muốn nhắc lại chuyện cũ

– Chú đầu cần phải làm vậy. Có phải vì trung đội trưởng Dũng đã thuyết phục được chú?? – giọng anh có chút buồn rầu

– Không anh, chỉ là...

– Anh quen chú 1 tháng rồi, anh biết khi nào chú nói thật hoặc trong đầu có gì đó băn khoăn. Có chuyện gì đã xảy ra sao?

Anh quay người nhìn tôi, chẳng thể giấu được. Cho dù có giấu thì ngày mai cũng sẽ bại lộ nhanh chóng

– Kẻ chỉ huy nơi này đúng là 1 thằng khốn nạn, hấn ta để cho anh và em tập luyện rồi đến lúc cần thì lợi dụng như những con tốt thí mạng.

– Anh biết..

– Nếu em không tham gia, anh và 2 anh em Việt sẽ bị hấn gây khó dễ thậm chí là đuổi mọi người khỏi đây!

Anh thở dài và ngắm nhìn thẻ bài nhỏ với 1 ánh mắt bất lực

– Anh hãy yên tâm, lần này em nhất định sẽ thắng trận trở về!

– Đừng gồng mình quá, ai ở trong trường hợp của chú cũng sẽ sợ hãi và lo lắng mà. Chú có biết vì sao anh vẫn dấy cho chú dù biết cái quy định cấm vũ khí ấy không?

– Không anh.

– Bởi vì anh cũng đã từng như chú, đã rất yếu đuối chẳng thể lo nổi cho chính bản thân trước 1 cuộc sống bươn chải thiếu thốn tình cảm của cả cha và mẹ. 1 khoảng thời gian rất khó khăn, không có nhiều lựa chọn nên anh trở thành 1 quân nhân chuyên nghiệp phục vụ tại Trung Tâm Thể Thao Quốc Phòng 4. Ở đó có rất nhiều kỷ niệm.

– Nó có liên quan đến chiếc cung xanh mà anh đang dùng không?

– 1 câu chuyện dài, trở thành 1 vận động viên bắn cung là điều chẳng hề dễ dàng, họ gọi anh là kỳ tài nhưng chẳng có 1 kỳ tài nào không đổ mồ hôi

nước mắt đầu chú. Danh tiếng càng cao, cái giá phải trả càng đắt. Và anh đã phải trả giá rồi!

Ánh trắng bất ngờ vụt tắt đưa chúng tôi trở về không gian tối om, lại 1 đám mây mới bao phủ trên đầu.

– Đừng để bất kỳ ai thấy sự yếu đuối của mình nhé Long! Những người như Quang không thiếu, luôn trực chờ cơ hội để khiến chúng ta gục ngã. Còn về cây cung xanh dương, nó là của vợ anh..

Tôi khá ngỡ ngàng khi lần đầu được anh chia sẻ về người bạn đời, những ký ức về anh trai và chị dâu chột hiện về..

– Vậy chị ấy đang ở đâu lúc này?

– Chết rồi chú à..

Anh trả lời 1 cách nhẹ tênh không cảm xúc làm tôi sửng sò!

– Vì sao vậy anh??

– Cả 2 quen nhau từ khi anh phục vụ trong trung tâm đó, cũng chung đam mê với bộ môn nghệ thuật này, mọi thứ về quan điểm sống, tính cách,..khá là hợp nhau. Nó hoàn hảo đến nỗi khiến anh thấy cả 2 sinh ra là để dành cho nhau.

Anh chột dừng lại thờ dài thườn thượt, ánh trắng 1 lần nữa lại xuất hiện và chiếu rọi..

– Đôi khi anh cảm thấy chuyện tình yêu thật đẹp như hoa ti-gôn, bùng nổ những sắc đỏ mãnh liệt thiêu đốt những tâm hồn cô đơn đang loay hoay tìm kiếm hạnh phúc trong số phận, khiến những người đang yêu chỉ biết yêu và yêu như không có ngày mai rồi bất chợt héo úa, tột tàn 1 cách phũ phàng. Kết quả nhận lại chỉ là những vết thương sâu thẳm trong lòng..

Anh cầm trên tay tấm thẻ bài Totoro đó và ngắm nhìn.

– Cô ấy rất thích xem bộ phim về con mèo này nhưng anh lại bận tập luyện cho giải Olympic đến nỗi không có thời gian về nhà để cùng xem với cô ấy! Lúc đó anh khao khát chiến thắng hơn hết thảy, tất cả mọi thứ xung quanh dường như chẳng có nghĩa lý gì cho đến khi..

Ánh trắng thật biết chiều người, màn đêm lại vây kín cắt ngang lời anh muốn nói..

– Thật trớ trêu phải không Long? Cứ những ký ức buồn hiện về thì cảnh vật xung quanh lại tác động vào nỗi buồn đó 1 cách nhẹ nhàng mà đầy da diết thế này đây, vẫn chỉ là chú và anh làm bạn với không gian này..

– Anh có muốn bật đèn pin không?

– Không cần đâu, đôi khi chúng ta cần phải sống như vậy Long à, cần phải chịu như vậy dù cho chúng ta có đặt hàng vạn câu hỏi tại sao phải làm thế... Anh chỉ biết mình cảm thấy quen với không gian này nên đừng có 1 thứ ánh sáng nào ngoại trừ “nó”, được không?

Anh chỉ tay về phía mặt trăng, tôi lặng lẽ cất chiếc đèn pin trở lại.

– Cho đến khi gì anh?

– Cho đến khi vợ anh chột mang bầu, điều đó càng là động lực để khiến anh giành chiếc huy chương vàng làm quà tặng cho cả 2 mẹ con.

– Vậy anh có thành công không?

Anh chột cười nắc nẻ 1 cách đượm buồn

– Nói thật với chú, đến bây giờ anh cũng không biết định nghĩa sao về 2 chữ thành công.. 1 chiếc huy chương vàng cho chẳng ai cần, 1 cái danh hiệu “kỳ tài” hão huyền và 1 cái quần hàm đại tá chỉ được viết trên những tấm bằng khen rồi lấy cái chết của vợ và con..Liệu tất cả những điều đó có là sự thành công của 1 thằng đàn ông không??

– Tại sao họ lại chết vậy anh??

– Ung thư phổi giai đoạn cuối! Khối u đã di căn lên não và cái thai còn quá ít tuần tuổi nên không thể cứu được. Người trung đội trưởng chỉ huy lực lượng giải cứu mà chú biết thật ra là anh họ của vợ anh, cô ấy là con một. Cả 2 đều giấu chuyện cô ấy đồng thời bị ung thư khi mang bầu trong suốt thời gian anh sang Brazil thi đấu..

– Em rất tiếc...

– Đến bây giờ anh vẫn đang tự trách mình sao không giành thời gian cho cô ấy, bộ phim đó sao không giành 1 buổi tối, chỉ 1 buổi tối thôi! Bắn cung với thi đấu gì chứ, vợ vẫn!! Tất cả đều là vợ vẫn hết!!!

Anh vừa to tiếng vừa buồn bã, tay nắm chặt tấm thẻ không rời! Sự diễm tĩnh bấy lâu cuối cùng phải nhường chỗ cho những cảm xúc thật, con người đâu phải cỗ máy, chẳng ai có thể sống 1 cách bình lặng mãi được..

– Lúc đó anh đã thề sẽ không bao giờ đụng đến chúng, anh đổ lỗi cho tất cả mọi người và từ chối gặp mặt vị trung đội trưởng Dũng suốt 1 thời gian dài bởi không thể nào đối diện trước sự thật!

– Vậy anh đã làm gì trong khoảng thời gian đó??

– Trốn tránh nỗi đau! Anh rời khỏi trung tâm và bỏ thi lên sĩ quan, tiêu những đồng tiền cuối cùng đến Nepal nhằm tìm kiếm sự thanh thản. Có rất nhiều câu hỏi và anh đã được giải đáp tại một tu viện ở Kathmandu, họ giúp anh phần nào tìm lại sự cân bằng qua những giáo lý và 1 thời gian sau, anh trở về nước tìm 1 công việc khác để mưu sinh, rất giống với 1 kẻ đào ngũ phải không??

Tôi không nói gì, mọi thứ thật ngổn ngang

– Chú có bao giờ đi tìm “bản lai diện mục” trong chính mình chưa??

– Em không hiểu ý anh!

– Không có gì đâu.

Anh vỗ nhẹ vai tôi đồng thời dựa lưng ra đằng sau, đặt tay lên đùi buông thõng mình ngẩn ngơ

– Và sau đó thì xảy ra sự kiện kinh khủng này, cũng là lúc gặp lại người quen...

Anh ám chỉ ông Dũng, lúc này mặt trắng lại tỏa sáng..

– Kỷ vật còn lại chỉ có đôi cung và 1 tấm thẻ bài..

Anh thở dài khiến khung cảnh càng thêm thê lương

– Ngày mai, nhất định em sẽ cứu được nhóm người đặc biệt là cô gái đang mang bầu và bình an trở về!! Chắc chắn sẽ gặp lại mọi người!! Anh hãy yên tâm nhé!!

Tôi vừa trấn an và tự động viên chính bản thân mình, giờ cũng nên đối mặt với những chuyện bất buộc phải đối mặt!

– Vốn dĩ cứ nghĩ sẽ bị phát hiện ngay sau đó nhưng không ngờ lại qua được 1 tháng. Cho dù biết tên đó có lợi dụng chú hay không thì anh thấy bây giờ chú cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi!

– Mạnh mẽ quá thì gần với ảo tưởng, chỉ là em đã tìm được 1 lý do để chiến đấu! Không chỉ vì anh vì 2 anh em Việt, mà còn vì những người đang mắc kẹt và cô gái kia, và phải chứng minh cho hẳn ta thấy em không bao giờ chịu gục ngã trước 1 kẻ như hắn!!

– Khẩu khí thật, đúng là tuổi trẻ như 1 cơn mưa rào, cho dù ở hoàn cảnh nào cũng phải roi lột đập 1 cách đẹp đẽ nhất.

Cả 2 khẽ cười, nụ cười đầu tiên lan tỏa trong không gian yên tĩnh..

– Thật ra..anh luôn từ chối vị trung đội trưởng vì anh sợ..sợ khi anh cầm chiếc cung của cô ấy lên.. anh sẽ không cứu được ai cả và thậm chí còn mắc lại sai lầm trước kia..

– Anh đã ở Kathmandu từng ấy thời gian, chắc anh cũng hiểu cô ấy chết vì ung thư chứ không phải tại anh hay tại chúng mà..

– Ở tu viện đó, không ai dạy chúng ta cách quên đi bản thân mà ngược lại, họ dạy anh cách ý thức được hành động và quán chiếu về mọi sự vật sự việc là vô thường giả tạm.Điều đó thật sự giúp anh nhẹ nhõm hơn và bớt đi cái “ngã” nhưng có những nỗi sợ và sự nuối tiếc mà chúng ta chỉ còn cách sống cùng với nó suốt đời..

Câu nói của anh đẩy tôi về thực tại với những vấn đề tồn đọng trong chính mình, cũng chẳng còn gia đình bên cạnh như anh. Đôi khi tôi vẫn tự trách mình ngày đó nếu ở nhà để ăn bữa cơm cuối cùng thì có lẽ mọi chuyện đã khác..

– Chúng ta kết thúc thôi Long, đã gần 1h đêm rồi, chú cần phải đi ngủ để đảm bảo sức khỏe cho cuộc chiến ngày mai!

– Vâng anh..thế còn anh??

– Đừng lo cho anh! Anh muốn ngồi lại đây thêm 1 lúc nữa..

Tôi lững thững đứng dậy, bật đèn pin lia xung quanh tìm lối rời khỏi khán đài trả lại anh không gian riêng tư tối tăm..

Tôi đang đứng trước cửa phòng chỉ huy quân sự sau khi nhận được lệnh triệu tập, Thu và Việt chắc vẫn đang ngủ bù tại phòng chức năng sau ca gác đêm qua..

– Mời cậu!

Người lính dẫn tôi đến khăn trương đứng đẹp sang 1 bên.

– Ở trong này sao?

– Đúng vậy!

Tôi chú ý chỉnh trang lại quần áo, nhanh chóng đẩy cửa bước vào..

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mất mát – hồi 10.4: *giải cứu*

– Cậu không được làm thế!!!

– Vậy thì ông nên nộp đơn từ chức và rời khỏi cái lực lượng giải cứu này đi!!

Tiếng trung đội trưởng cãi vã với tên Quang khiến tôi bất ngờ

– Cậu thanh niên này đã đồng ý rồi!!

Hắn ta chỉ về phía tôi, ông Dũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm. . .

– Cậu ngồi vào chỗ đi!! Mọi người sắp đến rồi!!

Tôi nhanh chóng ngồi xuống, có vẻ như ông đã biết, giữa họ không có thêm 1 sự to tiếng nào nữa. Trước mặt, 1 chiếc bàn gỗ hình chữ nhật hiện lên với những nét trạm trổ ghồ ghề được che lấp bởi đồng giấy tờ ngổn ngang. Tên chỉ huy đi lại 1 góc với bộ dạng khinh bỉ, hắn dựa lưng vào tường và nhẹ nhàng châm điếu thuốc nhìn tôi cười khẩy rồi rít 1 hơi dài như có gì đó khiến hắn hả hê, sung sướng. Ông Dũng thì đang vội vã chỉnh lại 1 loại máy móc gì đó..

Từng làn khói nồng nặc bắt đầu xuất hiện bu bám cả căn phòng.

Cánh cửa đột nhiên mở ra khiến cả 3 ngoái nhìn, 4 người lạ mặt vận quần áo bình thường chậm rãi bước đến và ngồi vào hàng ghế bên tay phải. Theo sau đó là đến 5 chiến sĩ mang bộ quân phục lính bộ binh quen thuộc tiến đến nghiêm trang chào.

– Lực lượng giải cứu đã có mặt!!

Họ hô to rồi cũng khăn trương ngồi vào hàng ghế bên tay trái.

– Chúng tôi đến rồi!!

Giọng Việt phát ra sau lưng khiến tôi sững sờ, và càng hoảng hốt hơn khi thấy cả Thu tiến vào! 3 ánh mắt chạm nhau chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng đủ cho tôi biết kẻ nào đã mang 2 người đến đây.

– Chuyện gì thế này??!!

Tôi tức tối quát thẳng vào mặt tên chỉ huy khốn kiếp!

– Cần thận cách hành xử của cậu!

Hắn ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh như chưa hề có cuộc trao đổi hôm qua

– Chúng ta đã có thỏa thuận, chẳng nhẽ anh quên rồi sao?!!

– Bình tĩnh lại Long!

Việt chạm mạnh vào vai ngăn tôi nói tiếp, những người lạ mặt phẫn khích đón chờ 1 cuộc đấu nỏ ra..

– Có gì sẽ nói sau được chứ, ở đây có rất nhiều người! Giờ hãy ngồi xuống đi!

Việt nói và không chần chừ ngồi xuống cùng em gái

– Bạn của cậu có vẻ biết điều hơn cậu tưởng đấy!!

Tôi bắn cho hắn 1 ánh mắt căm thù rồi miễn cưỡng ngồi xuống.

“Thằng trơ tráo”. Tôi nghĩ trong đầu rồi trả lại không gian im lặng cho cuộc họp! Chúng tôi ngồi ở giữa và 2 bên là những người lính cùng với 4 người lạ mặt, không khí dĩ nhiên ngột ngạt và tràn ngập cảm giác không thoải mái!

– Tôi luôn là người biết giữ lời nhưng thật không may có 1 số vị ở đây không cùng quan điểm. . .

Hắn ta bước tới phía đối diện và làm chủ tình hình. Ông Dũng ngồi cùng với 5 chiến sĩ giữ nguyên vẻ cương nghị nhìn tôi lắc đầu ngầm ý bảo tôi đừng mạnh động.

– Tôi là chỉ huy nơi này! Ok! Và tôi không thể nào chiều ý 1 mình cậu! CẬU RỒI CHƯA??!!!!

Hắn ta to tiếng khiến tôi giật mình sợ hãi, vẻ mặt không khác gì quỷ dữ muốn xông đến băm tôi thành trăm mảnh!

– 4 vị mà cậu thấy ở đây là đại diện cho tiếng nói của những người dân sống trong này, họ có quyền phát biểu ý kiến và đưa ra quyết định dựa trên phán quyết của số đông! Họ yêu cầu tôi phải cử đi 1 trong những cá nhân xuất sắc nhất tham gia chiến dịch giải cứu lần này và thật tình cờ đồng chí Việt đây lại đáp ứng đủ mọi tiêu chuẩn! Cho nên lần tới, hãy suy nghĩ cho thấu đáo trước khi muốn trịch ai đó! Vì cậu trẻ tuổi nên tôi châm chước!!

Tôi vẫn chưa nguôi ngoai cơn giận, cả 2 tay cố gắng nắm chặt lại kiểm soát.

– Vậy ư? Vậy tại sao cô gái này lại có mặt ở đây???

Tôi mong đợi hắn sẽ cho mình 1 câu trả lời thỏa đáng. Chợt hắn nở 1 nụ cười đều làm tôi khó hiểu

– Em tình nguyện anh à..

Thu quay sang trả lời khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng!

– Em điên rồi sao??

– Trong đó có 1 người phụ nữ đang mang thai mà anh, em đã được đào tạo qua về sản phụ khoa biết đâu những kiến thức đó có thể sẽ giúp được...

– Mày không ngăn Thu lại sao??

Tôi nhìn Việt thắc mắc

– Tin tao đi, tao đã làm đủ mọi cách rồi, tính nó cứ cố chấp như vậy đấy!!

Thế là hết, coi như mọi công sức vậy là đi tong! Mặc nhiên tôi tham gia chiến dịch 1 cách tự nguyện và giá trị của sự đánh đổi bỗng chốc trở thành con số không...

Tôi đưa tay bóp trán cố gắng xoa dịu đi cảm giác thất vọng xen cả uất ức. Sự việc đến lúc này chẳng thể nào cứu vãn, chỉ còn cách đâm lao phải theo lao tới cùng!

– Vậy giữa tôi và mọi người chắc không còn gì phải lẩn tránh nữa nhỉ??

Hắn ta vẫn giữ nguyên ánh mắt trịch thượng chia về chỗ chúng tôi. Tất cả tất nhiên chỉ quan tâm đến mục đích chính của ngày hôm nay..

– Được rồi!! Vậy thì xin mời chỉ huy trưởng của lực lượng giải cứu lên trình bày tình hình cho mọi người được biết!

Ông Dũng nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi bước đến vị trí trung tâm làm chủ buổi họp, 1 tấm bảng lớn bắt đầu được kéo ra. Tên Quang chậm rãi kéo ghế ngồi chéo về phía những người xa lạ im lặng lắng nghe

– Bắt đầu đi!! – hắn giục

– Tôi vốn dĩ có thể bắt đầu ngay lúc này nhưng vẫn còn 1 người nữa mà tôi muốn chờ...

Cả phòng nhìn nhau rồi xì xầm đặc biệt là những người đại diện cho người dân sống trong khu cách ly.

– Mọi người sẽ sớm biết thôi!

– Lẽ nào là??? – tôi đánh mắt sang thằng Việt

– Xin lỗi, tôi đến trễ!

Cánh cửa phòng mở toang, anh Trung tiến vào đầy vẻ hùng dũng thu hút mọi ánh nhìn. Ông Dũng cuối cùng cũng nở được 1 nụ cười đầy mãn nguyện trên môi.

Vị đại tá quân nhân chuyên nghiệp nhanh nhẹn lấy ghế ngồi giữa tôi và Thu..

Tên Quang 1 lần nữa lại ném ánh mắt khinh bỉ về cả 2 chúng tôi.

– Được rồi! Tất cả đã có mặt đông đủ, chúng ta bắt đầu thôi!

Cả phòng im bật, chăm chú lắng nghe vị trung đội trưởng phân tích tình hình.

– Ngày hôm qua, người của tôi tình cờ bắt được 1 tín hiệu cầu cứu truyền đi bởi 1 nhóm người đang cố thủ tại Trung Tâm Chiếu Phim Quốc gia! Thời điểm nhận được: 16 giờ 05 phút. Để rõ hơn về sự việc, mời mọi người cùng lắng nghe đoạn ghi âm sau!

– Có ai không..rẹt rẹt..làm ơn trả lời cho..

– Chúng tôi đây!!

– Làm ơn..hãy cứu..chúng tôi với

– Anh hãy bình tĩnh nói rõ tình hình

– Chúng tôi..đang ở trong..trung tâm chiếu phim..chúng tôi bị đám người chết vây đuổi..xin.. .hãy nhanh chóng đến cứu chúng tôi với!!

– Nghe này, chúng tôi là lực lượng giải cứu của Chính Phủ. Xin anh 1 lần nữa hãy trấn tĩnh và nói rõ tình hình! Nhóm của anh có bao nhiêu người??!

– 8 người nhưng...2 người đã bị..chúng tôi chỉ còn 6 người..và có 1 phụ nữ đang mang thai..

– Hãy nhanh chóng ẩn nấp tại nơi nào đó mà mọi người cảm thấy an toàn nhất. Tình hình tất cả vẫn ổn chứ??

– Chúng tôi rất mệt và sợ hãi..xin hãy mau đến cứu chúng tôi. Làm ơn..

– Bởi vì trời sắp tối nên công tác triển khai gặp nhiều khó khăn.

– Anh..nói gì vậy..không..rõ.

– Mong mọi người hãy cố gắng cầm cự chỉ 1 đêm thôi! Tình hình về 6 người đã được chúng tôi gấp rút thông báo cho cấp trên!!Alo! Alo..”

Cuộc hội thoại chột khep lại khiến tất cả cảm thấy lo lắng cho số phận của 6 người.

– Đó là tất cả.. – vị trung đội trưởng trầm ngâm

Tôi lặng lẽ quay sang nhìn anh Trung với ánh mắt như muốn hỏi điều gì đã mang anh đến đây. Đáp lại là 1 cái lắc đầu khe khẽ.

Cả phòng yên lặng chờ đợi hành động tiếp theo của vị chỉ huy chiến dịch. Tên Quang vẫn mang dáng vẻ ung dung thờ từng làn khói thuốc u ám, dường như hần chẳng mấy may xúc động gì đến những người đang gặp nguy hiểm ngoài kia. Ông Dững giữ thái độ kiên định từ từ tháo bỏ lớp giấy dán trên bảng.

– Người của tôi đã vẽ lại mặt bằng sơ bộ kiến trúc Trung Tâm Chiếu Phim Quốc Gia.

Ông vừa nói vừa chỉ vào 1 tờ giấy lớn với chỉ chút các chi tiết kiến trúc.

– Giờ các người định làm gì đây??

1 giọng nói trong đám người dân tị nạn giống chúng tôi cất lên cắt ngang mạch vị trung đội trưởng. Tất nhiên ông chẳng thèm đoái hoài gì đến mà quay mặt về phía chúng tôi.

– Trung, tôi muốn biết ý kiến của cậu??

– Thật khó để có thể xác định chính xác nhóm người đang ở đâu trong công trình công cộng này, hơn nữa quy mô của rạp chiếu phim là không hề nhỏ. Chúng ta chỉ còn cách bắn bạc kỹ lưỡng trước khi đưa ra phương án giải cứu nếu không thất bại là điều khó tránh khỏi!

– Bắn bạc, bắn bạc đến bao giờ?? Họ có đợi đến khi các người bắn bạc xong không??! – lũ người tức tối quát

– Xin mọi người hãy bình tĩnh, chúng ta cần phải có 1 chiến lược giải cứu thật kỹ càng! Nếu không nỗ lực của mọi người đều trở thành công cốc.

– Hừ! Anh đừng có nguy biện! Có khi nào các người tham sống sợ chết kéo dài thời gian... – 1 người khác trong nhóm nói xen vào

– Ý anh là gì?

– Còn là gì nữa?? Các người đợi họ chết hết rồi giả vờ ra ngoài sau đó yên bình trở về. Chẳng ai trong các người phải tốn công phí sức!

Có vẻ anh Trung đã quá quen với việc này, chỉ nở nụ cười nhạt cho qua, khuôn mặt chẳng cảm thấy giận dữ chút nào trái ngược với tôi, mặt đỏ phừng phừng. 2 anh em Việt cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu khi phải nghe những lời ác ý.

– Hừ!! Nếu như anh nói thì chúng tôi đã chẳng cần hao tâm tổn sức vì những lần giải cứu trước kia và người của tôi sẽ không cần phải hy sinh vô ích! – ông Dũng lạnh lùng đáp

– Ai biết được các người mưu tính điều gì? Các người nên nhớ các người vẫn là đầy tớ của nhân dân!!

– Quá quá!! – tiếng 1 người trong lực lượng giải cứu quát lên

Cuộc họp bắt đầu có những sự tranh cãi đầy căng thẳng, ai trong này cũng đều cảm thấy khó chịu, ngột ngạt. Tôi cùng Việt và Thu chỉ biết nhún vai cho qua tất cả lời lẽ khó nghe.

– Dừng lại!!! – tên Quang cuối cùng cũng lên tiếng

2 phía miễn cưỡng tạm gác lại cuộc cãi vã

– Mục đích của tôi không phải là mời tất cả đến đây để nghe đầu đuôi! Nếu ai còn không tin nhóm giải cứu mà tôi lập ra thì xin mời bước ngay ra ngoài!!!

Hắn hét to những thanh âm cuối vang lên trong căn phòng. Chẳng ai dám đứng dậy rời khỏi vị trí, những người dân kia ảm ức miễn cưỡng cho qua

– Xin mời ông tiếp tục công việc!

Vị trung đội trưởng lặng lẽ tháo bản vẽ xuống và để lên bàn họp.

– Với tình hình quân số hiện tại, chúng ta chỉ còn cách đánh nhanh thắng nhanh. 1 là để bảo toàn quân số, 2 là sau khi cứu được nhóm người phải nhanh chóng thoát khỏi đây. Lần này rất cảm ơn 1 số người đã tự nguyện tham gia chiến dịch nhưng khi ra ngoài kia tất cả đều rất khó nói. Vấn đề mấu chốt của chúng ta là thời gian! Khi đêm xuống sự việc sẽ trở nên hết sức nguy hiểm với 10 người chúng ta, cho nên bất kể dù thế nào cũng phải cứu họ ra trước hoàng hôn!!

Tất cả chăm chú lắng nghe mọi sự chỉ đạo của vị chỉ huy chiến dịch, cảm giác khó chịu nhanh chóng biến mất thay vào đó là chi tiết của cuộc giải cứu đầy cam go và nguy hiểm. ...

Tôi đang đứng cùng mọi người trong 1 căn phòng chứa đầy vũ khí quân sự. Cảm giác rất choáng ngợp và có phần căng thẳng khi lần đầu tiên được thấy súng đạn sừng sững trước mắt. Những cây Galil ACE ngang tầm mắt, bên cạnh là AK-47 và 1 hàng dài ống phóng lựu. Đặc biệt có 1 thứ khiến tôi sững sờ, đó chính là siêu súng bắn tia OSV-96, đây được xem là một trong những khẩu súng bắn tia hạng nặng hiện đại hàng đầu thế giới tại thời điểm này. Ngay trên chúng, là những khẩu lục K54, K59 và K14 nằm gọn trong bao. 1 số người trong đội bê ra 1 chiếc thùng sắt thu hút sự chú ý, họ khấn trương mở thùng, bên trong toàn là dao găm, lựu đạn và ống chống va đập.

– Chẳng phải đây là Ontario MK 3 Navy Knife của lực lượng SEAL ư? – Việt trở mặt nói

– Cậu cũng biết nhìn lắm!!

1 người đàn ông trong đội nói chuyện với Việt rồi ngay lập tức ngừng lại vì sự có mặt của ông Dũng và anh Trung.

– Xin chào chỉ huy!!

5 người họ vẫn dương cao tính kỷ luật.

– Được rồi! Có lẽ những gì tôi đã phổ biến trong cuộc họp vừa rồi không cần phải nhắc lại nữa! Mọi người có ít phút chuẩn bị vũ trang và làm quen! Nên nhớ lần này chúng ta chỉ có thành công không được phép thất bại!! Rõ chưa??

– Rõ!! – tôi hòa cùng với những người còn lại

– Tốt lắm!!!

Rồi bất chợt ông lấy ra 1 ống phóng lựu và tháo từng viên 1 khiến chúng tôi khó hiểu.

– Trong trường hợp xấu nhất mọi người hiểu ý tôi rồi chứ?? – ông vừa nói vừa tiến đến chúng tôi, chia đạn cho từng người – Chúng ta chỉ hy sinh khi làm nhiệm vụ, chứ không chết bởi 1 vết cắn hay 1 đồng máu tanh tươi nào hết!!

Lời ông nói đồng đặc khiến chúng tôi phần chần chừ, nhưng trong mắt tất cả vẫn không giấu được sự lo âu.

– 1 phút ân huệ đây... – Việt hích vai tôi nói khẽ

– Tao hiểu, mà mày không lo lắng cho Thu sao? Thấy mặt Thu có vẻ căng thẳng mà.

– Tao biết. Tao nhất định sẽ không để nó xảy ra bất cứ chuyện gì đâu! Hãy giúp tao nhé, tao cần sự hỗ trợ không nhỏ từ mày!!

– Ừm. – tôi thờ dãi nói trong đầu nghĩ ngợi mông lung

Nhanh chóng vị chỉ huy đã đứng ngay trước mặt khiến tôi sực tỉnh. Ông chép miệng cùng với ánh mắt hiền hòa

– Tôi mong rằng với cậu sẽ không phải dùng đến cách cuối cùng này...

– Vâng.

Tôi lặng lẽ nhận lấy viên đạn..

– Có lên!

Ông nói với Việt rồi chuẩn bị đi sang chỗ Thu thì bất ngờ bị Việt kín đáo giữ lại. 2 người thoáng nhìn nhau rồi chợt hiểu ý, ông nhẹ nhàng đưa nốt viên đạn cuối cùng cho Việt. Thu tỉnh tề vờ như không thấy. Nhanh chóng ông quay lại chỗ đứng ban đầu.

– Được rồi!! Mọi người có 15 phút để chuẩn bị!!! Khẩn trương lên!!

Vị chỉ huy cất bước ra khỏi phòng. Anh Trung từ từ bước đến bên tôi

– Chúng ta nên dành chút thời gian ít ỏi để giới thiệu nhau trước đã! – Việt cất tiếng – Chúng ta sẽ sử dụng codename cho chiến dịch lần này, trước mắt mọi người lần lượt là Sư Tử phụ trách tiền công, Đại Bàng thiện xạ bắn tỉa với khẩu OSV-96 danh tiếng đồng thời phân tích quan sát tình hình từ trên cao, Cá Mập và Trâu Rừng sẽ bọc lót cho chúng ta còn Hồ Phách...

– Tôi sẽ hỗ trợ mọi người từ phía sau!

1 thanh âm trong trẻo vang lên, tôi sững người khi nhận ra đó là 1 cô chiến sĩ. Với mái tóc ngắn và khuôn mặt sắc lạnh thì chẳng ai nghĩ cô ta lại là nữ giới. Cô đột nhiên chủ động bước đến anh Trung.

– Nghe về anh đã lâu. Mong rằng tất cả sẽ cùng thắng lợi trở về!

Cô đưa tay ra tỏ ý muốn bắt, anh Trung cũng hòa nhã đáp lại

– Cảm ơn.

Rồi tất cả khẩn trương quay trở về vị trí trang bị đồ đạc. Lúc này tôi mới có dịp hỏi anh về quyết định đột ngột sau đêm qua

– Anh biết em định hỏi gì. Có lẽ định mệnh lại 1 lần nữa nhắc nhở anh về lỗi lầm của mình.

– Có khi nào đó là cơ hội để anh sửa chữa??

– Nói thật với em, Long à. Anh không chắc rằng mình sẽ làm mọi việc lần này đúng đắn. Nhưng anh không thể để học trò của mình đơn phương độc mã lao vào nguy hiểm được!

Anh vỗ vai tôi an ủi

– 3 người nhanh chóng vũ trang rồi cũng đi ra ngay nhé!

Việt nói vội vàng rồi cùng 5 người còn lại trong đội khẩn trương ra ngoài, trên mình khoác đồng phục lính bộ binh trang bị đầy súng ống đạn dược.

– Anh có cái này cho em!!

– Gì vậy anh?

– Release

– Nó là gì vậy?

– Releaser là 1 dụng cụ thay vì nắm dây cung bằng tay thì nó được thiết kế giúp em kéo dây cung dễ dàng hơn và không đau tay. Nó còn có một cái cò khi muốn thả dây cung thì bấm vào sẽ tự động thả ra. Dụng cụ này rất tốt cho những ai không muốn bị đau tay

– Cảm ơn anh nhiều

– Thôi đeo vào đi!

Cuối cùng anh cũng gấp rút ra ngoài để lại tôi và Th

Tôi nhanh chóng lấy thêm khẩu K14 cùng chiếc dao găm trong thùng xem qua, nó sắc bén 1 cách nguy hiểm. 1 lần nữa tất cả mọi thứ nhắc nhở tôi rằng chuyến đi lần này chứa đầy rẫy sự nguy hiểm. Nhìn sang Thu, em cố gắng với chiếc áo quân đội xếp ngay ngắn trên cùng 1 cách hấp tấp..

– Để anh!

– Cảm ơn anh!

Tôi nhìn Thu 1 thoáng hy vọng rằng em sẽ đổi ý

– Em không sợ sao??

– Sao lại không anh..

– Em biết việc này rất nguy hiểm và em hoàn toàn có thể ở lại đây mà! – tôi cố gắng trấn an

– Chúng ta 1 tháng trước kia cũng chẳng khác gì họ bây giờ. Chỉ biết trốn chạy, kiếm nhu yếu phẩm và lúc nào cũng sợ hãi. Anh biết không? Sống và làm việc trong này làm em hiểu ra nhiều thứ...

– Là gì?

– Chúng ta cần phải có trách nhiệm cứu giúp những người đã từng rơi vào tình cảnh như chúng ta..Em nghĩ rằng ai ở đây cũng đều có 1 lý do chính đáng để chống lại cảm giác sợ chết..Vậy lý do của anh là gì?

1 câu hỏi xoáy vào tâm trí, tôi bần thần mất 1 lúc chẳng biết trả lời. Nếu không vì 2 anh em Việt và anh Trung liệu rằng tôi có tham gia?? Câu nói của em ít nhiều đánh động vào nhân tính trong tôi..

– Ta đi thôi anh ơi!!

– Ừm em!

Tôi mặc chiếc áo của những người lính vào, 1 mùi chiến đấu đặc trưng. Khẩu K14 lên đạn sẵn sàng cùng chiếc dao Ontario MK3 đã dắt quanh eo. Vuốt mái tóc ngược, tôi thờ dài rồi vớ lấy mũ lưỡi trai đội lên, mong rằng nó sẽ tiếp cho tôi sức mạnh. Tay nắm chặt cây Cung Đen, kiểm tra lại 1 lượt cuối cùng, tôi khoác bao tên trên vai nhanh chóng bước ra...

Đặt chân lên quảng trường Mỹ Đình, những người trong đội đứng bên chiếc S5 không ngừng thúc dục tôi và Thu trèo lên. Cảnh tượng tập trung sự chú ý của rất nhiều người, họ thoát đầu ngơ ngàng rồi nhanh chóng chuyển sang 1 ánh mắt đầy vẻ tha thiết, mong chờ. Hàng cây 2 bên cửa chính sân vận động phát lên từng tiếng xào xạc liên hồi.

1 ngày trời trở gió...

Những đứa trẻ hôm trước còn đùa nghịch không ưa tôi giờ đây lại xếp thành hàng ngay ngắn cung kính tiễn đưa. Nếu là ngày bình thường thì chắc tôi sẽ phát cười với điệu bộ của chúng nhưng giờ lại có gì đó trân trọng và tôn nghiêm không sao diễn tả.

– Chúc đồng chí thắng trận trở về!

Bọn chúng hét thầy hô to và giơ tay chào cùng lúc. Ánh mắt cương nghị khiến tôi bất ngờ.

– Các đồng chí ở lại tu dưỡng thật tốt. Chúng tôi nhất định chiến thắng trở về!! – tôi nói với 1 giọng hào hùng đáp trả

– Nhanh lên anh!!

Tôi chạy về phía chiếc xe, khẩn trương leo lên đưa mắt ngắm nhìn con người và cảnh vật trong đây trước khi cửa xe đóng lại. Vẫn là 1 ngày trời trở gió...

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mất mát – hồi 10.5: *giải cứu*

Trong xe trang bị đèn để tôi thấy rõ mặt mọi người. Chỉ có Thu, tôi và anh Trung cùng Sư Tử, Đại Bàng đang lái xe, tất cả là 5 người chia làm 2 tốp. Chỗ vẫn còn thừa đủ 3 4 người ngồi, như vậy bên kia gồm có vị trung đội trưởng, Cá Mập, Trâu Rừng và Hồ Phách cùng Việt. 2 xe chậm chậm lăn bánh..

– Lần đầu đã căng thẳng vậy sao?? – Sư tử ngồi yên bỗng mở lời

– Đúng vậy...

– Chẳng trách được mọi người bởi không ai trong này là lính chính cống!

Anh ta đúng là mang dáng dấp hệt với tên gọi. Đôi mắt hoang dã và có chút gì đó ẩn tàng bên trong, trên trán xuất hiện 1 vết sẹo lõm xuống nhìn rất ghê rợn. Đôi tay gân guốc chìa ra đầy máu lửa..

– Tôi biết cậu nhìn gì, chàng thanh niên!

Bỗng tôi giật mình khi giọng anh ta lập tức trùng xuống!

– Lại thế rồi! Cậu không khi nào hết chán với trò này à?? – Đại Bàng chen vào với vẻ mặt hớn hờ

– Nhưng mà lần nào cũng hiệu quả, phải không??

– Ha ha – cả 2 người bọn họ cười lớn

Anh Trung giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, chiếc Cung Xanh nằm gọn trên đùi. Thu nhìn tôi cười rồi lại nhìn qua cửa kính buồng lái.

– Đây là lần tôi nhận nhiệm vụ gần biên giới khoảng 5 năm về trước rồi! Lâu quá chẳng nhớ chính xác nữa. – Sư Tử kể

– Ý anh là Lạng Sơn sao??

– Đúng vậy. Hồi đấy tôi tham gia vào chuyên án chống buôn lậu từ Trung Quốc. Anh em trong đội phải nằm gai nếm mật liên tục mấy ngày trong rừng rậm, đến cái quần sịp mặc lâu quá cuối cùng phải vứt bỏ! Chưa kể đêm xuống bọn muỗi trong rừng bay ra...

– Thật là vất vả..

– Chưa đâu!! Mấy thằng oắt con liều mạng hết sức, chúng sẵn sàng đánh nổ mấy thùng hàng nếu tôi không ra tay ngăn chặn kịp thời. Chắc chắn là ma túy! Tôi đuổi nhau đấu súng chỉ chóc trong rừng cho đến khi chẳng còn đạn nữa lũ tội phạm ngáo đá ấy lại mỗi đứa cầm 1 con mã tấu hùng hổ quay lại truy sát. Cuối cùng may mắn còn sống nhưng được ký gửi thêm quà tặng!!

– Cậu lúc nào cũng khoe thành tích thế sao? Đồ ngạo mạn. Cậu biết rằng chẳng ai trong chúng ta vượt nổi thành tích của Hồ Phách mà! – Đại Bàng tiếp lời

– Chẳng nhẽ giải trí 1 chút không được sao? Cậu có vết bỏng thì tôi cũng được có vết sẹo chứ??

– Được được, haha..

Tôi khá hoảng hốt khi nghĩ đến nguồn gốc vết bỏng của Đại Bàng

– Hồ Phách nghe 2 anh nói có vẻ là 1 nhân vật ghê gớm lắm??

– Không những ghê gớm mà là siêu ghê gớm! Nghe nói cô ả là con nhà võ, trước khi biết chúng tôi đã từng là dân anh chị, mấy thằng tép riu sợ phải phép còn mấy lão lớn cũng có mấy phần kính nể!

– Hèn gì sắc mặt cô ấy sắc lạnh như vậy..

– Haha, cậu không có cửa đâu. Nghe đồn tuổi thanh xuân của cô ả có 1 thời gian làm bảo kê ở phố Đèn Đỏ bên Nhật, đánh nhau với cả bọn Yakuza, sau bị ông già dữ dằn kéo về bắt nhập ngũ..

Xem ra ai trong đội cũng có thành tích của 1 thời về vang. Bọn họ cứ cười ha hả như chẳng có dây thần kinh sợ hãi trong đầu. Anh Trung nghiêm mặt lắng nghe, Thu đã không còn vẻ căng cứng như trước

– Chà, chúng ta đi qua công rồi!

Chúng tôi đưa mắt nhìn về buồng lái. 2 bên bức tường chắn khu cách ly dần dần mở ra cánh cửa thông ra bên ngoài. Trên cao những người lính hạ vũ khí đứng nghiêm trang chào đoàn xe đang di chuyển thật nhanh rời khỏi. Cuộc nói chuyện tự nhiên khép lại...

Đoàn xe vòng quanh co qua những con phố 1 lúc rồi tăng tốc trên đường lớn. Mọi thứ thay đổi quá nhanh khiến tôi chẳng tài nào nhận ra, xung quanh 1 màu cát xám đen, những đám cỏ dại mọc um tùm nhô cao hẳn khỏi mép đường. Mọi thứ dần trở về hoang sơ giữa 1 con đường trống trải. Những tầng mây trôi xa mãi tới tận cùng bầu trời, gió cứ chốc chốc lại thổi đám bụi nổi lên rồi xoáy vòng vòng cuốn theo rác rưởi...

Chúng tôi nhanh chóng tiến vào trung tâm thành phố Hà Nội. 1 thành phố chết đứng nghĩa, chỉ còn lại nhiều ngôi nhà liền kề như nấm mồ mở tung cửa, không giam hãm, không kiểm soát lũ sinh vật khát máu chui lên từ đáy địa ngục Keangnam...

1 cảnh tượng khiến tôi hết sức kinh ngạc! Cây cầu bộ hành đã sập xuống chắn giữa đường Giảng Võ, nhưng dường như bị bắn hạ thì đúng hơn! Đoạn cột chống đỡ nghiêng ngả sang 2 bên, riêng đoạn ở giữa đề lên nhà chờ hệ thống bus nhanh BRT. Kết quả làm những mảnh vụn cửa kính văng tứ tung trên mặt đất, không thể đi tiếp! Chưa kể do lực bắn mạnh làm 1 hàng dài dải phân cách văng tung vỡ nát..

Nhanh như cắt chiếc S5 dẫn đầu đột ngột chuyển bánh lao lên vỉa hè húc mạnh vào hàng rào mái tôn ngăn cách công trình xây dựng. Chúng ngã rạp kêu ken két

– Tập đoàn VinGroup chắc chẳng đòi bồi thường đâu nhỉ? – Đại Bàng hóm hờ

Nơi đây trước kia là 1 công trình văn phòng kết hợp khu chung cư và dịch vụ đang trong giai đoạn thi công với tên gọi Vin Homes. Chỉ tiếc chúng vẫn tro sắt thép..

2 chiếc s5 phi nhanh trên phố Láng Hạ, lâu lắm tôi mới được thấy lại những toà nhà cao tầng – nơi trụ sở chính của nhiều ngân hàng, chúng đứng sừng sững tối om giữa ban ngày ưỡn chiếc logo cũ kĩ. Và chỉ cách nhau có con ngõ nhỏ đã hiện lên 1 điều tương phản quen thuộc, từng quán ăn, nhà hàng, showroom, cửa hàng tiện lợi chen chúc biển hiệu nối dài xập xệ, phía trong vẫn vươn lên 1 màu sắc quen thuộc của đô thị: những khu tập thể kiểu chuồng cọp úa màu thời gian. Chúng đã bị lãng quên rất lâu trước đây và đặc biệt bây giờ càng giống như 1 tờ giấy ám màu mốc vàng, nhàu nhĩ, đồ nát, trông thật rách rưới! Dưới lòng đường cũng chẳng kém cạnh, rất nhiều những phương tiện giao thông chủ yếu là xe máy nằm ngổn ngang, chật ních cả con phố. Duy chỉ có hàng cây ở giữa dọc tuyến từ Cát Linh – Giảng Võ – Láng Hạ là vẫn giữ được nét đẹp mà nó vốn có, nét đẹp “ấm đạm” trong khung cảnh hoang tàn..

Đoàn xe cố gắng di chuyển, hất tất cả các phương tiện cản đường. Chiếc S5 đằng trước luôn thấy Cá Mập trên nóc chắc tay súng ngắm nhìn mọi góc ngách đề phòng. Chúng tôi cứ lắc lư theo mỗi cú hích vật cản nhưng xem chừng không ổn, mật độ càng lúc càng dày đặc.

Tất cả dừng lại ngay giữa lòng phố. Trung Tâm Chiếu Phim Quốc Gia (NCC) đã lơ mờ hiện ra trước mặt. Thật là 1 cuộc giải cứu đầy nguy hiểm bởi cụm rạp này tọa lạc ngay tại vị trí đặc địa bậc nhất nội đô, giao điểm của 2 mặt phố chính là Láng Hạ và Thái Hà. Cùng với tuyến Huỳnh Thúc Kháng đối diện, Lê Văn Lương kéo dài tạo thành 1 nút giao 4 góc kim kẹp. Trước kia cũng vì vị trí tọa lạc ngay tại ngã tư, mỗi ngày rạp phải phục vụ số lượng lớn người đến xem phim, chưa kể mật độ phương tiện giao thông qua lại dày đặc trên cả 4 con phố trong các khung giờ cao điểm, không lạ gì khi nơi đây thường xuyên xảy ra tình trạng ùn tắc. Nhận thấy điều đó, chính quyền Thành Phố, ủy ban nhân dân và Bộ GTVT kết hợp với các ban ngành liên quan khẩn trương chỉ đạo xây dựng 1 cây cầu vượt nối liền từ Láng Hạ lên Lê Văn Lương. Và sau đó đến lượt hệ thống BRT ra đời đáp ứng nhu cầu đi lại. Chưa kể đối diện Trung Tâm Chiếu Phim Quốc Gia theo trục Nam Bắc, chính là công viên được lấy theo tên một người anh hùng giải phóng dân tộc Ấn Độ – Indira Gandhi. Nổi bật nhất là công trình điêu khắc Indira Gandhi sừng sững quay mặt về phía bắc, trông ra công chính đường Láng Hạ, đây thật sự là pho tượng mỹ thuật khá đẹp. Nhưng nếu như lũ xác sống tập trung rải rác ở nơi đây thì quả là 1 con đại ác mộng, tất cả đều có thể từ bốn phương tám hướng đổ dồn về, tuyệt không có chỗ ẩn náu.

– Alo..từ giờ chúng ta sẽ bắt đầu triển khai chiến dịch. Mọi người phải hết sức cẩn thận!!

Tiếng vị trung đội trưởng phát lên qua bộ đàm.

– Cuối cùng cũng bắt đầu rồi! – Sư Tử mở lời

– Mọi người đeo cái này vào trước khi chúng ta xuống xe!!

Đại Bàng đưa cho chúng tôi 1 thiết bị nhét vào lỗ tai, nó giúp tất cả liên lạc được với nhau.

Việt: Mày có nghe rõ không Long!!

– Có!

Việt: Mọi thứ phải hết sức bám theo kế hoạch!! Em gái tao giao cho mày...

Hồ Phách: Tôi và Chi Huy sẽ yểm trợ từ phía sau, yêu cầu mọi người hết thấy không ai được rời khỏi Thu phạm vi 5m trở lại!!

Chi Huy: Thu à..giờ cháu là hy vọng sống duy nhất của người phụ nữ trong kia. Cháu hãy cố gắng nhé! Được không?

Thu: Được ạ, có mọi người bảo vệ mong rằng sẽ tìm thấy họ 1 cách nhanh nhất.

Chi Huy: Trâu Rừng, Cá Mập, 2 cậu nhanh chóng kiểm tra khu vực ngõ ngách xung quanh. Tất cả nghe rõ lệnh tôi, khi chưa thực sự khẩn cấp không được phép nổ súng. Nơi này ẩn chứa nhiều mối nguy hiểm bất ngờ. Tuyệt đối phải cẩn thận!!

Sau 1 vào giây ngắn ngủi, Sư Tử lập tức hát khẩu Galil ACE sau lưng, tay nhắc 1 chiếc riu chiến đưa lên mồm thổi phù phù, trên bề mặt đã bám 1 màu đỏ đặc khịt.

– Đi thôi!!

5 người lặng lẽ bước xuống xe, toàn thân giới bị nghiêm mật. Sư Tử với thanh huyết phù dẫn đầu đoàn, tôi và anh Trung chia ra 2 bên tả hữu tạo thành 1 vòng tròn khép kín bao bọc lấy Thu, Đại Bàng bao quát phía sau 1 đoạn. Lòng phố Láng Hạ yên ắng, nhưng vẫn đề hờ ra nhiều khoảng trống nguy hiểm khiến tinh thần tôi bắt đầu căng thẳng, tay đeo releaser giương cung sẵn sàng đối phó mà vẫn run bần bật.

Sư Từ: Delta 1 đã xuống đất an toàn, xin được tiếp cận mục tiêu!

Trâu Rừng: Delta 2 đã vào vị trí. Tình hình trông trái đáng ngờ. Yêu cầu Delta 1 giữ nguyên đội hình tiếp tục di chuyển!

Cả 5 người lặng lẽ nhích từng bước chân ráo riết quan sát 2 bên ban công nhà dân rồi cả những tòa nhà cao tầng. Chỉ có hàng cây ở giữa chia lòng đường thành 2 làn ngày 1 rít mạnh. Gió đã bắt đầu thổi lớn chào đón những con người nhỏ bé nhập cuộc.

1 chiếc xe khách xiên chéo che lấp đi con phố Thành Công, chỉ chừa lại 1 khoảng trống tương đối. Cá Mập đã trèo lên từ bao giờ, đáng anh ta quỳ gối sừng sững trên nóc, súng kê vai sẵn sàng ngắm bắn, tất cả các loại súng trường tiền công đều được trang bị ống giảm thanh. 1 cái phẩy tay khe khẽ của Cá Mập.

Cá Mập: Khẩn trương di chuyển!!

5 người bọn họ đã tản ra lấp vào nhiều vị trí trọng yếu. Không xa tầm mắt đã thấy Chi Huy cùng Hồ Phách cách ông 3m về phía cánh trái phòng thủ hỗ trợ.

Hồ Phách: Phía trên trông trái!

Rất nhanh chóng, chúng tôi lướt qua 2 người tiếp cận nhà chờ BRT Láng Hạ phạm vi ước tính 6m, sát ngay tay phải là ngõ 87 chỉ cách 10 bước chân.

Chẳng chậm trễ, 2 ngón tay vị trung đội trưởng ra dấu. Ngay lập tức Trâu Rừng bước nhanh tới nấp vào tường, Việt tức thì áp sát phía sau. Trâu Rừng móc trong túi áo 1 mảnh gương vỡ nhỏ chia vào trong ngõ quan sát. Chúng tôi đứng nín thở đợi chờ kết quả..

Thằng Việt móc tay ngẫm ý ổn thỏa.

Trâu Rừng: Mọi người đi tiếp được rồi!

Tất cả thờ phào, thanh huyết phủ luôn chắn giữa ngực Sư Từ. Tay tôi bây giờ đã bớt run phần nào. Tình hình hiện tại diễn ra khá suôn sẻ...

Hồ Phách: Cá Mập, tình hình phía cậu sao rồi?!

Cá Mập: Đến bây giờ vẫn chưa phát hiện điều gì bất thường, con phố Thành Công này rất vắng vẻ. Xem chừng mọi thứ đang ủng hộ chúng ta!

Chi Huy: Tốt lắm! Delta 1 di chuyển đi!!

Chúng tôi rảo chân bước tiếp 1 cách lặng lẽ. Cá Mập vẫn đang làm tốt vai trò bọc hậu đằng sau. Nếu có biến cố đột nhiên xảy ra may mắn vẫn trong tầm kiểm soát đồng thời kịp thông báo cho toàn đội.

Nhà chờ BRT đã ở ngay trước mặt. Việc cần làm bây giờ là cắt ngang qua ngõ 87, Trung Tâm Chiếu Phim Quốc Gia lại gần chúng tôi thêm 1 khoảng.

Việt: Dừng lại!!

Giọng nó gấp gáp làm tất cả thất kinh quay đầu. Trâu Rừng không ngừng kéo tay áo ra hiệu, mắt không rời mảnh gương vỡ. Không cần nói ai cũng biết điều gì xảy ra. Nhất thời 5 người án binh bất động, Thu bắt đầu lo lắng ra mặt, anh Trung khẽ giương cung lên ngang tầm mắt chia về chỗ Việt cùng Trâu Rừng, Sư Từ nhẹ lùi về vòng tròn phòng thủ.

Chi Huy: Trâu Rừng! Thông báo quân số!!

Trâu Rừng không đáp mà chỉ giơ 5 ngón tay, tính thêm cả Việt là tổng cộng 7 con xác sống bất thành linh xuất hiện trong ngõ!!

– Bọn chúng từ đâu chui ra vậy?? – tôi hỏi nhỏ

Việt: Vừa nãy không thấy gì. Tao đoán chắc lũ người chết thấy động từ trong nhà đi ra, chắc hẳn vẫn còn nữa. Mọi người nhất thời dừng mạnh động!

Hồ Phách: Cá Mập! Cậu có thể quan sát được khu vực Trâu Rừng không??

Cá Mập: Xin lỗi chị, rất nhiều chương ngại đã che khuất tầm nhìn!!

Anh Trung: Để tôi đi xem xét!!

Chi Huy: Không được! Em không thể tùy tiện phá vỡ đội hình!! Đã có tôi, Hồ Phách, Cá Mập trông chừng đằng sau. Đại Bàng!! Hành động độc lập! Mái nhà chờ!

Nhanh như cắt, Đại Bàng phi vọt lên 1 cách lặng lẽ, ẩn nấp phối hợp với từng cử chỉ ra hiệu của Việt, băng qua mặt chúng tôi cắt qua con ngõ, may mắn lũ người chết vẫn không cảm nhận được điều gì. Chẳng mấy chốc 2 tay bám vào những thanh sắt ngang lấp ghép trên nhà chờ thoăn thoắt trèo lên mái!

Chi Huy: Tốt lắm!!

Sur Từ: Mau chóng thông báo tình hình!!

Đại Bàng gấp rút tháo khẩu súng ngắm, nằm phục trên mái quan sát phía trong ngõ.

Đại Bàng: 10, 11, 12,...đối tượng có thể còn nhiều ở trong gác nhỏ! Nhất thời không thể thống kê cụ thể. Xem chừng Delta 1 phải lặng lẽ đi qua, không được sơ suất!! Tôi sẽ đánh lạc hướng mục tiêu!!

Hồ Phách: Bằng cách nào?!!

Đại Bàng: Tôi sẽ triệt hạ những con ở xa nhất vừa giúp giảm quân số vừa nhằm thu hút sự chú ý của chúng đi vào, nhưng đây dĩ nhiên chỉ là giải pháp tình thế. Mọi người phải khẩn trương!! Xin đợi lệnh của Chi Huy?!

Trâu Rừng: Không ổn!! Lũ người chết ở gần đây nhất có vẻ khôn hơn, chắc chắn chúng sẽ biết bên ngoài có gì đó!!

Đại Bàng: Đúng vậy!! Nhưng tình hình nhất thời chưa có cách xử lý khác, chúng ta không thể liều lĩnh. Ngay khi Delta 1 cắt qua an toàn, tôi sẽ lập tức xử lý chúng tránh đứt dây động rừng bên ngoài! Ước tính số lượng chỉ 10, 11!!! Tình hình bắt đầu gấp rút, xin nhận lệnh từ Chi Huy?!!

Chi Huy: Hành động lần này chúng ta cần giải quyết nhanh, gọn, ít đổ máu, không thể nào đứt dây động rừng cả phố! Cậu được phép nổ súng!! Delta 1 nghe theo hiệu lệnh của Đại Bàng!

Chúng tôi nín thở đợi chờ, chỉ 1 sơ suất nhỏ là vỡ kế hoạch!

Đại bàng: 3..2..1 đi mau!

Tiếng súng khê phát ra phụt phụt! 4 người khom lưng bước tiếp!!

Đại Bàng: Dừng!!

Tất cả tức thì khựng lại, nấp sau 1 chiếc xe taxi. Việc băng qua con ngõ chỉ còn cách trong gang tấc!

Chi Huy: Bất cứ giá nào Đại Bàng cũng không được để chúng thoát ra ngoài ngõ!! Delta 1 đi mau!!

Chúng tôi tức tốc di chuyển, những bước cuối cùng vô cùng nặng nề. Cả Chi Huy và Hồ Phách đều bám sát ngay sau!! Tiếng súng vẫn thỉnh thoảng phát ra nhưng rất nhỏ và đứt quãng, Đại Bàng luôn biết tính toán, chậm lại 1 nhịp rồi mới bắn tiếp.

Sur Từ: Chúng tôi ổn!

4 người vừa cắt qua nhanh chóng tìm 1 chiếc xe ô tô ẩn nấp. Thu như vừa mới trải qua 1 đợt huấn luyện thần kinh, hơi thở em lúc này mới điều hòa lại được còn tôi không khác gì người mới hoàn hồn trở lại. Anh Trung ở sau cùng lặng lẽ quan sát, Sur Từ vẫn giữ vững vai trò đầu tàu tiến công. Hồ Phách và Chi Huy đều đã cắt qua ngõ 1 cách an toàn ngay phía dưới chúng tôi. Cửa vào rạp chiếu phim đã không còn quá xa.

Đại bàng: Nhóm đối tượng đã gần như bị hạ gục!! Chỉ còn 1, 2 con ở xa không có khả năng gây hại. Nhận thấy không cần phải lãng phí đạn, sẵn sàng đợi mệnh lệnh tiếp theo!

Chi Huy: Tiếp tục quan sát đề phòng! Chúng ta không biết chính xác bọn chúng quân số bao nhiêu! Trâu Rừng ở yên tại chỗ cùng Cá Mập bọc hậu, Việt tiến lên bám sát đội hình!!

Tôi quay đầu nhìn, đã thấy Việt rón rén bước qua ngõ đứng sát vào tường, súng áp mặt kẻ vai chĩa về phía trước!!

Hồ Phách: Sur Từ! Báo cáo tình hình xung quanh công viên Indira Gandhi!

Sur Từ: May cho chúng ta bởi cổng chính đã bị khóa chặt, Delta 1 xin được khẩn trương tiếp cận khu vực cửa vào rạp chiếu phim.

Chi Huy: Tốt lắm! Delta 1 được phép tiếp cận!! Nhanh chóng băng qua chân cầu vượt để tôi và Hồ Phách thuận lợi hỗ trợ. Đại Bàng, Trâu Rừng, Việt giữ nguyên vị trí đợi mệnh lệnh!

Sur Từ: Chúng ta đi thôi...

4 người khom lưng bước đi

— Á!!! — Thu hét toáng, lập tức nhảy bật về sau đập vào người tôi khiến cả 2 loạng choạng ngã ra mặt đường.

Trong tích tắc, tôi thấy rõ ràng 1 bóng đen nhảy vồ từ trong xe ra ngoạm lấy cổ Sur Từ!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mất mát – hồi 10.6: *giải cứu*

Việt: Có chuyện gì vậy?? – giọng nó sợ hãi

Cả Thu và tôi quá đỗi bàng hoàng nhất thời không nói lên lời! Chỉ 1 phút sơ suất, “nó” tấn công bất ngờ từ ô cửa xe khiến Sur Từ không kịp phòng bị ngã đập mặt xuống đất. Thanh huyết phủ văng khỏi tay kêu leng keng dưới nền đường. Phần cổ bên phải Sur Từ đã bị “nó” cắn rách, máu chảy ra be bét nhưng tuyệt nhiên anh không hề kêu la mà ra sức phản kháng. 2 tay khóa chặt đầu “nó” lại! Nói thì chậm nhưng kỳ thực sự việc diễn ra hết sức nhanh chóng làm cả anh Trung bình tĩnh là thế cũng không kịp đối phó. 2 bên giằng co quyết liệt!

1 mũi tên lập tức xé gió lao đi xuyên ngang qua sọ “nó”, dĩ nhiên người bắn không phải là tôi. Sur Từ nhanh chóng thoát khỏi lưỡi hái tử thần, nằm thò thoi thóp, xem chừng không thể qua khỏi!

Trung: Con chó khốn kiếp!!

Việt: Ý anh bảo sao?! Chó ư?? Thu, em có sao không????!!

Thu: Em..không..sao!

Thu trả lời run run, mắt không rời cái xác khô đầy xương xẩu. Con chó này chết rồi mà mõm vẫn há ra hàm răng gớm ghiếc, cả 3 ngò phệ xuống không dám động đậy.

– Mọi người, chúng ta sắp mất Sur Từ... – tôi nói trong hoảng loạn

Đại Bàng: Mẹ kiếp!! Con chó chết tiệt!!

Chỉ Huy: Delta 1 ở nguyên vị trí!! Delta 2 không có lệnh của tôi không ai được phép nổ súng. Chúng ta vẫn chưa nắm rõ tình hình. Sur Từ?? Cậu có nghe rõ không?? Trả lời đi.

Toàn đội đảo dác nhìn quanh, tinh thần lung lạc. Chúng tôi không nghe thấy Sur Từ đáp trả, lại càng không dám tới gần anh ta khi chưa có lệnh của chỉ huy. Nhưng cả 3 đều biết Sur Từ đang cố gắng giành giật sự sống.

Anh Trung: Anh à, không thể để Sur Từ nằm đó được. Cậu ta đang mất máu quá nhiều...

Sur Từ: Tôi..không..xong..

Mọi người nghe từng tiếng đứt đoạn chen vào hơi thở thoi thóp, ai nấy đều rất lo sợ chuyện chẳng lành. Chúng tôi bây giờ như rắn đứt đầu, tình hình có chiều hướng xấu đi.

Chỉ huy: Đại Bàng, đề mục tiêu trong ngõ cho Trâu Rừng và Việt, thông báo khẩn cấp cho tôi tình hình ngã tư phía trước Delta 1!

Đại Bàng: dưới chân tòa VP Bank và Petro VietNam nằm 2 bên chỉ có xe máy xếp bằng ngay cửa ra vào! Phía Lê Văn Lương bị cản trở tầm nhìn rất nhiều do cầu vượt bắc qua! Tuyên Thái Hà cắt ngang vào Huỳnh Thúc Kháng cũng không thể nào quan sát được gì, cung đường tương đối trống trải. Báo cáo mức độ nguy hiểm vào khoảng 80%.

Chỉ Huy: Trâu Rừng, Việt! Bất cứ giá nào cũng không được để lũ người chết thoát ra, được phép nổ súng nếu cảm thấy tình thế bất lợi. Rõ chưa??!

– Rõ!! – cả 2 nói nhỏ

Chỉ Huy: Đại Bàng, Cá Mập, từ bây giờ 2 cậu độc lập tác chiến không chịu sự chỉ đạo của tôi. Mục đích ưu tiên là bảo toàn lực lượng cho Delta 1! Hồ Phách tiếp cận Sur Từ, Delta 1 không được tự ý di chuyển!

Không khí hết sức căng thẳng, 1 nỗi sợ hãi mập mờ bủa vây xung quanh, toàn đội sắp sửa mất đi 1 người đánh tiền công. Sự việc diễn ra thật không kịp trở tay, Sur Từ nằm xoay lưng về phía chúng tôi bất động, không thể biết được tình trạng anh ta ra sao.

Đột nhiên, người anh ta run lên!! Hồ Phách đằng sau vẫn chưa tới.

Thu: Để em ra!!

– Cần thận! – cả anh Trung và tôi đồng thanh nói

Chỉ huy: Không được!!

Việt: Em bị điên à?!

Nhưng không kịp nữa, em tức tốc chạy tới bên mình Sur Từ. Nhanh như cắt, 1 con chó nữa từ trong xe đột ngột lao ra.

Sự việc nằm ngoài dự tính của tất cả mọi người.

– Nguy hiểm!!

– Đoàng!!

1 tiếng súng bất ngờ phát ra vang dội cả con phố. Chúng tôi chỉ kịp thấy Thu đang rúc vào lòng Sur Từ, và nhanh chóng hoảng hốt nhận ra chính anh là người bắn hạ, thân người cố hết sức nhô dậy 1 tay ấn đầu Thu xuống, tay còn lại vẫn đang lăm lăm chìa súng vào trong xe, nhưng chỉ ít giây sau ngay lập tức ngã xuống trở lại.

Việt: Thu, Thu. Trả lời anh!! Mẹ kiếp...

Sur Từ: TIẾP TỤC NHIỆM VỤ!!!

Anh ta đột nhiên gào to, dường như phải cố gắng lắm.

– Đoàng! – 1 tiếng súng nữa chọt nổ ra.

Anh Trung: Không xong rồi!! Sur Từ đã bắn vào đầu tự sát.

Sau câu nói đó, ai nấy đều thất kinh. Hồ Phách áp sát chúng tôi không ngừng chửi thề.

Đại Bàng: Báo cáo!! Báo cáo!! Xuất hiện 1 đàn chó đang chạy về chỗ Delta 1!!

Hồ Phách: Ở đâu?!

Đại Bàng: Công viên Gandhi, chúng đang kéo nhau lách qua khe cổng!!

Đại Bàng nổ súng thần tốc, chúng tôi đã nghe thấy tiếng găm gừ vang dội.

Chi Huy: Mẹ kiếp!! Delta 1 lập tức lùi lại, Hồ Phách bảo vệ mọi người rút về an toàn!

Việt: Thu!! Chạy mau!!

Muộn rồi, 5 con chó dẫn đầu găm gừ nhảy vào. Hồ Phách nổ súng liên tiếp triệt hạ giữ khoảng cách, nhưng chúng chưa ngã xuống thì lớp sau lại đùn lên. Không chỉ cổng chính, mà hàng rào bao bọc xung quanh công viên cũng đều có bọn khốn kiếp này chui ra. Anh Trung đưa tên bay đi liên tiếp cũng không khỏi méo mặt! Chi Huy đã phi lên tiếp ứng, tôi gấp rút kéo Thu sát vào giữa đội hình nhanh chóng giương cung ngắm bắn, nhưng không thể nào đưa tên vào đúng hộp sọ.

Chi Huy: Lùi lại! Mau! Mau!!

Quân số bọn chúng cực kỳ đông. Thanh huyết phủ của Sur Từ lọt vào mắt, tôi hát cung ra sau tức tốc phi ra.

Bổng! 1 con chó nhào bổ tới.

– Vút!!

Anh Trung: Nhanh nào!!!

Tôi lập tức quay lại. Trên tay đã nắm chắc thanh huyết phủ.

Tình hình hết sức nguy cấp! 5 người phải luồn qua kẽ hở giữa lớp ô tô trên đường đồng thời nổ súng ngăn cách lũ chó chết.

Hồ Phách: Chúng tôi cần viện trợ cánh phải!!

Trâu Rừng: Không được, Việt! Lũ xác sống trong ngõ đang chạy ra, tôi cần cậu lúc này!

Đại Bàng: Việt! Không được phép rời bỏ vị trí, đã có tôi trông chừng Thu!!

Chi Huy: Khốn nạn!! Nếu cậu không giữ chân chúng trong ngõ, tất cả sẽ chết hết!! Cậu rõ chưa?!!

Việt: Mẹ kiếp!! Long! Thu mà có chuyện gì tao sẽ giết mày!

Chắc chắn do sự việc vừa xảy ra đánh động lũ xác sống trong ngõ!! Mọi chuyện bắt đầu rối tung lên. Tôi quét ánh mắt nhìn sang, trong lòng cực kỳ hoảng loạn! Lũ xác sống ào ào chạy ra chật ních cả ngõ. Trâu Rừng cả Việt chắc chắn không thể ngờ được, đặc biệt là Đại Bàng, 2 người khốn khổ đứng giữa

ngõ bắn chặn đường.

Tình hình không hề khả quan, tiếng súng nổ giòn ầm ầm trên phố.

– Cúi xuống!! – tôi hét lên

1 con chó từ nắp capo nhảy bổ vào định cắn Thu. Tôi lia ngay lưỡi rìu quét ngang khiến cả người nó dạt ra, 1 vết rách sâu hoắm lộ cả xương thịt, nó giãy dụa khiến 2 phần thân thể nhanh chóng đứt rời.

– Có sao không?? Đi mau!!

Cá Mập: Báo cáo! Phố Thành công đã phát hiện bọn xác sống!!

– Khốn kiếp!!

Mọi người giãy lên nỗi sợ hãi! Lũ chó tự nhiên xuất hiện trong công viên đối diện rạp chiếu phim, rồi lũ xác sống chọt nhích trong ngõ, đằng sau lại là 1 con phố cắt ngang chứa đầy sự nguy hiểm.

Cả đội chạy như tan đàn xẻ nghé. Anh Trung và Hồ Phách ra sức phối hợp lấy ít địch nhiều, Chi Huy cũng chỉ còn cách vừa bắn vừa lùi.

2 con nữa sấn sổ chạy tới!! Tôi lập tức nâng rìu chắn giữa ngực phòng thủ, tất cả đã lùi qua ngõ 1 cách an toàn. Việt và Trâu Rừng có vẻ không cảm cự được.

Chưa kịp nghĩ! 1 con đã lao tới, tôi lập tức bỏ thẳng rìu xuống đầu, tức thì nghe tiếng rắc rắc!! Cả lưỡi cắm ngập vào hộp sọ, nó giãy nảy, cả rìu cả chó nhất thời dính chặt lấy nhau, tôi vội vã tung chân đạp nó bay ra nhưng không kịp, 1 con khác đã nhảy chồm vào.

– Đoàng!!

Thu nổ súng cứu nguy cho tôi.

Chi Huy: Delta 1 đã rút về an toàn!! Trâu Rừng lập tức phá hủy ngõ!!!

Chỉ trong tích tắc vang lên 1 tiếng nổ gầm trời, 2 bên tường ngõ đổ sập chôn lấp lũ xác sống. Máu chúng chảy ra đỏ nguyên 1 khoảng vỉa hè rồi lại ào ạt đổ xuống mép đường.

1 mối lo nhất thời giảm xuống. Ai nấy tạm thời cơ mặt giãn ra, tập trung giải quyết lũ chó chết.

Chi Huy: Cá Mập, cậu lo được không??

Cá Mập: Tôi đang cố gắng hết sức!!

Chi Huy: Hồ Phách, lui về hỗ trợ Cá Mập! Tôi cùng Trung và Đại Bàng sẽ giữ chân bọn chúng! Mau!!

Hồ Phách: Mọi người quay lại xe! Tôi nhắc lại!! Mọi người quay lại xe ngay lập tức! Chúng ta sẽ tìm đường khác!

Trâu Rừng: Mẹ kiếp! Không ổn! Mọi người đi trước đi!

Tất cả giật mình quay sang. Vụ nổ kinh khủng như vậy nhưng không thể diệt cỏ tận gốc, những con người đã chết như có 1 ý chí phi phạm bất chấp nguy hiểm từ từ kéo nhau bò lên đồng đồ nát. Chẳng mấy chốc chúng lần lượt thoát khỏi chỗ chặn.

Tiếng súng già liên tục. Chúng ngã đập xuống vũng máu của những con xấu số hơn để lại, cả người quằn quại trong 1 dòng thác đỏ không khác gì ác quỷ chui lên từ đáy địa ngục.

Việt: Mẹ kiếp!

Nó vừa nã đạn vừa lùi về chỗ cả đội, Trâu Rừng cũng tái mặt tức thì rút lui! Trước mặt tất cả là bóng đen xác chết ngày 1 lớn dần!!

Chi Huy: Khẩn trương!!! Bỏ con ngõ đi!!

Ông nói gấp gấp, súng không ngừng phối hợp với anh Trung và Đại Bàng giải quyết lũ chó. Bọn chúng ngày 1 đông làm tất cả sợ hãi tột độ.

Anh Trung: Nhanh chân lên đi!!

Tôi thúc Thu đi trước bám sát Hồ Phách, theo ngay sau là Việt cùng Trâu Rừng, khẩu K14 trên tay không ngừng nã đạn vào lũ người chết nhưng chẳng mấy chốc đã hết đạn. Ngay đằng trước, những mũi tên của kỳ tài bắn cung lao đi chống đỡ 1 cách yếu đuối.

Cá Mập: Khốn nạn! Lùi lại, chúng đang chạy về đây. Mọi người không quay trở lại xe kịp đâu!!

Chi Huy: Ném lựu đạn ngay!

Cá Mập: Không thể!! Chúng đang lũ lượt chạy qua trạm xăng, nếu cho nổ bây giờ chi e tất cả sẽ cùng chết với nhau! Lùi lại đi!!

Chúng tôi tức thì bắn loạn, tim đập chân run không sao tả xiết, con đường trốn thoát không thể nào tới được, Cá Mập cau mày nổ súng đầy bất lực.

Ai nấy nhanh chóng nhứt chí tuyệt vọng, rõ ràng cảm chắc cái chết! Chỗ nào bây giờ cũng lúc nhúc lũ xác sống rồi cả bọn chó đã biến đổi, 9 người vật vã chống lại không chỉ cái chết đang tới gần mà còn 1 áp lực tâm lý đeo bám dai dẳng.

Chi Huy: Khôn nạn, toàn đội quay trở lại đây cô thủ, chúng ta không được phép di chuyển quá xa!

Ông Dũng bắt đầu mất khả năng làm chủ tình thế, tất cả vội vã quay đầu trở lại, tiếng đạn vang lên mỗi lúc lại dứt đoạn.

Nghĩ đến cảnh sớm muộn phải làm mồi cho lũ ghê tởm, 1 con choáng váng từ trên đầu chạy dọc xuống thân rồi lan sang 2 bên cánh tay làm tôi run rẩy.

Bọn xác sống ở phố Thành Công đã lũ lượt thoát ra, chiếc xe khách trở nên vô dụng hơn bao giờ hết, tất cả chỉ còn cách đứng sát vào nhau kê vai tác chiến, Trâu Rừng ở xa hơn gấp rút lao vào bắn dồn dập khiến chúng chết như ngã dạ, Cá Mập ở trên nóc xe thân cô thế cô, dĩ nhiên không thể nào lấy 1 chọi 10. Việt đứng sát Thu không ngừng truy cản lũ người chết thoát ra khỏi chỗ sập.

Việt: Long! Dẫn Thu đi trước! Mau, mau!!

Tôi kéo tay Thu cắt qua mặt nó chạy về phía Hồ Phách.

Hồ Phách: Mẹ kiếp, tôi hết đạn rồi...

Cô à xem chừng không xoay sở được, cả đội ai nấy đều biến sắc nhất thời không thể từ bỏ vị trí.

Tình hình hết sức nguy hiểm!

Phía mé trái, 2 con xác sống ở chỗ ngõ thoát ra, áp sát ngay sau lưng Hồ Phách định tấn công.

— Cẩn thận!! — Thu hét

Chẳng thể chậm trễ, tôi băng mình nhảy vút lên không, 2 tay cầm chắc cán riều bổ thẳng 1 nhát xuống xương bả vai con gần nhất, lực bổ hung hãn uy phong khiến nó phải quỵ xuống, khuôn mặt đau đớn khó coi. Cả lưỡi riều cắm sâu đến tận ngực, nó điên cuồng giãy dụa, dùng chút sức tàn với tay cắn tôi nhưng lập tức nhận lấy 1 cú đá quét ngang mồm, cả đầu đập vào cửa xe ô tô. Con còn lại nhào tới như vũ bão, nói thì chậm nhưng kỳ thực sự việc xảy ra chỉ đếm bằng tích tắc, không còn cách nào khác tôi buộc phải bỏ thanh huyết phủ cúi gập xuống! Nó vồ trượt ngã lăn ra đất nhưng chẳng hề nản chí, nhanh chóng bò tới hông xé xác người vừa thoát được cú vồ chí mạng.

Không đợi chờ thêm, tôi khẩn trương rút ngay 1 mũi tên sau lưng chạy tới cắm xuyên qua cổ. Nó giật giật liên hồi nhưng vẫn chưa chết! Tôi chỉ còn cách tung liên hoàn cước vào đầu ngăn cản sự khát máu.

Trâu Rừng: Nhận lấy!!

Tôi quay đầu, 1 băng đạn được ném cho Hồ Phách, chỉ mất vài giây ngẩn ngui tiếng súng lại nổ lên, nhanh chóng 5, 6 con ngã xuống khuất phục!

Anh Trung: Lên cầu mau!!

Tức thì cả đội nhìn lên, cây cầu bộ hành cao khoảng 5 mét so với mặt đường phục vụ hành khách của tuyến BRT, Đại Bàng hiểu ý gấp gáp hất tay ra hiệu. Đây chắc chắn là chốt chặn cuối cùng nhưng khổ nỗi bậc tam cấp dẫn lên lại nằm ở vỉa hè 2 bên đường, chỗ nào cũng chật kín lũ quỷ khát máu. Chúng tôi buộc phải chạy về chân cầu từ bên trái, ngay sát công viên Indira Gandhi – nơi lũ chó chết không ngớt chạy ra.

Hồ Phách: Thu, Long lên trước đi!!

Chi Huy: Hay lắm, chúng ta sẽ tiếp cận từ trên mái!

Ai nấy như tìm được lối thoát giữa bầy xác sống bởi độ cao tiếp giáp từ trên cầu đến mái nhà dân phía bên phải không có sự chênh lệch lớn! Tất cả khẩn trương lấy lại tinh thần, quyết xông lên mở 1 con đường máu.

— Xem ra vẫn còn cơ hội!

Tôi rút phăng thanh huyết phủ chạy lên đầu che chắn cho Thu. Anh Trung cùng vị trưởng đội trưởng nhanh chóng phối hợp dùng mảnh triệt hạ lũ chó biến đổi.

Chi Huy: Rút lên, rút lên cầu mau!!

Đại Bàng và Cá Mập tập trung tiêu diệt lũ xác sống 2 bên phố Thành Công và con ngõ 87, Hồ Phách, Trâu Rừng nhả đạn chạy về tương đối thuận lợi!

Bỗng nhiên, tình hình chợt xoay chuyển. Phía Việt bị lũ xác sống trong ngõ ào ra chặn đường thối lui.

– Mẹ kiếp, bọn này ăn gì mà thông minh thế?!

Tôi chửi rủa, chúng dường như tập trung đến số đông nhiều hơn.

Đại Bàng: Lên mau!!!

– Thu, em lên trước đi!

Tôi thúc Thu trèo lên, khẩn trương phóng đến giúp sức với Việt.

– Mẹ kiếp!! Long, em gái tao!!!

Nó hét to khiến tôi cũng sờ quay lại, 2 con chó béc-giê với bộ lông đen bắt đầu lờ loét nhảy vọt lên bậc tam cấp bám sát Thu.

1 cảm giác vô cùng hoảng sợ, thanh huyết phủ lập tức rời khỏi tay bay đi, phản cán rìu đập vào xác 1 con khiến nó trượt chân ngã lăn xuống, con bên cạnh có vẻ vui mừng vì không phải sẽ chia miếng mồi ngon, lao đi còn nhanh hơn lúc đầu. Dưới chân cầu 3 con đã mon men chuẩn bị chạy lên, 6 con gần nhất chực nhảy vào làm thịt tôi, tình cảnh không thể nào xoay sở nổi.

Hồ Phách: Bảo vệ Thu!!

Tôi như người tỉnh mộng, vội vã tháo cung lắp tên, từng đợt đạn dội về tiêu diệt lũ chó sắp sửa tấn công tôi.

– Tốt rồi.

Chi Huy: Lên hết đi!!

Tôi đá bay xác lũ chó, ngẩng nhìn Thu đã chạy ra giữa cầu, lập tức 2 mắt nhắm về phía con gần nhất. Mũi tên phóng lên chéo góc lách qua lan can truy cản, lúc nó nhảy chồm tới định cắn Thu vừa vận lãnh nguyên 1 phát xuyên người, lực bắn khiến cả thân xác dạt ra chông chênh trên thành cầu, nó ra sức gẫy dựa tức thì rớt xuống lòng đường.

– Hay lắm!

3 con phía sau không ngừng đuổi theo, lúc này tôi đã ở trên cầu, bọn chó chết này không cách nào né tránh được, nhanh chóng đón nhận cái chết.

– Em không sao chứ?!

Thu: Em ổn..

Tôi giương cung lập tức triệt hạ lũ xác sống cản đường chỗ Việt, bọn chúng bị tên ghim vào chân, đuôi thậm chí xuyên qua ngực vẫn điên cuồng chạy tới.

Việt: Ngắm cho chuẩn vào!!

Nó giận dữ quát, 1 tháng luyện tập xem ra lại trở thành công cốc. Tiếng súng bắn về hỗ trợ Việt làm tôi ngạc nhiên, thì ra là Trâu Rừng! Hồ Phách đã lên 1 cách an toàn, cô à lập tức xả đạn liên hoàn hỗ trợ anh ta.

Hồ Phách: Việt lên mau!

Nó không chậm trễ chạy về phía chân cầu. Ông Dũng và anh Trung có vẻ sắp hết đạn được cùng mũi tên, Trâu Rừng bây giờ buộc phải kiểm soát tình hình nhiều hơn làm 2 người họ lo lắng.

Chi Huy: Trung, đừng bắn nữa! Lên mau đi!!

Bao đựng lúc này chỉ còn vài mũi tên, anh lập tức dừng bắn khẩn trương lấy khẩu Makarov nã đạn yểm trợ, tôi ở trên cũng không ngừng phóng tên phối hợp.

Anh Trung: Cả 2 cùng lên!!

Chi Huy: Mẹ kiếp, cậu lên mau!!

Ông to tiếng rồi hét phăng anh ra sau, nhanh như cắt chạy đến chỗ Trâu Rừng cứu nguy. Cả người anh loạng choạng ngã ngửa vào bậc tam cấp, thằng Việt dùng bắn đỡ anh dậy, nhanh chóng kéo anh chạy lên.

Anh Trung: Anh ơi...

Cá Mập: Xin lỗi Chi Huy, tôi hết đạn rồi..

Chúng tôi nhận tin như sét đánh ngang tai, lũ xác sống không ngừng thoát khỏi khoảng trống hở ra trên con phố Thành Công. 1 cảm giác nguy hiểm và bất an giấy lên trong lòng.

Cá Mập: Đại Bàng, không bắn nữa..

Đại Bàng: Cậu nói cái quái gì vậy??!

Cá Mập: Xin lỗi mọi người. Chi Huy, Trâu Rừng, 2 người hãy chạy đi!

Cả đội thất sắc, ai nấy đều không muốn nghĩ đến viễn cảnh sẽ xảy ra.

Chi Huy: Tôi ra lệnh cho cậu ở nguyên vị trí!!

Lũ xác sống ngày 1 đổ ra đông hơn, ở con ngõ 87 cũng cắt qua chạy chéo về chỗ 2 người bọn họ. Tình hình nguy cấp thấy rõ!

Cá Mập: Chạy mau nếu không chết cả lũ bây giờ!!

Trâu Rừng miễn cưỡng dừng bắn, có lẽ anh hiểu Cá Mập đang nói những lời cuối cùng, anh cố gắng kéo vị trung đội trưởng quay đầu chạy về phía chúng tôi.

Chi Huy: Đáng lẽ ra..tôi không nên chọn cậu vào cái lực lượng giải cứu này. Khốn nạn..

Ông nghẹn ngào nói, giọng lạc đi. Chúng tôi bất giác chùng xuống nhưng chỉ vài tích tắc sau đó nét mặt ai nấy đều không còn chút huyết sắc. Cá Mập lao mình nhảy xuống trước khoảng trống đối mặt với lũ xác sống, anh tức khắc ném ngay lựu đạn vào gầm chiếc xe khách!

1 tiếng nổ đình tai nhức óc trên con phố Láng Hạ, cả chiếc bật lên rồi lật ra cháy phùng phùng thiêu đốt lũ người chết.

– Chạy mau lên!!

Đám cháy bên trong xe bốc cao ngùn ngụt, gió vẫn không ngừng thổi lớn từ nãy khiến chúng lan sang hàng cây mới trồng giữa đường, đám lá nhanh chóng bị lửa vây kín, tiếp sau đó là từng cành cây phát sáng như ngọn đuốc khổng lồ.

Lớp lớp khói đen phủ kín trên đầu, mọi người khòe mắt cay xè ho khục khặc, khuôn mặt khô ráp trước 1 sức nóng lan tỏa như thiêu da đốt thịt. Tất cả khăn trương bật mũi chạy về đầu kia cây cầu chuẩn bị treo lên mái nhà dân, Anh Trung buộc phải là người tiên phong, đôi chân thần tốc bật nhảy đồng thời 2 tay bám vào thành tường, cả người nhào xuống kéo Thu treo lên, tiếp đến là Việt.

Anh Trung: Nhanh nào Long!!

Tôi cố gắng phối hợp với Đại Bàng bên dưới cầm chân lũ xác sống lao lên ở chân cầu thang này, chúng không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ thi nhau dẫm đạp chặt kín lối lên. Liếc mắt nhìn về Hồ Phách, súng đã lại hết đạn.

– Hồ Phách, cô lên trước đi!!

Cô ta thoáng bối rối, nhưng không dám chần chừ thêm nữa, phi cắt qua lưng tôi nắm lấy tay anh Trung. Tôi cố gắng nã tên liên tục, dù có đeo releaser cũng khiến bả vai căng cứng do phải giương cung.

Mọi chuyện vẫn đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Chi Huy và Trâu Rừng chỉ còn cách tôi 10 bước chân, đột nhiên Trâu Rừng đuối sức gục xuống, chắc chắn do vụ nổ làm ảnh hưởng nghiêm trọng. Tiếng súng chợt nổ lên, Việt đứng hiên ngang trên mái nã đạn từ khẩu Tokarev giải vây, tôi dừng bắn lập tức chạy lại đỡ Trâu Rừng, thanh huyết phù đã nằm trong tay vị Chi Huy.

– Anh không sao chứ?!!

Chi Huy: Đỡ cậu ta lên trước!! Đại Bàng lên đây mau!!

Đại Bàng từ nãy đến giờ vẫn cố thủ trên mái nhà chờ BRT cố gắng cầm chân lũ người chết, Cá Mập đột ngột cảm tử khiến anh mất đi 1 người bao quát tình hình, do đó khả năng chống chọi lại càng khó khăn hơn. 1 lối đi kết nối từ cửa nhà chờ dẫn lên giữa cầu vượt vẫn vắng bóng Đại Bàng. Chúng tôi không thể cầm cự lâu hơn được.

– Lên mau!!! – tôi hét

Cuối cùng thì Đại Bàng cũng từ bỏ vị trí, nhanh như cắt nhảy xuống chạy thẳng lên lối đi ở giữa. Lũ xác sống không hề bỏ qua cơ hội tốt, đuổi sát ngay sau!

– 2 người lên trước mau!!

Tôi đẩy Trâu Rừng cho vị trung đội trưởng khăn trương quay lại, giương cung nhắm bắn hỗ trợ Đại Bàng, anh rút dao găm ra chém như vũ bão, tiếp đến

là từng đợt tên ngã xuống. Nói thì chậm những sự việc chỉ tính bằng khoảnh khắc, 1 người dùng dao 1 người sử dụng cung tủy khí thể quạt cường cũng không thể đối phó nổi đám người chết từ bốn phương tám hướng đổ về.

Đột nhiên, hàng cây vẫn đang cháy phùng phùng chọt nghiêng ngã, đổ đè lên nhau!

Chi Huy: Nguy hiểm!

Tôi vội tay đỡ lấy Đại Bàng, sự việc xảy ra sau đó làm cả 2 không khỏi méo mặt. 1 thân cây đổ xuống cầu chắn ngang con đường thoát hiểm, lửa vẫn bốc lên dữ dội và bên dưới đã lại giáp mặt với lũ người chết.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mất mát – hồi 10.7: *giải cứu*

Đại Bàng khuôn mặt trắng dã, con dao trên tay vừa chặt vừa chém thân cây bốc lửa, miệng không ngớt chửi bới thóa mạ nhưng đáng vẻ lại cực kỳ run rẩy, tất cả đang cố thủ trên mái nhà cũng đều hồn xiêu phách lạc. Ngay đối diện, ông Dũng liên tiếp bổ thẳng thanh huyết phủ trợ giúp, đồng loạt lửa bay tóe lên kèm theo tiếng xì xèo bám vào mặt mũi 2 người, họ nhăn nhó đau đớn bởi sức nóng thiêu đốt dữ dội, cả khuôn mặt chẳng mấy chốc đỏ phừng phừng.

– Khẩn trương lên! – Việt hét

Tôi hấp tấp bắn tên truy cản đám người chết, cứ 1 con ngã xuống thì 3 con lại nhào đến, không thể chống cự nổi. Những cành cây có lá cháy rực bắn khỏi thân cây như hỏa tiễn phóng ra xung quanh, chúng đập mạnh vào tay làm tôi cảm thấy đau nhói, bất giác mũi tên và cung đều rơi xuống mặt cầu.

– Mẹ kiếp, không kịp đâu. Nhảy!!

Đại Bàng lập tức vỗ vai tôi đốc thúc, vị chỉ huy đứng sững người không kịp cất lời đã thấy anh bật nhảy khỏi cầu bộ hành lao xuống mặt đường. Trong tích tắc anh ngoái lại nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn nói: “Muốn chết hay sao mà còn không nhảy?”, khổ nỗi tôi vẫn đang ôm tay theo phản xạ chẳng kịp làm gì, lần này 10 phần thì đến 8,9 phần là tiêu đời.

1 quả lựu đạn được nén về phía lũ xác sống làm tôi hốt hoảng!

-Nhảy mau! – ông Dũng hét lớn

Tôi vội vã lấy lại cung ném xuống mặt đường, không chậm trễ bắt chước Đại Bàng, nhưng ngặt nỗi tôi không phải là lính đặc công, cú chạm đất làm đầu gối tôi gần như tê dại, 2 chân run lẩy bẩy, không thể 1 chốc 1 nhất mà chạy nhanh được, chỉ cố hết sức nhặt lại cây cung. Tiếng nổ vang lên khiến lũ xác sống bắn dạt tứ phía, Đại Bàng xuất hiện sừng sững như 1 ngọn núi tức tốc xô tôi lao đi. Những con ở dưới này thấy đồng bọn chết tan tác, nổi hận như được vịn giấy cớt, chúng quyết tâm nhào tới lấy bằng được tính mạng chúng tôi, có con bị sức công phá của lựu đạn bay xuống làm đứt cả 2 chân, xương đùi quặp vào trong, máu chảy be bét, rồi dường như cả bàn chân, lồng ngực, thậm chí cả đầu bị đập nát khiến ngôn ngữ hình thể hết sức ghê rợn. 1 số con tốt số hơn thì lê lét bằng đôi tay với cái đầu vẹo sang 1 bên, mồm miệng lúc nào cũng khề khề khoe cái lưỡi dài nhọn teo tóp. Bọn chúng lập tức chạy ào về chỗ chúng tôi, 1 chất lỏng nhầy nhụa đen không phải đen, mà vàng cũng chẳng phải vàng văng ra từ mồm chúng cứ tưới lên mặt đường. Trên mái nhà, ông Dũng đã vừa kịp trèo lên, cây cầu bị thùng 1 lỗ lớn xem chừng như sẽ đổ sập, tất cả chỉ còn đứng trên mái nhà trông mắt ếch nhìn, tôi không còn thời gian để mà quan sát nữa, cố gắng chạy nhanh về phía trước bằng qua cả hàng cột cờ. Tất cả các lối vào của Trung Tâm Chiêu Phím Quốc Gia đều được lắp đặt cửa kính cường lực tự động, chúng sử dụng 1 bộ phận điện tử và hệ thống cảm biến nhiệt. Có tất cả là 3 cửa dẫn vào: 1 bố trí ở trục đường Láng Hạ và 2 chiếc còn lại tiếp giáp với con phố Thái Hà. Nhưng vấn đề bây giờ chính là mạng lưới điện toàn thành phố đã bị mất, việc cạy cửa phải tốn thêm 1 khoảng thời gian và như vậy thì chúng tôi chết chắc.

– Mẹ kiếp! Bị chặn thế thì làm sao bây giờ?!

Đại Bàng lộ rõ vẻ cáu gắt, cửa vào song song với con phố Láng Hạ đã bị chặn lại từ bên trong, chắc hẳn nhóm người sống sót đã cố gắng cầm cự trong đó. Tôi vừa di chuyển vừa bắt đầu phải hoạt động, lũ người chết phía sau như 1 con lốc muốn thổi bay cả 2.

– Tôi có cách này.

– Nói!

– Chạy đến cửa vào đối diện khu vực phát vé gửi xe trước đây!

Tôi không nói thêm nữa, tăng tốc thật nhanh vì cảm nhận được sự nguy hiểm áp sát, anh ta cũng không có thời gian mở miệng hỏi thêm lao vọt lên trước. Bọn xác sống như đàn bò tót bị kích động, 2 đôi tay không ngừng vớ ra như cặp sừng hung hãn nhắm húc lấy cả 2. Chúng tôi cuống cuống chạy đến lối vào đã định, và mỗi nguy hiểm chẳng những chưa có dấu hiệu dừng lại mà còn tăng thêm bội phần. 1 lũ người chết khác đột ngột hiện ra trước mặt, chúng ở rải rác bên trong khu vực để xe, đặc biệt có 1 con đang nằm trên bồn hoa bố trí dọc chiều dài cụm rạp, 1 phần thân thể đã bị đứt lìa, máu từ ổ

bụng quệt vùng vẫy khiến những thảm cỏ nhuộm 1 màu đen xỉ, chúng dính vào nhau thành từng búi dài như 1 đám thép sợi nhọn hoắt, nó gào rú lên rồi lăn xuống cố gắng lết về phía chúng tôi đánh động tất cả các con còn lại, nhưng trong khoảng khắc đấy, tôi thấy rõ mồn một phần đốt xương sống lộ ra sau lưng nó bị những búi cỏ quấn lại, con xác sống cố gắng vẫy vùng như cỏ vũ cho lũ đồng minh ồ ạt từ phía nhà xe chạy về.

– Bắn đi!!

Tôi chỉ lên phần mái che đưa ra được bố trí ngay trên cửa vào, chúng được cấu tạo bằng các thanh thép chữ I lắp đặt song song cách đều theo 2 phương, sử dụng bu lông liên kết vào những tấm kính trắng thành 1 khối thống nhất có tác dụng làm giảm tối đa nhiệt độ của ánh sáng mặt trời xuyên qua, chúng giống như những tấm lưới hình ô vuông trong bàn cờ vua đủ rộng để tôi chui lên. Đại Bàng hiểu ý lập tức rút khẩu K59 già gòn 2 phát liên tiếp cũng là lúc tôi bật nhảy mượn phần đá Granite lát trang trí dốc từ trên xuống dưới ngay cạnh cửa vào bám lên thanh thép. Tiếng vỡ kính rơi mạnh xuống đất thành những mảnh nhỏ sắc nhọn, mồ hôi nỏ kê tôi bắt đầu thấm ướt đầm lưng áo, tôi vút cây cung lên trước rồi khấn trương hét gọi Đại Bàng trèo lên. Anh cũng chẳng muốn ở dưới để làm mồi chính cho chúng thêm 1 giây nào nữa, lập tức bật nhảy 1 tay bám lấy tay tôi, tay còn lại bám vào thanh thép, cả thân người du lên linh hoạt đến bất ngờ. Chẳng mấy chốc cả 2 đã thoát khỏi con đại nạn tưởng chừng như sẽ chết. Chúng tôi 1 người nằm, 1 người thờ trên phần mái che nhìn xuống qua tấm kính trong suốt. Lũ xác chết ở trong khu vực gửi xe và cả đám đuổi theo chúng tôi từ trên cầu vượt bộ hành tất cả đều lúc nhúc ở dưới, những mái tóc bê bết bẩn thỉu cùng với nhiều hốc mắt kính tòm cứ người lên nhìn cả 2 chằm chằm. Nhưng hình như nhìn xem chừng không đúng lắm bởi tôi thật sự chẳng nhìn được con người chúng, mà thay vào đó là 1 thứ gì đó mờ đục, xám xịt.

– Lũ chó chết, vì lũ khốn chúng mày mà Sur Từ, Cá Mập phải chết!!

Đại Bàng nằm xuống không ngừng nguyên rủa, tôi cũng chỉ biết ngồi dựa lưng vào phần vách kính phía sau thờ hồn hên, ánh mắt không ngừng quan sát mặt đứng kiến trúc cụm rạp suốt thời gian qua. Có thể nói rằng, nơi này chiếm 1 vị trí không nhỏ trong suốt cả tuổi thơ tôi, là những lần được thưởng thức vô số những thước phim bom tấn cùng bạn bè, người yêu trong 1 không gian lạ lẫm lại sang trọng. Âm thanh của giàn Dolby 7.1 giật đùng đùng khắp phòng chiếu mang 1 cảm giác cực kỳ thích thú, nhưng có lẽ nó chỉ còn là niềm ký ức xa vời. Xung quanh không có tiếng nói nào ngoại trừ thứ ngôn ngữ của đám người chết, tất cả nằm im và buộc phải quần lên mình chiếc khăn bụi trắng, cả bộ quân phục của chúng tôi cũng phải chịu chung số phận. Trước mặt tôi, 2 chiếc cột tròn kết cấu dựng từ mặt bằng tầng 1 lên đến tầng 3, xuyên thẳng qua mái che này liên kết với phần mái thép trên cùng chia ra chạy dọc theo toàn bộ chiều dài trục Thái Hà, cấu tạo rất giống với lam gió, chúng như đang gồng gánh chống đỡ cho cả công trình, hình ảnh không khỏi làm tôi liên tưởng đến chính mình và Đại Bàng. Toàn đội giờ đã bị chia cắt, chẳng biết bên trong còn những điều khủng khiếp gì đang chờ đợi. Tôi cố gắng chùi sạch lớp bụi bám trên vách kính nhìn vào, nhưng đáng tiếc bầu trời đã bắt đầu chuyển sang màu xanh pha tím.

Ngay bên trái tôi là phần tường có tác dụng bao che được xây dựng theo hình cánh cung uốn ra ngoài phục vụ cho việc lắp đặt cầu thang xoáy ốc dẫn lên phòng chiếu số 1 đã tróc lờ từng mảng sơn và xuất hiện nhiều đám nấm mốc xanh trắng, chức năng của rạp là 1 công trình công cộng phục vụ tập thể nên thiết kế chủ đạo đương nhiên là vách kính và các vật liệu trong suốt, nhằm tối giản diện tích, đem đến cảm giác rộng rãi và mục tiêu thiết yếu là trở thành điểm nhấn của không gian đô thị. Những ô kính được lắp đặt phần lớn ở chỗ khán giả có thể nghi chân vãn cảnh phố phường hoặc ngồi chờ đến suất chiếu nhưng bây giờ khu vực đó đã bị che lấp bởi 1 hệ thống rèm cửa cỡ lớn vô tình gây khó khăn cho chúng tôi trong việc quan sát, nhận định tình hình, chẳng có gì hơn ngoài 1 màn trắng không lồ. Cả 2 buộc phải tìm cách khác để đột nhập.

– Alo? Chúng tôi đã tiếp cận địa điểm an toàn. Chi Huy?.Chi Huy?...Khốn nạn!

Anh vút phăng thiết bị liên lạc làm tôi chột để ý, cái của tôi cũng chẳng phát hiện được 1 thứ âm thanh nào.

– Chắc hẳn là do vụ nổ vừa xảy rồi! – tôi nói

– Chúng ta cần phải khấn trương kiểm tra lại vũ khí! – Đại Bàng mở lời

Tôi cảm thấy cơ thể cũng dần hồi sức nên nhanh chóng kiểm tra lại 1 lượt.

– Chỉ còn đúng 8 viên đạn và hơn chục mũi tên. – tôi nói

– Như thế là chúng ta có 18 viên, ngoài ra là 2 con dao, đèn pin và 1 quả lựu đạn, 1 vài vật dụng cần thiết. Mẹ kiếp! Chẳng biết bên trong số lượng lũ khốn ấy là bao nhiêu đây?

– Anh nghĩ mọi người sẽ tiếp cận cụm rạp này bằng cách nào?

– Chắc chắn là từ trên tầng mái nơi này, mong rằng họ sẽ ứng cứu chúng ta càng sớm càng tốt.

– Vị trí hiện tại của tôi và anh đang cố thủ là mái che tầng 1 tiếp giáp với tầng 2 bên trong, diện tích sàn hơn 120 mét vuông, bao gồm các hạng mục như quầy giải khát, nhà vệ sinh, sảnh chung, khu vui chơi, chưa kể đến số lượng các phòng chiếu đã được xây dựng thêm, nhóm người kia đang ở chỗ quái quỷ nào đấy?!

Cả 2 vô đầu bút tai, tạm thời chưa nghĩ ra cách gì...

– Nếu tôi chẳng may có xảy ra chuyện gì, cậu sẽ phải giết tôi trước đấy!

Đại Bàng nói như sẽ cầm chắc cái chết vậy.

– Đừng nói vậy, anh là người đã được huấn luyện cơ mà. Chúng ta sẽ sống sót thôi.

– Cậu có biết bản chất của chủ nghĩa anh hùng là gì không?

–

– Là sự hy sinh đấy, nếu như tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ, hãy để tôi ra đi như 2 người đồng đội của tôi.

– Làm ơn đi, tôi không phải là người chuyên đi lo hậu sự đâu!

Đại Bàng chợt phì cười.

– Điều cần thiết bây giờ là chúng ta cần phải tìm được cách vào trong, tôi đã xem xét rất kỹ mặt bằng kiến trúc của cụm rạp này. Chúng ta không thể phá lớp kính bị rèm che ngay khu vực ngồi chờ dành riêng cho lối lên phòng chiếu số 1 bởi nếu như có lũ xác sống mai phục thì quả thật là thiếu khôn ngoan. Do đó, mục tiêu tiếp cận của chúng ta chính là..

– Chỗ kia phải không?

Anh chỉ tay về phía phần tường uốn hình cánh cung đã được lắp đặt vách kính phía ngoài, sát trong là cầu thang xoáy dẫn lên phòng chiếu số 1, chỉ duy nhất chỗ đó là nơi có thể đột nhập và quan sát được cho đến lúc này.

– Cậu cũng thông minh đấy!

Chúng tôi nhanh chóng đứng dậy trang bị lại khí giới, cây compound bow này trở nên cực kỳ bất tiện. Không còn cách nào khác tôi đành phải vác lên vai khăn trương nếp sát người, bám tay vào những đường chỉ lồi trang trí bên ngoài công trình, 2 chân co lên nhích từng bước di chuyển. Phía dưới lũ xác sống nhanh chóng rời khỏi lối vào đuôi theo chúng tôi, hàng chục cánh tay gầy gò đồng loạt với lên hồng xé xác.

Thân người cả 2 chênh chếch theo hình chữ V và những ngón tay đã bắt đầu có dấu hiệu đau nhức, chúng tôi cố gắng đẩy nhanh tiến độ bởi chẳng ai lại muốn đứt gánh giữa đường. Nhưng đám chỉ lồi lõm bằng gạch vữa chết tiệt này cứ to nhỏ 1 cách bất thường làm Đại Bàng đi trước rất khó có thể bám chắc, hơn nữa bầu trời đang dần chuyển về màu đen đặc càng hạn chế khả năng quan sát sự vật xung quanh. Chợt tiếng động phát ra, 1 phần vữa rơi xuống khiến anh trượt tay làm tôi hoảng hồn.

Nhưng may mắn thay, mọi chuyện vẫn ổn.

– Chúng ta phải nhảy thôi. – Đại Bàng thúc dục

– Nhưng khoảng cách vẫn chưa cho phép, nếu chúng ta nhảy luôn e rằng...

– Không thể đi tiếp được nữa đâu. Tôi sẽ hành động trước, cậu phải cố gắng lên.

Nét mặt tôi lộ rõ vẻ lo lắng

– Chúng ta buộc phải dùng súng bắn vỡ lớp kính chỗ cầu thang thôi.

Chẳng đợi tôi trả lời, 1 phát súng đã nổ lên kèm theo tiếng kính vỡ toang. Tôi nhắm mắt chau mày nhìn anh nhảy vút sang 1 cách thần tốc bám lên khung nhôm lắp đặt ngay bên dưới, cả thân người lạng lẹ nhào lộn vào trong, chỉ mất một vài giây người lính ấy đã biến mất khỏi tầm mắt.

Mọi hành động xảy ra chưa đến 2 phút làm tôi thảm bại phục, nhưng cảm giác khăn trương bị đánh bay bởi lũ xác sống phía dưới, chúng kéo đến mỗi lúc 1 đông hơn thậm chí cả lũ chó chết cũng không ngừng sủa inh ỏi. Nếu cứ tiếp tục bám trụ trên này e rằng muốn thoát khỏi đây còn khó hơn lên trời chứ chưa nói đến chuyện giải cứu. Đại Bàng chợt nhô hẳn đầu ra khỏi ô cửa kính ra hiệu cho tôi nhảy sang, tiếng chó sủa lớn xen lẫn tiếng rít của đám người chết khiến tôi nôn nao cả người, tôi cố gắng định thần trở lại, hít 1 hơi dài rồi tung người hết cỡ nhảy sang nắm lấy tay anh treo vào.

Bên trong vốn dĩ không có ánh sáng giờ lại thêm bầu trời lúc này đã tối khiến cho mọi chuyện đã khó lại càng khó hơn gấp bội. Tôi khăn trương bật đèn pin chuyên dụng lắp vào cung, nhanh chóng xoay ngược chiếc mũ lưỡi trai để tiện cho việc quan sát, những giọt mồ hôi dính trên ngọn tóc không ngừng chảy xuống ướt đầm vai áo, tôi chợt nhận ra không gian trong này thật quá sức ngột ngạt.

– Giờ ta nên đi đâu đây hoa tiêu?

Đại Bàng giắt chiếc đèn pin lên mũ, tay cầm con dao hỏi với giọng trầm đục.

– Chắc chắn không thể là tầng 1 bởi chúng ta không biết có lũ xác sống dưới đó không. Lựa chọn bây giờ chỉ là tầng 2 hoặc tầng 3, nhưng bất kể tầng nào cũng sẽ đầy rẫy nguy hiểm.

– Ý cậu là chúng ta buộc phải án binh bất động?

– Ý tôi là chúng ta cần phải ưu tiên nhiệm vụ, không nên di chuyển lên tầng 3 để gặp những người còn lại, đồng người càng dễ đánh động lũ xác sống nếu có, dù sao đi nữa cũng cần phải chia ra nếu muốn lục tung hết mọi chỗ trong này. Tóm lại, tôi nghĩ nên kiểm tra 1 lượt ở tầng 2 rồi mới lên tầng 3.

– Nhưng với 2 người chúng ta liệu sẽ đối phó nổi? Hơn nữa, giả sử khi tìm ra nhóm người cầu cứu kia thì làm sao để có thể liên lạc được với mọi người còn lại đây?

– Tôi không biết nữa, tình hình đến lúc này thật sự rất khó nói, và việc đưa ra quyết định chẳng hề dễ dàng. Tôi chỉ nói lên quan điểm của mình khi nghĩ tới Sư Tử và Cá Mập..

– 2 người đồng đội của tôi, họ đã chết 1 cách đau đớn vì cái nhiệm vụ này. Tôi hiểu ý cậu, dù sống hay chết cũng không thể để sự hy sinh của họ trở nên vô ích!

– Được rồi, chúng ta bắt đầu hành động thôi!

Đôi chân tôi cùng Đại Bàng lặng lẽ bước từng bước trên bậc thang dẫn xuống tầng 2 rạp chiếu phim, ánh đèn thừa thớt chốc chốc lại lia xung quanh quan sát, điều nổi bật duy nhất mà tôi có thể thấy là những đám bụi bặm đang không ngừng chuyển động trong không gian tối om. Những tấm poster, áp-phích về thể loại kinh dị, ma quỷ bố trí đầy trên tường phòng chiếu số 2 đột nhiên hiện ra trước mắt chúng tôi làm cảnh vật càng tăng thêm vẻ ma quái, chúng cách đều nhau và được bọc trong 1 khung mica chẳng chặt vết xước, đằng sau là 1 lớp ván gỗ tối màu khiến những khung ảnh này dường như nổi ra bên ngoài hơn.

Đại Bàng ra hiệu dừng lại khi chúng tôi đã ở bậc cuối cầu thang. Đối diện ngay bên trái chính là quầy giải khát và khu vực ăn uống kèm ngồi chờ suất chiếu, nếu đi hết khu vực này và rẽ phải sẽ là sảnh chung dẫn xuống cầu thang tiến ra cửa vào song song với phố Láng Hạ, còn bên phải chỗ chúng tôi đang đứng là hàng lang dẫn thẳng vào cửa phòng chiếu số 10. Nếu tính từ cửa số 10 đấy thì có 2 không gian giao thông chủ yếu. Không gian đầu tiên và cũng là ngắn nhất chính là con đường đi thẳng đến chỗ chúng tôi, còn không gian thứ 2 được bố trí bên phải phòng chiếu là sảnh chung bao gồm khu vực ngồi chờ, nhà vệ sinh nam, nữ và các phòng chiếu khác. Chỉ riêng tầng 2 này cũng đã được thiết kế tới 5 phòng chiếu, 2 quầy giải khát, 2 nhà vệ sinh và 4 hành lang giao thông, xung quanh là các khu vực ngồi chờ và những công trình trang trí phụ trợ.

– Đại Bàng, vì không gian tối om hơn nữa chúng ta lại càng không thể tùy tiện nên tôi tạm chia ra 4 hành lang di chuyển. Hành lang thứ nhất chính là từ cửa phòng chiếu số 1 đến chỗ chúng ta xuống quầy giải khát, vuông góc ngay sau đó là hành lang số 2 dẫn đến cầu thang thoát ra cửa Láng Hạ, hành lang số 3 là không gian bên tay phải phòng chiếu số 10, còn hành lang thứ 4...

– Là không gian đối diện quầy giải khát thứ 2, được bố trí sát cạnh cầu thang xuống cửa Láng Hạ, cắt qua cả 2 hành lang thứ 2 và 3. Tại nút giao giữa hành lang thứ 4 này và 3 chính là cầu thang dẫn lên tầng 3, phải không?

– Đúng vậy, nó đồng thời cũng là không gian trước cửa vào phòng số 2. Nói cách khác, nếu hành lang thứ 2 chúng ta không thoát xuống cầu thang dẫn ra cửa vào Láng Hạ ở tầng 1 thì hành lang thứ tư nằm ngay bên phải.

– Để dễ hiểu thì cứ coi như phòng chiếu số 2 là trung tâm, và chúng ta đang ở phía đối diện cửa vào, còn 4 hành lang lần lượt sắp xếp ở 4 góc, xung quanh là những nơi mà chúng ta vừa kể.

– Hướng di chuyển của chúng ta sẽ bắt đầu từ hành lang thứ nhất này cắt sang hành lang số 2. Nơi này thật sự quá rộng so với tôi và anh.

– Được rồi, ngay khi chúng ta bước xuống giữa hành lang thứ nhất này thì cậu lo cánh phải còn tôi lo cánh trái.

– Anh đã xem Don't Breath (Sát nhân trong bóng tối) chưa?

– Giờ là lúc để nói chuyện này sao?

– Mong rằng chúng ta sẽ không phải đón nhận kết cục giống họ. Bắt đầu thôi!

Cả 2 lập tức đứng quay lưng vào nhau. Tôi đã thủ sẵn thể giương cung dè phòng bất trắc, ánh đèn pin lấp trên cung lia nhanh sang 2 bên rồi lên cả trần nhà, 1 bức tường phòng chiếu chạy dài và hàng ghế so-fa nằm yên, bên cạnh vẫn là vách kính nhìn ra khu vực gửi xe phía dưới. Phạm vi tỏa sáng của đèn có hạn nên tôi không thể quan sát được phòng chiếu số 10.

– Trông trái. Đại Bàng, bên anh thì sao? – tôi nói rất khẽ

Khoảng cách của chúng tôi vốn dĩ vẫn chưa cách xa nhau lắm nhưng vẫn phải cẩn thận.

– Quầy giải khát và khu vực ăn uống đối diện cũng trống trơn. Hãy lặng lẽ tiến về chỗ tôi, chúng ta sẽ cùng kiểm tra hành lang thứ 2.

Tôi khẩn trương hạ cung bước lùi trở lại, Đại Bàng giữ nguyên vị trí quan sát đợi tôi cắt băng qua mặt.

Đột nhiên, anh lao đến ngay trước mắt tôi che đi nguồn sáng tôi lấp trên cung, tay kia cũng nhanh chóng bịt đèn pin trên đầu. Không gian bỗng chốc tối đen cả lại!

– Có tiếng động!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mất mát – Hồi 10.8: *giải cứu*

Đại Bàng khuôn mặt trắng dã, con dao trên tay vừa chặt vừa chém thân cây bốc lửa, miệng không ngớt chửi bới thóa mạ nhưng đáng vẻ lại cực kỳ run rẩy, tất cả đang cố thủ trên mái nhà cũng đều hồn xiêu phách lạc. Ngay đối diện, ông Dũng liên tiếp bổ thẳng thanh huyết phủ trợ giúp, đồng mạt lửa bay tóe lên kèm theo tiếng xì xèo bám vào mặt mũi 2 người, họ nhăn nhó đau đớn bởi sức nóng thiêu đốt dữ dội, cả khuôn mặt chẳng mấy chốc đỏ phừng phừng.

- Khẩn trương lên! - Việt hét

Tôi hấp tấp bắn tên truy cản đám người chết, cứ 1 con ngã xuống thì 3 con lại nhào đến, không thể chống cự nổi. Những cành cây có lá cháy rực bắn khỏi thân cây như hỏa tiễn phóng ra xung quanh, chúng đập mạnh vào tay làm tôi cảm thấy đau nhói, bất giác mũi tên và cung đều rơi xuống mặt cầu.

- Mẹ kiếp, không kịp đâu. Nhảy!!

Đại Bàng lập tức vỗ vai tôi đốc thúc, vị chỉ huy đứng sững người không kịp cất lời đã thấy anh bật nhảy khỏi cầu bộ hành lao xuống mặt đường. Trong tích tắc anh ngoái lại nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn nói: “Muốn chết hay sao mà còn không nhảy?”, khổ nỗi tôi vẫn đang ôm tay theo phản xạ chẳng kịp làm gì, lần này 10 phần thì đến 8,9 phần là tiêu đời.

1 quả lựu đạn được nén về phía lũ xác sống làm tôi hốt hoảng!

-Nhảy mau! - ông Dũng hét lớn

Tôi vội vả lấy lại cung ném xuống mặt đường, không chậm trễ bắt chước Đại Bàng, nhưng ngặt nỗi tôi không phải là lính đặc công, cú chạm đất làm đầu gối tôi gần như tê dại, 2 chân run lẩy bẩy, không thể 1 chốc 1 nhất mà chạy nhanh được, chỉ cố hết sức nhặt lại cây cung. Tiếng nổ vang lên khiến lũ xác sống bắn dạt tứ phía, Đại Bàng xuất hiện sừng sững như 1 ngọn núi tức tốc xóc tôi lao đi. Những con ở dưới này thấy đồng bọn chết tan tã, nổi hận như được vịn giây cốt, chúng quyết tâm nhào tới lấy bằng được tính mạng chúng tôi, có con bị sức công phá của lựu đạn bay xuống làm đứt cả 2 chân, xương đùi quặp vào trong, máu chảy be bét, rồi dường như cả bàn chân, lồng ngực, thậm chí cả đầu bị đập nát khiến ngôn ngữ hình thể hết sức ghê rợn. 1 số con tốt số hơn thì lê lét bằng đôi tay với cái đầu vẹo sang 1 bên, mồm miệng lúc nào cũng khè khè khoe cái lưỡi dài nhọn teo tóp. Bọn chúng lập tức chạy ào về chỗ chúng tôi, 1 chất lỏng nhày nhụa đen không phải đen, mà vàng cũng chẳng phải vàng văng ra từ mồm chúng cứ tưới lên mặt đường. Trên mái nhà, ông Dũng đã vừa kịp trèo lên, cây cầu bị thủng 1 lỗ lớn xem chừng như sẽ đổ sập, tất cả chỉ còn đứng trên mái nhà trơ mắt ếch nhìn, tôi không còn thời gian để mà quan sát nữa, cố gắng chạy nhanh về phía trước băng qua cả hàng cột cờ. Tất cả các lối vào của Trung Tâm Chiêu Phím Quốc Gia đều được lắp đặt cửa kính cường lực tự động, chúng sử dụng 1 bộ phận điện tử và hệ thống cảm biến nhiệt. Có tất cả là 3 cửa dẫn vào: 1 bố trí ở trục đường Láng Hạ và 2 chiếc còn lại tiếp giáp với con phố Thái Hà. Nhưng vấn đề bây giờ chính là mạng lưới điện toàn thành phố đã bị mất, việc cạy cửa phải tốn thêm 1 khoảng thời gian và như vậy thì chúng tôi chết chắc.

- Mẹ kiếp! Bị chặn thế thì làm sao bây giờ?!

Đại Bàng lộ rõ vẻ cáu gắt, cửa vào song song với con phố Láng Hạ đã bị chặn lại từ bên trong, chắc hẳn nhóm người sống sót đã cố gắng cầm cự trong đó. Tôi vừa di chuyển vừa bắt đầu phải hoạt động, lũ người chết phía sau như 1 con lốc muốn thổi bay cả 2.

- Tôi có cách này.

- Nói!

- Chạy đến cửa vào đối diện khu vực phát về gửi xe trước đã!

Tôi không nói thêm nữa, tăng tốc thật nhanh vì cảm nhận được sự nguy hiểm áp sát, anh ta cũng không có thời gian mở miệng hỏi thêm lao vọt lên trước. Bọn xác sống như đàn bò tót bị kích động, 2 đôi tay không ngừng vớ ra như cặp sừng hung hãn nhằm húc lấy cả 2. Chúng tôi cuống cuống chạy đến lối vào đã định, và mỗi nguy hiểm chẳng những chưa có dấu hiệu dừng lại mà còn tăng thêm bội phần. 1 lũ người chết khác đột ngột hiện ra trước mặt, chúng ở rải rác bên trong khu vực để xe, đặc biệt có 1 con đang nằm trên bồn hoa bố trí dọc chiều dài cụm rạp, 1 phần thân thể đã bị đứt lìa, máu từ ổ bụng quệt vung vẩy khiến những thảm cỏ nhuộm 1 màu đen xì, chúng dính vào nhau thành từng búi dài như 1 đám thép sợi nhọn hoắt, nó gào rú lên rồi lăn xuống cố gắng lết về phía chúng tôi đánh động tất cả các con còn lại, nhưng trong khoảng khắc đấy, tôi thấy rõ mồn một phần đốt xương sống lộ ra sau lưng nó bị những búi cỏ quấn lại, con xác sống cố gắng vẫy vùng như cổ vũ cho lũ đồng minh ồ ạt từ phía nhà xe chạy về.

- Bắn đi!!

Tôi chỉ lên phần mái che đưa ra được bố trí ngay trên cửa vào, chúng được cấu tạo bằng các thanh thép chữ I lắp đặt song song cách đều theo 2 phương, sử dụng bu lông liên kết vào những tấm kính trắng thành 1 khối thống nhất có tác dụng làm giảm tối đa nhiệt độ của ánh sáng mặt trời xuyên qua, chúng giống như những tấm lưới hình ô vuông trong bàn cờ vua đủ rộng để tôi chui lên. Đại Bàng hiểu ý lập tức rút khẩu K59 già gòn 2 phát liên tiếp cũng là lúc tôi bật nhảy mượn phần đá Granite lát trang trí dốc từ trên xuống dưới ngay cạnh cửa vào bám lên thanh thép. Tiếng vỡ kính rơi mạnh xuống đất thành những mảnh nhỏ sắc nhọn, mồ hôi mồ kê tôi bắt đầu thấm ướt đầm lưng áo, tôi vút cây cung lên trước rồi khẩn trương hét gọi Đại Bàng trèo lên. Anh cũng chẳng muốn ở dưới để làm mồi chính cho chúng thêm 1 giây nào nữa, lập tức bật nhảy 1 tay bám lấy tay tôi, tay còn lại bám vào thanh thép, cả thân người đu lên linh hoạt đến bất ngờ. Chẳng mấy chốc cả 2 đã thoát khỏi con đại nạn tưởng chừng như sẽ chết. Chúng tôi 1 người nắm, 1 người thờ trên phần mái che nhìn xuống qua tấm kính trong suốt. Lũ xác chết ở trong khu vực gửi xe và cả đám đuổi theo chúng tôi từ trên cầu vượt bộ hành tất cả đều lúc nhúc ở dưới, những mái tóc bê bết bẩn thỉu cùng với nhiều hốc mắt kinh tởm cứ người lên nhìn cả 2 chằm chằm. Nhưng hình như nhìn xem chừng không đúng lắm bởi tôi thật sự chẳng nhìn được con người chúng, mà thay vào đó là 1 thứ gì đó mờ đục, xám xịt.

- Lũ chó chết, vì lũ khốn chúng mày mà Sư Tử, Cá Mập phải chết!!

Đại Bàng nằm xuống không ngừng nguyên rửa, tôi cũng chỉ biết ngồi dựa lưng vào phần vách kính phía sau thở hổn hển, ánh mắt không ngừng quan sát mặt đứng kiến trúc cụm rạp suốt thời gian qua. Có thể nói rằng, nơi này chiếm 1 vị trí không nhỏ trong suốt cả tuổi thơ tôi, là những lần được thưởng thức vô số những thước phim bom tấn cùng bạn bè, người yêu trong 1 không gian lạ lẫm lại sang trọng. Âm thanh của giàn Dolby 7.1 giạt đùng đùng khắp phòng chiếu mang 1 cảm giác cực kỳ thích thú, nhưng có lẽ nó chỉ còn là miền ký ức xa vời. Xung quanh không có tiếng nói nào ngoại trừ thứ ngôn ngữ của đám người chết, tất cả nằm im và buộc phải quần lên mình chiếc khăn bụi trắng, cả bộ quân phục của chúng tôi cũng phải chịu chung số phận. Trước mặt tôi, 2 chiếc cột tròn kết cấu dựng từ mặt bằng tầng 1 lên đến tầng 3, xuyên thẳng qua mái che này liên kết với phần mái thép trên cùng chia ra chạy dọc theo toàn bộ chiều dài trục Thái Hà, cấu tạo rất giống với lam gió, chúng như đang gồng gánh chống đỡ cho cả công trình, hình ảnh không khỏi làm tôi liên tưởng đến chính mình và Đại Bàng. Toàn đội giờ đã bị chia cắt, chẳng biết bên trong còn những điều khủng khiếp gì đang chờ đợi. Tôi cố gắng chùi sạch lớp bụi bám trên vách kính nhìn vào, nhưng đáng tiếc bầu trời đã bắt đầu chuyển sang màu xanh pha tím.

Ngay bên trái tôi là phần tường có tác dụng bao che được xây dựng theo hình cánh cung uốn ra ngoài phục vụ cho việc lắp đặt cầu thang xoáy ốc dẫn lên phòng chiếu số 1 đã trở lở từng mảng sơn và xuất hiện nhiều đám nấm mốc xanh trắng, chức năng của rạp là 1 công trình công cộng phục vụ tập thể nên thiết kế chủ đạo đương nhiên là vách kính và các vật liệu trong suốt, nhằm tối giản diện tích, đem đến cảm giác rộng rãi và mục tiêu thiết yếu là trở thành điểm nhấn của không gian đô thị. Những ô kính được lắp đặt phần lớn ở chỗ khán giả có thể nghỉ chân ngắm cảnh phố phường hoặc ngồi chờ đến suất chiếu nhưng bây giờ khu vực đó đã bị che lấp bởi 1 hệ thống rèm cửa cỡ lớn vô tình gây khó khăn cho chúng tôi trong việc quan sát, nhận định tình hình, chẳng có gì hơn ngoài 1 màn trắng không lồ. Cả 2 buộc phải tìm cách khác để đột nhập.

- Alo? Chúng tôi đã tiếp cận địa điểm an toàn. Chi Huy?.Chi Huy?...Khốn nạn!

Anh vứt phăng thiết bị liên lạc làm tôi chột đẻ ý, cái của tôi cũng chẳng phát hiện được 1 thứ âm thanh nào.

- Chắc hẳn là do vụ nổ vừa xảy rồi! - tôi nói

- Chúng ta cần phải khẩn trương kiểm tra lại vũ khí! - Đại Bàng mở lời

Tôi cảm thấy cơ thể cũng dần hồi sức nên nhanh chóng kiểm tra lại 1 lượt.

- Chỉ còn đúng 8 viên đạn và hơn chục mũi tên. - tôi nói

- Như thế là chúng ta có 18 viên, ngoài ra là 2 con dao, đèn pin và 1 quả lựu đạn, 1 vài vật dụng cần thiết. Mẹ kiếp! Chẳng biết bên trong số lượng lũ khốn ấy là bao nhiêu đây?

- Anh nghĩ mọi người sẽ tiếp cận cụm rạp này bằng cách nào?

- Chắc chắn là từ trên tầng mái nơi này, mong rằng họ sẽ ứng cứu chúng ta càng sớm càng tốt.

- Vị trí hiện tại của tôi và anh đang cố thủ là mái che tầng 1 tiếp giáp với tầng 2 bên trong, diện tích sàn hơn 120 mét vuông, bao gồm các hạng mục như quầy giải khát, nhà vệ sinh, sảnh chung, khu vui chơi, chưa kể đến số lượng các phòng chiếu đã được xây dựng thêm, nhóm người kia đang ở chỗ quái quỷ nào đây?!

Cả 2 vò đầu bứt tai, tạm thời chưa nghĩ ra cách gì...

- Nếu tôi chẳng may có xảy ra chuyện gì, cậu sẽ phải giết tôi trước đấy!

Đại Bàng nói như sẽ cảm chắc cái chết vậy.

- Đừng nói vậy, anh là người đã được huấn luyện cơ mà. Chúng ta sẽ sống sót thôi.

- Cậu có biết bản chất của chủ nghĩa anh hùng là gì không?

-

- Là sự hy sinh đấy, nếu như tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ, hãy để tôi ra đi như 2 người đồng đội của tôi.

- Làm ơn đi, tôi không phải là người chuyên đi lo hậu sự đâu!

Đại Bàng chột phỉ cười.

- Điều cần thiết bây giờ là chúng ta cần phải tìm được cách vào trong, tôi đã xem xét rất kỹ mặt bằng kiến trúc của cụm rạp này. Chúng ta không thể phá lớp kính bị rèm che ngay khu vực ngồi chờ dành riêng cho lối lên phòng chiếu số 1 bởi nếu như có lũ xác sống mai phục thì quả thật là thiếu khôn ngoan. Do đó, mục tiêu tiếp cận của chúng ta chính là..

- Chỗ kia phải không?

Anh chỉ tay về phía phần tường uốn hình cánh cung đã được lắp đặt vách kính phía ngoài, sát trong là cầu thang xoáy ốc dẫn lên phòng chiếu số 1, chỉ duy nhất chỗ đó là nơi có thể đột nhập và quan sát được cho đến lúc này.

- Cậu cũng thông minh đấy!

Chúng tôi nhanh chóng đứng dậy trang bị lại khí giới, cây compound bow này trở nên cực kỳ bất tiện. Không còn cách nào khác tôi đành phải vác lên vai khăn trương nếp sát người, bám tay vào những đường chỉ lồi trang trí bên ngoài công trình, 2 chân co lên nhích từng bước di chuyển. Phía dưới lũ xác sống nhanh chóng rời khỏi lối vào đuổi theo chúng tôi, hàng chục cánh tay gầy gò đồng loạt vọt lên hòng xé xác.

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mất mát – Hồi 10.9: *giải cứu*

Thân người cả 2 chênh lệch theo hình chữ V và những ngón tay đã bắt đầu có dấu hiệu đau nhức, chúng tôi cố gắng đẩy nhanh tiến độ bởi chẳng ai lại muốn đứt gánh giữa đường. Nhưng đám chỉ lồi lốm bằg gạch vữa chết tiệt này cứ to nhỏ 1 cách bất thường làm Đại Bàng đi trước rất khó có thể bám chắc, hơn nữa bầu trời đang dần chuyển về màu đen đặc càng hạn chế khả năng quan sát sự vật xung quanh. Chợt tiếng động phát ra, 1 phần vữa rơi xuống khiến anh trượt tay làm tôi hoảng hốt.

Nhưng may mắn thay, mọi chuyện vẫn ổn.

- Chúng ta phải nhảy thôi. - Đại Bàng thúc dục

- Nhưng khoảng cách vẫn chưa cho phép, nếu chúng ta nhảy luôn e rằng...

- Không thể đi tiếp được nữa đâu. Tôi sẽ hành động trước, cậu phải cố gắng lên.

Nét mặt tôi lộ rõ vẻ lo lắng

- Chúng ta buộc phải dùng súng bắn vỡ lớp kính chắn cầu thang thôi.

Chẳng đợi tôi trả lời, 1 phát súng đã nổ lên kèm theo tiếng kính vỡ toang. Tôi nhắm mắt chau mày nhìn anh nhảy vút sang 1 cách thần tốc bám lên khung nhôm lắp đặt ngay bên dưới, cả thân người lạng lẹ nhào lộn vào trong, chỉ mất một vài giây người lính ấy đã biến mất khỏi tầm mắt.

Mọi hành động xảy ra chưa đến 2 phút làm tôi thậm bối phục, nhưng cảm giác khăn trương bị đánh bay bởi lũ xác sống phía dưới, chúng kéo đến mỗi lúc 1 đông hơn thậm chí cả lũ chó chết cũng không ngừng sủa inh ỏi. Nếu cứ tiếp tục bám trụ trên này e rằng muốn thoát khỏi đây còn khó hơn lên trời chứ chưa nói đến chuyện giải cứu. Đại Bàng chợt nhô hẳn đầu ra khỏi ô cửa kính ra hiệu cho tôi nhảy sang, tiếng chó sủa lớn xen lẫn tiếng rít của đám người chết khiến tôi nôn nao cả người, tôi cố gắng định thần trở lại, hít 1 hơi dài rồi tung người hết cỡ nhảy sang nắm lấy tay anh tèo vào.

Bên trong vốn dĩ không có ánh sáng giờ lại thêm bầu trời lúc này đã tối khiến cho mọi chuyện đã khó lại càng khó hơn gấp bội. Tôi khăn trương bật đèn pin chuyên dụng lắp vào cung, nhanh chóng xoay ngược chiếc mũ lưỡi trai để tiện cho việc quan sát, những giọt mồ hôi dính trên ngọn tóc không ngừng chảy xuống ướt đầm vai áo, tôi chợt nhận ra không gian trong này thật quá sức ngột ngạt.

- Giờ ta nên đi đâu đây hoa tiêu?

Đại Bàng giắt chiếc đèn pin lên mũ, tay cầm con dao hỏi với giọng trầm đục.

- Chắc chắn không thể là tầng 1 bởi chúng ta không biết có lũ xác sống dưới đó không. Lựa chọn bây giờ chỉ là tầng 2 hoặc tầng 3, nhưng bất kể tầng nào cũng sẽ đầy rẫy nguy hiểm.

- Ý cậu là chúng ta buộc phải án binh bất động?

- Ý tôi là chúng ta cần phải ưu tiên nhiệm vụ, không nên di chuyển lên tầng 3 để gặp những người còn lại, đồng người càng dễ đánh động lũ xác sống nếu có, dù sao đi nữa cũng cần phải chia ra nếu muốn lục tung hết mọi chỗ trong này. Tóm lại, tôi nghĩ nên kiểm tra 1 lượt ở tầng 2 rồi mới lên tầng 3.

- Nhưng với 2 người chúng ta liệu sẽ đối phó nổi? Hơn nữa, giả sử khi tìm ra nhóm người cầu cứu kia thì làm sao để có thể liên lạc được với mọi người còn lại đây?

- Tôi không biết nữa, tình hình đến lúc này thật sự rất khó nói, và việc đưa ra quyết định chẳng hề dễ dàng. Tôi chỉ nói lên quan điểm của mình khi nghĩ tới Sư Tử và Cá Mập..

- 2 người đồng đội của tôi, họ đã chết 1 cách đau đớn vì cái nhiệm vụ này. Tôi hiểu ý cậu, dù sống hay chết cũng không thể để sự hy sinh của họ trở nên vô ích!

- Được rồi, chúng ta bắt đầu hành động thôi!

Đôi chân tôi cùng Đại Bàng lặng lẽ bước từng bước trên bậc thang dẫn xuống tầng 2 rập chiếu phim, ánh đèn thừa thớt chốc chốc lại lia xung quanh quan sát, điều nổi bật duy nhất mà tôi có thể thấy là những đám bụi bặm đang không ngừng chuyển động trong không gian tối om. Những tấm poster, áp-phích về thể loại kinh dị, ma quỷ bố trí đầy trên tường phòng chiếu số 2 đột nhiên hiện ra trước mắt chúng tôi làm cảnh vật càng tăng thêm vẻ ma quái, chúng cách đều nhau và được bọc trong 1 khung mica chẳng chịt vết xước, đằng sau là 1 lớp ván gỗ tối màu khiến những khung ảnh này dường như nổi ra bên ngoài hơn.

Đại Bàng ra hiệu dừng lại khi chúng tôi đã ở bậc cuối cầu thang. Đối diện ngay bên trái chính là quầy giải khát và khu vực ăn uống kèm ngồi chờ suất chiếu, nếu đi hết khu vực này và rẽ phải sẽ là sảnh chung dẫn xuống cầu thang tiến ra cửa vào song song với phố Láng Hạ, còn bên phải chỗ chúng tôi đang đứng là hành lang dẫn thẳng vào cửa phòng chiếu số 10. Nếu tính từ cửa số 10 đây thì có 2 không gian giao thông chủ yếu. Không gian đầu tiên và cũng là ngắn nhất chính là con đường đi thẳng đến chỗ chúng tôi, còn không gian thứ 2 được bố trí bên phải phòng chiếu là sảnh chung bao gồm khu vực ngồi chờ, nhà vệ sinh nam, nữ và các phòng chiếu khác. Chỉ riêng tầng 2 này cũng đã được thiết kế tới 5 phòng chiếu, 2 quầy giải khát, 2 nhà vệ sinh và 4 hành lang giao thông, xung quanh là các khu vực ngồi chờ và những công trình trang trí phụ trợ.

- Đại Bàng, vì không gian tối om hơn nữa chúng ta lại càng không thể tùy tiện nên tôi tạm chia ra 4 hành lang di chuyển. Hành lang thứ nhất chính là từ cửa phòng chiếu số 1 đến chỗ chúng ta xuống quầy giải khát, vuông góc ngay sau đó là hành lang số 2 dẫn đến cầu thang thoát ra cửa Láng Hạ, hành lang số 3 là không gian bên tay phải phòng chiếu số 10, còn hành lang thứ 4...

- Là không gian đối diện quầy giải khát thứ 2, được bố trí sát cạnh cầu thang xuống cửa Láng Hạ, cắt qua cả 2 hành lang thứ 2 và 3. Tại nút giao giữa hành lang thứ 4 này và 3 chính là cầu thang dẫn lên tầng 3, phải không?

- Đúng vậy, nó đồng thời cũng là không gian trước cửa vào phòng số 2. Nói cách khác, nếu hành lang thứ 2 chúng ta không thoát xuống cầu thang dẫn ra cửa vào Láng Hạ ở tầng 1 thì hành lang thứ tư nằm ngay bên phải.

- Để dễ hiểu thì cứ coi như phòng chiếu số 2 là trung tâm, và chúng ta đang ở phía đối diện cửa vào, còn 4 hành lang lần lượt sắp xếp ở 4 góc, xung quanh là những nơi mà chúng ta vừa kể.

- Hướng di chuyển của chúng ta sẽ bắt đầu từ hành lang thứ nhất này cắt sang hành lang số 2. Nơi này thật sự quá rộng so với tôi và anh.

- Được rồi, ngay khi chúng ta bước xuống giữa hành lang thứ nhất này thì cậu lo cánh phải còn tôi lo cánh trái.

- Anh đã xem Don't Breath (Sát nhân trong bóng tối) chưa?

- Giờ là lúc để nói chuyện này sao?

- Mong rằng chúng ta sẽ không phải đón nhận kết cục giống họ. Bắt đầu thôi!

Cả 2 lập tức đứng quay lưng vào nhau. Tôi đã thủ sẵn thể giương cung đề phòng bất trắc, ánh đèn pin lấp trên cung lia nhanh sang 2 bên rồi lên cả trần nhà, 1 bức tường phòng chiếu chạy dài và hàng ghế so-fa nằm yên, bên cạnh vẫn là vách kính nhìn ra khu vực gửi xe phía dưới. Phạm vi tỏa sáng của đèn có hạn nên tôi không thể quan sát được phòng chiếu số 10.

- Trống trải. Đại Bàng, bên anh thì sao? - tôi nói rất khẽ

Khoảng cách của chúng tôi vốn dĩ vẫn chưa cách xa nhau lắm nhưng vẫn phải cẩn thận.

- Quầy giải khát và khu vực ăn uống đối diện cũng trống trơn. Hãy lặng lẽ tiến về chỗ tôi, chúng ta sẽ cùng kiểm tra hành lang thứ 2.

Tôi khẩn trương hạ cung bước lùi trở lại, Đại Bàng giữ nguyên vị trí quan sát đợi tôi cắt băng qua mặt.

Đột nhiên, anh lao đến ngay trước mắt tôi che đi nguồn sáng tôi lấp trên cung, tay kia cũng nhanh chóng bịt đèn pin trên đầu. Không gian bỗng chốc tối đen cả lại!

- Có tiếng động!

Bạn đang đọc truyện *Ebolavior* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.